Capitolul 1

Cântecul poetului Kenan referitor la viață

(30 iulie 1842)

Această promisiune succintă a fost suficientă pentru a-l linişti nu numai pe Abedam cel Cunoscut, ci şi pe ceilalți de față.

După ce lucrurile s-au calmat, Abedam cel Mare l-a chemat la El pe Kenan şi i-a spus:

„Kenan, tu eşti poetul chemat de Mine pentru a povesti în versuri şederea Mea pe pământ. Am pregătit de ceva timp un poem în inima ta şi ştiu că aceasta te presează să îl reciți întru slava Mea. Iată, a sosit timpul să o faci. De aceea, poți începe să îl reciți. *Amin".*

Această cerere adresată lui Kenan a însemnat pentru acesta mai mult decât dacă l-aş fi promovat subit ca prim înger de lumină în ceruri. De aceea, el s-a ridicat imediat în picioare şi a început să recite următorul imn de slavă, asupra căruia meditase îndelung:

„Tată preasfânt, iubire eternă, Dumnezeu infinit, Domn atotputernic, cât de mare este plenitudinea vieții şi puritatea iubirii Tale!

Viață preasfântă, beatitudine perfectă a tuturor ființelor, oamenilor şi îngerilor, Tu eşti prea sublim, prea măreț, prea desăvârşit pentru a putea fi lăudat de o limbă umană, căci cuvintele nu pot cuprinde slava Ta!

De aceea, Te implor, acceptă acest imn de slavă închinat Ție, care nu înseamnă nimic în fața Ta, la fel ca şi cel care Ți-l consacră.

O, viață, cât de sublimă şi de glorioasă eşti tu în cazul celui care se bucură cu demnitate şi recunoştință de tine, căci tu i-ai fost dăruită de iubirea nesfârşită a Tatălui ceresc!

Cât de perfectă este libertatea ta, cât de plenar devine orice gând, orice percepție şi orice stare de spirit, atunci când sunt lipsite de coerciție şi de presiuni!

Cel loc din spațiul infinit rămâne străin spiritului meu, invizibil şi incomprehensibil în toate aspectele sale?

Unde se află acel soare atotstrălucitor, a cărui rază ajunge la mine după ce parcurge o distanță aproape infinită?

O, oameni, o, frați şi copii ai mei! Încercați măcar o dată – priviți în zare, la capătul firmamentului, unde se află acea stea minusculă care străluceşte în tăcere!

Încercați să ajungeți la ea cu spiritul vostru şi veți vedea cât de mare va fi efortul spiritual pentru a face acest lucru; dar eu vă spun: subit, o veți putea percepe, şi sublimele ei minuni vă vor fi revelate.

Ochiului material ea îi apare ca un simplu punct, dar cât de mare pare ea în lumina spiritului, în fața vieții născute din Dumnezeu! În realitate, ea este un soare atotputernic, unde veți întâlni miracolele vieții şi ale iubirii Tatălui preasfânt.

O, priviți, cât de uşor şi de simplu a cucerit spațiul nesfârşit spiritul etern din inima noastră, această viață miraculoasă care sălăşluieşte înlăuntrul nostru, acest erou atotputernic din profunzimile ființei noastre, singurul care – odată trezit – poate contempla minusculul punct, văzându-l cum creşte şi cum se transformă într-un soare de o măreție nemaiîntâlnită, admirând miracolele iubirii Tatălui ceresc care există aici!

O, ce înseamnă viața? Tu – viață divină, tu eşti singura care poți simți şi medita la miracolele bunătății divine. În mijlocul miracolelor tale, tu eşti miracolul suprem, căci numai tu îl poți percepe pe Tatăl, Creatorul tău infinit, Cel care ți-a dat viață şi care sălăşluieşte în tine!

O, viață glorioasă, ce dar minunat reprezinți tu pentru cel născut din vidul existenței, care învață să se bucure de tine, da, de viața eternă a Celui care – în iubirea Lui infinită – a creat-o din Sine pentru eternitate!

O, părinți, frați şi copii, iată, în mijlocul nostru se află Tatăl, Creatorul întregii vieți şi al miracolelor sale. Haideți să cădem la picioarele Sale divine, slăvindu-L pe El, Creatorul şi Tatăl preasfânt, din inima căruia s-au născut viața şi iubirea!

Părinți, frați şi copii ai mei, spuneți împreună cu mine: *Amin!*

Iar Tu, Tată preasfânt, acceptă – în mare mila Ta – acest imn de slavă, ca şi cum ar avea vreo valoare în fața Ta, şi îngăduie-mi să slăvesc de-a pururi viața şi iubirea care s-au născut din Tine!

O, Tată preasfânt, slăvit fie numele Tău, acum şi de-a pururi! *Amin".*

Capitolul 2

Răsplata lui Kenan pentru imnul său: nemurirea. Natura vieții şi a morții

(1 august1842)

După ce Kenan şi-a încheiat recitarea poemului, Abedam i-a întins mâna şi i-a spus:

„Kenan, iată mâna Mea – mărturie a grației Mele. Ea este o ramură a copacului vieții născute din ființa Mea. Altfel spus, este iubirea Mea în acțiune.

Iată, o îndrept acum către tine. Ia-o şi vei trăi de-a pururi.

În acest fel, vei deveni stăpânul perfect al trupului tău şi vei putea ieşi şi intra în acesta ori de câte ori vei dori.

Dacă doreşti să rămâi în interiorul lui, din iubire pentru Mine şi pentru frații tăi, eşti liber să o faci.

Dacă preferi însă să îți părăseşti trupul, pentru totdeauna sau doar temporar – alegerea îți aparține întru totul.

Adevăr îți spun, de acum înainte nu vei mai vedea, nu vei mai simți şi nu vei mai gusta vreodată moartea; căci viața este şi va rămâne de-a pururi stăpâna absolută a morții, şi nu invers.

Cum ar putea deveni vreodată moartea stăpâna vieții, atât timp cât ea este complet lipsită de libertate, nefiind altceva decât o viață întemnițată de o viață mai liberă, supusă judecății în toate părțile ființei sale?

Viața corpului fizic este echivalentă cu moartea, fiind o viață lipsită de libertate.

De aceea, toți cei care, la fel ca tine, vor cuceri această viață trupească, supunând-o în toate aspectele ei, vor deveni în acest fel stăpânii morții.

Cum ar putea un asemenea om să mai vadă, să mai simtă şi să mai guste vreodată moartea?

Adevăr îți spun: cel care poate vedea viața pretutindeni, realizând că moartea nu există nicăieri, se află el însuşi în afara morții, chiar dacă se mai află încă întrupat.

Cu siguranță, un asemenea om nu mai poate cunoaşte moartea, căci el a devenit una cu viața.

Tu însuți, dragul Meu Kenan, ai devenit un asemenea om, căci tu ai cunoscut viața veşnică, prin iubirea ta față de Mine, şi implicit de viața născută din Mine.

De acum înainte nu vei mai putea pierde niciodată această viață, căci, aşa cum spuneam, au devenit tu însuți una cu ea.

Aşa cum Eu sunt Domnul vieții, şi implicit stăpân al morții, la fel şi tu, şi toți cei ca tine, puteți deveni stăpânii perfecți ai vieților voastre, controlând întru totul moartea.

Cine a văzut vreodată praful de pe drum stârnind vântul?

Dacă el ar putea face acest lucru, vântul ar bate cu putere în locuințele voastre, în care se află destul praf!

În schimb, atunci când aerul se pune de la sine în mişcare, el ridică praful de pe drum, ducându-l oriunde doreşte, căci el reprezintă o forță liberă, iar firele de praf nu îl pot împiedica să bată.

La fel, dacă doreşte acest lucru, vântul poate lăsa praful să cadă oriunde vrea!

Acelaşi principiu se aplică şi vieții. Aceasta este pe deplin liberă, fiind stăpâna morții, pe care o controlează aşa cum doreşte.

Dacă vrea acest lucru, ea poate activa moartea, transformând-o în viață, dar o poate şi părăsi, lăsând-o să cadă la pământ, căci este pe deplin liberă să facă ce vrea.

În mod similar, tu ai devenit stăpânul corpului tău.

Atât timp cât vei dori ca acestea să trăiască, el va trăi, de dragul voinței tale.

Dacă vei dori însă să îl părăseşti, temporar sau de-a pururi, o vei putea face în deplină libertate, căci ai devenit acum una cu viaţa perfectă, şi astfel vei rămâne de-a pururi! *Amin"*.

Capitolul 3

Căinţa lui Enos. Cei care neagă viaţa se tem de moarte. Despre fructele coapte ale spiritului şi despre cele necoapte ale trupului

(2 august 1842)

După această veritabilă lecţie de viaţă, Kenan a devenit extrem de fericit; la fel şi mulţi alţii, care i-au mulţumit din străfundurile inimii lui Abedam pentru această revelaţie supremă, care i-a ajutat să înţeleagă în ce constă adevărata viaţă şi cum poate fi atinsă aceasta, prin diferenţierea ei de viaţa aparentă a trupului, practic sinonimă cu moartea.

În timp ce toţi îi mulţumeau astfel lui Abedam, slăvindu-l prin cuvintele lor pline de recunoştinţă, Enos însuşi s-a simţit mişcat până la lacrimi. El s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat plin de căinţă către Tatăl.

Văzându-l cum păşeşte către El, ezitant şi sfios, Abedam i-a întins mâna şi i-a spus:

„Ei bine, Enos, spune-Mi, pentru ce te-ai decis: pentru viaţă sau pentru anihilarea totală?

Crede-Mă – pentru Mine, nimic nu este imposibil. Căci iată, de dragul tău îi voi spune muntelui de colo, care continuă să fumege după erupţia de azi dimineaţă: dispari!

Acum priveşte! Mai vezi vreo urmă din muntele care s-a aflat în acel loc mii de ani?

Mâine vei vedea deja în acel loc fire de iarbă crescute şi mici pomişori ieşiţi deja din solul fertil în care cândva exista un munte măreţ şi în care acum nu mai există decât o câmpie.

După cum vezi, nimic nu este imposibil pentru Mine. De aceea, răspunde la întrebarea pe care ţi-am pus-o!"

La fel de şocat ca şi ceilalţi în faţa acestui fenomen uimitor, care a putut fi văzut de toţi în noaptea luminată de lună, Enos nu a putut rosti nici un cuvânt. El a preferat să se prosterneze în faţa Domnului atotputernic, implorându-L în inima sa să-l susţină şi să-i ierte imensa nebunie de adineauri.

Abedam l-a întărit imediat, şi, ridicându-l de jos, i-a spus:

„Iată, Enos, toţi oamenii morţi se comportă la fel ca tine! Deşi nu rostesc cuvintele pe care le-ai rostit tu mai devreme, ei acţionează ca şi cum ar prefera moartea în locul vieţii veşnice şi al perfecţiunii.

În schimb, atunci când văd că moartea trupului lor fizic se apropie, ei se înspăimântă şi devin disperaţi.

Nu pot să nu-Mi pun întrebarea: cum pot fi aceşti nerozi atât de inconsecvenți?

De ce se tem ei de distrugerea către care s-au îndreptat cu atâta hotărâre de-a lungul întregii lor vieți?

Voi răspunde tot Eu la această întrebare:

Atât timp cât cel mort percepe încă puterea vieții dinlăuntrul său, el se simte ca un stăpân al morții, netemându-se atât de tare de ea. Atât timp cât poate percepe liber lucrurile din jurul său, el nu-şi dă seama că odată mort şi anihilat, el nu le va mai putea percepe.

Abia atunci când îşi dă seama că puterea efemeră a vieții sale trupeşti păleşte, că simțurile sale devin tot mai slabe, el îşi dă seama că lucrurile din jurul său încep să dispară şi începe să simtă puterea morții, oroarea non-existenței şi presiunea distrugerii. Abia atunci începe el să realizeze imensa diferență care există între viață şi moarte.

Abia atunci va începe el să-şi dorească cu disperare să îşi restaureze viața.

Dar Eu îți spun: pentru cei mai mulți, acest moment va fi prea târziu!

Căci viața adevărată, liberă şi nepieritoare, este ca un fruct pe deplin copt, în timp ce viața fizică este ca un fruct necopt.

În cazul fructului copt, miezul şi semințele au devenit libere şi ferme, iar învelişul exterior poate fi eliminat fără ca miezul cel viu să sufere sau să fie distrus, căci el a absorbit deja întreaga viață şi nu mai este conştient de moarte, ci numai de viața dinlăuntrul lui, cu care a devenit una. El nu se mai identifică cu masa cărnoasă din exterior, care se poate desprinde de el fără a-l afecta în nici un fel.

Cât de diferit stau însă lucrurile cu fructul necopt, în care masa exterioară cărnoasă continuă încă să fie unită cu miezul interior, ducând împreună o viață slabă, astfel încât dacă învelişul exterior este afectat, miezul poate fi distrus cu uşurință!

De aceea, cu toții ar trebui să aspirați către deplina maturizare spirituală, care nu se poate petrece decât atunci când spiritul lăuntric se desprinde de toate firele care îl leagă de dorințele trupului său.

Cel care reuşeşte acest lucru devine stăpânul perfect al vieții.

La fel cum fructele nu se poate coace însă decât cu ajutorul căldurii soarelui, nici voi nu veți putea deveni maturi din punct de vedere spiritual decât cu ajutorul căldurii iubirii Mele, aşezată de Mine în inima voastră.

La fel şi tu, Enos, maturizează-te în vederea vieții eterne la pieptul Meu, unicul izvor în care vei găsi viața perfectă, liberă şi beatifică.

Urmăreşte să înțelegi ce ți-am spus şi nu te mai abate de la această învățătură, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Capitolul 4

Este o eroare să afirmi că lucrurile sunt trecătoare!

(3 august 1842)

Aceste cuvinte atotputernice l-au readus pe Enos în simțiri, dar când a privit din nou către răsărit şi a văzut că muntele pe care îl ştia de o viață dispăruse de-a pururi, el a simțit cum îl trec fiorii şi a simțit că îşi pierde din nou busola.

Tulburarea lui nu era legată însă numai de această schimbare dramatică a reliefului familiar, ci mai ales de gândul că toate lucrurile sunt trecătoare, care nu-i dădea pace.

Această piatră de încercare s-a dovedit un nou obstacol în viața atât de agitată a lui Enos.

Evident, Abedam cel Mare a desluşit imediat motivele tulburării lui Enos, aşa că i-a spus:

„Ascultă, Enos, ce anume îți tulbură sufletul? Priveşte, Eu sunt încă aici, iar gura Mea nu s-a închis încă. Nu ştii că Eu sunt singurul care poate da orice răspuns autentic la întrebările voastre?

Dar Eu îți cunosc foarte bine inima. De aceea, nu voi mai aştepta să îmi pui întrebarea şi îți voi răspunde direct la ea, căci ştiu că te chinuieşte de multă vreme, iar acum s-a actualizat din nou în tine, în fața acestui fenomen natural care nu a făcut altceva decât să îți întărească convingerea.

Ascultă, înțeleg că te preocupă faptul că toate lucrurile create sunt trecătoare, astfel încât te întrebi în permanență: ‚Oare ce se va petrece cu trupul după ce spiritul şi sufletul meu îl vor părăsi?

De ce nu se poate ridica şi trupul în slavă, rămânând unit de-a pururi cu spiritul care a locuit în el?'

Distrugerea subită a muntelui, care ți-a amintit atât de brusc de faptul că toate lucrurile sunt trecătoare, ți-a reconfirmat această temere, iar acum tremuri din toate încheieturile contemplând locul în care cu două zile în urmă Adam a avut viziunea profetică potrivit căreia exact acolo, în fața acelui munte unde ofta şi plângea el, primul om creat pe pământ, într-o zi va plânge şi va muri ultimul om care va trăi pe pământ.

De vreme ce, în plenitudinea înțelepciunii Mele infinite, Eu sunt un profet mai bun decât Adam, îți voi spune acum că profeția lui a fost deşartă, motiv pentru care am şi dispus anihilarea completă a acestui munte damnat, pentru ca odată cu el să dispară şi profeția lui Adam.

În al doilea rând, în ceea ce priveşte întrebările din inima ta, te asigur că acestea sunt chiar mai golite de conținut decât profeția lui Adam.

Cum poți să crezi că lucrurile sunt trecătoare?

Chiar crezi că un lucru este anihilat numai pentru că dispare din fața ochilor tăi fizici şi a percepției lor amăgitoare?

O, cât de slabă este încă gândirea şi viziunea ta! În întreaga creație nu există nimic care să nu fie un gând fixat al iubirii Mele.

La fel, spiritele sunt idei eliberate de iubirea Mea, motiv pentru care sunt înzestrate cu un liber arbitru şi o viaţă de sine stătătoare.

De aceea, dacă Eu eliberez din nou un gând fixat, cum poţi să crezi că el a pierit, numai pentru că l-am eliberat din lanţurile iubirii Mele, permiţându-i să se înalţe din nou în marea sferă a spiritelor Mele, care umple întreaga infinitate, precum un nor de scântei?

O, adevăr îţi spun: chiar şi primele fire de iarbă care au crescut pe stâncile ieşite din mare pe acest pământ continuă să trăiască în acea sferă infinită, - iar ultimele fire de iarbă care vor creşte cândva pe pământ se vor întâlni mai devreme sau mai târziu – într-un spirit frăţesc – cu aceşti strămoşi primordiali ai lor!

După cum vezi, muntele pe care l-ai avut înainte în faţa ochilor a fost eliberat, nu distrus.

La fel se vor petrece lucrurile şi cu trupul tău!

Într-adevăr, în forma sa actuală el nu va mai putea trăi multă vreme, dar el se va întoarce gradat la spiritul din care s-a născut, purificat, chiar dacă nu în actuala formă, ci într-un veşmânt spiritual etern şi indestructibil.

De aceea, nici unul dintre voi nu ar trebui să abuzaţi de trupurile voastre, folosindu-le într-o manieră păcătoasă, căci va veni vremea când veţi fi nevoiţi să plătiţi pentru aceste păcate, purtând haine zdrenţuite în împărăţia spirituală.

După cum vezi, nu în creaţia Mea nu există lucruri efemere, ci doar o eliberare permanentă a acestora.

Încearcă să înţelegi ce ţi-am spus şi linişteşte-ţi mintea. *Amin"*.

Capitolul 5

Despre natura triplei naşteri. Naşterea fizică corectă

(4 august 1842)

După aceste revelaţii, toţi patriarhii, inclusiv Adam, s-au simţit satisfăcuţi de explicaţiile primite şi au revenit la locurile lor, cu un sentiment de recunoştinţă în inimi. Abedam cel Mare l-a chemat atunci la El pe Mahalaleel şi i-a spus:

„Mahalaleel, să înţeleg că nu ai nici o întrebare de pus, că ştii acum tot ce ţi-ar fi de folos ţie şi descendenţilor tăi?

Dacă ştii totul, poţi să te retragi liniştit. Dacă mai ai însă vreo nelămurire, nu ezita să o faci publică, pentru ca în inima ta să nu mai rămână nici o pată întunecată.

Haide, goleşte-ţi inima de povara care o apasă. *Amin"*.

Mahalaleel a ezitat o vreme, căci avea într-adevăr o întrebare care îl urmărea, dar nu îndrăznea să o pună.

Citind în inima sa că motivul ezitării sale era dorința sinceră de a nu ofensa pe nimeni, dar mai presus de toate pe tânăra şi inocenta Pura, care stătea încă la pieptul Domnului, Abedam i-a spus:

„Mahalaleel, observ sinceritatea din inima ta. De aceea, îți voi da răspunsul corect la întrebarea tăcută care îți chinuieşte inima. De aceea, ascultă-Mă; la fel şi voi, ceilalți:

În ceea ce priveşte naşterea naturală, care este similară în cazul omului cu cea a animalelor, aceasta nu poate fi schimbată de regulă, exceptând anumite situații cu totul ieşite din comun, produse în circumstanțe spirituale deosebite. Acest lucru este necesar deoarece naşterea fizică nu are nimic de-a face nici cu spiritul, nici cu sufletul omului, ci doar cu trupul său material. Acesta trebuie să fie perfect structurat în pântecul matern înainte ca sufletul să se poată muta în el, aducând cu sine spiritul divin (al cărui sălaş este). După cum vezi, există o ordine în toate, şi toți trebuie să respecte această ordine.

Trupul dă naştere trupului, sufletul dă naştere sufletului, iar spiritul să naştere spiritului.

Este bine să înțelegeți însă de ce se petrec astfel lucrurile. De aceea, ascultați-Mă:

După cum ştiți foarte bine, nimic din ceea ce există în sfera spirituală, singura sferă atotputernică şi substanțial-esențială, nu poate apărea în sfera vizibilă decât prin opusul său corespondent. Acest opus constă în restricționarea şi supunerea forței esențiale, astfel încât aceasta să accepte să capete o formă limitată.

Imaginați-vă acum în ce constă spiritul vostru. Cum se poate manifesta acesta?

Ascultați: el nu se poate manifesta decât autolimitându-se pentru a se putea realiza pe sine, act care reprezintă iubirea în accepțiunea ei cea mai perfectă, adică iubirea pentru Mine. Fără această realizare de sine, spiritul nu va deveni niciodată conştient de independența sa, rămânând de-a pururi doar o parte a Spiritului Meu infinit şi universal, lipsită însă de conştiință de sine.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul sufletului, care în general vorbind, reprezintă o parte din totalitatea vieții vegetative a lumii naturale. El poate fi conştient de sine, dar numai la modul general, în toate părțile sale infinite, motiv pentru care creația începe să se structureze conform ordinii stabilite de Mine în sufletul universal.

Această naştere a sufletului conform ordinii naturale stabilite de Mine reprezintă o primă coerciție, dar una care nu-i permite încă sufletului să devină conştient de sine.

Naşterea spirituală (realizarea de sine) nu poate avea loc decât atunci când toate părțile sufletului universal devin conştiente de sine, alcătuind un tot unitar şi indivizibil, şi apropiindu-se din ce în ce mai mult unele de altele, până când, din cauza presiunii astfel create, ele se autoaprind.

Pe măsură ce devin luminoase, ele încep să se recunoască unele pe altele, alcătuind acel tot unitar de care vorbeam mai devreme, indivizibil.

Acest act al procreării sufletului se produce prin ceea ce numim iubire de aproape. Omul care nu cunoaşte această iubire va rămâne de-a pururi un străin faţă de fratele său.

Abia acum, când s-au petrecut cele două tipuri preliminare de procreaţie, poate începe trupul să se recunoască pe sine în opusul său, identificându-se cu acesta.

Prin această apropiere reciprocă, cei doi opuşi devin conştienţi unul de celălalt, iar între cele două polarităţi distincte astfel create se poate naşte un mediu independent. Natura acestui act corespunde astfel ordinii Mele şi poartă numele de iubire (corectă) de sine sau iubire trupească.

Astfel apare necesitatea iubirii trupeşti şi a naşterii fizice care îi corespunde, care aparţine ordinii naturale, la fel ca şi cea a sufletului şi cea a spiritului, în măsura în care respectă această ordine prestabilită.

Dacă ea se opune însă acestei ordini, încălcând-o, ea nu va putea procrea decât moartea, nicidecum viaţa, devenind astfel un păcat mortal, întrucât periclitează inclusiv viaţa sufletului şi a spiritului nou creat.

De aceea, este important să înţelegeţi cu toţii această lege, respectând-o, pentru ca actele voastre de procreaţie să fie corecte şi plăcute în faţa Mea. *Amin”.*

Capitolul 6

O evanghelie pentru flecari şi pentru lăudăroşi

(5 august 1842)

Abia acum a reuşit Mahalaleel să-şi deschidă gura şi să spună:

„O, Lumină eternă a tuturor luminilor, Adevăr suprem, ce profunzime supremă sălăşluieşte în ordinea Ta, o, Tată preasfânt şi preaplin de iubire!

O, dacă aş putea înţelege corect tot ce ai spus!

Dar, Tată preasfânt, cuvintele Tale nu reuşesc să se aşeze la fel de ordonat în sufletul meu.

Spiritul dă naştere spiritului, sufletul dă naştere sufletului, iar corpul fizic dă naştere corpului!

Şi toate cele trei corpuri derivă unul din celălalt, susţinându-se reciproc.

Din totalitatea lucrurilor se naşte omul, cu perfecţiunea lui, reprezentând scopul suprem al creaţiei.

O, Tată, cât de infinit de mare este înţelepciunea Ta! Nici unul din cuvintele Tale nu este lipsit de conţinut şi fiecare dintre ele conduce la adevăr şi la o plenitudine sublimă.

Ştiu foarte bine acest lucru şi înţeleg o bună parte din ceea ce ne-ai spus, dar mai există încă multe aspecte care îmi scapă! Am înţeles fiecare

cuvânt în parte, dar nu şi ceea ce se ascunde în spatele cuvintelor, semnificația lor profundă pe care ai dorit să ne-o transmiți.

Ştiu prea bine că singurul vinovat pentru acest lucru sunt eu, dar această realizare tristă nu mă ajută cu nimic, căci tot nu pot pătrunde structura interioară a cuvintelor Tale.

De aceea, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, aş dori să Te rog să aprinzi în mintea mea o lumină cât de slabă care să-mi permită să înțeleg mai bine cuvintele Tale atât de sacre. În caz contrar, voi rămâne în acelaşi întuneric în care mă zbat la ora actuală.

Dar mai presus de toate, facă-se voia Ta! *Amin".*

Răspunsul lui Abedam nu s-a lăsat aşteptat:

„Mahalaleel, de ce trebuie să foloseşti atât de multe cuvinte, când ar fi fost atât de simplu să spui:

‚Tată, sunt orb! Îngăduie-mi să văd!'

Această frază scurtă ar fi fost suficientă. De ce trebuie să rosteşti atât de multe cuvinte goale şi să găseşti tot felul de pretexte, în loc să îți mărturiseşti orbirea?

Adevăr îți spun: tocmai din cauza acestei tendințe de a vorbi prea mult nu reuşeşti să vezi lumina din spatele cuvintelor Mele.

Renunță la flecăreală şi spune deschis ce ai de spus. Vei descoperi atunci întregi universuri în fiecare din cuvintele Mele, cu sori luminând plenar toate semnificațiile lor.

Te asigur că orice discurs, oricât de nobil ar părea, nu reprezintă altceva decât un fum sacrificial care acoperă inima omului. Dacă inima este învăluită în fum, cum te-ai putea aştepta ca razele strălucitoare ale luminii să pătrundă adânc în ea? Ele nu reuşesc decât să aducă o lumină palidă, exterioară, lăsând interiorul ei într-un întuneric deplin.

De aceea, renunță la discursurile prea sofisticate, iar inima ta va putea beneficia de suficientă lumină!

Întreabă-i pe cei din jur şi vei constata că nimeni altcineva nu se plânge de întuneric atunci când vine vorba de Cuvântul Meu. Întreab-o chiar pe această sărmană fată provenită din ținuturile de jos şi ea îți va demonstra în puține cuvinte că a descoperit lumina din spatele cuvintelor Mele.

Sper însă că mărturia Mea îți este suficientă şi că nu pui la îndoială faptul că toți cei prezenți au descoperit lumina strălucitoare din spatele cuvintelor Mele.

Dacă vei renunța la discursurile tale savante, vei descoperi la rândul tău această lumină.

Spui că ai înțeles că fiecare naştere depinde de celelalte, că cele trei corpuri se susțin reciproc şi că omul perfect este scopul suprem al întregii creații. Toate acestea sunt adevărate. Dacă vei mai adăuga şi ultimul ingredient care îți lipseşte – o doză corectă de iubire pură – vei înțelege rapid aspectele care ți-au rămas încă ascunse ale revelației Mele.

Căci cheia cu care orice om poate deschide pe loc orice cameră a Cuvântului Meu este iubirea.

Acționează așa cum te-am învățat și nu vei mai fi nevoit de acum înainte să te plângi în cuvinte rafinate de întunericul din spatele cuvintelor Mele.

Urmărește să înțelegi ce ți-am spus și acționează în consecință. *Amin!”*

Capitolul 7

Procreația în cadrul ordinii divine și în afara acesteia

(9 august 1842)

Mahalaleel a ascultat cu inima deschisă această critică pe care i-a adus-o Abedam. Recunoscător, el i-a mulțumit mișcat, după care s-a pregătit să se retragă, dar Abedam a adăugat:

„Mahalaleel, adevăr îți spun, nu pleca, căci inima ta nu este încă pe deplin lămurită în această chestiune. În starea în care te afli acum poți cădea încă foarte ușor în capcanele minții. De aceea, îți voi dărui o nouă lumină.

Spui că ești de acord cu tot ce ți-am spus ca răspuns la întrebarea ta, dar constat în inima ta că nu ai înțeles de ce spuneam că procreația oarbă, care se petece împotriva ordinii Mele sacre, reprezintă un păcat. Îți voi explica în continuare acest lucru.

Tot ceea ce numim suflet umple în stare liberă spațiul infinit, alcătuind un univers (lumea spiritelor) în care locuiesc nenumărate spirite de toate felurile, inclusiv îngerii. Toate acestea sunt gândurile Mele libere, care nu au fost încă fixate. Aceste gânduri reprezintă totodată vasele vii sau purtătorii vieții tuturor ființelor create din Mine.

Acum ascultă: dacă doresc să Mă agăț de unul din gândurile Mele, Eu fac acest lucru prin iubirea Mea. Dacă îl fixez astfel, gândul respectiv nu mai poate urca – la fel ca și celelalte – în sferele infinite ale ființei și acțiunii Mele divine, căpătând o formă permanentă în fața Mea. Pentru ca această formă să poată fi înzestrată cu conștiință de sine, ea trebuie să fie însă nu doar prinsă de iubirea Mea, ci penetrată plenar de aceasta.

Se naște astfel un prim impuls, o fricțiune între forma respectivă și iubire. Care este consecința naturală a acestui impuls?

Simplu: sub presiunea iubirii care o invadează din toate părțile, forma începe să opună rezistență în fața posesivității acesteia.

Ori de câte ori o formă perfectă este supusă unei coerciții și unei presiuni, tensiunea cea mai mare se manifestă la nivelul punctului central, care va opune de altfel cea mai mare rezistență.

Oriunde există o mare rezistență va exista implicit și o activitate foarte intensă.

Ştiţi cu toţii, din experienţa voastră duală, că orice presiune foarte puternică dă naştere unei anumite inflamări; spre exemplu, dacă frecaţi două pietre sau două bucăţi de lemn, mai devreme sau mai târziu acestea se vor autoaprinde.

La fel, dacă unul dintre voi este afectat de altcineva, fie că este vorba de încăpăţânarea acestuia sau de o acţiune pe placul vostru, de o veste proastă sau de una bună, în inima voastră se aprinde o anumită flacără.

Iată, acesta este punctul central de care vorbeam mai devreme. Orice asemenea inflamaţie presupune inevitabil o anumită flacără, o strălucire similară cu viaţa iubirii Mele eterne. Aceasta iluminează forma întemniţată şi supusă coerciţiei iubirii, care este consumată de flacăra născută în inima sa, devenind astfel în întregime vie şi conştientă de sine.

Dacă voinţa Mea doreşte ca acest gând (fixat în maniera descrisă mai sus) să continue să existe, el devine solid şi continuă să se manifeste astfel de-a pururi în faţa Mea.

Dacă voinţa Mea nu doreşte însă acest lucru, Eu îmi retrag iubirea din forma respectivă, care devine din nou liberă, plutind şi ridicându-se în sferele superioare, fără să mai aibă însă o formă vizibilă decât pentru Mine, la fel cum gândurile voastre sunt vizibile numai în mintea voastră. Ea se ridică astfel în sferele infinite ale Divinităţii Mele.

Aceasta este ordinea Mea, din care s-au născut toate lucrurile! Dacă voi procreaţi în acord cu această ordine din care v-aţi născut voi înşivă, fiind – cum s-ar spune – procreaţi de Mine Însumi, puteţi spune că aţi procreat corect, căci creaturile născute din voi se vor încadra în ordinea căreia îi aparţin Eu Însumi.

Dacă procreaţi însă orbeşte, fără să simţiţi nimic, nu putem vorbi de o procreaţie în acord cu ordinea Mea, ci dimpotrivă, de o distrugere a acestei ordini, căci Eu am creat totul pentru o existenţă liberă şi eternă. Vă opuneţi astfel voinţei Mele – singura existenţă reală şi fermă a tuturor fiinţelor create de Mine.

O astfel de acţiune, contrară voinţei Mele, se traduce prin păcat sau prin moartea fiinţei procreate de Mine.

De aceea, procreaţia voastră trebuie să se încadreze exclusiv în ordinea Mea.

Abia acum ai primit lumina de care aveai nevoie. De aceea, te poţi întoarce acum la locul tău. *amin"*.

Capitolul 8

Mahalaleel îi mulţumeşte Domnului pentru lumina primită. Iubirea faţă de Dumnezeu este mai presus de teama de Dumnezeu, iar lacrimile de bucurie preţuiesc mai mult în faţa Domnului decât cele de căinţă

(10 august 1842)

Abia acum s-au deschis ochii lui Mahalaleel şi inima lui s-a umplut de recunoştinţă. În bucuria lui, el a început să sară literalmente în sus, căci înţelesese în sfârşit semnificaţia Cuvântului divin.

Unii din cei de faţă au rămas uimiţi în faţa acestei manifestări de exuberanţă, întrebându-se şoptit: „Oare ce l-o fi apucat pe părintele Mahalaleel?

Cu siguranţă, cuvintele lui Abedam sunt sublime şi sfinte, aşa cum sunt întotdeauna, dar să reacţionezi astfel…

Noi suntem mulţumiţi că am înţeles cât de cât misterioasa semnificaţie care se ascunde în spatele cuvintelor sacre rostite de Cel Preaînalt.

Cum poate însă cineva să se manifeste atât de exuberant, când ar trebui să se scufunde în praful nimicniciei sale în faţa unei graţii atât de mari? Este prea greu de înţeles pentru noi. Mai bine să păstrăm respectul sublim pe care îl datorăm Tatălui.

Mahalaleel a fost întotdeauna un original cu orice preţ. În fond, de ce s-ar comporta acum altfel? – O, vai! Priviţi-l pe bătrânul părinte cum sare în sus! Parcă ar fi un ied!”

Abedam însă nu numai că a permis manifestarea de bucurie a lui Mahalaleel, dar a revărsat chiar asupra acestuia o strălucire puternică, precum cea a norilor de dimineaţă atunci când sunt atinşi de primele raze ale soarelui care răsare.

Văzând acest lucru, cei care căutau nod în papură s-au speriat, convinşi că au păcătuit prin observaţiile lor.

Dar Abedam cel Mare s-a ridicat şi le-a spus următoarele cuvinte:

„Copii ai regiunii de la miazăzi! De ce tremuraţi de frică în faţa strălucirii pe care o emană cel fericit de graţia primită de la Mine?

În ce fel a beneficiat inima voastră de pe urma respectului pe care Mi-l purtaţi, de vreme ce tremură cuprinsă de frică, ca şi cum s-ar fi scufundat în noaptea păcatului cel mai cumplit?

O, sărmani nerozi! Ce este mai bine – să te temi sau să te bucuri în faţa Mea?

Adevăr, adevăr vă spun: cel care stă în faţa Mea plin de respect nu este încă pur, căci numai o inimă slabă, ezitantă şi impură, care nu a devenit încă una cu voinţa Mea, se poate teme de Mine, adică de Dumnezeu cel atotputernic şi etern.

În schimb, inima care L-a recunoscut – în căldura iubirii sale – pe Tată preasfânt şi preaplin de iubire şi iubirea acestuia în Dumnezeu cel atotputernic şi etern, numai ea îşi va pierde orice urmă de teamă în faţa Celui pe care trebuie să-L iubească mai presus de orice, manifestându-se exact aşa cum face acum Mahalaleel.

Ce contează mai mult în faţa Mea: o inimă plină de teamă sau una care se bucură mai presus de orice în numele Meu?

Adevăr vă spun: deşi lacrimile de căinţă sunt juste şi plăcute în faţa Divinităţii Mele, cele de bucurie, care se adresează Tatălui preasfânt şi

preaplin de iubire, sunt cu mult mai presus, la fel ca şi soarele care străluceşte deasupra pământului într-o zi strălucitoare.

Căci lacrimile de căință înseamnă că omul a devenit conştient de distanța care îl desparte încă de Mine în ceea ce priveşte iubirea şi credința sa, îndemnându-l să se întoarcă din nou la Mine, adică la Tatăl său.

În schimb, lacrimile de bucurie sunt dovada supremă a fuziunii sale depline cu Mine, a fiului care se bucură că şi-a regăsit Tatăl şi a Tatălui care se bucură că şi-a regăsit fiul.

Deschideți-vă inimile şi bucurați-vă la rândul vostru, căci Tatăl a venit la voi şi vă îngăduie să vă bucurați de prezența Lui. Nu mai fiți atât de uimiți în fața celui care se bucură în numele Meu, căci v-am spus acum chiar Eu că îl prefer oricând pe cel care se bucură de prezența Mea celui care se teme şi se căieşte, chiar dacă din motive juste.

De aceea, de acum înainte nu ezitați să îl consolați pe cel care se căieşte, bucurându-vă însă din toată inima de bucuria celui fericit. *Amin"*.

Capitolul 9

Recomandarea Domnului de a iubi şi de a fi fericiți. Promisiunea zilei marii eliberări şi a mântuirii. Iubirea ca eliberator de sub jugul trupului şi al morții

(11 august 1842)

Emoționați de acest discurs, cei care înainte îi căutaseră nod în papură lui Mahalaleel s-au prosternat în fața Domnului, rugându-se să fie iertați.

Dar Abedam le-a cerut să se ridice, întărindu-i în spiritul lor.

Toată lumea s-a ridicat atunci de la sol, slăvindu-l pe Tatăl pentru imensa Lui grație.

Abedam le-a spus: „Iubirea Mea fie de-a pururi cu voi şi în voi! Iubiți-vă unii pe alții şi bucurați-vă reciproc de fericirea altuia; ajutați-vă unii pe ceilalți şi veți descoperi astfel că sunteți dragii Mei copilaşi, de care nu pot decât să Mă bucur. Căci ziua marii eliberări s-a apropiat.

Dacă Adam ar mai trăi pe pământ de şapte ori anii pe care i-a trăit deja şi cei care i-au mai rămas de trăit, el ar vedea cu propriii săi ochi această zi a marii eliberări.

De aceea, acționați în conformitate cu voința Mea, pentru ca marea zi să nu vă prindă nepregătiți atunci când va veni.

Înainte de marea zi va veni însă marele eveniment. Cei care vor fi primiți în acel moment excepțional vor cunoaşte chiar atunci marea eliberare. În schimb, pentru cei care nu vor fi primiți, ziua eliberării va deveni o zi a judecății, mai precis, a judecății prin foc şi în focul mâniei Mele.

Oamenii vor înțelege atunci ce înseamnă să fii una cu iubirea Mea, şi implicit cu înțelepciunea născută din ea.

De aceea, bucurați-vă, căci ați aflat acum că va veni ziua când cătuşele grele vor fi dezlegate.

Ce trebuie să facă omul pentru a deveni stăpânul propriei sale vieți?

Nu toți ați aflat răspunsul la această întrebare, şi mai ales măsura plenară a acestui răspuns. De aceea, bucurați-vă, căci v-am arătat acum calea iubirii pure, care conduce rapid la această culme a vieții.

Unii dintre voi se întreabă: ‚Cum pot fi eu stăpânul propriei mele vieți, de vreme ce trebuie să mă comport tot timpul ca un slujitor ascultător?'

Dar Eu vă răspund: atât timp cât veți rămâne slujitorii acestei lumi şi ai trupului vostru, veți fi obligați să suportați jugul obedienței servile. Dacă veți accepta însă să deveniți slujitorii iubirii Mele, veți fi eliberați de orice alt jug şi veți deveni stăpânii perfecți ai vieților voastre. Căci numai iubirea vă poate elibera plenar.

Cum să nu poată realiza iubirea acest deziderat, de vreme ce este produsul viu şi absolut delicios al propriei voințe?

La ce-i mai foloseşte o poruncă celui care iubeşte, atât timp cât iubirea cuprinde în sine toate poruncile, fiind stăpâna absolută a oricărei legi?

Cum poți sili pe cineva să facă ceva atât timp cât inima sa îl îndeamnă spontan să facă acel lucru?

După cum vedeți, iubirea este superioară tuturor poruncilor şi tuturor legilor, fiind însăşi viața. În mod implicit, cel care o deține devine stăpânul perfect al propriei sale vieți! Spuneți-Mi dacă nu aşa stau lucrurile!

De vreme ce aceasta este realitatea, bucurați-vă, căci Eu, Tatăl vostru preasfânt, v-am dăruit acum plenitudinea iubirii supreme, care este însăşi iubirea Mea, şi odată cu aceasta v-am dăruit viața supremă.

De aceea, renunțați la această lume şi la dorințele trupului, acceptând în schimb calea obedienței şi a serviciului adus celor din jur.

Căci această cale nu s-a născut din iubirea Mea, ci din înțelepciunea care rezidă în sferele luminoase ale Divinității Mele pentru a vă testa iubirea față de Mine.

De aceea, nu mai spuneți: ‚Această bucată de pământ îmi aparține mie. Acest copac îmi aparține. Cât despre corpul meu, pot face orice doresc cu el!', căci asemenea afirmații nu fac altceva decât să vă îndepărteze din ce în ce mai tare de iubirea Mea, iar voi veți deveni astfel slujitorii acestei lumi exterioare, şi implicit ai morții, de care cu greu vă veți mai putea detaşa vreodată. Veți atrage în acest fel asupra acestui pământ un foc divin, care va coborî din ceruri pentru a topi fierul cătuşelor pe care vi le-ați pus singuri.

De aceea, bucurați-vă, căci ați aflat acum că nu există decât un singur Dumnezeu, un singur Domn, un singur Proprietar al tuturor lucrurilor şi un singur Părinte preasfânt, iar voi sunteți cu toții copiii Lui, deci frați şi surori între voi, cărora Eu le-am dăruit acest pământ în egală măsură. Ați aflat acum că nu aparțineți acestui pământ, ci Mie, Părintelui vostru, în toată plenitudinea iubirii şi grației Mele.

Cultivați această cale şi iubiți-vă unii pe alții la fel ca pe Mine. În acest fel, de acum înainte vă veți putea bucura de-a pururi de splendoarea fără seamăn a vieții şi de fericirea nemărginită pe care o incumbă ea.

Iar acum, îl invit pe Jared să vină la Mine, căci am ceva important de discutat cu el. – Haide, Jared, vino la Mine. *Amin"*.

Capitolul 10

Prin natura sa, omul este atras de-a pururi către Dumnezeu. Aparenta contradicție care există între infinitatea lui Dumnezeu şi persoana finită, limitată, a Domnului Abedam

(12 august 1842)

Auzind chemarea spirituală a lui Abedam, Jared s-a grăbit – tot spiritual – către El, căci, din punct de vedere fizic, el se afla oricum lângă Domnul. În schimb, din punct de vedere spiritual, omul se poate apropia oricât de mult de Mine, căci până şi cel mai perfect dintre spirite se află încă la o distanță suficient de mare de Mine, astfel încât, chiar dacă ar continua să se apropie de Mine o eternitate întreagă, el nu ar putea scurta această distanță nici măcar cu lățimea unui fir de păr.

Din punct de vedere fizic, această afirmație pare absurdă. Din punct de vedere spiritual nu este însă cazul; situația este ca şi cum ai încerca să te apropii cu trupul fizic de limita inexistentă a infinitului. Chiar dacă ai străbate într-o singură clipă spațiile nesfârşite cu viteza fulgerului, - cum te-ai putea apropia de limita inexistentă a infinității?

La fel se petrec lucrurile cu cei care urmăresc să se apropie din punct de vedere spiritual de Mine. Deşi fiecare spirit creat se poate perfecționa continuu, devenind din ce în ce mai mult la fel ca Mine, el nu va fi niciodată capabil să atingă perfecțiunea Mea absolută, care este nesfârşită în toate dimensiunile ei.

În schimb, Eu Mă pot apropia de oricine doresc, ajutându-Mi astfel copiii să se apropie din ce în ce mai mult de Mine.

Aşa se face că Jared s-a grăbit către Mine după ce a auzit chemarea Mea spirituală.

De ce l-am chemat însă pe Jared şi în ce constă importanța acestei chemări?

Ascultați cu cea mai mare atenție, căci fără această chemare nu veți putea intra vreodată în templul luminii.

Când Jared a ajuns într-adevăr lângă Abedam, acesta l-a prins de mână şi i-a spus: „Ascultă, mult iubitul Meu Jared, Eu ştiu foarte bine ce îi înveți tu pe copii despre Mine, şi pot să-ți confirm faptul că învățăturile tale adresate lor sunt corecte. Da, i-ai învățat bine, în conformitate cu voința Mea.

Ştiu însă că le-ai spus că ‚Dumnezeu este absolut nesfârşit în esența Lui, în iubirea, grația, compasiunea, puterea, permanența ființei Sale, şi implicit în bunătatea, justiția şi înțelepciunea Lui', şi doresc să aflu cum ai

putut reconcilia tu în inima ta prezența Mea vizibilă într-o formă umană cu concepția ta despre natura Mea infinită.

Căci atât timp cât ceea ce este limitat şi finit din punct de vedere spațial nu va putea umple vreodată spațiul infinit – chiar dacă s-ar dilata de-a pururi în toate direcțiile –, cu siguranță şi opusul acestei afirmații trebuie să fie adevărat.

Ce motiv ar avea atunci spațiul infinit să se contracte, devenind o ființă finită? Şi de unde ar putea începe el, de vreme ce nu are nici un fel de limite?

Conform învățăturii tale, cam aşa s-ar petrece lucrurile. De aceea, doresc să-Mi spui cum se face că Eu, Dumnezeu cel infinit, am devenit un Dumnezeu vizibil în formă pentru tine şi pentru ceilalți?

Spune-Mi de asemenea în mod conştient dacă acel Dumnezeu infinit este tot una cu Mine.

Potrivit învățăturii tale, acest lucru ar fi imposibil, dar iubirea şi credința ta îți confirmă totuşi acest lucru.

Haide, răspunde la întrebarea Mea, căci acest răspuns este de o importanță capitală, de vreme ce esența infinită a lui Dumnezeu este inimaginabilă pentru orice ființă creată, fiind – cum s-ar spune – non-existentă, de unde ar rezulta practic că nu există un Dumnezeu.

Pe de altă parte, dacă îl privim pe Dumnezeu ca pe o ființă finită, ar însemna să îi negăm Divinitatea.

Haide, deschide-ți inima şi explică-ne această contradicție, inclusiv dacă Eu sunt sau nu sunt una cu Dumnezeu”.

Auzind această întrebare, Jared, la fel ca şi ceilalți de față, au început să se lovească cu pumnii în piept, dar îndoielile au început să le asalteze inimile. După o anumită perioadă de reflecție, Jared a răspuns: „Doamne şi Părinte preasfânt! Nici chiar cel mai mare dintre heruvimi nu ar fi capabil să răspundă la această întrebare, dar un lucru tot pot să-ți spun: dacă nu ai fi Dumnezeu cel adevărat nu ai fi putut pune această întrebare, care este, la fel ca şi Tine, infinită în toate aspectele ei, inclusiv în ansamblu.

Mărturia mea în fața Divinității Tale este chiar inima mea, la fel ca şi inimile celorlalți aici de față, căci suntem incapabili să iubim pe altcineva la fel de mult ca pe Tine.

În ceea ce mă priveşte, restul nu prea contează. Pricepă cine o putea cum a fost posibil ca Tu, un Dumnezeu infinit, să Te arăți nouă, celor nevrednici, în forma personală a unui om. Cât despre mine şi ceilalți oameni, la fel ca şi toate cerurile şi universurile, acest lucru va rămâne de-a pururi incomprehensibil.

Nu pot însă să nu-Ți mărturisesc că nu mi-ar fi posibil să Te iubesc decât în această formă, căci unde ar putea găsi inima finită a unui om puterea de a-L iubi pe Dumnezeu în toată infinitatea acestuia?

De aceea, Te prefer de departe în această formă, decât în infinitatea Ta divină, de neînțeles pentru mine.

Atunci când afirm că îl iubesc şi mă tem de Dumnezeu, eu îl iubesc şi mă tem de El în această formă a Ta, căci pentru un Dumnezeu infinit în esenţa Sa eu sunt practic inexistent, şi El Însuşi nu are cum să fie un Dumnezeu pentru cineva care nu înseamnă nimic prin comparaţie cu El.

Aceasta este tot ce pot să-Ţi răspund în legătură cu acest subiect, în speranţa că nu am încălcat cu nimic voia Ta".

Abedam l-a strâns însă la pieptul Său pe Jared şi i-a răspuns: „Jared, Mi-ai dat răspunsul perfect, căci chiar aşa stau lucrurile.

Măsura Divinităţii Mele nu poate fi alta decât iubirea, iar Eu nu pot fi imaginat prin nici o altă măsură în calitate de Dumnezeu infinit. În ceea ce priveşte manifestarea Mea spaţială infinită, aceasta este supusă timpului. În schimb, din punct de vedere spiritual, ea reprezintă autoritatea absolută a voinţei Mele, a iubirii şi înţelepciunii Mele. Cât despre forma Mea exterioară, ea este tot una cu forma în care v-am construit pe voi, după chipul şi asemănarea Mea.

Aşadar, dragul Meu Jared, rămâi acolo unde eşti şi crede-Mă: nimeni nu Mă va putea vedea vreodată într-o formă diferită de cea în care Mă vedeţi voi acum, în spiritul vostru! *Amin".*

Capitolul 11

Gânditorii super-subtili se îndoiesc de natura duală a lui Dumnezeu. Explicaţiile lui Abedam aduc lumina asupra acestei chestiuni

(13 august 1842)

Mulţi s-au bucurat auzind această explicaţie, inclusiv Jared. Au existat însă şi unii care au rămas confuzi auzind că Dumnezeu are două aspecte, unul infinit şi altul manifestat în faţa lor, în persoană.

Aceştia au început să şuşotească. Unul dintre ei i-a şoptit altuia: „Eu nu cred că infinitul poate restrânge, devenind finit, mai mult decât poate umple finitul spaţiul infinit".

Cel de-al doilea i-a răspuns: „Ar rezulta că există doi Dumnezei, unul finit, un aşa-zis Dumnezeu personal, şi altul infinit, fără o formă substanţială".

Un al treilea a adăugat: „Iată ce cred eu: de vreme ce trebuie în mod necesar să ni-L imaginăm pe Dumnezeu ca fiind perfect şi infinit în toate privinţele, El nu poate fi decât Unul singur, căci o personalitate finită implică în mod automat anumite limitări. Cum ar putea fi acestea reconciliate cu perfecţiunea infinită?"

În sfârşit, un al patrulea a spus: „Oricât mi-aş răsuci mintea, nu pot să consider spaţiul infinit, şi respectiv eternitatea, ca fiind non-existente.

Chiar dacă ar fi să limităm spaţiul între nişte ziduri, spiritul meu va străpunge curând aceste ziduri, nevăzând altceva în faţa ochilor decât o continuare a spaţiului infinit în toate direcţiile.

Oricâte ziduri aş pune eu în calea spaţiului infinit, este evident că nu am cum să-l limitez! Este imposibil!

Spiritul meu va penetra de fiecare dată zidurile în care aş încerca să închid spaţiul, şi astfel lucrurile ar continua la infinit!

Apare atunci întrebarea firească: este acest spaţiu etern şi infinit însăşi esenţa lui Dumnezeu, sau este el umplut de aceasta?

Este firesc să ne punem atunci întrebarea ce înseamnă Dumnezeu în forma Lui personificată.

Căci între finit şi infinit nu poate exista decât o singură corelaţie, şi anume dizolvarea finitului în infinit.

În acest caz, nu putem vorbi de un Dumnezeu al nostru, de vreme ce noi nu însemăn nimic în faţa Lui!

Pe de altă parte, dacă Dumnezeu este o persoană, la fel ca şi noi, fiind în acelaşi timp etern şi continuând să lucreze în spaţiul infinit prin puterea Lui nemărginită, apare o altă întrebare: poate umple acest Dumnezeu personal întreaga infinitate a spaţiului cu forţa Lui?

Personal, acest lucru mi se pare de-a dreptul imposibil, căci infinitul nu va putea fi umplut vreodată.

Dacă totuşi Dumnezeu este o persoană, se mai poate pune şi o altă întrebare, respectiv: dacă nu cumva în profunzimile insondabile ale spaţiului infinit mai există o altă Divinitate atotputernică, apoi o a treia, o a patra, şi aşa mai departe, la infinit…”.

Auzind aceste cugetări, cei din jur au început să se bată din nou cu pumnii în piept, lamentându-se: „Tribihal, Tribihal, ce ai spus?

Dacă aşa ar sta lucrurile, ce conflict ar provoca toţi aceşti Dumnezei dacă s-ar ciocni unii de alţii cu forţa lor imensă, chiar dacă în profunzimile spaţiilor infinite!”

De data aceasta, Abedam s-a ridicat, i-a chemat la El pe aceşti cugetători şi le-a spus: „O, nebunilor, ce prostii o să mai inventaţi? Adevăr vă spun: sper să nu mai repetaţi vreodată asemenea lucruri aberante!

Pentru a vă smulge din această visare prostească, M-am decis să vă ofer o nouă lumină inimilor voastre întunecate. De aceea, ascultaţi-Mă: ceea ce voi numiţi spaţiul infinit nu este altceva decât Spiritul Voinţei Mele, care a creat dintotdeauna acest spaţiu infinit, umplându-l cu fiinţe de toate felurile. Acest Spirit are un punct central în care este focalizată întreaga sa putere infinită, iar acest centru de forţă al Spiritului Divin este Iubirea, care este însăşi viaţa acestui Spirit. Iar Eu sunt şi am fost din eternitate această Iubire.

Deşi Spiritul lui Dumnezeu se poate manifesta activ pretutindeni, el nu se poate manifesta în calitate de persoană fără iubire. Când Dumnezeu se manifestă totuşi în persoană, în faţa unor fiinţe finite, aşa cum sunteţi voi, El o face prin intermediul iubirii Sale, care reprezintă însăşi esenţa Sa şi punctul central al întregii puteri a Spiritului Său infinit.

Iată, aceasta este adevărata esenţă a lui Dumnezeu, şi ea nu poate fi pătrunsă vreodată cu intelectul, ci numai cu inima.

Urmăriți să înțelegeți acest lucru în inimile voastre, şi vă asigur că războiul dintre divinității va dispărea rapid din creierele voastre încinse! *Amin".*

Capitolul 12

Iubirea – singura cale de adorație a Domnului. Pura este supusă unui test al iubirii. Cuvintele de aur ale Purei legate de adevăratul Tată

(20 august 1842)

Abia acum s-au deschis cu adevărat ochii celor prezenți, care au înțeles că Dumnezeu poate fi în acelaşi timp infinit şi un Părinte vizibil în fața lor.

Cu inima plină de recunoştință, Jared s-a pregătit să se arunce la picioarele Domnului, pentru a-i aduce un mare imn de slavă, dar Abedam l-a împiedicat, spunându-i:

„Jared, adevăr îți spun: ceea ce doreşti să faci nu este deloc necesar între noi. Ştii foarte bine că în fața Mea, rugăciunile trupeşti şi cele rostite de buze nu au nici o valoare, singura care contează fiind rugăciunea plină de iubire a inimii. De aceea, nu te manifesta în această manieră ofensatoare pentru Mine.

Singurul care Mă adoră întru spirit şi adevăr este cel care Mă iubeşte în inima sa mai presus de orice, iubindu-şi simultan – cu aceeaşi iubire – frații şi surorile mai mult decât pe sine însuşi. Acesta este chiar cazul tău. De aceea, ce rost are să te apuci acum să Mă adori prin gesturi şi prin cuvinte?

Nu ți se pare acest lucru similar cu situația în care i-ai oferi cuiva un coş plin cu fructe gustoase, după care, pentru a face darul şi mai neprețuit, ai adăuga şi frunza ofilită a unui copac?

Spune-Mi: ce rost are să adaugi această frunză ofilită? Adevăr îți spun: cel care primeşte darul nu va fi mai bogat, ci va privi acest nou dar ca pe o prostie, refuzând să mănânce frunza, aşa cum procedează cu fructele, şi aruncând-o ca pe ceva inutil. De vreme ce nu are o valoare în sine, ce valoare ar putea avea frunza ca dar?

De aceea, fii convins că Eu nu aştept de la tine să adaugi la rugăciunile continue ale spiritului tău şi această frunză veştejită, limitându-Mă să îți spun (ție şi celorlalți): nu renunțați niciodată la rugăciune, iar urechile Mele şi inima Mea vor rămâne întotdeauna deschise în fața cererilor voastre! –

Iar acum, dragul Meu Jared, îngăduie-Mi să-ți spun altceva.

Iată, aşa cum ai auzit deja, această fată aflată în brațele Mele este din punct de vedere fizic o orfană rămasă fără rude apropiate. Acum am primit-o însă în casa Mea, întrucât am adoptat-o ca fiică a Mea.

Ascultă, casa ta este şi casa Mea; de aceea, am să o adăpostesc chiar în această casă şi am să-i împodobesc inima astfel încât să devină imaginea

perfectă a cel mai înalt şi mai pur dintre ceruri, acolo unde sălăşluiesc în permanență Eu, alături de îngerii Mei.

Iată, ți-o dăruiesc acum ție. Primeşte-o ca pe o fiică a inimii tale, şi aşa cum ți-am promis, voi locui în casa ta, care va deveni de acum înainte a Mea. *Amin"*.

După aceste cuvinte, El a luat mâna Purei, căreia i-a spus: „Draga Mea fiică! Priveşte-l pe acest bărbat. El este un bărbat după inima Mea. Întreaga lui ființă este alcătuită exclusiv din iubirea Mea. Pe acest pământ, el este adevăratul tău rată, la fel cum Eu sunt unicul Tău Părinte ceresc. De aceea, ascultă-l, iar el va avea grijă de tine atât timp cât vei trăi pe acest pământ, la fel cum Eu voi avea grijă de tine în ceruri. *Amin"*.

După aceste cuvinte, Abedam i-a dăruit mâna Purei lui Jared, care plângea cu lacrimi de bucurie.

Jared a primit mâna copilei cu cea mai mare gingăşie posibilă, plin de recunoştință şi de iubire, spunându-i: „Vino, fiica mea dragă, dăruită mie de Tatăl preasfânt! Alături de mine vei găsi din nou tot ceea ce ai pierdut pe acest pământ!

Aşa cum ai auzit mai devreme, casa mea a devenit casa Tatălui preasfânt, care se află acum într-o formă vizibilă alături de noi.

Acolo unde se află casa Sa se află şi El – Capul de Familie plin de iubire, care are grijă de tot ceea ce a creat într-un mod atât de miraculos. De aceea, bucură-te şi vino alături de mine. Crede-mă – nimeni pe acest pământ nu a fost îngrijit vreodată aşa cum vei fi tu de acum înainte".

Auzind toate acestea, Pura s-a întors către Abedam şi i-a spus cu vocea tânguită: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Oare am păcătuit în fața Ta, de vrei să scapi de mine?

O fi Jared un om după inima Ta, şi aşa cum spunea el însuşi, un părinte ideal – căci nimeni nu ar putea rosti asemenea cuvinte în prezența Ta fără ca acestea să fie adevărate! – dar el nu este una cu Tine şi nu va fi niciodată. De aceea, nu doresc să Te părăsesc, căci inima mea îmi spune că numai Tu eşti unicul Părinte şi nu poate exista un altul în afara Ta, iar cel care îşi asumă această calitate în numele Tău, spunându-şi singur ‚părinte', nu poate fi altfel decât un păcătos!

Nu, nu, nimic nu mă va mai despărți vreodată de Tine, dragul meu Tată!"

Auzind aceste cuvinte, Jared s-a simțit foarte tulburat, neştiind ce să facă.

Dar Abedam i-a spus: „Iată, dragul Meu Jared, aşa ar trebui să arate orice iubire autentică. Abia acum pot să-ți confirm pe deplin că această fiică a Mea, mai dragă decât oricine altcineva, va rămâne alături de tine şi de Mine în casa ta, care a devenit de acum înainte şi a Mea.

Acesta a fost testul ei, dar şi al vostru, al tuturor. De aceea, linişteşte-te, dragul Meu Jared, căci nimic nu se poate petrece în afara ordinii Mele prestabilite.

Cât despre cuvintele Purei referitoare la unicul Părinte, ele ar trebui să fie o lecție pentru toți cei de față, pentru ca toată lumea să afle cine este singura Persoană care merită să fie numită astfel. Rămâi alături de Mine până mâine, iar apoi de-a pururi. *Amin”.*

Capitolul 13

Pura şi Jared. Supunerea şi umilința Purei. Domnul le spune să se odihnească peste noapte

(22 august 1842)

Abedam cel Mare s-a întors apoi către Pura, căreia i-a spus: „Ei bine, draga Mea fiică, ce spui de felul în care am aranjat lucrurile pentru tine?”

La care, Pura i-a răspuns cu bucurie în glas: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, cum aş putea să nu fiu fericită?

Îmi este permis să rămân alături de Tine, unicul şi cel mai bun dintre Părinți! Cum aş putea să nu fiu mulțumită?

Sunt la fel de fericită şi la gândul că acest om minunat, Jared, rămâne alături de noi; căci el trebuie să fie cu adevărat un om de o mare bunătate de vreme ce Tu, Tată preasfânt, îl iubeşti atât de mult, spunând că este un om după inima Ta.

O, Jared, cât de fericit trebuie să fii tu, auzind chiar din gura sfântă a lui Dumnezeu cel atotputernic, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, că eşti un om perfect, după inima Lui!

O, mărturie vie, venită chiar din gura lui Dumnezeu şi revărsată asupra unui om sub forma vieții eterne, beatifice, în toată plenitudinea!

O, da, dragul meu Jared, te iubesc şi eu din toată inima, de vreme ce Tatăl preasfânt te iubeşte atât de mult. Haide, vino la mine, aşează-te şi bucură-te alături de mine.

Cu siguranță, nici o ființă creată nu a fost vreodată atât de fericită cum suntem noi acum, avându-L pe Tatăl preasfânt în mijlocul nostru şi adorându-L în voie.

Haide, vino, vino, om bun şi drag, după inima Tatălui preasfânt, căci şi eu te iubesc la fel de mult!”

Copleşit de fericire, Jared a rămas însă ca o stană de piatră. Până şi buzele sale erau pecetluite. De aceea, Pura s-a întors către Abedam şi i-a spus: „Priveşte, Tată preasfânt, Jared cel pios nu doreşte să dea curs invitației mele.

Oare mai are încă momente de împietrire a inimii, când refuză să asculte o cerere atât de sinceră?”

Dar Abedam i-a răspuns: „O, nu, scumpa Mea fiică. În acest moment Jared este copleşit de fericire; de aceea nu se poate mişca. De aceea, du-te chiar tu la el şi condu-l acolo unde doreşti să vină”.

Dar Pura s-a cutremurat şi i-a spus Domnului: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, constat că doreşti din nou să îmi testezi inima.

Nu mi se pare deloc potrivit ca eu, o fată sărmană, să conduc un bărbat, mai ales când acesta este Jared, un om după inima Ta. Ar fi ca şi cum aş încerca să îmi impun voinţa în faţa lui.

Nu îmi doresc nimic mai puţin decât un asemenea lucru! Căci o femeie are datoria să îl accepte drept domn al ei pe cel pe care Tu l-ai numit să-i fie alături. De aceea, el mă va putea conduce oriunde va dori, dar eu nu voi face niciodată acest lucru.

Oare nu am dreptate? De altfel, sunt convinsă că dacă Tu i-ai da un mic impuls, ar veni imediat lângă mine".

Atunci, Abedam s-a adresat Purei cu următoarele cuvinte: „Abia acum ai devenit o femeie adevărată, căci ai adăugat marii tale iubiri şi smerenia şi gingăşia pe care trebuie să le manifeste orice femeie. Haide, cheamă-l din nou pe Jared, şi te asigur că de data aceasta îţi va auzi cererea".

Pura a făcut imediat acest lucru, adresându-i-se lui Jared: „Jared, nu vrei încă să vii alături de mine?

Iată, ţi-am pregătit un culcuş minunat. Haide, vino lângă mine, pentru a putea sta între tine şi Tatăl preasfânt, aşa cum mi-a promis El mai devreme. Te asigur din nou că te iubesc foarte mult. Poţi să fii convins de acest lucru".

Abia acum a ascultat Jared rugămintea Purei. În aceeaşi stare de extaz, el s-a aşezat lângă ea, slăvindu-Mă în inima lui pentru această graţie sublimă.

Pe deplin fericită, Pura Mi-a mulţumit cu voce tare pentru împlinirea dorinţei sale.

Abedam s-a adresat atunci tuturor celor de faţă: „Copilaşii Mei, trupurile voastre au ostenit. De aceea, bucuraţi-vă de odihnă şi de somn; dar rămâneţi întotdeauna treji din punct de vedere spiritual.

Cât despre tine, micuţa Mea fiică, odihneşte-te la rândul tău, dar veghează ca spiritul tău să rămână veşnic treaz.

În ceea ce Mă priveşte, Eu voi veghea asupra voastră şi vă voi trezi dimineaţa, la momentul oportun.

Binecuvântarea Mea să vă însoţească de-a pururi. *Amin".*

Capitolul 14

Masa de luni dimineaţa. Domnul îi învaţă pe cei 12 mesageri să scrie şi să citească, iar pe fraţii lui Lameh să prelucreze metalele. Enoh este numit mare preot. Sfaturile Domnului. Binecuvântările Lui şi despărţirea de copiii înălţimilor sacre

(24 august 1842)

La fel ca şi în zilele de Sabat şi de duminică, grupul de pe înălţimi a servit alături de Abedam masa de dimineaţă, binecuvântată de acesta şi pregătită de Seth.

După micul dejun, Abedam i-a chemat la El pe cei 12 mesageri, învăţându-i să graveze pe tăbliţe de piatră cuvinte alcătuite din litere, iar apoi să le citească. Le-a cerut apoi să îi înveţe la rândul lor ceilalţi fraţi ai lor, nu neapărat scrisul, dar cel puţin cititul.

În continuare, le-a spus să noteze pe tăbliţe toate cuvintele inspirate de spiritul divin, ori de câte ori acesta se va manifesta, căci ele reprezentau însuşi Cuvântul Lui divin, la fel ca şi cele rostite până atunci în prezenţa Sa. Aceste tăbliţe urmau să fie păstrate pentru generaţiile viitoare de către conducătorii triburilor principale.

Colecţia de scrieri trebuia intitulată „Cartea sfântă a războaielor lui Iehova", deşi războaiele propriu-zise urmau să fie relatate abia în finalul ei.

După ce a terminat cu cei 12, Domnul l-a chemat la El pe Jared, cerându-i să vină cu El şi cu fata acasă la El. Le-a cerut de asemenea şi celorlalţi patriarhi să îl urmeze în casa Sa, care îi aparţinuse până atunci lui Jared.

Şi toţi cei de faţă L-au urmat.

Ajunşi acasă la Jared, Abedam s-a adresat Purei: „Iată, draga Mea fiică, ce bine este să te afli aici; căci aceasta este casa Mea, un cămin al iubirii cele mai pure, care sălăşluieşte în Jared, Enoh, Methuselah şi Lameh, care a primit-o drept soţie pe una din fiicele Mele chiar din mâna Mea. Aceeaşi iubire sălăşluieşte şi în fraţii lui Lameh, deveniţi soţi ai surorilor acesteia cu binecuvântarea Mea, datorită inimilor lor caste.

Vei rămâne şi tu aici, împreună cu ei, până când inima ta se va maturiza pe deplin, când te voi chema de pe acest pământ şi vei intra, în sfârşit, în împărăţia adevăratei vieţi eterne".

După care s-a întors către Jared şi i-a spus: „Fii un părinte la fel de înţelept pentru această copilă precum ai fost pentru Enoh, Methuselah şi Lameh. Tot ce vei face cu această copilă în numele Meu va fi perfect. Ea nu trebuie să cunoască însă intim vreun bărbat până când nu îţi voi comunica personal acest lucru. *Amin"*.

După care i-a chemat la El pe fraţii lui Lameh şi i-a condus în atelierele lor, apărute miraculos prin voinţa Lui atotputernică. Aici, Abedam le-a arătat minereul pe care urmau să-l extragă din munţi, învăţându-i pe scurt cum trebuie să-l purifice prin foc, iar apoi să-l forjeze în tot felul de unelte utile. După care a binecuvântat munţii şi munca pe care urmau să o facă.

S-a întors apoi în casa lui Jared, unde i-a primit pe cei doi mesageri, Sethlahem şi Kisehel, care au revenit acasă după ce i-au însoţit pe Horadal şi poporul acestuia în ţinutul dintre dimineaţă şi miazănoapte predestinat lor. i-a chemat de asemenea la El pe fraţii acestora, înzestrându-i cu puterea iubirii Lui, după care i-a trimis în ţinuturile de jos, mai exact în oraşul lui Enoh.

În continuare, Abedam i-a chemat la El pe toţi patriarhii principali ai celor patru regiuni, cerându-le tuturor, în numele iubirii Lui părinteşti, mai

întâi să preţuiască în inimile lor toate lecţiile atât de importante pe care le-au primit pe aceste înălţimi, iar apoi să predea această învăţătură şi copiilor lor.

L-a chemat apoi pe Enoh, pe care l-a numit mare preot al iubirii, graţiei şi compasiunii Sale. Le-a cerut tuturor să apeleze la Enoh ori de câte ori spiritul lor şi puterea de care dispuneau nu se vor dovedi suficiente pentru împlinirea sarcinilor primite.

În sfârşit, i-a avertizat pe toţi în ceea ce priveşte pericolele legate de locuitorii din ţinuturile de jos, şi îndeosebi de noi legături cu fiicele acestora. Abedam a menţionat totuşi că este vorba de simple sfaturi, nu de o poruncă explicită, lăsând în întregime comportamentul lor pe seama liberului lor arbitru.

Către seară, El i-a chemat pe toţi pe colina sacră, le-a insuflat în inimi legea iubirii, i-a binecuvântat pe toţi, după care le-a cerut să se întoarcă la casele lor. În plus, i-a cerut Puristei să-i fie credincioasă şi să respecte întotdeauna serviciul pe care i l-a cerut.

I-a chemat apoi la El pe principalii patriarhi şi pe Abedam cel Cunoscut, cărora le-a spus: „Copii şi fraţi ai iubirii Mele! Iubirea Mea va rămâne de-a pururi alături de voi. Aceasta este ultima binecuvântare a Tatălui, care se află acum printre voi.

Abedam, vino cu Mine în locul în care M-ai întâlnit prima oară, cu o zi înainte de Sabat. Cât despre voi, ceilalţi, întoarceţi-vă la locuinţele voastre. *Amin”*.

Toţi cei de faţă au început să plângă, dar Abedam i-a părăsit brusc. Ajuns în locul în care l-a întâlnit prima oară pe Abedam cel Cunoscut, El a devenit invizibil inclusiv în faţa acestuia.

Abedam s-a întors la ceilalţi patriarhi, cărora le-a povestit felul în care Cel Preaînalt a dispărut din faţa privirilor sale.

Adam l-a invitat pe Abedam în casa lui, unde acesta a mai rămas trei zile, alături de Seth şi de Jared, după care s-a întors acasă la el, încă răscolit de evenimentele prin care trecuse.

Capitolul 15

Despre ziua de joi, sau ziua dezbaterilor. Discursul lui Abedam cel Cunoscut despre povara datoriei de învăţător

(25 august 1842)

În dimineaţa zilei de joi, patriarhii s-au adunat din nou pe înălţimile sacre, unde L-au slăvit pe Dumnezeu, Tatăl preasfânt, care le adusese atât de multe binecuvântări într-un interval de timp atât de scurt. Nici chiar Adam nu lipsea. Mai mult decât atât, el a fost unul dintre primii care au ajuns pe colină, alături de Abedam cel Cunoscut şi de Eva, dăruindu-şi binecuvântarea tuturor descendenţilor prezenţi.

Când rugăciunea colectivă şi imnul de slavă s-a încheiat, Adam şi-a întrebat copiii: „Ce credeţi? Astăzi este ziua dezbaterilor. Oare vor trece

astăzi pe aici vreun raționalist din regiunea de miazăzi, vreun melancolic din regiunea de seară sau vreun necredincios din regiunea de miazănoapte?

Deocamdată nu văd pe nimeni apropiindu-se.

Vă spun, dacă nu va veni nimeni în această zi, voi considera acest lucru unul din marile miracole produse prin grația revărsată asupra noastră de prezența vizibilă a lui Iehova".

Abedam cel Cunoscut i-a răspuns însă pe loc lui Adam: „Ascultă, venerabilul meu părinte, ziua nici nu a început bine. De aceea, nu te bucura prea tare.

De altfel, gândurile, cuvintele şi acțiunile noastre nu trec neobservate, căci marele meu Tiz continuă să se afle în mijlocul nostru, chiar dacă într-o formă invizibilă.

Dacă te bucuri prea devreme pentru un avantaj lumesc, El se va grăbi să distrugă motivele acestei bucurii nepotrivite.

De aceea, părerea mea este să nu te bucuri prea devreme, căci nu este exclus ca El să îți strice această bucurie trimițându-ne un număr atât de mare de oameni dornici de dezbateri încât să nu poți termina cu ei astăzi, şi ştii foarte bine că există unii cărora le place să despice firul în patru, veşnic dispuşi să găsească contraargumente la argumentele tale şi dornici să aibă ei ultimul cuvânt.

Am simțit pe propria mea piele – şi încă de câte ori! – ce înseamnă să te contrazici cu oameni care poartă un bolovan în loc de cap.

De aceea, sunt de părere să nu te bucuri prea devreme, ci mai degrabă să te rogi Lui, Domnului capabil să reconcilieze orice conflictele, să țină departe de noi orice argumente deşarte, dăruindu-ne totodată lumina necesară pentru a pune capăt oricăror dispute şi dezbateri inutile.

Iată, dragi părinți, aceasta este opinia mea, pe care de altfel nu doresc să o impun nimănui, şi cu atât mai puțin venerabililor patriarhi de pe înălțimile sacre.

De vreme ce tot am luat cuvântul, doresc însă să mai spun ceva: nimeni nu ar trebui să se laude cu sarcina de învățător sau de profet pe care a primit-o de la Domnul, căci nici învățătorii nici profeții nu sunt iubiți, ci cel mult respectați sau temuți.

Şi mai doresc să adaug ceva: Abedam cel de față va declina cu mulțumiri orice asemenea onoare, dacă aceasta îl va lipsi de iubire. De aceea, eu prefer să fiu un învățător activ al iubirii, nu să mă pierd în argumente deşarte în tot felul de dezbateri inutile! Dacă spiritul meu mi-ar spune că Domnul va proceda mâine cu întregul pământ aşa cum a procedat cu acel munte din regiunea de dimineață acum două zile, L-aş ruga să îmi îngăduie să nu le dau oamenilor această veste (în calitate de profet), pentru a nu stârni teama şi revolta lor, în locul iubirii către care aspir. – Cred că este şi acesta un act de înțelepciune.

Frate Enoh, îți spun, sarcina pe care ai primit-o este una cu adevărat dificilă.

Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi refuzat-o de trei ori, dacă nu chiar de şapte ori, înainte de a o accepta.

Crede-mă, dragul meu frate Enoh, această sarcină îţi va da multe bătăi de cap! tu eşti alcătuit numai din iubire şi nu vei predica altceva decât iubirea, dar vei fi probabil cel care se va bucura de cea mai puţină iubire între noi, atât timp cât vei trăi.

Căci nu există nici o diferenţă între a fi un învăţător al iubirii şi unul al înţelepciunii, de vreme ce iubirea conţine în ea cea mai înaltă înţelepciune.

Te vei bucura cu siguranţă de un mare respect, dar foarte puţini fraţi de-ai noştri se vor grăbi să te îmbrăţişeze.

În ceea ce mă priveşte, îmbrăţişarea unui frate al meu întru Domnul înseamnă mai mult decât întregul respect al acestei lumi".

După care Abedam a tăcut. Toată lumea a rămas uimită în faţa acestei înţelepciuni, iar Enoh s-a grăbit chiar la el şi i-a spus:

„Frate, ai perfectă dreptate. Simt cu putere înlăuntrul meu că tot ce ai spus este întru totul adevărat, dar ce aş putea face în această privinţă?"

Iar Abedam i-a răspuns: „Frate, crede-mă, El se află în mijlocul nostru şi te poate ajuta cu uşurinţă. Noi avem în fiinţa noastră un ochi deschis, cu care Îl putem vedea, iar acesta este inima noastră.

De aceea, cel mai bine este să-i prezentăm Lui, în inima noastră, motivul care ne tulbură, iar El ne va oferi cea mai bună soluţie şi alinarea de care avem nevoie.

Aşa cred eu.

Tu crezi altceva?"

Capitolul 16

Enoh explică motivele pentru care sarcina de învăţător sau de profet este atât de dificilă

(26 august 1842)

După ce a meditat o vreme, Enoh i-a răspuns lui Abedam: „Frate, ai întru totul dreptate, dar eu cred că ceea ce contează în această lume nu este uşurinţa cu care execuţi o anumită sarcină, ci numai împlinirea voinţei Domnului şi smerenia inimilor noastre.

Deşi este cât se poate de adevărat că un învăţător sau un profet sunt mai degrabă respectaţi decât iubiţi, nu este mai puţin adevărat faptul că nici o altă categorie de oameni nu respectă într-o mai mare măsură cele două idealuri mai sus amintite, şi îndeosebi practicarea smereniei.

Nu poţi să nu recunoşti că iubirea reprezintă o formă superioară de respect (faţă de obiectul iubirii tale), iar aşa-zisul respect faţă de sarcina primită nu reprezintă decât o scânteie din această iubire.

Dacă omul iubeşte cu adevărat ceva, el va fi dispus să intre chiar în foc pentru obiectul iubirii sale. Dacă îşi respectă însă misiunea primită, el se poate refugia în aceasta ori de câte ori devine ameninţat de un pericol.

De aceea, părerea mea este următoarea: dacă Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire ar fi dorit să trăim fără nici un fel de probleme, ne-ar fi putut transforma cu uşurinţă – în atotputerea Lui – în nişte animale, şi astfel nimic nu ne-ar mai fi dat dureri de cap. se pare însă că în iubirea şi înţelepciunea Lui perfectă, El are un plan mai înalt pentru noi – aşa cum ne-a explicat de altfel El Însuşi – decât acela de a trăi fără bătăi de cap.

Aşa se face că ne-a învăţat care este Voinţa lui, dându-ne tuturor legea iubirii, dar şi legea mai puţin importantă a înţelepciunii, pentru cei mai mici dintre noi, care nu pot respecta încă întru totul legea iubirii.

De altfel, chiar dacă nu ne putem aştepta din partea fraţilor noştri la foarte multă iubire, acest lucru nu este tocmai în detrimentul nostru, căci în acest fel vom putea cu atât mai mult să-i iubim şi să-i respectăm noi pe ei, plini de smerenie, îndeplinind astfel voia Domnului.

Ce este mai bine: să faci pe cineva fericit, sau să aştepţi ca cineva să te facă pe tine fericit? Altfel spus, să dăruieşti sau să primeşti?

De aceea, eu cred că depinde numai de noi felul în care vom aborda această chestiune – fie cu o iubire pură faţă de fraţii noştri întru Domnul, fie supunându-i judecăţii noastre, aşa cum am fost obişnuiţi până nu demult. Trebuie să recunoşti totuşi că Tatăl preaplin de iubire nu ne-a lăsat un jug prea greu nouă, copilaşilor Lui!

Îţi propun deci să acceptăm cu inimile pline de recunoştinţă şi de smerenie sarcina pe care ne-a atribuit-o, pornind de la premisa că Iubirea şi Înţelepciunea Lui supremă nu ne-a desemnat această sarcină pentru a ne duce la pierzanie, ci dimpotrivă, pentru a-i putea ajuta pe părinţii, fraţii şi copiii noştri către adevărata bunăstare. Slăvit fie pentru acest lucru de-a pururi numele Lui!

Iată, fraţilor, aceasta este opinia mea. Dacă tot este ziua dezbaterilor şi nu a apărut încă nici o persoană dornică de dispute, puteţi să contestaţi – dacă doriţi – această opinie a mea. Căci eu nu am pretenţia că sunt un mare preot infailibil, ci dimpotrivă, doresc să îmi compar părerile cu cele ale tuturor fraţilor mei, - exceptând, desigur, cazul în care Spiritul Divin vorbeşte prin mine, situaţie în care cuvintele noastre nu mai înseamnă nimic decât nişte vorbe goale. De aceea, dacă doriţi, puteţi să mă contraziceţi, căci acestea au fost propriile mele cuvinte”.

Auzind acest discurs al lui Enoh, Abedam a rămas fără cuvinte. În cele din urmă, el l-a îmbrăţişat pe Enoh şi i-a spus: „Da, da, dragă frate, ca întotdeauna, ai perfectă dreptate. Domnul nu te părăseşte niciodată, în timp ce eu nu sunt decât un ignorant fără minte. O, aş fi în stare să mă sfâşii în bucăţi, atât sunt de indignat în faţa propriei mele prostii!

Oare nu va răsări niciodată lumina şi în inima mea? – Măcar atât spune-mi, dragul meu frate!

Nu, nu, este uluitor cu cât calm am putut debita mai devreme toate acele prostii, - ca şi cum mi-aş fi dorit să te trag în jos, către nivelul meu redus, instruindu-te!

Vai mie, ce nerod pot să fiu! Să încerc să-i dau lecții lui Enoh! Frate, iartă-l pe sărmanul nerod!

Singura mea scuză este că am vorbit din inimă, aşa cum am înțeles eu lucrurile!"

Dar Enoh i-a răspuns: „O, frate, linişteşte-te. Cuvintele tale nu au fost deloc lipsite de substanță, iar ale mele nu au făcut decât să se fundamenteze pe această temelie. De aceea, ele vor rămâne până la sfârşitul timpurilor, la fel ca şi cuvintele mele. Important este să înțelegi că şi învățătorii şi profeții pot descoperi iubirea, cu condiția să urmeze întru totul voința lui Dumnezeu. eşti de acord cu mine?"

Capitolul 17

Sosirea celor doi mesageri. Stânjeneala lui Adam şi a lui Abedam cel Cunoscut

(27 august 1842)

Abedam i-a răspuns: „O, da, dragul meu frate Enoh, înțeleg în sfârşit!

Cred că ai dreptate inclusiv în ceea ce priveşte păstrarea discursului meu anterior până la sfârşitul timpului, ştiut fiind că toate gândurile noastre sunt păstrate de Dumnezeu, astfel încât chiar dacă ar fi de două ori mai lipsit de consistență, discursul meu ar fi păstrat oricum. Să îmi spui însă că merită să fie gravat pe tăblițe din piatră, asta este totuşi prea mult pentru mine!

În această privință nu prea ştiu ce ai vrut să spui. De aceea, nu mi-ar strica nişte explicații suplimentare".

Enoh i-a răspuns: „În numele Domnului, îți spun: nu numai discursul tău anterior, ci toate cuvintele tale vor fi păstrate pe tăblițe din piatră. – Acum ai înțeles?"

Abedam: „Da, acum totul îmi este foarte clar. De aceea, din acest moment nu voi mai scoate un cuvânt, pentru ca sărmanele tăblițe să nu fie nevoite să suporte cuvintele neroade rostite de sărmana mea gură.

Dar iată, văd doi oameni grăbindu-se către noi dinspre regiunea de la apus. Îi voi îngădui limbii mele să se odihnească, dar îmi voi ține urechile cât se poate de deschise.

Am cel puțin mărunta satisfacție de a şti că am avut dreptate într-o privință, şi anume că nu trebuie să ne bucurăm prea devreme în ceea ce priveşte lipsa celor dornici de dezbateri. Cred că avem de-a face cu doi oameni foarte îndărătnici, de vreme ce se grăbesc atât de tare să ajungă aici.

Suficient însă cu comentariile, căci aproape că au ajuns".

Cei doi s-au apropiat de patriarhi cu paşi repezi. Ajunşi pe vârful colinei, ei i-au salutat cu cea mai mare reverență posibilă.

Adam s-a îndreptat imediat către ei cu mina sa oficială obişnuită, întrebându-i, aşa cum făcea de obicei: „Ce motiv de dezbatere v-a adus aici?”

Unul din cei doi bărbaţi i-a răspuns: „Părinte Adam, de data aceasta nu vei putea primi un răspuns la această întrebare. Va trebui să ne pui o întrebare diferită, căci nu am venit aici pentru a dezbate ceva anume”.

Iată ce gândea Abedam în tot acest timp: „Se pare că m-am cam grăbit cu prezicerile mele. O, Doamne, iartă-mi prostia, care nu pare să scadă deloc”.

Adam însuşi a rămas uimit în faţa acestui răspuns, neştiind ce altă întrebare să le pună celor doi străini sau cum să acţioneze în situaţia dată. De aceea, el l-a întrebat pe Enoh ce ar trebui să facă.

Enoh i-a răspuns: „Nimic – doar aşteaptă! Dacă cei doi au avut un motiv anume pentru a veni la noi, mai devreme sau mai târziu ei se vor grăbi să ni-l reveleze. Dacă singura lor dorinţă a fost aceea de a ne vedea, cu siguranţă vor pleca în curând, după ce ne vor fi privit suficient de multă vreme.

De aceea, nu trebuie să ne facem probleme legate de gândurile altora, ci ar trebui să ne focalizăm întreaga atenţie asupra Celui Preaînalt, care păşea printre noi nu mai departe de ieri.

Aceasta este singura noastră menire; de restul va avea grijă Tatăş preasfânt şi preaplin de iubire.

De aceea, linişteşte-te, părinte Adam, şi uită de comportamentul tău oficial anterior, lipsit de orice substanţă. Căci El ne-a dăruit o formă nouă, mai exact forma glorioasă a iubirii. Aceasta este forma pe care va trebui să o păstrăm de-a pururi de acum înainte. *Amin”.*

Capitolul 18

Discursul plin de înţelepciune al străinului referitor la scopul vizitei sale. Intuiţia lui Enoh

Auzind cuvintele lui Enoh, mintea lui Adam s-a liniştit. Într-adevăr, străinul care vorbise anterior a făcut un pas înainte către Enoh, spunându-i:

„Enoh, cuvintele tale m-au impresionat profund. Eşti un învăţător şi un profet adevărat, căci ceea ce predici tu este iubirea.

Iubirea este chiar motivul pentru care am venit aici, alături de acest frate al meu.

Nu am dorit să avem nici o dispută în faţa ta, căci asupra ta a coborât spiritul iubirii, ci am venit să testăm acest spirit, ca şi cum nu l-am cunoaşte, după care nu ţi-l vom lua, ci îl vom lăsa la tine în toată plenitudinea lui.

Iată, acesta este motivul pentru care am venit. – Soarele răsare şi apune, şi odată cu mişcările lui pe pământ se face zi sau se lasă noaptea. Dar pe soarele propriu-zis, care reprezintă o lume cu mult mai sublimă decât a noastră, nu există niciodată noapte, ci doar lumină.

La fel par să se petreacă lucrurile şi cu omul. Dacă iubirea nu îi este testată continuu, el poate fi asemănat cu o planetă, pe care ziua alternează cu noaptea.

Dacă inima lui este însă testată, ea se transformă într-un soare, iar în sufletul lui nu se mai poate lăsa noaptea.

În mod similar, mirele îşi testează mireasa, iar mireasa îl testează la rândul ei pe mire. În acest fel, iubirea lor devine din ce în ce mai strălucitoare, iar ei se recunosc în lumina ei şi se iubesc din ce în ce mai mult.

Când lumina iubirii lor devine plenară, ei se recunosc reciproc în toată plenitudinea, găsindu-şi astfel plăcerea supremă.

De aceea, haide să ne testăm reciproc, pentru ca iubirea noastră să devină perfectă".

Auzind asemenea cuvinte, Abedam l-a tras de mânecă pe Enoh, spunându-i în şoaptă: „Frate, cum aş putea deveni eu învățător în țara mea, dacă acolo există asemenea înțelepți?

Scuză-mă, dar în fața acestui om noi nu însemnăm nimic. Pur şi simplu nu pot să înțeleg de unde au putut primi aceste două persoane înțelepciunea lor!"

Dar Enoh i-a răspuns: „Abedam, linişteşte-te. Sunt convins că se va petrece ceva cu totul neobişnuit, căci simt că îi iubesc pe cei doi mai presus de orice! – Înțelegi ce ți-am spus?"

Capitolul 19

Controversa legată de existența omului supus judecății, prin comparație cu omul perfect liber. Stânjeneala lui Enoh

(30 august 1842)

După acest schimb de replici între Abedam şi Enoh, vorbitorul necunoscut s-a întors din nou către Enoh, spunându-i:

„Ascultă, dragul meu Enoh, ştiu că ai fost numit principalul slujitor al Domnului. Eu şi fratele meu aici de față avem o anumită deosebire de păreri, nu în ceea ce priveşte inimile noastre, ci doar lumina înțelegerii. De aceea, ştiind că datorită iubirii tale supreme pentru Domnul ai fost numit principalul Său slujitor, fiind astfel înzestrat cu lumina cea mai înaltă, am venit la tine ca să ne ajuți să lămurim această chestiune.

Iată în ce constă neînțelegerea noastră: eu afirm că inclusiv omul supus judecății este viu, deşi el trăieşte o viață supusă coerciției, în timp ce omul nesupus judecății trăieşte o viață perfect liberă, fără nici un fel de coerciție exterioară.

Astfel, o viață supusă judecății este o viață trăită în păcat, în timp ce o viață liberă (nesupusă judecății) este una trăită în iubire. Altfel spus, nu există moarte, ci doar o diferență în calitatea vieții trăite.

Aşa cred eu. Cât despre fratele meu, aici de față, iată ce afirmă acesta:

‚O viață supusă judecății nu poate fi numită viață, fiind întru totul sinonimă cu moartea! Căci o viață supusă judecății este precum o piatră aruncată în aer. Deşi aceasta zboară prin aer la fel ca o pasăre, forța care o poartă nu este forța vieții, ci forța celui care a aruncat-o, ea nefiind altceva decât un proiectil. Când această forță îşi va pierde puterea, piatra va cădea imediat la pământ, în timp ce pasărea continuă să poată zbura în orice direcție doreşte.

Chiar dacă piatra ar fi aruncată cu o forță atât de mare încât ar continua să zboare la infinit prin spațiul nesfârşit, tot s-ar pune întrebarea dacă ea devine astfel vie, sau rămâne la fel de moartă'.

Iată, dragul meu frate Enoh, aceasta este deosebirea de păreri pe care am dori să ne-o lămureşti, dar într-o manieră cât mai clară, astfel încât să înțelegem perfect în ce constă adevărul".

Enoh a început să reflecteze cât se poate de serios, dar nu a reuşit să ajungă la un răspuns la întrebarea pusă de străin. Fiecare din cele două afirmații i se păreau la fel de corecte. Oricât de mult le-ar fi comparat între ele, el nu a putut descoperi una care să fie mai adevărată decât cealaltă.

De aceea, el şi-a focalizat inima asupra lui Iehova – aşa cum făcea întotdeauna în asemenea ocazii. Răspunsul a venit pe loc, spunându-i că ambele afirmații erau corecte.

De aceea, Enoh a rămas extrem de stânjenit, neştiind practic ce se răspundă.

Străinul nu părea deloc tulburat de această aşteptare, dar Abedam l-a tras din nou de mânecă pe Enoh, spunându-i în şoaptă: „Frate Enoh, cred că de acum înainte numele meu ar trebui să fie Abedam cel Nerod.

Gândeşte-te că am fost numit lider al poporului de la apus, adică exact al acelui popor din care provin aceşti doi străini!

Cu toată presupusa mea trezire spirituală, doar jumătate din această întrebare ar fi fost suficientă pentru a mă amuți pentru întreaga eternitate.

O, Doamne, ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă cei doi mi-ar fi pus mie întrebarea de mai sus? Cu siguranță, m-aş fi stins la fel ca o picătură de apă căzută în nisipul fierbinte, când soarele este la amiază.

Când te gândeşti că Domnul m-a numit tocmai pe mine ca lider al fraților din regiunea de la apus.

Frate, dacă asta nu înseamnă să dai de necaz, nu ştiu ce alte probleme aş mai putea avea de acum înainte!

Pe de altă parte, El ne-a spus de multe ori că totul depinde de iubire. Cu ajutorul acesteia, vom putea realiza foarte multe lucruri.

Frate, îl iubesc – şi L-am iubit întotdeauna – pe Dumnezeu mai presus de orice, la fel ca pe toți oamenii de pe acest pământ, dar cu toată iubirea mea rămân la fel de ignorant ca întotdeauna!

Ce crezi? – Eu sunt de părere că Iehova ne-a trimis acum o nouă piatră de încercare, pentru a ne testa din nou credința. Dacă nu ar fi aşa, mi-ar fi

imposibil să pun în balanță prostia mea nemărginită cu sarcina uriaşă pe care am primit-o de la El. Care este părerea ta, dragul meu frate?”

Enoh a devenit însă şi mai tulburat, şi abia a reuşit să îngaime câteva cuvinte:

„Frate, crede-mă, în marea ta simplitate, tu eşti mai fericit decât voi fi vreodată eu, cu toată presupusa mea înțelepciune.

De aceea, răspunsul meu va fi o simplă proclamare a iubirii, refuzând să mai dau curs vreodată unor asemenea întrebări-capcană.

Căci fiecare din cele două afirmații sunt adevărate, dar există totuşi o mare diferență între ele, foarte greu de pus însă în cuvinte.

Ce înseamnă viața trăită sub puterea judecății, prin comparație cu moartea?

Va trebui să amânăm răspunsul la această întrebare. Până atunci, să ne ocupăm de cei doi; căci nu pot vorbi despre ceea ce nu înțeleg. – Sper că eşti de acord cu mine!”

Capitolul 20

Insistența străinului. Răspunsul evaziv al lui Enoh. Contraargumentul străinului. Enoh se simte din nou stânjenit.

(31 august 1842)

După ce a aşteptat o vreme fără să primească nici un răspuns, străinul s-a întors din nou către Enoh şi l-a întrebat: „Enoh, mă consideri prea nevrednic de a primi un răspuns, de vreme ce nu spui nici da nici nu? Sau poate nu ai găsi nici un răspuns înlăuntrul tău?

Te provoc să-mi dai un răspuns, sau să mă trimiți la altcineva. Dar insist să rezolv acest diferend pe care îl am cu fratele meu”.

De data aceasta, Enoh nu a mai ezitat şi i-a răspuns pe loc străinului: „Ascultă, dragul meu frate, problema ta este de o asemenea natură încât nu se pot spune prea multe lucruri în legătură cu ea. Căci afirmația ta este în esență la fel de adevărată ca şi cea a fratelui tău. Practic, voi spuneți unul şi acelaşi lucru, numai cuvintele diferă. Cam aşa înțeleg eu lucrurile. Din păcate, ție lucrurile îți apar ca fiind extrem de diferite, aşa că nu te pot ajuta prea mult, întrucât personal nu găsesc nici o diferență între ele. Într-adevăr, viața supusă judecății nu poate fi numită altfel decât o viață amăgitoare, ci ce înseamnă o viață amăgitoare? Cu greu poate fi considerată ea o mişcare autentică.

Spre exemplu, dacă într-o noapte întunecată, norii trec pe deasupra lunii, aceasta pare să se mişte. Dar este oare această mişcare reală?

În nici un caz. Din această perspectivă, se poate spune că luna este moartă, căci nu ea se mişcă, ci norii.

La fel cum această mişcare aparentă nu reprezintă deloc o mişcare, nici viața supusă judecății sau coerciției nu poate fi considerată cu adevărat o

viață, putând fi comparată pe bună dreptate cu moartea în raport cu adevărata viață.

Căci dacă un obiect lipsit de viață este purtat de altul care este viu, aşa cum corpul meu poartă pe el o haină, asta nu înseamnă că primul obiect este viu, fiind complet mort prin comparație cu viața propriu-zisă, deşi el dispune de o anumită putere înnăscută care îl face să nu piară în totalitate, lucru care îi permite să îmi slujească drept haină.

Acesta este unicul răspuns pe care pot să ți-l dau la întrebarea ta.

Dacă doreşti să obții un răspuns mai clar la această problemă, va trebui să întrebi pe altcineva sau să aştepți până când voi primi mai multă lumină în această chestiune.

De altfel, nu pot să nu remarc că este mai bine să îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe frații tăi mai presus decât pe tine însuți decât să te angajezi în asemenea dezbateri sterile.

Dacă vei proceda astfel, probleme de genul diferenței între viața supusă judecății şi cea absolut liberă nu te vor mai preocupa atât de tare, căci numai iubirea te va face cu adevărat viu.

Iar cel cu adevărat viu se dovedeşte lipsit de înțelepciune dacă mai este preocupat de moarte.

De aceea, procedează aşa cum vei dori, dar nu lăsa această problemă să te tulbure".

Străinul i-a răspuns lui Enoh: „Dragă Enoh, dintr-o anumită perspectivă nu se poate spune că nu ai dreptate. Nu sunt însă foarte lămurit ce ai vrut să spui atunci când ai afirmat că cel viu nu trebuie să se preocupe de moarte.

Ascultă, Dumnezeu este cu siguranță absolut viu. Prin comparație cu El, se poate spune că toți oamenii sunt cu desăvârşire morți! Pe de altă parte, dacă Lui, în marea Lui iubire, compasiune şi grație, nu i-ar păsa deloc de oamenii morți, şi nici de moarte în general, ce s-ar întâmpla cu oamenii? Cum ar mai putea renaşte ei din punct de vedere spiritual?

În sfârşit, dacă noi suntem imagini după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar El este viu, în timp ce noi suntem morți, nu ştiu cum trebuie să înțelegem acest lucru, ținând cont de afirmația ta? Căci în acest caz nu viața, ci moarte are nevoie de un Mântuitor.

Iată deci că lucrurile nu se opresc aici. Oferă-mi un răspuns la aceste întrebări şi voi fi satisfăcut".

Enoh a rămas din nou la fel de blocat ca şi înainte, iar Abedam i-a şoptit:

„Este din ce în ce mai clar că ne aflăm din nou într-un punct mort. Tocmai mă pregăteam să mă bucur de lecția înțeleaptă de mai înainte, când iată, lucrurile s-au încurcat din nou.

Ce obiecție a putut să aducă… Ca un munte prin comparație cu un muşuroi.

Nici chiar un arhanghel nu ar putea contrazice această obiecție.

Frate, ştii ceva? Cred că cel mai bine ar fi să renunţăm la misiunea pe care am primit-o din partea lui Dumnezeu, şi cu siguranță ne vom simți mai bine. Căci este de ajuns o nouă obiecție de genul celei de mai sus pentru ca puţina viaţă de care dispunem să dispară complet. Da, da, cred că este cel mai bine aşa".

Capitolul 21

Misiunea divină înseamnă smerire în fața lui Dumnezeu şi a lumii. Discursul lui Enoh referitor la diferența care există între viața trăită întru Dumnezeu şi cea a omului obişnuit. Străinul întreabă care este diferența între o ființă creată şi un copil al lui Dumnezeu

(1 septembrie 1842)

Enoh i-a spus lui Abedam: „Dragă frate, pe măsură ce trece timpul, constat din ce în ce mai mult că nu ai greşit deloc atunci când i-ai spus dimineața părintelui Adam să nu se bucure prea devreme.

Cât despre renunțarea la misiunea primită, acest lucru nu poate fi făcut atât de uşor cum crezi. Dacă cei care ne-ar fi dat această sarcină ar fi fost părinții noştri, am fi putut renunța la ea fără prea multă zarvă.

Dar Cel care ne-a chemat personal la El a fost Cel Preaînalt; de aceea, renunțarea la menirea pe care ne-a atribuit-o El nu poate fi făcută atât de uşor. Atât timp cât vom fi de acord că Abedam cel Mare a fost însuşi Domnul Dumnezeu Sabaot, va trebui să purtăm cu toată smerenia şi în toate circumstanțele povara pe care El a aşezat-o pe umerii noştri.

Cu siguranță, El nu ne-a dat această sarcină pentru o glorie lumească, ci pentru a ne smeri în fața Lui şi a lumii exterioare. Dacă nu am fi de acord că Abedam cel Mare a fost una cu Cel care ni s-a revelat a fi prin fapta şi cuvântul Său, aş fi primul care să renunț la această sarcină.

Cred însă că acest lucru nu mai este cu putință, căci Cine poate vorbi aşa cum a făcut-o El şi Cine poate face faptele pe care le-a făcut El în fața ochilor noştri? Cine poate descoperi o iubire atât de mare în vreun om pământean şi cine poate simți o fericire ca aceea pe care o simțeam ori de câte ori ne aflam în preajma Lui?

Dacă nu ar fi decât aceste două motive şi tot am fi nevoiți să acceptăm faptul că El a fost Cel care pretindea că este.

Dacă suntem de acord în această privință, nu putem decât să ne ducem la bun sfârşit sarcina pe care ne-a dat-o El, cu toată smerenia, recunoştința, răbdarea, blândețea şi iubirea de care dispunem.

Oricum ar fi, putem fi siguri de un lucru: El nu ne-a dat această sarcină în scopul pierzaniei noastre.

De aceea, nu trebuie să crezi că acesta este motivul tulburării noastre actuale, ci mai degrabă faptul că aceasta este voința Lui, care este întotdeauna corectă. Cu siguranță, în cele din urmă lucrurile se vor dovedi în avantajul

nostru, şi nu invers. Îţi propun aşadar să nu renunţăm la chemarea pe care ne-a adresat-o El. *amin"*.

Abedam a acceptat din toată inima concluzia lui Enoh, căruia i-a spus: „Da, da, dragă frate, orice aş spune şi orice al gândi eu, în cele din urmă va trebui să procedez exact aşa cum mi-ai indicat tu, căci în toată viaţa mea nu am auzit un discurs mai just şi mai inteligent.

Acum cred şi eu cu aceeaşi tărie că El nu ne va lăsa lipsiţi de înţelepciune, de vreme ce ne-a dat această sarcină.

Dar iată, străinii aşteaptă încă răspunsul tău. Eu zic să termini odată cu ei, spunând orice îţi trece prin minte, numai să plece, căci sunt prea agresivi pentru gustul meu.

Te rog, fă în aşa fel încât să scăpăm cât mai rapid de ei".

Enoh s-a întors către străinul care i-a pus întrebarea şi i-a spus: „Ascultă, dragă frate, obiecţia ta este la fel de adevărată ca şi afirmaţiile de dinainte, astfel încât nu poate fi contestată raţional. Din păcate, ea nu se potriveşte în cazul de faţă, căci există o mare diferenţă între viaţa noastră şi cea trăită întru Dumnezeire.

Chiar şi în cele mai perfecte condiţii, viaţa noastră va rămâne întotdeauna o viaţă supusă restricţiei, în timp ce viaţa perfectă a lui Dumnezeu este o viaţă pururi liberă şi lipsită de orice restricţii. Pentru Dumnezeu nu există moarte, dar totul se supune voinţei Lui – nu numai viaţa, ci şi judecata sau moartea, privite din unghiul nostru de vedere.

Înaintea lui Dumnezeu totul este viu; în prezenţa Lui nici o judecată nu poate exista, ci numai ordinea Lui eternă, care este una cu El Însuşi, în toată libertatea Lui.

Cât despre fiinţele create, acestea există în El şi depind chiar de această ordine.

De aceea, noi, ca fiinţe create ale Sale, nu putem compara condiţiile în care trăim, supuse restricţiei, cu viaţa Lui, ridicându-ne astfel la acelaşi nivel cu El.

Creatorul poate avea grijă de toate nevoile fiinţelor create de El, dar noi nu putem face altceva decât să îi împlinim voia.

După cum ştii, soarele răsare şi apune în fiecare zi, dăruindu-ne astfel ziua şi noaptea. Putem noi schimba acest lucru? Prea puţin contează pentru noi dacă el face acest lucru din cauza unei restricţii sau prin voinţa lui liberă. Pentru noi, un singur lucru este cert: că el trece în fiecare zi pe acelaşi drum ceresc, conform ordinii divine.

Cam la fel se petrec lucrurile şi cu noi, oamenii. Deşi putem păşi liberi pe pământ, nici unul dintre noi nu se poate înălţa la cer, oricât de mult şi-ar dori acest lucru.

De aceea, sfatul meu este să laşi lucrurile aşa şi să nu mai intervii cu o nouă obiecţie. Gândeşte-te la ce ţi-am spus".

Străinul i-a replicat astfel lui Enoh: „Dragă Enoh, ai vorbit bine, trebuie să recunosc acest lucru. Dar aş dori să aflu totuşi diferența care există între ființele create şi copiii lui Dumnezeu.

Dacă nu există nici o diferență, atunci ai dreptate. Dacă există totuşi o diferență, atunci va trebui fie să-ți retragi cuvintele, fie să îți schimbi opinia anterioară.

Haide, răspunde-mi, căci altminteri nu te voi lăsa în pace”.

De data aceasta, Enoh s-a simțit încă şi mai încurcat. Abedam i-a şoptit din nou:

„O, răbdare, nu mă părăsi tocmai acum!

Dacă va mai interveni cu o obiecție la fel ca cea de acum, mă tem că va avea de-a face cu mine. Voi avea eu grijă să-i răspund aşa cum trebuie, şi nu va uita curând cuvintele mele!

Frate Enoh, revino-ți, iar dacă acest străin obraznic mai intervine cu vreo obiecție, lasă-l în seama mea.

Am un argument care îl va lăsa cu siguranță fără replică. Frate, sper că mă înțelegi!”

Capitolul 22

Abedam cel îndrăzneț este umilit de străin

(2 septembrie 1842)

De data aceasta, străinul s-a întors direct către Abedam, spunându-i: „Fratele şi prietenul meu Abedam, dacă obiecțiile – care mie mi se par destul de importante – te supără atât de mult încât ți-ai propus chiar ca la următoarea să mă alungi dincolo de acei munți, te asigur că poți face acest lucru chiar acum. În acest fel, sunt convins că veți scăpa pentru totdeauna, tu şi Enoh, de orice întrebări referitoare la iubire şi la viață.

Cât despre mine, cred mai degrabă că aceste chestiuni nu sunt deloc o joacă de copii, având o importanță mai mare decât confortul vostru personal.

De altfel, până acum nu-mi amintesc să-ți fi adresat vreo întrebare. De ce te amesteci atunci unde nu îți fierbe oala?

Dacă, aşa cum spuneai mai devreme, ai nişte contraargumente perfecte, nu ezita şi foloseşte-le chiar acum. vom vedea la sfârşit cine va obține victoria pe acest câmp de luptă.

După părerea mea, cel care va pierde vei fi tu.

De aceea, gândeşte-te bine dacă doreşti într-adevăr să te angajezi într-o dispută a cuvintelor cu mine.

Înțelepciunea mea te supără pentru că îți este superioară, mai ales acum, când te complaci în iluzia că ai mâncat înțelepciune pe pâine din cauza prezenței lui Iehova, de partea căruia te-ai aflat în permanență, în timp ce pe

frații tăi din regiunea de la apus îi consideri ignoranți prin comparație cu marea ta înțelepciune.

Oare chiar nu ai înțeles că adevărata temelie a oricărei înțelepciuni este iubirea, alături de răbdare, smerenie şi blândețe?

Ți se pare că dai dovadă de aşa ceva, atât timp cât te simți atât de ofensat de întrebările mele, şi asta pentru simplul motiv că te-am depăşit cu inteligența mea?

Ai îndrăznit chiar să-L acuzi din acest motiv chiar pe Dumnezeu, Adevărul etern şi perfect, că s-ar afla în încurcătură dacă ar trebui să răspundă la aceste întrebări!

Abedam, priveşte adânc în inima ta! Ce fel de inimă ai tu dacă astăzi îl respingi pe Cel care nu mai departe de ieri a revărsat asupra ta cele mai sublime daruri divine?

Oare nu ar merita Abedam cel Mare un tratament mai bun din partea ta de vreme ce doreşti acum să îl repudiezi în această manieră lipsită de iubire, din cauza geloziei tale pe înțelepciunea mea, căreia îi răspunzi cu atâta dispreț, propunându-ți să mă alungi dincolo de acei munți?

O, cât de greşit trebuie să fi înțeles cuvintele lui Abedam!

L-ai văzut vreodată pe El respingând înțelepciunea altcuiva?

De altfel, cum poți să-ți arogi statutul de înțelept atât timp cât inima ta este plină de mânie?

De aceea, purifică-ți mai întâi inima, şi abia atunci vei înțelege câtă înțelepciune poate încăpea în ea.

Înțelegi ce îți spun? – Te provoc: dacă nu eşti de acord cu mine, atunci adu-mi contraargumentele tale. Te asigur că nu mă tem nici de ele, nici de tine, căci te cunosc mai bine decât îți imaginezi, la fel cum îl cunosc şi pe Abedam cel Mare mai bine decât îl vei cunoaşte tu vreodată”.

Aceste cuvinte l-au impresionat atât de tare pe Abedam încât acesta a început să plângă, plin de remuşcări. El i-a cerut străinului iertare, încheind cu aceste cuvinte:

„Frate, de vreme ce provii chiar din regiunea de la apus, iar în înțelepciune mă depăşeşti înmiit – aşa cum mi-ai demonstrat cu toată claritatea prin discursul tău ceresc şi demn de toată considerația –, te implor, acceptă şi devino înlocuitorul meu în misiunea pe care am primit-o. Căci cum i-aş putea face eu față, în marea mea nerozie?

Sunt convins că Abedam cel Mare mi-a dat această misiune numai pentru a-mi testa umilința, lucru de care abia acum mi-am dat seama; de aceea, ar fi cât se poate de corect ca tu să preiei această sarcină.

Dar străinul i-a replicat: „Crezi că Abedam cel Mare a făcut un fel de glumă pe seama ta? – În cazul, acesta, înseamnă că nu ai înțeles nimic din ceea ce ți-a spus El!

Ascultă, atunci când El cheamă pe cineva în vederea unei meniri, acest lucru este prestabilit încă de la începutul timpurilor. Asta nu înseamnă însă că omul chemat primeşte pe gratis înțelepciunea necesară, pe care trebuie

să o cultive el însuşi mergând pe calea indicată de Domnul şi respectând cu credinţă cuvintele Lui.

Haide, acceptă-ţi misiunea şi păşeşte pe calea care ţi-a fost indicată, şi te asigur că îţi vei putea duce cu succes la bun sfârşit sarcina primită. – Înţelege ce ţi-am spus şi acţionează în consecinţă”.

Aceste cuvinte au străpuns ca un fulger inima lui Abedam, a lui Enoh şi a celorlalţi patriarhi prezenţi, uluiţi de marea înţelepciune a străinului.

De aceea, Adam s-a adresat lui Seth şi celorlalţi, spunându-le: „Cu adevărat, înţelepciunea acestui străin este foarte mare.

Dacă ar fi venit din regiunea de răsărit aş fi zis că în el s-a aprins deja flacăra Puristei; dar întrucât vine de la apus, acest lucru mi se pare de-a dreptul inimaginabil”.

Străinul i-a răspuns însă lui Adam: „Ce vrei să spui? Oare nu a venit la voi Asmahael din ţinuturile de jos, în ziua de dinainte de Sabat? De ce nu ar putea veni un frate înţelept şi din regiunea de la apus?

Ascultă, judecata ta este greşită”. La care, Adam nu a mai avut replică.

Apoi, străinul s-a întors către Enoh şi l-a întrebat care este răspunsul la întrebarea lui, dar acesta i-a cerut propria sa părere asupra subiectului, asigurându-l că răspunsul lui nu va fi cu nimic diferit de aceasta.

Capitolul 23

Marea înţelepciune a străinului. Omul este predestinat independenţei spirituale. Judecarea credinţei oarbe şi a celei în faţa autorităţii

(5 septembrie 1842)

Auzind dorinţa lui Enoh, străinul l-a privit uimit, după care i-a spus:

„Dragă Enoh, văd că procedezi cu abilitate, căci odată obţinut răspunsul meu, nu mai ai altceva de făcut decât să îl aprobi.

Mă întreb însă cui i-ar folosi acest lucru.

Omul poate fi cu uşurinţă dus cu vorba dacă nu înţelege ceva.

El nu are altceva de făcut decât să accepte orbeşte verdictul dat, fie pentru că este ignorant, fie pentru că acceptă autoritatea celuilalt vorbitor. În acest fel, el nu va ajunge niciodată la o opinie personală.

Acest lucru înseamnă însă o slăbire a independenţei sale de spirit şi o acceptare mecanică a inteligenţei unei alte persoane, sau altfel spus, o renunţare la propria viaţă în favoarea alteia, străine.

Îţi spun toate acestea din propria mea experienţă, ca să nu te laşi dus cu vorba de către mine, ci dimpotrivă, să accepţi numai ceea ce ţi se pare cu adevărat autentic. Nu trebuie să accepţi nici măcar o singură silabă, dacă nu ai înţeles-o mai întâi cu toată claritatea în mintea ta.

Nu există o stare mai lamentabilă pentru un om liber decât aceea a credinţei oarbe, căci o asemenea credinţă atrage după sine moartea rapidă a spiritului.

Spiritul celui care crede orbeşte se află sub influenţa (deci sub judecata) fratelui său mai ambiţios, care îl poate influenţa aşa cum doreşte.

Dacă judecata lui Dumnezeu cel viu se dovedeşte atât de mortală pentru om, cât de rea poate fi această judecată dacă vine din partea altui om la fel de mort ca şi tine, sau a cărui viaţă este la fel de efemeră ca şi a ta?

Din acest motiv, o opinie personală – oricât de naivă s-ar dovedi – este cu mult mai bună decât una adoptată printr-o credinţă oarbă, a cărei autenticitate în faţa spiritului (ce ar trebui să fie liber) nu poate fi garantată decât de autoritatea predicatorului şi de acceptarea stupidă a acesteia de către spiritul netrezit.

Acest fenomen nu poate fi decât o oroare în faţa lui Dumnezeu, căci acesta l-a creat pe om pentru o viaţă liberă, şi nu pentru a fi o marionetă indolentă în mâna unui predicator abil – judecător egoist al inimilor celor pe care – chipurile! – îi păstoreşte.

De aceea, chiar dacă aş dori să-ţi fac o favoare şi ţi-aş răspunde la cererea ta, tu nu ar trebui să accepţi opinia mea decât după o examinare atentă a răspunsului meu în inima ta, integrând-o ca opinie personală.

Dacă cineva îţi spune: ‚Fă cutare sau cutare!’, iar tu te grăbeşti să execuţi respectiva comandă fără să-ţi pui întrebarea cui serveşte acţiunea ta, te transformi în acest fel într-un instrument al voinţei unei alte persoane, punându-te singur sub povara judecăţii. Pe de altă parte, dacă testezi intenţia fratelui tău şi descoperi că aceasta este corectă, fiind mânată exclusiv de iubire, iar apoi acţionezi în sensul dorit de el, se poate spune că ai acţionat ca om liber şi ca un fiu al lui Dumnezeu, nu ca o fiinţă creată şi supusă judecăţii.

Aceasta este – după părerea mea – imensa diferenţă care există între adevăraţii copii ai lui Dumnezeu şi fiinţele create: copiii sunt activi în mod spontan, la fel ca şi Dumnezeu, Tatăl lor, şi la fel de perfecţi în acţiunile lor ca şi El, căci ei sunt imagini perfecte după chipul şi asemănarea Lui.

Sunt oare animalele capabile de aşa ceva? – Vai, nu, ele trebuie să îndeplinească întotdeauna voinţa Creatorului lor. Însăşi natura lor le cere acest lucru. Lucrurile nu se petrec însă la fel în cazul oamenilor, a căror natură este aceea de a fi copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu.

Voinţa lui Dumnezeu le este revelată acestora într-o asemenea manieră încât să o poată judeca mai întâi cu spiritul lor liber, evaluând dacă este corectă, pentru a o accepta şi integra apoi în propria lor fiinţă, acţionând în consecinţă.

Cel care acceptă revelaţia şi acţionează în funcţie de ea, dar numai pentru că „aşa trebuie”, este deja supus judecăţii, căci el nu acţionează în concordanţă cu voinţa sa liberă, pusă la unison cu voinţa divină, ci precum o maşină. Un asemenea om este şi va rămâne mort, căci lui nu-i pasă cu adevărat de voinţa divină şi de ordinea creată de aceasta. De regulă, asemenea oameni aud că cutare lucru este o poruncă divină, conform opiniei unui

predicator mânat de cine ştie ce interese, şi acţionează în consecinţă, fără să le pese „de ce” a dat Dumnezeu o asemenea poruncă şi care este semnificaţia ei.

Acest mod de acţiune nu înseamnă altceva decât idolatrie curată, în lumina căreia omul se lasă judecat sau îi judecă pe alţii, - devenind astfel un spirit mort!

Iată, aceasta este diferenţa între viaţa liberă şi cea supusă coerciţiei. Ea nu înseamnă însă automat şi moartea păcatului, căci acesta presupune recunoaşterea căilor ordinii divine, urmată de acţiunea spontană, dar nu în acord cu voinţa divină, ci în sens contrar acesteia.

Aceasta este adevărata moarte. De ce? Deoarece păcatul reprezintă o încălcare gravă a ordinii divine, care nu este supusă judecăţii; de aceea, încălcarea ei nu poate conduce decât la o pierdere a libertăţii spirituale.

Iată, dragul meu Enoh, aceasta este opinia mea. Acum este rândul tău să îţi declari părerea, pentru a le putea compara, ajungând la un verdict corect care să ne permită să acţionăm în mod just pe viitor. Dar numai dacă doreşti acest lucru. *Amin”.*

Capitolul 24

Uimit, Enoh recunoaşte marea înţelepciune a discursului străinului. Parabola celor doi oameni satisfăcuţi şi a sutelor de înfometaţi

(6 septembrie 1842)

Auzind acest răspuns din partea străinului, Enoh a rămas uimit şi l-a întrebat:

„Ascultă, dragă prietene, dacă înţelepciunea este omenească, cu greu pot găsi o explicaţie pentru ceea ce se întâmplă cu mine, căci adevăr îţi spun: cuvintele tale reduc la tăcere spiritul meu!

Spuneai să îţi aduc obiecţiile mele, astfel încât să ajungem la o concluzie generală; dar cum aş putea face acest lucru?

Cuvintele tale m-au impresionat într-o asemenea măsură încât aş fi dispus mai degrabă să demonstrez că eu nu sunt Enoh decât să aduc vreo obiecţie discursului tău, care mi s-a părut de o înţelepciune absolută şi extrem de emoţionant.

De aceea, nu pot şi nu doresc să-ţi dau alt răspuns decât că îmi însuşesc în întregime verdictul pe care l-ai dat deja.

Dacă ar putea exista vreo obiecţie la cele spuse deja de tine, dragul meu prieten şi frate, nu eu sunt în măsură să o aduc, căci, aşa cum spuneam, nu pot găsi nici cea mai mică fisură discursului tău.

Dacă ar depinde numai de mine, ţi-aş propune chiar să vorbim despre alt subiect, căci ceea ce ai afirmat mai înainte pe tema aleasă de tine a fost atât de perfect şi de adevărat încât ar fi un păcat etern să despicăm firul în patru şi să adăugăm tot felul de observaţii nepotrivite. – Nu eşti de acord cu mine?”

Străinul i-a răspuns: „Enoh, sper să îţi dai seama că verdictul tău este corect atâta vreme cât corespunde cu al meu întru spirit şi adevăr, dar el nu poate căpăta o certitudine absolută decât atunci când va deveni o opinie general acceptată.

După părerea mea, nu este suficient ca un adevăr să fie acceptat de două persoane, verdictul trebuind să fie acceptat unanim, de către toată lumea.

Să spunem că avem o mulţime de oameni înfometaţi, dar între ei există doi care se simt sătui, căci au mâncat pe săturate.

Sutele de oameni înfometaţi îi întreabă pe cei doi: ‚Fraţilor, cum reuşiţi să păreţi atât de veseli şi satisfăcuţi, în timp ce noi suntem gata să murim de foame?',

Iar cei doi le răspund: ‚Suntem satisfăcuţi deoarece am mâncat pâine!',

Spune-mi, Enoh, crezi că răspunsul lor, altminteri perfect adevărat, îi va satisface pe cei flămânzi?

Vai, nu! Trebuie să fii de acord cu mine că simpla satisfacere a foamei celor doi nu va alina suferinţa celor mulţi.

Foarte curând, cei înfometaţi le vor spune celor doi: ‚Cu ce ne poate fi de folos faptul că voi sunteţi sătui, dacă această satisfacţie nu devine posibilă şi pentru noi?'

Lăsaţi-ne să muşcăm şi noi din pâinea voastră, şi abia apoi vom putea spune dacă vom fi satisfăcuţi sau nu!'

Nu ţi se pare, dragă Enoh, că această obiecţie este justă? Cum poate fi însă rezolvată ea?

Iată, de faţă sunt mai mulţi oameni flămânzi. Cred că ar trebui să muşte şi aceştia din pâinea noastră, dând apoi un verdict, pentru a vedea dacă se simt satisfăcuţi sau nu. dacă adevărul nostru este valabil pentru toată lumea, el nu mai are nevoie de adăugiri. Dacă el nu este valabil însă pentru toţi, atunci va trebui să găsim mai multă pâine, sau şi mai bine, să li-l revelăm pe marele brutar universal. Ce zici: am dreptate, sau nu?"

Din ce în ce mai uimit de marea înţelepciune a ciudatului străin venit din regiunea de la apus, Enoh a răspuns afirmativ, după care l-a întrebat:

„Dragă frate, înainte de a-i lăsa şi pe ceilalţi să muşte din pâinea noastră, te implor să îmi spui, în numele spiritului, de unde ai primit această înţelepciune, căci nu te cunosc deloc, şi din câte ştiu, nu ai fost prezent în timp ce Cel Preaînalt păşea printre noi. Şi când ţia fost dăruită ea?"

Străinul i-a răspuns: „Dragul meu Enoh, crede-mă, ceea ce contează cu adevărat acum nu este „când" şi „cum", ci ca fraţii noştri să primească pâinea de care au nevoie pentru a se sătura.

Te asigur că se vor găsi destui veniţi dinspre est şi vest care îi vor acuza pe copiii luminii că trăiesc în întuneric, făcându-i să plângă.

Să nu anticipăm însă. Înțelepciunea ta nu va fi justificată decât prin copiii tăi. De aceea, îți propun să ne ocupăm mai întâi de părinți, căci numai astfel vor putea supraviețui copiii.

Enoh, înțelegi ce ți-am spus? – Dacă da, oferă-le din pâinea ta părinților şi fraților tăi!"

Capitolul 25

Reflecțiile lui Enoh referitoare la înțelepciunea străinului. Visul lui Abedam şi marea sa intuiție

(7 septembrie 1842)

Auzind aceste cuvinte cu totul ieşite din comun ieşite din gura străinului, Enoh a rămas fără cuvinte, nemaiştiind ce să creadă.

El a început să mediteze la ele, spunându-i în sinea lui: „Cu cât mă gândesc mai profund la cuvintele lui, cu atât mai clar îmi apare adevărul lor absolut. Şi totuşi, nu-mi amintesc ca Abedam cel Mare să fi menționat ceva în legătură cu acest subiect.

Mi se pare de-a dreptul ciudat: cu greu îmi pot imagina ceva mai pur decât acest adevăr, - dar, aşa cum spuneam, Abedam nu l-a proclamat. Învățătura Lui a avut în centrul ei iubirea şi umilința, şi ceea ce mi-a cerut El a fost să predic aceste două virtuți.

Cuvintele acestui străin mi se par însă absolut ciudate, deşi îmi este imposibil să le contest valabilitatea, căci ele afirmă că învățătura proclamată de un învățător numit trebuie mai întâi judecate de către toți oamenii înainte de a fi acceptate ca absolut valabile, şi asta numai după ce toată lumea cade de acord cu ele.

Pe de altă parte, nu este mai puțin adevărat că o învățătură nu valorează nimic dacă nu este acceptată de inima celui care o primeşte. – Deci, cum trebuie procedat?

Eu cred că trebuie impusă totuşi o regulă, iar aceasta nu poate fi decât una singură: să nu ascunzi niciodată de frații tăi ceea ce recunoşti ca fiind absolut corect, bun şi adevărat – indiferent cine a fost cel care a proclamat acest lucru –, căci şi ei, la fel ca şi tine, sunt înzestrați cu un spirit nemuritor.

Cred că nici măcar Iehova Însuşi nu ar avea ceva de obiectat la această regulă.

De aceea, voi face aşa cum mi-a cerut străinul.

Voi începe cu dragul meu frate Abedam, aflat chiar lângă mine. Să vedem ce are el de spus".

După care, Enoh s-a întors către Abedam şi i-a spus: „Frate Abedam, ai ascultat şi tu, la fel ca mine şi ca ceilalți aici de față valoroasele cuvinte ale fratelui nostru necunoscut. Iată, îți ofer o bucată mare de pâine. Muşcă din ea şi spune-ne care este verdictul tău: îți satisface ea capacitatea de înțelegere a inimii tale?"

Auzind că este primul chemat să răspundă, Abedam s-a cam speriat şi nu prea ştia ce să spună, căci în timpul discursului străinului el era preocupat mai degrabă de sine însuşi, aşa că nu a ascultat cu prea mare atenţie subiectul aflat în discuţie. De aceea, după ce şi-a mai revenit din emoţie, el l-a întrebat în şoaptă pe Enoh care este subiectul asupra căruia trebuia să dea un verdict.

Enoh i-a spus: „Da, dragul meu frate, este limpede! Dacă îţi lipseşte capacitatea de atenţie spirituală, este evident că nu eşti încă trezit. Iar un om adormit nu poate emite o judecată de valoare.

Chiar nu l-ai auzit pe străin atunci când acesta mi-a arătat cu atâta înţelepciune care este diferenţa între fiinţele create şi copiii lui Dumnezeu, şi implicit între viaţa supusă judecăţii şi moartea păcatului?

O, spirit surd şi somnolent! Cum ai putut rata această revelaţie atât de importantă referitoare la viaţă?”

Abia acum s-a trezit cu adevărat Abedam, în faţa acestei mustrări neobişnuit de severe venite din partea lui Enoh. El a revăzut în sinea lui întregul discurs al străinului, care i-a apărut într-o lumină de o claritate orbitoare, după care a spus:

„Nu fii supărat de somnul meu involuntar, dragul meu frate Enoh, căci am revăzut în sinea mea întregul discurs al străinului, şi pot să-ţi confirm că – după părerea mea – cuvintele sale sunt la fel de pure şi de adevărate ca şi soarele într-o dimineaţă senină.

Te asigur de fermitatea convingerii mele. Cred că nu este nevoie să insist.

Am o singură observaţie în legătură cu acest străin, şi anume:

Frate Enoh, adu-ţi întotdeauna aminte de marea iubire a lui Iehova, Tatăl nostru preasfânt; căci El păşeşte pe cărări pe care nici chiar cel mai curajos şi mai profund dintre îngerii săi nu va putea păşi vreodată.

Ascultă, oi fi eu somnolent, dar mi se pare că văd mai clar în starea mea de somn decât vezi tu, trezit fiind.

Dar nu doresc să-ţi spun ceea ce văd, până când nu vei vedea tu însuţi acest lucru”.

Străinul s-a îndreptat imediat către Abedam şi i-a spus: „Adevăr îţi spun: poţi fii convins de ceea ce vezi, căci ochii spiritului tău nu te înşeală. Există însă situaţii în care este mai bine ca cei mulţi să nu vadă esenţa lucrului aflat în faţa lor. crede-mă, ştiu acest lucru dintr-o lungă experienţă personală. De aceea, ai dreptate să nu spui ce vezi până când ceilalţi nu vor vedea la rândul lor cu propriii lor ochi”.

Uimit, Enoh l-a întrebat pe străin: „Frate, ce înseamnă toate acestea? Crede-mă, este pentru prima dată când nu îl pot înţelege pe Abedam.

Spune-mi, ce anume nu văd? Fiind un înţelept atât de mare, sunt convins că ştii foarte bine că nesiguranţa pune spiritul într-o stare de mare tulburare, fiind chiar mai rea decât moartea. Haide, răspunde-mi, te implor”.

Dar străinul i-a replicat: „Enoh, îţi spun un singur lucru: întreabă-ţi inima. Dacă ea nu îţi spune nimic, orice ţi-aş spune eu nu ţi-ar fi de prea mare

folos. În cazul de față nu contează decât propria judecată. Pomul se judecă după fructele sale. Dacă un pom este plin cu un anumit gen de fructe vii, ce fel de pom poate fi el?

Ai văzut vreodată fructe vii crescând într-un pom ofilit?

Un asemenea pom poate fi cel mult acoperit cu muşchi, dar în nici un caz plin cu fructe!

Dacă descoperi într-un frate fructele vii ale cuvintelor sale, este imposibil să nu îți dai seama cine este el”.

Enoh a rămas încă şi mai uimit, privindu-l cu insistență pe Abedam.

Dar Abedam i-a spus: „Frate, degeaba mă priveşti cu atâta insistență. Mai bine ai privi la altcineva, şi te asigur că vei găsi în El mai multe decât ai putea găsi vreodată în mine. Iar El se află în imediata noastră apropiere. Cu siguranță, înțelegi ce vreau să spun, nu-i aşa, frate?”

Capitolul 26

Dialogul lui Enoh cu celălalt străin. Enoh şi Adam sunt puşi în încurcătură

(13 septembrie 1842)

Aceste cuvinte i-au pătruns drept în inimă lui Enoh. El a meditat în sinea sa asupra tuturor cuvintelor rostite de Abedam, dar şi asupra celor rostite de străin.

Totul a fost însă în zadar, căci el, pe care îl numisem mare preot, trebuia să treacă printr-un test mai dificil decât ceilalți.

În timp ce străinul vorbea în şoaptă cu Abedam, Enoh s-a folosit de ocazie şi s-a adresat celuilalt străin, pe care l-a întrebat cine este necunoscutul, care era numele acestuia şi de unde primise o înțelepciune atât de divină.

Dar celălalt străin i-a replicat: „Cum poți să mă întrebi aşa ceva?

Eu sunt opozantul lui în această dispută, şi ştii foarte bine că după cutumele străvechi opozantul trebuie să tacă atunci când celălalt vorbeşte. Iar dacă partea adversă îl convinge că a greşit, el nu mai are dreptul de a vorbi în continuare.

Ascultă, exact acest lucru s-a întâmplat acum. de aceea, potrivit vechii cutume eu nu mai am dreptul să spun nimic în legătură cu el fără permisiunea lui, şi cu atât mai mult ție, care eşti marele preot consacrat de Domnul Însuşi!

Potrivit obiceiului, nu-i poți forța pe opozanți să îşi dezvăluie numele, căci acest lucru poate duce la părtinire.

Din acest motiv, opozanții şi-au ascuns întotdeauna fețele, susținându-şi tezele cu o voce falsă, monotonă, care să nu poată fi recunoscută.

Mai târziu s-a ajuns chiar să nu li se mai permită amândurora să vorbească. Unul dintre ei trebuia să susțină inclusiv teza opozantului său,

tocmai pentru a li se păstra ascunsă identitatea, astfel încât judecata la care erau supuşi să fie absolut corectă.

Cum poți să-mi ceri atunci mie, un opozant redus la tăcere, să vorbesc, tocmai tu, care, în calitatea ta de şef al justiției, ar trebui să mă pedepseşti dacă ți-aş cere să-ți adresez un singur cuvânt?

De aceea, nu pot să-ți dau nici un răspuns.

Deşi opozantul meu este cu mult mai înțelept decât mine, sunt şi eu suficient de inteligent ca să nu mă las prins în capcană.

Ce am avut de spus, am spus, căci, potrivit vechii cutume, fiecare are dreptul să vorbească în apărarea sa.

De aceea, nu te supăra din cauza răspunsului meu, iar dacă doreşti totuşi să mă mai întrebi ceva, fă-o deschis, în fața tuturor, pentru ca toată lumea să ştie că – din ordinul marelui preot – vechea cutumă aplicată în cazul zilei dezbaterilor s-a schimbat.

După acest discurs defensiv, Enoh nu a mai ştiut ce să facă. De aceea, el s-a îndreptat către Adam, cerându-i sfatul.

Dar Adam i-a răspuns: „De ce eşti atât de agitat? Acest lucru nu este deloc potrivit pentru un judecător.

Rezolvă disputa şi nu te mai gândi la ea.

Indiscutabil, înțelepciunea primului vorbitor şi corectitudinea celuilalt – care pe mine unul mă face să cred că este de bună credință – sunt absolut uimitoare,

Dar nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de agitat? Oare nu te-a numit Domnul Însuşi principalul învățător şi preot al acestor oameni? Îndeplineşte-ți funcția şi nu mai pune atâta lucrurile la inimă.

Disputa a fost rezolvată. Ce doreşti mai mult?

Ce îți pasă ție că Abedam din regiunea de apus l-a recunoscut pe străin mai repede decât tine? Mai bine relaxează-te şi slăveşte-L pe Dumnezeu. Acesta este unicul sfat pe care pot să ți-l dau”.

Cuvintele lui Adam l-au mai calmat pe Enoh, dar el nu a putut alunga din inima sa cuvintele lui Abedam şi cele ale străinului. De aceea, el i s-a adresat din nou lui Adam:

„Tată, într-o anumită privință ai dreptate; dar străinul mi-a cerut în mod explicit să îi hrănesc pe toți cei flămânzi cu hrana oferită de el. Ce trebuie să fac în acest caz? Cum ar putea acest necunoscut să-mi ceară aşa ceva dacă ar fi un simplu opozant?

Cu siguranță, cazul este foarte dificil, căci omul este prea înțelept pentru a putea fi acuzat de lipsă de respect. Care ar putea fi sursa puterii sale?”

De data aceasta, Adam nu a mai avut contraargumente, aşa că i s-a adresat lui Enoh: „Mda, ai dreptate.

Cred însă că cel mai bun lucru pe care îl putem face este tot relaxarea. Dacă străinul va dori să fie recunoscut de tine şi de noi ceilalți, el îşi va revela

cu siguranță identitatea. Dacă nu, nu ne rămâne decât să-L slăvim pe Dumnezeu, căci de la El vin toate încercările.

Cel mai bun lucru este să ne supunem voinței Domnului, oricaer ar fi aceasta! *amin".*

Capitolul 27

Cuvintele tăioase ale lui Adam şi izgonirea străinului. Acesta îşi revelează identitatea

(14 septembrie 1842)

După această discuție, străinul l-a părăsit pe Abedam şi s-a apropiat de Enoh şi de Adam, cărora le-a spus:

„Văd că discutați ceva în secret. Să înțeleg că este o nouă regulă care se aplică zilei dezbaterilor?

Până acum, judecătorul trebuia să păstreze tăcerea, şi chiar să se apropie sau să privească spre altcineva, pentru ca judecata lui să rămână nealterată.

Constat însă că Enoh, judecătorul iubirii ale de Dumnezeu Însuşi, nu se mai poate opri din vorbit, şi asta chiar în prima zi a dezbaterilor după numirea sa în înalta funcție.

Enoh, trăieşti de mult timp pe acest pământ şi ai fost de față atunci când Adam a stabilit cutuma referitoare la judecători.

Cum se face că te-ai decis să o încalci?

Oare ți-a acordat Abedam cel Mare acest drept, dându-ți un alt ordin? Dacă ar fi aşa, aş ştii cu siguranță şi eu.

Nu am aflat însă nimic despre aşa ceva. Ştiu doar că vechea instituție a judecății reci şi formale a fost transformată de El într-o instituție a iubirii şi compasiunii.

În ceea ce priveşte celelalte reguli, nu-mi amintesc ca El să fi făcut vreo schimbare.

De aceea, aş dori să ştiu ce anume te-a determinat să încalci cutuma instituită de Adam?"

Enoh a devenit dintr-o dată foarte stânjenit, incapabil să răspundă mustrării străinului.

Adam însă nu a mai putut rezista, aşa că s-a ridicat în picioare, asumându-şi cea mai oficială poză cu putință, şi i-a spus cu asprime străinului:

„Ascultă, copilul meu! Înțelepciunea ta pare să fi uitat în fața cui te găseşti.

De vreme ce îți aminteşti atât de precis toate vechile cutume, astfel încât îți permiți chiar să critici fiecare mişcare a noului judecător, spune-mi:

oare nu ai auzit de vechea lege instituită de Adam potrivit căreia cel care îl atacă pe judecător în ziua dezbaterilor – într-un fel sau în altul – va fi imediat exilat pe o perioadă de 30 de ani?

Ce ai de spus în privința acestei legi? Ea s-a aplicat întotdeauna, iar după ştiința mea, Abedam cel Mare nu a dispus abrogarea ei, la fel cum nu a dispus nici abrogarea cutumei de care vorbeşti tu! – Înțelegi ce îți spun?

Eu sunt primul legiuitor al acestui pământ, aşa că pot schimba oricând doresc legile date de mine!

De aceea, explică-ți comportamentul, iar dacă nu ai argumente suficient de solide pentru a-ți scuza purtarea, consideră-te exilat pe o perioadă de 30 de ani! Înțelegi ce îți spun?

Vorbeşte şi cere-ți scuze, - sau vei avea parte de judecata mea. Ce mai ai de spus, vorbărețule?"

Străinul l-a privit cu uimire pe Adam, care părea scos din minți. După o scurtă tăcere, el a răspuns:

„Adam! Ce ai spune dacă ți-aş dovedi că am suficientă putere şi dreptul de a schimba oricare din legile date de tine?"

Dar Adam i-a tăiat-o scurt: „Încă o singură impertinență de acest fel şi nu vei mai avea dreptul să îți ceri scuze! Gândeşte-te bine şi răspunde!"

Dar străinul i-a replicat cu curaj lui Adam:

„Adam, timp de trei zile Abedam cel Mare, Iehova, Dumnezeu cel Etern v-a predicat un singur lucru: iubirea. Oare acestea sunt fructele grației Sale?

Cu l-am ofensat eu pe Enoh atunci când l-am întrebat de ce încalcă vechea lege?

Adam, mă tem că nu ai înțeles nimic din învățătura lui Abedam cel Mare!

Oare nu ți-a spus El să renunți la judecată şi să proclamați în locul ei numai iubirea? Nu te-a scăpat El de vechiul Adam, astfel încât descendenții tăi să nu mai aibă de suferit din cauza greşelilor tale?

De ce doreşti să păcătuieşti din nou, încărcând acest pământ cu o nouă povară?

O, om nerecunoscător! Ce ar mai fi putut face în plus Abedam față de ceea ce a făcut? – Văd că eşti plin de mânie, şi dacă ai putea, m-ai distruge acum, pe loc. O, cât de puțin ai înțeles cuvintele pe care ți le-a adresat Domnul!

Fie, mă voi supune judecății tale şi voi accepta exilul de 30 de ani, dar timpul acela nu a sosit încă.

De aceea, abrog acum această lege, astfel încât nimeni să nu mai poată fi exilat vreodată – nici un om de pe aceste înălțimi!

Căci frații nu ar trebui să-şi judece frații – decât cu iubire, răbdare, blândețe şi compasiune.

Când fraţii vor începe să se judece unii pe alţii, mă voi ridica eu însumi ca Judecător suprem şi vă voi condamna pe toţi la moartea eternă!

Adam, înţelegi ce îţi spun?” – Iar ochii tuturor s-au deschis, şi ei L-a recunoscut pe străin.

Capitolul 28

Discursul lui Abba referitor la relaţia dintre Tată şi copiii Săi. Nu există decât UN SINGUR Dumnezeu şi UN SINGUR părinte

(15 septembrie 1842)

Recunoscându-L pe străin, au căzut cu toţii la pământ şi i-au slăvit numele Tatălui preasfânt care şi-a revărsat din nou graţia asupra lor, rămânând alături de ei inclusiv în ziua dezbaterilor – aşa cum le promisese.

Dar străinul le-a spus să se ridice şi le-a adresat următoarele cuvinte: „Ascultaţi, dragii Mei copilaşi, numele Meu este Abba[1]. Aşa va trebui să-Mi spuneţi întotdeauna în inimile voastre.

Dacă M veţi numi astfel în spirit şi adevăr, voi asculta întotdeauna cererile voastre. Dacă îmi veţi spune altfel, nu vă voi asculta cererile şi îmi voi îndepărta urechea de buzele voastre, şi nu voi privi cu ochii Mei la lucrările voastre!

Orice sclav are un stăpân. Natura are un Dumnezeu inexorabil, care este Creatorul şi Judecătorul ei. Înaintea lui Iehova toată lumea se cutremură, căci Cel Etern nu poate fi suferi nimic înlăuntrul Lui, dar nici în afara Lui – întrucât sfinţenia Lui este de neatins. În schimb, Tatăl îşi recunoaşte copilaşii, iar ei trebuie să-L recunoască la rândul lor, strigându-L: ‚Tată, dragă Tată!’, iar El îşi va asculta întotdeauna şi le va dărui tot ce are, respectiv viaţa eternă şi perfectă, şi toate comorile acesteia.

Constat că vă întrebaţi în sinea voastră: ‚Dar cum putem face acest lucru? Căci Tatăl este una cu Dumnezeu cel Etern şi cu sfinţenia Lui de neatins. Dacă ne adresăm Tatălui, ne vom adresa implicit Celui de care nu ne putem apropia niciodată.

Cum putem striga ‚Tată’, fără a ne aminti imediat *Cine* este Tatăl?’

Dar Eu vă spun, şi chiar insist să vă aduceţi întotdeauna aminte *Cine* este Tatăl vostru, căci El este Cel care v-a creat, împreună cu întreaga infinitate. El le-a lăsat pe celelalte creaturi în starea în care le-a creat, dar pe voi v-a transformat în copiii Lui, prin iubirea Lui eternă faţă de voi.

De aceea, strigaţi-L întotdeauna ‚Tată’, fără a uita însă nici o clipă *Cine* este Tatăl, iar El vă va asculta.

În calitate de Dumnezeu, Eu sunt Judecătorul etern, în conformitate cu înţelepciunea şi sfinţenia Mea infinită – căci nimic nu se poate apropia de Dumnezeu fără a-şi pierde viaţa. Dar în iubirea Mea infinită, Eu sunt şi

[1] N. Tr. Tată

Părintele vostru şi nu doresc altceva decât să îi adun pe copilaşii Mei lângă Mine.

Nu Mă întrebaţi cine este mai puternic: Dumnezeu sau Tatăl, căci nu există decât UN SINGUR Dumnezeu şi UN SINGUR Tată, iar acela sunt Eu, cel vizibil acum în faţa voastră.

Rămâneţi întotdeauna cu Tatăl şi nu veţi fi judecaţi niciodată. Căci Tatăl nu judecă pe nimeni – şi cel mai puţin pe copilaşii Săi, care îl mărturisesc în inimile lor ca unic Părinte, adorându-L ca atare.

Aşa cum voi nu vă judecaţi copiii, ci doar îi instruiţi, îi învăţaţi şi îi călăuziţi, la fel procedez şi Eu.

Vă puteţi convinge de acest lucru chiar acum, căci am venit la voi şi vă călăuzesc personal pe cărările vieţii.

Oare aş face acest lucru dacă nu aţi fi copilaşii Mei şi dacă Eu nu aş fi Părintele vostru preaplin de iubire?

Cu siguranţă nu! căci Mi-ar fi mult mai uşor să vă ţin sub puterea judecăţii Mele, la fel ca pe celelalte fiinţe create. De vreme ce nu fac însă acest lucru, este evident că voi sunteţi copilaşii Mei, iar Eu sunt bunul vostru Părinte.

Astăzi, am venit din nou la voi ca un necunoscut, iar voi nu M-aţi recunoscut, - căci aţi strigat în inimile voastre ‚Iehova', şi nu ‚Tată'.

De aceea, rămâneţi de-a pururi cu Tatăl, iar Eu nu voi mai fi niciodată un străin pentru voi.

De vreme ce sunt din nou cu voi, bucuraţi-vă şi veniţi cu toţii la Mine! *Amin".*

Capitolul 29

Tatăl preasfânt este înconjurat de copiii Săi. Adam îl recunoaşte în cel de-al doilea străin pe Abel. Încercarea inutilă a Marelui Mincinos, Satan, de a se opune Domnului

(16 septembrie 1842)

Auzind această chemare, s-au grăbit cu toţii în braţele lui Abba, înconjurându-L din toate părţile, iar Abba amplifica focul din inimile lor.

Întrucât Adam nu mai era atât de sprinten, când a reuşit să ajungă la Abba, ceilalţi îl încercuiseră deja complet.

A încercat să-şi facă loc cu coatele, dar de data aceasta nimeni nu s-a grăbit să-i cedeze locul, aşa că bietul Adam a început să suspine.

Dar Abba i-a spus: „Adam, de ce suspini? Oare am sosit singur aici? dacă vezi că nu mai ai loc lângă Mine, cu siguranţă vei găsi lângă celălalt străin! Haide, cuibăreşte-te la pieptul lui, dar mai întâi recunoaşte-l şi întreabă-ţi inima de cine se simte mai apropiată. Adevăr îţi spun: inima ta va

striga cu putere, făcându-te să înțelegi de ce ai ajuns atât de târziu lângă Mine de data aceasta.

Te asigur că străinul, pe care îl vei recunoaşte cât de curând, este mai presus decât tine, căci el a atins deja nemurirea, în timp ce tu vei fi nevoit să mai aştepți moartea trupească pentru a o atinge.

Haide, priveşte-l mai îndeaproape pe acest tovarăş al Meu, iar după ce îl vei fi recunoscut, spune-ne tuturor pe cine ai recunoscut în el".

Uimit, Adam s-a întors lent şi a început să-l analizeze pe celălalt străin din cap până în picioare. Incapabil să îl recunoască, el s-a întors din nou către Abba şi i-a spus:

„Abba, nu îl pot recunoaşte pe tovarăşul Tău. cine este el şi care este numele său? O, Abba, nu mă mai ține cu sufletul la gură!"

Faptul că eu şi descendenții mei trebuie să murim trupeşte pentru ca spiritul nostru să se poată întoarce în adevărata sa patrie, asta ştiu încă din zilele lui Abel, căci el a devenit – vai nouă! – un exemplu pentru noi toți.

Cu toate acestea, nu-mi este deloc teamă, căci ştiu foarte bine că voi muri în brațele Tale, la fel cum m-am născut cândva din ele.

Nu reuşesc însă deloc să-l recunosc pe acest străin. O, Abba, spune-mi chiar cu gura Ta sfântă cine este el".

Atunci, Abba i-a spus lui Adam: „Apropie-te mai tare de el, şi atunci îl vei recunoaşte cu siguranță".

Adam s-a apropiat de străin, după care a scos un strigăt de fericire, căci l-a recunoscut în el pe fiul său Abel. A dat să se repeadă către el, pentru a-l îmbrățişa, dar Abel l-a oprit:

„Ascultă-mă! Toți copiii tăi L-au îmbrățişat pe adevăratul lor Tată. De ce doreşti să te îndepărtezi de El numai pentru a mă îmbrățişa pe mine, care nu însemn nimic prin comparație cu El?

Haide, întoarce-te repede şi du-te la Cel care este Cauza unică a tuturor ființelor. În caz contrar, vei muri chiar astăzi!

Ascultă, în această zi i s-a permis marelui şarpe o libertate deplină; el are dreptul să se târască chiar şi pe aceste înălțimi. De aceea, grăbeşte-te, dacă nu doreşti să te prindă înainte de a fi intrat în sfera vieții!

Priveşte către peştera ta. Acolo se află el, marele duşman al vieții!

Hiade, grăbeşte-te, grăbeşte-te, tată Adam, căci el este mai iute decât fulgerul şi mai răzbunător decât un leu provocat!"

Adam a alergat imediat către Abba, care l-a primit la pieptul Său.

Subit, prințul lumii exterioare s-a interpus între Abel şi grupul strâns lângă Abba, asumându-şi o formă umană, şi a strigat plin de mânie:

„O, Atotputernicule, de ce mă persecuți chiar aici, în sfera mea de influență? Ce ai Tu de-a face cu creaturile Mele? De ce doreşti să-i smulgi de lângă mine pe cei care nu s-au născut din Tine, ci din mine, lăsându-mă astfel ca un tată fără copii? Oare nu ai la dispoziție nenumărate legiuni de spirite pure care s-au născut din Tine?

Haide, pleacă de pe acest pământ, care reprezintă marele meu regat, căci el îmi aparține numai mie, de vreme ce s-a născut din mine, şi nu din Tine! Calci cu picioarele Tale pe proprietatea mea, dovedindu-te astfel un hoț. Haide, pleacă de aici!”

Dar Abba i-a spus: „Vai ție, blasfemiatorule! Câte minciuni îți ies din gură!! Dacă pământul acesta este proprietatea ta, a cui proprietate eşti chiar tu? cine te-a adus la viață, la fel ca şi în cazul celorlalte legiuni de spirite pure?

Ce tot vorbeşti de proprietate? Arată-mi o singur plantă de pe acest pământ pe care ai creat-o tu, şi îți voi dărui întregul pământ şi întregul cer vizibil în proprietate!

Mincinos odios, văd că tremuri în fața Mea, căci ți-am dezvăluit infamia. De ce nu tremuri în fața ta, căci cu fiecare secundă care trece te afunzi tot mai adânc în damnare, din cauza răutății tale fără seamăn?

Află că Eu sunt Domnul cerului şi al pământului deopotrivă! Haide, pleacă de aici, căci acest loc este prea sfânt pentru picioarele tale!”

Iar duşmanul a dispărut de pe înălțimi, urlând şi blestemând.

Capitolul 30

Avertismentul lui Abba referitor la viclenia şi răutatea lui Satan. Slăbiciunea lui Satan. Feriți-vă de voi înşivă!

(17 septembrie 1842)

După dispariția marelui duşman al vieții, Abba s-a adresat copiilor care îl îmbrățişau:

„Dragii Mei copilaşi, ați auzit ce a îndrăznit să spună marele mincinos, chiar în prezența Mea?

De aceea, feriți-vă de el, dacă nu doriți să fiți atraşi în prăpastie, căci mare este răutatea lui.

Iar viclenia şi şiretenia sa nu sunt cu nimic mai mici. De aceea, aveți de trei ori grijă atunci când vă aflați în prezența lui!

El nu este altceva decât un spirit exilat, incapabil să se îndrepte şi să Mă recunoască în calitate de unic Dumnezeu al întregii sfințenii şi puteri, nedorindu-şi altceva decât puterea absolută. Nu caută altceva decât să îmi slăbească puterile, în speranța de a Mă distruge definitiv, astfel încât să îşi poată asuma întreaga putere asupra cerului şi pământului.

Chiar dacă ar reuşi în această intenție a sa, ura lui față de Mine este atât de mare încât nu şi-ar propune altceva decât să distrugă întreaga creație,

Pentru a da apoi naştere unei creații noi, menită să îi satisfacă întru totul orgoliul.

În noua creație nu ar putea exista ceva care să dureze o eternitate, căci existența tuturor lucrurilor ar depinde întru totul de liberul său arbitru şi de plăcerea pe care i-ar oferi-o.

După ce s-ar plictisi de ea, întreaga sa creație ar fi din nou distrusă şi înlocuită cu alta, menită – la fel ca şi prima – să îi satisfacă simțurile senzoriale.

El nu şi-ar propune niciodată să creeze ființe după chipul şi asemănarea lui, spre exemplu un bărbat, ci numai femei care să-i satisfacă simțurile. Chiar şi acestea ar trebui să fie extrem de sensibile şi dispuse să se supună la tot felul de excese, pentru a-l amuza!

Pe scurt, ideile lui sunt atât de odioase încât nici chiar cel mai înalt dintre îngeri nu le-ar putea pătrunde în toată profunzimea lor. De aceea, feriți-vă de el!

Văd că vă întrebați în inimile voastre: ‚De ce nu distrugi o asemenea ființă, de o răutate atât de mare?'

Dar doresc să vă întreb la rândul Meu: ‚Care dintre voi ar fi dispus să meargă în ținuturile de jos pentru a-l ucide pe Lameh, deşi acesta nu este cu nimic mai bun decât duşmanul vieții?'

Sau, dacă vi l-aş aduce din nou înainte pe însuşi duşmanul vieții, ați fi în stare să îl ucideți cu mâna voastră?

Sunt convins că nu este unul printre voi care să nu ezite!

Dacă până şi voi ați ezita să comiteți o asemenea atrocitate, deşi iubirea voastră este infinitezimală prin comparație cu a Mea, cum aş putea face acest lucru Eu, care sunt însăşi Iubirea eternă şi infinită, Creatorul lui, la fel ca şi al vostru, Dumnezeul lui, la fel ca şi al vostru, Domnul lui, la fel ca şi al vostru, şi chiar Părintele lui aspru, la fel cum sunt pentru voi un Părinte plin de iubire?

În schimb, i-am înlănțuit puterea voinței, atât timp cât acest lucru a fost cu putință fără a-l distruge definitiv. De aceea, nu trebuie să vă temeți deloc de el, ci doar să vă feriți de şiretenia lui, care în sine este lipsită de putere, astfel încât oricine i se poate opune, alungând-o la fel de uşor cum ar alunga o muscă ce i s-a aşezat pe nas.

Nu are decât să îşi continue viața şi să încerce la infinit să ne distrugă, căci şansele lui sunt mai mici decât cele ale unui țânțar care ar decide să înfrunte un mamut.

Văd că vă întrebați din nou în sinea voastră: ‚În ce constă şiretenia acestui duşman al vieții, pe care trebuie să recunoaştem şi de care trebuie să ne ferim?

Căci cine s-ar putea feri de ceva ce nu cunoaşte?'

Copilaşii Mei, este corectă întrebarea pe care v-o puneți acum, dar vă asigur că este absolut inutilă, căci duşmanul vieții nu are dreptul să se apropie de nimeni pentru a-l seduce.

Doar dacă omul însuşi se lasă sedus în inima lui, devenind mândru, arogant, voluptuos, orientat către lumea exterioară şi egoist, el se apropie

spontan de duşmanul vieții, devenind una cu el, nefiind cu nimic mai bun decât duşmanul propriu-zis, de care v-am zis să vă feriți.

Când adevăratul duşman al vieții observă că un asemenea om s-a apropiat singur de el, el face toate eforturile pentru a-l subjuga şi mai tare, înlănțuindu-l complet.

Abia atunci devine eficientă viclenia de care vă vorbeam!

De aceea, cel care doreşte să scape de viclenia duşmanului vieții trebuie să îşi păzească cu credință inima, orientând-o în permanență către Mine! Dacă veți acționa în acest fel, vă asigură că vă va fi mai uşor să convingeți soarele să coboare de pe firmament decât duşmanului vieții să vă ia în stăpânirea sa!

Aşadar, nu vă temeți, căci nimic nu se poate petrece fără permisiunea Mea. Dacă Eu permit totuşi anumitor lucruri să se petreacă, puteți fi convinşi că am rațiunile Mele.

Dar mai presus de orice, feriți-vă de voi înşivă, căci adevăr vă spun, în afară de Mine Însumi, nimic nu este mai liber în creația Mea decât inimile voastre.

De aceea, vegheați asupra lor în acord cu voința Mea, iar şiretenia duşmanului vieții nu vă va putea atinge niciodată.

Înțelegeți ce vă spun acum: sunteți oricând protejați împotriva vicleniei sale atâta vreme cât vă orientați inimile către Mine, dar nu vă veți putea proteja de el prin propriile voastre puteri! – Ați înțeles acest lucru?”

Capitolul 31

Misiunea lui Abel de a coborî printre predicatorii păcătoşi din oraşul lui Enoh. Pericolul trupului femeiesc

(20 septembrie 1842)

După acest discurs, Abba le-a cerut celor de față să se retragă la o distanță de şapte paşi, formând astfel un cerc în jurul Tatălui şi mulțumindu-i pentru imensa Lui grație, iubire şi compasiune. După care l-a chemat la el pe Abel şi i-a spus:

„Credinciosul Meu mesager, te trimit acum în oraşul lui Enoh. Vei întâlni acolo şapte predicatori ai căinței trimişi de pe aceste înălțimi. Trei dintre ei au rămas credincioşi, dar ceilalți patru s-au rătăcit, căci au căzut în capcana trupului femeiesc, care a pus stăpânire pe ei. Misiunea ta este să-i aduci din nou la Mine pe aceştia.

Vei constata că nu vor fi dispuşi să renunțe atât de uşor la puterea lor. De aceea, întrucât nu au cunoscut niciodată durerea fizică, poți începe prin a-i disciplina mai întâi prin şapte lovituri puternice pe umăr, - dar şi acest lucru numai dacă vei constata o flacără impură ieşind din inimile lor, luând în final forma unei femei.

Dacă vei observa acest lucru, ridică-ţi braţul şi loveşte-i puternic. Dacă după această primă lovitură focul se stinge instantaneu, continuă cu celelalte lovituri, dar mai blând. Respectă însă numărul de lovituri pe care ţi-am cerut să li le dai.

Dacă după prima lovitură, flacăra şi forma femeiască nu dispar complet, loveşte-i din nou, chiar mai puternic decât prima oară. Dacă nici atunci nu se produce nici o modificare, loveşte-i iarăşi, cu şi mai multă forţă.

Totuşi, dacă schimbarea se produce, ai grijă ca loviturile care au mai rămas până la împlinirea numărului total să fie mai blânde. Dacă schimbarea nu se produce, dublează-ţi însă forţa loviturilor, până la sfârşitul numărului indicat.

Dacă se produce o oarecare schimbare, dar nu suficientă, loveşte-i cu aceeaşi intensitate ca şi mai înainte, pentru a pedepsi astfel încăpăţânarea inimilor lor.

După această disciplinare a inimilor lor, vorbeşte-le cu putere şi informează-i care este voinţa Mea în ceea ce îi priveşte.

Analizează-le apoi în secret inimile. Dacă flăcările impure nu revin timp de şapte zile, le poţi îngădui alte lapte zile de libertate. Apoi vizitează-i din nou. Dacă flăcările impure tot nu au revenit, le poţi îngădui şapte luni de libertate.

Dacă descoperi însă că inimile lor au suferit în această perioadă, întăreşte-le cu mirul graţiei Mele. În cazul în care constaţi că vechea plăcere impură a revenit în inimile lor, pedepseşte-i din nou.

Dacă primele şapte lovituri, date cu toată forţa, nu au reuşit să stingă flacăra impură din inimile lor, ia o bâtă, dar nu una netedă, ci una cu spini, şi continuă să le administrezi pedeapsa cu toată puterea.

De data aceasta, chiar dacă flacăra are tendinţa să scadă în intensitate, nu va trebui să diminuezi cu nimic forţa loviturilor, căci este evident acum că ai de-a face cu încăpăţânarea unei inimi deja pe jumătate pierdute.

Dacă nici chiar aceste lovituri nu vor avea efectul scontat, ia un fier încins şi aplică-le nu mai puţin de 77 de lovituri extrem de dure peste întregul corp, pentru ca acesta să sufere şi să fie rănit.

Dacă aceste lovituri le vor înmuia inimile, vindecă-le trupurile şi întăreşte-i cu graţia Mea. Dacă tot nu apare nici o îmbunătăţire, aruncă nişte viermi peste trupurile lor sfârtecate, care să-i mănânce de vii, - căci este mai bine să fii mâncat de viermi decât să fii distrus de mânia lui Dumnezeu!

Cât despre ceilalţi trei, pe aceştia întăreşte-i cu iubirea Mea şi arată-te lor.

Căci Eu voi fi întotdeauna cu tine şi cu toţi copiii Mei. *Amin"*.

Auzind acest mesaj, îngerul Abel s-a înclinat adânc în faţa lui Abba, după care a dispărut ca un fulger.

Cât despre patriarhi, aceştia au rămas uimiţi auzind că patru dintre mesageri au cedat ispitei, uitându-L într-un timp atât de scurt pe Acela care răspândise cu numai o zi înainte atâta graţie, iubire şi compasiune asupra lor.

De aceea, Abba le-a spus: „O, copilaşii Mei, nu vă mai minunați atâta! Abia acum câteva minute v-am spus că în afara Mea nu există nimic mai liber în întreaga creație decât inima omului. Este suficient însă ca aceasta să uite de Mine un singur moment pentru a cădea în rătăcire.

Vai, mare este puterea trupului, şi până acum nici unul dintre voi nu a putut-o învinge. Aşa că nu vă mirați că cei patru bărbați au cedat atât de curând voluptății femeilor din ținuturile de jos.

Când a căzut, Cain a făcut o profeție în fața şarpelui care i-a apărut în formă de femeie, afirmând cât de mare va fi acest pericol pentru toți frații săi.

Aşadar, nu vă mai mirați de căderea celor patru, căci nici voi şi nici copiii voştri nu ați avea o altă soartă dacă ați uita de Mine fie şi numai un singur moment.

De aceea, rămâneți cu Mine, aşa cum Eu sunt în voi, şi nu veți fi nevoiți niciodată să deveniți slujitorii trupului. *Amin.* – înțelegeți bine ce vă spun! *Amin, amin, amin"*.

Capitolul 32

Îndoielile celor patru veniți din regiunea de miazăzi. Enoh pretinde că îl repudiază pe Dumnezeu. Efectul discursului său

(21 septembrie 1842)

După acest discurs, Abba l-a chemat la El pe Enoh, spunându-le şi celorlalți să fie atenți.

Enoh s-a grăbit către Abba, iar ceilalți şi-au deschis imediat urechile şi inimile.

Abba i s-a adresat astfel lui Enoh: „Ascultă, Enoh, şi ascultați şi voi, ceilalți; şi nici unul dintre voi să nu se supere!

În curând vor ajunge aici patru bărbați veniți din regiunea de miazăzi; ei au o dispută în legătură cu Abedam. Doi dintre ei înclină să-L considere una cu Iehova, în timp ce ceilalți doi se opun şi susțin că el nu este decât spiritul lui Abel.

De aceea, Enoh, cei patru vor veni la tine ca să îți ceară sfatul.

Eu îți cer ție să le ții partea celor care îl contestă pe Abedam, astfel încât aceştia să îşi piardă complet credința. Abia apoi vom putea construi în ei un nou templu, căci pe un sol atât de nisipos nu poți construi nici măcar o locuință pentru morți, darămite una pentru Mine.

Iată-i, aproape că au ajuns. haide, adună-te şi fă aşa cum te-am învățat.

Fii oficial, dar nu aspru, şi adu-ți aminte că şi ei sunt nişte sărmani frați ai noştri, pe care dorim să-i ajutăm.

Căci adevăr vă spun tuturor: îl prefer de o mie de ori pe acela care Mă contestă în orbirea lui celui care, cu inima călduță, îşi declară credința pentru Mine, dar nu îşi dă osteneala să discute despre Mine cu frații săi!

Iată însă că au ajuns foarte aproape. Pregătiți-vă şi aveți grijă să nu Mă trădați! *Amin”.*

În iubirea arzătoare a inimii sale, Enoh i-a mulțumit cu credință lui Abba şi a ieşit în întâmpinarea celor patru cu o mină prietenoasă.

Ajunşi pe culme, cei patru opozanți s-au înclinat în fața patriarhilor. Enoh i-a întrebat direct:

„Fraților, ce v-a adus aici? Vorbiți, dar pe scurt”. – Iar unul din cei patru a început să vorbească:

„Motivul este legat de Abedam; nu suntem de acord dacă El este Iehova, sau doar spiritul lui Abel.

Se spune că şi Abel avea mari puteri miraculoase pe vremea când trăia. Am auzit chiar că a distrus în fața lui Cain un munte întreg, pentru a-l împiedica astfel să îşi ducă la bun sfârşit intențiile malefice.

Iată, acesta este motivul neînțelegerii noastre, pe care am dori să-l lămureşti, căci chestiunea are mare importanță pentru noi”.

Enoh a luat atunci cuvântul în numele Meu şi a spus următoarele: „Fraților, de ce vă certați pentru un fleac?

Ce poate să însemne Abedam, la fel ca şi Iehova, dacă nu Îl manifestăm cu credință în inimile noastre? Cum vă puteți certa pentru cineva care nu există, nici în această lume nici în cea de dincolo?

Dacă vezi la distanță o movilă şi tu crezi că este o piatră, în timp ce fratele tău afirmă că este un muşuroi de cârtiță, acesta poate fi un motiv de dispută, căci este real şi cât de curând veți ajunge lângă el, constatând cine are dreptate. În cazul de față, pe cine doriți să luăm drept arbitru, de vreme ce motivul Disputei sunt gândurile şi sentimentele voastre lipsite de orice conținut?

Voi vă certați pe tema lui Abedam, care ne-a încântat pe toți timp de trei zile cu înțelepciunea lui, unii afirmând că este Iehova, alții că nu este.

Dar eu vă spun: întrebați-vă mai întâi dacă există Iehova însuşi!

Ce veți face dacă vă voi spune că nu există nici un Iehova, ci numai spațiul nesfârşit, înconjurat de timpul infinit?

Întreaga natură ne învață că forțele mute care există în acest spațiu intră în conflict unele cu altele, dând naştere la forme supuse forțelor oarbe, care le manipulează într-un fel sau altul. Care dintre aceste forțe s-a manifestat însă până acum în calitate de Iehova?

Oare nu este mai înțelept să considerăm că tot ceea ce ne înconjoară s-a dezvoltat gradat sub presiunea forțelor naturii, care operează inclusiv în interiorul nostru, decât să credem în tot felul de vise lipsite de orice conținut?

Dacă ar exista într-adevăr o forță care să corespundă – prin deplina sa conştiință de sine – conceptului de Dumnezeu, aceasta nu ar putea țâşni decât dinlăuntrul nostru, de vreme ce noi suntem primele ființe din marea sferă de activitate a acestor forțe naturale în care acestea tind să devină din ce în ce mai independente şi mai conştiente de sine.

Ați văzut vreodată o piatră transformându-se într-o picătură de apă? Invers, acest fenomen este însă posibil, căci orice pietricică este alcătuită dintr-un număr infinit de picături solidificate, care, dacă ar fi dizolvate din nou, ar creşte nivelul apelor mării cu nu mai puțin de jumătate.

În mod similar, Dumnezeu nu poate naşte decât înlăuntrul nostru, ca forță centrală a conştiinței de sine, la fel cum o piatră se naşte din mai multe picături de apă, şi nu invers!

Realizați aşadar inutilitatea dezbaterii voastre şi gândiți-vă la ceea ce v-am spus. Meditați mai întâi asupra înțelepciunii profunde, şi abia apoi aplicați această cunoaştere disputelor voastre. Ați înțeles cuvintele mele? *Amin".*

Auzind asemenea cuvinte, cei patru au început să tremure din toate încheieturile şi s-au făcut albi ca varul. Unul singur a îndrăznit să îngaime: „Frate, de ce ne-ai ucis? Ce mai suntem noi acum şi ce mai putem aştepta de la viață? Nimic altceva decât distrugerea finală, pentru eternitate.

O, mai bine ne-ai fi lăsat în greşeala noastră! Cât de fericiți eram atunci!

Cel puțin, inimile noastre aveau de ce să se agațe. Acum, ne-ai aruncat în abisul pierzaniei eterne. Ce mai putem face de acum înainte?

O, Iehova, o, Abedam, ce bine ar fi dacă ai mai fi printre noi! Am prefera de o mie de ori să fim amăgiți de Tine, decât să fim treziți la o realitate atât de brutală de către Enoh!

Enoh, - amăgeşte-ne din nou, ca să cunoaştem din nou liniştea în această viață. *Amin".*

Capitolul 33

Enoh îi sfătuieşte pe cei patru să caute adevărul şi să îl recunoască singuri pe Dumnezeu

(22 septembrie 1842)

Văzând starea de profundă tulburare a celor patru, Enoh le-a spus: „Înțeleg că nu vă pasă atât de mult de adevăr, ci mai degrabă de un trai confortabil şi călduț, fără să faceți vreun efort serios de a afla adevărul.

Vai vouă, nerozi adormiți! Ce la v-a folosit până acum traiul călduț pe care l-ați avut?

În viața oricărui om vine o zi a marii revelații, cu marea ei spaimă şi teroare, dar cel care s-a pregătit multă vreme pentru ea nu va fi surprins şi nu va cădea pradă disperării.

În schimb, cel care nu face decât să se amăgească singur, astfel încât să îşi poată continua somnul confortabil în noaptea propriei sale amăgiri, va fi cuprins de o spaimă de moarte atunci când va auzi chemarea divină şoptindu-i la ureche: „Somnorosule indolent, trezeşte-te la moarte!"

Ascultaţi-mă! Dacă aţi fi fost cu adevărat preocupaţi de Iehova, v-aţi fi pus încă cu mult timp în urmă marile întrebări, de genul: ‚Cine este Iehova şi unde se află El?'

Voi aţi preferat însă să evitaţi asemenea eforturi mentale, crezând orbeşte în orice vi s-a spus. Să vă gândiţi personal la aceste cuvinte vi se părea prea obositor. De aceea, Abedam a fost nevoit să vă trezească din somnul vostru de moarte, în care aţi mai fi dormit şi astăzi, fără să vă puneţi vreodată întrebări profunde legate de natura lui Iehova.

O, nefericiţilor cu inima călduţă, a sosit vremea să vă preocupaţi de viaţă! Ce aţi făcut timp de 200 de ani, deşi nu ştiaţi aproape nimic despre Iehova? Cel puţin, acum aţi aflat care este adevărul despre Iehova. Pe vremea aceea nu ştiaţi însă nimic despre El, dar nici nu v-aţi propus vreodată să aflaţi mai multe, căci aţi preferat întotdeauna amăgirea în locul adevărului. De ce aţi venit astăzi aici, lucru pe care nu l-aţi făcut niciodată înainte?

Pentru că Abedam v-a trezit într-o oarecare măsură din visul vostru întunecat referitor la Dumnezeu!

Iar acum, nu vă doriţi altceva decât restabilirea acestui Dumnezeu amăgitor, pentru a vă putea continua somnul călduţ. Lucrul acesta nu mai este însă posibil.

Voi nu v-aţi dorit cu adevărat lumina, ci doar o lumină materială. Eu v-am oferit însă lumina adevărului. De ce doriţi să vă întoarceţi atunci la vechea amăgire a simţurilor, respingând această lumină?

E simplu: pentru că voi nu aţi venit aici de dragul adevărului, ci pentru a scăpa de decepţia provocată de această zguduire. Vi-l doriţi înapoi pe vechiul vostru Iehova pentru a vă redobândi somnul cel dulce în care v-aţi complăcut atâta vreme, în timp ce noi vegheam aici, luptându-ne continuu cu moartea!

Haide, vegheaşi alături de noi şi ajutaţi-ne să ducem pe umerii noştri povara incredibil de grea a morţii. Văd că aveţi umerii laţi şi că sunteţi suficient de puternici pentru a ne ajuta în această sarcină a noastră.

Adevăr vă spun: vechiul Iehova nu vă va fi de nici un folos în întreaga eternitate, dacă nu veţi construi în voi înşivă un nou Iehova.

Aceasta este semnificaţia primului meu discurs faţă de voi: Iehova trebuie să plece *dintre noi,* tocmai pentru a putea exista pentru noi. În caz contrar, o mie de Iehova exteriori nu ne-ar folosi la nimic.

La ce îi foloseşte unei pietre faptul că eu exist pe deplin conştient de sine?

Dacă piatra ar putea deveni conştientă de sine, transformându-se într-o fiinţă liberă, mi-aş dori într-adevăr să însemn ceva pentru ea, la fel cum însemn pentru voi. La ora actuală, ce însemn eu pentru această piatră? Nimic, absolut nimic!

Aceeaşi relaţie care există între mine şi această piatră se aplică în cazul vostru şi al vechiului vostru Iehova.

Acest Iehova trebuie să atingă mai întâi stadiul suprem al conştiinţei de sine înlăuntrul vostru, prin voinţa voastră activă, înainte de a putea deveni pentru voi un Iehova activ. Iar acest lucru nu va putea fi realizat decât prin efortul vostru direct. Dacă veţi da greş în acest efort, Iehova nu va putea exista niciodată pentru voi, la fel cum noi toţi nu existăm pentru această piatră.

Aşadar, nu îmi mai cereţi noi amăgiri, ci începeţi să căutaţi adevărul. Învăţaţi-l din marea carte şi din semnele naturii, şi atunci veţi înţelege dacă inimile voastre sunt pregătite pentru a primi sământa lui Iehova.

Acum retrageţi-vă vreme de o gradaţie a umbrei pe ceas şi reflectaţi la cuvintele mele. Apoi întoarceţi-vă, iar noi vă vom testa inimile după măsura iubirii din ele. Haideţi, plecaţi. *Amin".*

Capitolul 34

Cei patru se sfătuiesc între ei

(23 septembrie 1842)

Cei patru s-au înclinat în faţa patriarhilor, după care s-au retras de pe colină într-o poieniţă, unde s-au instalat şi au început să se sfătuiască astfel între ei:

„Fraţilor, a spus unul, ce credeţi: putem avea încredere în cuvintele lui Enoh, sau nu?

Personal, sunt de părere că de data aceasta marele Enoh greşeşte.

La urma urmei, este şi el un om, la fel ca şi noi, iar greşeala face parte din natura umană.

Deşi Atotputernicul l-a înzestrat cu o mare înţelepciune şi l-a numit mare preot, El nu l-a ridicat totuşi deasupra naturii umane, astfel încât este acelaşi Enoh ca şi mai înainte, care – la fel ca oricare alt om – poate comite greşeli.

Sunt absolut sigur că de data aceasta a comis o asemenea greşeală, şi încă una dintre cele mai mari.

Pur şi simplu, nu înţeleg cum de mi-am păstrat cumpătul în prezenţa lui!

Spre exemplu, ce mi-ar fi putut răspunde dacă i-aş fi spus, atunci când L-a repudiat pe Dumnezeu: ‚Frate, dacă ceea ce afirmi tu este adevărat, atunci cu siguranţă nu am mai fi nevoiţi să ne construim cu atâta efort locuinţe.

Căci, dacă noi am putut apărea fără ajutorul unui Creator atotputernic – deşi suntem infinit mai perfecţi decât aceste locuinţe ale noastre, întrucât putem gândi, vorbi şi simţi – de ce nu ar putea apărea în mod spontan locuinţele, fără ajutorul nostru, cu atât mai mult cu cât sunt infinit mai puţin complexe decât noi?'

Mi-aş pune rămăşag viaţa că şi dacă ar aştepta o eternitate, bunul Enoh nu ar putea vedea o locuinţă răsărind singură din pământ, oricât de mult şi-ar dori acest lucru.

Cum am putea fi noi rezultatul forţelor oarbe ale naturii, când acestea sunt chiar mai puţin conştiente de sine decât noi?

Nu, fraţilor, Enoh nu mă va putea convinge niciodată de acest lucru! Dimpotrivă, îi voi dovedi eu că deşi a fost numit mare preot, nu este decât un prost! – Ce ziceţi? Am dreptate, sau nu?"

Un al doilea vorbitor s-a ridicat atunci şi a spus: „Ai întru totul dreptate, frate. Dacă nu ar fi fost respectul faţă de patriarhi, te asigur că cu un singur cuvânt l-aş fi redus la tăcere pe Enoh.

Mi-ar fi plăcut să aud ce poate răspunde el la o simplă întrebare: ‚Enoh, dacă ceea ce ne-ai spus este adevărat, aş vrea să ştiu cum poate fi explicată iubirea faţă de Dumnezeu?'

Fraţilor, dacă Enoh mi-ar fi putut răspunde măcar o singură silabă la această întrebare, fără a se contrazice, vă asigur că aş fi fost dispus să înghit pe loc orice munte pe care mi l-aţi fi indicat!

Căci dacă Iehova este doar un concept fals, menit să prezerve indolenţa spiritului nostru, înseamnă că şi iubirea pe care i-o purtăm este tot o minciună. Ar rezulta atunci că trăim cu toţii în minciună, inclusiv Enoh!

Iar dacă tot trăim în minciună, l-aş mai întreba pe Enoh: ‚Frate, cu ce se mai deosebeşte atunci înţelepciunea ta de nebunia noastră?'

Spuneţi-mi sincer, ce ar mai fi putut răspunde Enoh la o asemenea întrebare?

Cu siguranţă, nimic, căci ar fi prins în capcană şi ar fi incapabil să mai rostească un singur cuvânt".

„Poate ne-a luat drept nişte săraci cu duhul, a spus şi al treilea, care credem orice ni se spune.

Dar voi avea grijă ca la următoarea noastră întâlnire să îl fac să vadă cât de proşti suntem! O fi el mare preot, dar vă asigur că se va simţi ca şi cum ar muşca dintr-un măr pădureţ necopt. Mă simt exact ca un nor plin de apă, din care furtuna stă să izbucnească.

Este suficient un mic vânticel, iar Enoh va fi tratat pentru refuzul lui de a-L accepta pe Dumnezeu mai rău decât ne-am simţit noi în ziua de dinainte de Sabat. Este evident, că ne-a jucat o festă, dar voi avea grijă să-şi primească pedeapsa.

Mai degrabă aş crede că nu exist eu însumi decât să admit că Enoh nu crede în existenţa lui Dumnezeu.

Este evident că ne-a jucat o festă şi că şi-a bătut joc de noi.

Dar voi avea grijă să îl prind în capcană, astfel încât să se simtă la fel ca o piatră care a căzut pe fundul mării, de unde nu mai are scăpare.

Ce răspuns mi-ar putea da dacă îl voi întreba direct: ‚Enoh, mare preot lipsit de respect, în marea ta orbire, ne-ai mințit de două ori! Căci dacă nu a existat niciodată un Iehova, atunci ai vorbit în vânt.

Cu siguranță, şansa oarbă nu te-a înzestrat cu mai multă înțelepciune decât pe noi. Dacă noi suntem nişte nebuni, de ce ai fi tu mai înțelept?

Pe de altă parte, dacă există vechiul Iehova, atunci eşti şi vei rămâne în fața noastră doar un mincinos'.

Ei, fraților, ce ar putea răspunde Enoh la această întrebare?"

Iar cel de-al patrulea a strigat, la unison cu primii doi vorbitori: „Un singur lucru: ‚Aveți dreptate, nu sunt decât un măgar, iar marea mea preoție este egală cu zero în fața voastră'.

În ceea ce priveşte pe Abedam, vă propun să ne unim forțele şi să-i demonstrăm marelui preot că Acesta a fost Iehova Însuşi, lucru evident din faptele Sale şi din cuvintele pe care le-a rostit.

Dacă va contesta acest lucru, îl voi întreba pur şi simplu: ‚Frate, la urma urmei, cine a făcut din tine un mare preot?

Dacă El nu înseamnă nimic, atunci nici tu nu ai vreo însemnătate, iar cel mai bun lucru ar fi să abdici din funcția de mare preot, căci o asemenea instituție nu se potriveşte cu un blasfemiator'.

Ce ar mai putea răspunde Enoh în fața unei asemenea evidențe?"

Cei patru au ajuns astfel la o unanimitate de păreri. Primul vorbitor s-a ridicat atunci în picioare şi li s-a adresat celorlalți: „Fraților, de vreme ce am căzut de acord, vă propun să mergem şi să punem lucrurile la punct.

Vă spun sincer, ard de nerăbdare să văd ce va ieşi din toată această poveste. În ceea ce îl priveşte însă pe Enoh, sunt convins că va rămâne complet fără replică. Aşadar, să mergem. *Amin"*.

Capitolul 35

Disputa dintre cei patru şi Enoh

(26 septembrie 1842)

Cei patru s-au ridicat atunci în picioare şi s-au întors pe vârful colinei. Ajunşi aici, ei au început imediat să se certe în legătură cu cel care va lua primul cuvântul în fața lui Enoh.

După ce au întors chestiunea pe toate fețele, primul vorbitor le-a spus celorlalți: „Ştiți ce? Haideți mai bine să aşteptăm ca Enoh sau altcineva să ni se adreseze.

Cel căruia i se va adresa îi va răspunde şi va lămuri astfel lucrurile. Pe de altă parte, dacă nimeni nu ni se va adresa, lucrurile vor fi oricum lămurite, aşa că nu vom mai avea altceva decât făcut decât să îi întoarcem spatele marelui preot, pentru totdeauna.

Sunt convins că sunteți întru totul de acord cu mine”, lucru pe care ceilalți l-au confirmat pe loc.

Văzându-i, Enoh s-a îndreptat însă imediat către ei – la îndemnul lăuntric primit de la Abba – şi l-a întrebat pe primul dintre ei: „Ei bine, fraților, la ce concluzie ați ajuns? Dezvăluiți-mi-o cu toată sinceritatea!”

Primul vorbitor şi-a adunat puterile, deşi tremura din toate încheieturile, şi i-a răspuns cu o voce cam palidă: „Dragă frate Enoh! La ora actuală, eu şi frații mei nu-ți putem da decât un singur răspuns: dacă îți păstrezi afirmația anterioară, din cauza unei eventuale orbiri, nu putem decât să te compătimim din toată inima, fără a te putea ajuta însă.

Dacă părerea ta diferă totuşi de cea exprimată anterior, înseamnă fie că eşti plin de răutate şi orgoliu, fie că ai dorit să le joci o festă sinistră bieților tăi frați, fără să te gândeşti nici o clipă cât de tare i-ai putea răni.

În acest caz, considerăm cu nu meriți nici un fel de răspuns, oricât de mare preot ai fi.

Indiferent care este adevărul în ceea ce te priveşte, noi ne-am dat imediat seama de slăbiciunea argumentelor tale, în numele cărora ne-ai făcut nerozi, deşi unicul nerod erai tu, căci nu noi, ci tu ai fost acela care L-a repudiat pe Iehova.

Acesta este unicul răspuns pe care ți-l putem da.

De aceea, în funcție de cauza orbirii tale, poți accepta fie regretul nostru în ceea ce te priveşte, fie contestația noastră fermă în fața răspunsului oferit de tine.

Sperăm ca de data aceasta să fi fost mai expliciți decât înainte”.

Dar Enoh le-a replicat celor patru, spunându-le: „O, fraților, ați găsit exact răspunsul pe care îl aşteptam de la voi.

Nu vă înşelați decât într-o singură privință: în ceea ce priveşte motivele care au stat la baza discursului meu. Dacă aceste motive nu ar fi fost extrem de diferite de cele pe care mi le-ați imputat, nu v-aş fi adresat nici un cuvânt. Am făcut-o totuşi cu unicul scop de a vă trezi din somnul vostru spiritual. acum v-ați trezit, iar voi mi-ați dat răspunsul aşteptat, lucru care nu poate decât să-mi bucure inima.

Nu am dorit nici o clipă să vă mint, ci doar să fiu un frate bun pentru voi, conform ordinii divine, lucru de care vă puteți da seama cu uşurință din următoarea argumentație:

Deşi absolut omniprezent, Dumnezeu nu poate fi văzut de nimeni, ceea ce nu face din El un mincinos. Potrivit ordinii Sale eterne, El nu poate fi văzut decât dacă El Însuşi doreşte să se reveleze în calitate de Părinte copiilor Lui, pentru a-i învăța şi educa în vederea vieții eterne.

Dacă am susținut în fața voastră că Iehova nu există, am făcut-o numai pentru că în inimile voastre El chiar nu exista, nefiind prezent decât pe buzele voastre.

Or, la ce poate folosi un nume mort dacă în inima omului el nu are un corespondent viu? Adevăr vă spun: el reprezintă adevărata repudiere a lui Dumnezeu!

Văzând cu stau lucrurile cu voi, am acţionat la fel ca o oglindă, asumându-mi acest neadevăr ca şi cum l-aş gândi cu adevărat şi punându-vi-l în faţă, cu scopul de a vă trezi.

Iată deci cum stau lucrurile: abia acum L-aţi găsit pe Iehova în Abedam, căzând cu toţii de acord în această privinţă; putem spune deci că aţi repurtat o victorie în inimile voastre.

De aceea, urmaţi-mă şi veţi primi o iniţiere chiar mai înaltă, pentru a vă convinge cu adevărat dacă sunt un mare preot demn de acest nume sau nu.

Căci există printre noi Cineva care vă poate da adevărata iniţiere întru Dumnezeu. *Amin"*.

Capitolul 36

Viziunea perfectă asupra lui Dumnezeu. Înţelepciunea – fructul unei inimii vii

(27 septembrie 1842)

După care, Enoh i-a condus personal pe cei patru către Abba cel sfânt şi le-a spus: „Fraţilor, acesta este necunoscutul despre care vă spuneam că vă va da o iniţiere superioară referitoare la Iehova, dar şi despre mine. De aceea, ascultaţi-L şi urmaţi-L. *Amin"*.

Abba s-a îndreptat imediat către cei patru şi i-a întrebat: „De vreme ce discursul lui Enoh v-a ofensat atât de mult încât inimile voastre s-au simţit de-a dreptul întărâtate împotriva marelui preot, spuneţi-Mi, care este viziunea voastră asupra lui Iehova?"

Primul vorbitor s-a ridicat să vorbească şi a spus, pe un ton ferm:

„Om bun, prietene şi frate, este destul de greu să găseşti un răspuns valabil la întrebarea ta – dar nu este la fel de greu să îţi dezvălui ideile noastre generale referitoare la Iehova, împărtăşite de toţi fraţii de prin părţile noastre. De aceea, ascultă-mă.

Noi înţelegem prin Dumnezeu Puterea Primordială, eternă şi absolut perfectă, care umple întreaga infinitate cu conştiinţa sa de sine.

Această putere se poate manifesta oriunde, fiind simultan o voinţă absolut liberă, care operează în funcţie de ideile sale înnăscute, care cresc din abundenţă şi într-o deplină luciditate în sânul ei, dar şi de lumina sa, născută din activitatea ei neîncetată.

Iată, aceasta este viziunea generală referitoare la Dumnezeu pe care o acceptăm cu toţii. În ceea ce priveşte însă esenţa substanţială a acestei puteri primordiale, infinite şi eterne, aceasta depăşeşte cu mult puterea noastră de înţelegere, astfel încât nu îţi pot oferi o definiţie valabilă.

Există nenumărate speculații în privința ei, dar acestea nu ar trebui luate ca repere.

Pe de altă parte, eu şi alți câțiva frați ai mei credem că această putere se manifestă întrucâtva la fel ca iubirea noastră, căci întreaga natură pare un martor incontestabil al acestui adevăr.

Nici chiar piatra inertă pe care stăm acum nu este absolut tăcută, ci ne vorbeşte ca şi cum ne-ar spune prin ființa ei: ‚Eu îmi țin fixate părțile componente de centrul lor atotputernic pentru că le iubesc'.

Dacă până şi o piatră declară aşa ceva, cu siguranță şi restul naturii ascultă de această lege, şi cu atât mai mult noi, oamenii, cu conştiința noastră de sine, născuți din iubirea împărtăşită a doi părinți.

De vreme ce pornim de la această premisă, noi îndrăznim să afirmăm că în Sine, Dumnezeu este iubirea cea mai pură şi cea mai sfântă, care îi permite să se manifeste ca Iehova sau ca şi Creatorul preabun, înțelept şi atotputernic al tuturor lucrurilor, atât înlăuntrul omului cât şi în afara acestuia, într-o formă umană, dar absolut perfectă. Atunci când se manifestă înlăuntrul omului, El apare prin iubirea cea mai pură pentru propria Sa divinitate, iar în afara omului se poate manifesta fie printr-o putere activă desăvârşită, fie într-o formă umană vizibilă, absolut perfectă, de care nu este însă legat, aşa cum suntem noi de trupul nostru.

Iată deci, om bun, prietene şi frate, care este viziunea noastră generală despre natura lui Dumnezeu. Este rândul tău să confirmi sau să conteşti această viziune".

Luând cuvântul, Abba le-a spus celor patru: „Răspunsul tău a fost perfect, căci exact aşa stau lucrurile.

Această viziune nu poate fi însă de nici un folos dacă este rezultatul propriei reflecții sau al instrucțiunilor verbale primite.

Pentru a deveni cu adevărat benefică, ea trebuie să devină un sentiment clar, intuitiv, al inimii tale, sau şi mai bine, să derive din activitatea acesteia.

Numai în aceste două cazuri va proclama cu voce tare această forță a vieții, trezită acum în ființă, că Dumnezeu este în Sine iubirea cea mai pură şi cea mai sfântă, şi că nici una din creaturile Sale, dar mai presus de toate copiii adevărați ai acestei iubiri, nu vor putea cunoaşte moartea.

De aceea, se poate spune că cine nu L-a găsit pe Dumnezeu în această manieră nu L-a găsit deloc, căci Dumnezeul lui nu este un Dumnezeu al vieții, ci doar al speculației raționale, care nu are valoare decât până la înlocuirea ei cu viziunea superioară de care ți-am vorbit.

În schimb, se poate spune că cel care L-a găsit pe Dumnezeu în forma Sa vie, în inima sa, L-a găsit în persoană, şi nici o putere din univers nu-L va mai putea înlocui vreodată în inima sa.

Iată, deci, cum stau lucrurile. Spune-Mi acum care este părerea ta legată de Abedam şi de marele preot, pentru a-ți putea explica apoi cum stau lucrurile şi în această privință. *Amin"*.

Capitolul 37

Tripla natură a lui Abedam cel Mare şi natura lui Enoh – ca instrument al Domnului

(28 septembrie 1842)

Primul vorbitor li s-a adresat atunci celor trei fraţi ai săi: „Dacă sunteţi de acord, voi continua să vorbesc eu în numele vostru. Dacă vreunul dintre voi doreşte totuşi să ia cuvântul, foarte bine”.

Dar ceilalţi trei i-au răspuns: „Frate, continuă să vorbeşti în numele nostru, de vreme ce tot ai început, căci, oricum, gândim la unison în această privinţă”.

Auzind răspunsul fraţilor săi, primul vorbitor a luat din nou cuvântul, afirmând cu şi mai mult curaj decât prima oară:

„Om bun, prietene şi frate, am constatat din discursul tău anterior că ai o mare înţelepciune. De aceea, voi încerca să manifest şi eu o înţelepciune similară în faţa ta, în semn de respect faţă de înţelepciunea de care ai dat dovadă, aşa că ascultă-mă cu atenţie.

În ceea ce îl priveşte pe Abedam, care a stat tip de trei zile în mijlocul nostru, realizând numeroase miracole, părerea noastră legată de el este următoarea:

Abedam este o fiinţă cu o natură dublă, ba aş putea spune chiar triplă.

Are o natură dublă pentru că prin el s-au manifestat deopotrivă natura umană şi cea divină. Natura umană s-a manifestat prin înfăţişarea Lui, care semăna întru totul cu a noastră. Natura Lui divină s-a manifestat prin cuvintele şi faptele Sale, căci orice cuvânt al Lui avea simultan calitatea de faptă împlinită.

Orice om poate gândi şi îşi poate manifesta dorinţele, dar gândurile şi intenţiile sale reprezintă simple creaţii subtile care nu se pot manifesta instantaneu, ci doar printr-un efort laborios şi cu ajutorul forţelor mecanice şi organice, imitând astfel propria sa creaţie, dar într-o manieră mult mai imperfectă.

Spre exemplu, noi putem gândi şi pronunţa cuvântul ‚iarbă’. Aceasta se află înlăuntrul nostru, ca şi cum ar fi fost creată, dar nu o putem manifesta în exterior într-o manieră atât de perfectă precum am gândit-o, căci fiinţa noastră este condiţională, şi implicit limitată. Noi nu putem crea după modelul infinit al lui Dumnezeu, ci doar la o scară mică, în limitele propriei noastre fiinţe, la fel cum Divinitatea operează în spaţiul fiinţei Sale nesfârşite.

Lucrurile au stat însă cu totul altfel în cazul lui Abedam. Fiind una cu Iehova, acesta putea manifesta orice, în orice formă dorea! Deşi a apelat la forma umană a lui Abedam, Divinitatea a operat tot în infinitatea Ei, astfel încât orice cuvânt rostit de gura lui Abedam devenea instantaneu faptă. Toate lucrurile pe care le vedem noi nu sunt altceva decât gândurile şi cuvintele acestei Divinităţi infinite, aflate într-un număr infinit în sânul acestei

Divinități. Atunci când Divinitatea Însăşi le rosteşte, este firesc ca aceste gânduri să devină vizibile, la fel cum ne apar nouă înşine gândurile pe care le rostim cu suficientă fermitate în mintea noastră.

Iată deci, om bun, prietene şi frate, care este viziunea noastră în legătură cu Abedam. Evident, cineva ar putea obiecta, spunând:

‚Dacă aşa stau lucrurile, ce se poate spune despre forța care operează uneori miracole într-un om obişnuit, dându-i acestuia putere asupra gândurilor lui Dumnezeu?'

Răspunsul meu este următorul: în acest caz, omul respectiv a devenit el însuşi o manifestare a Divinității, care operează prin el la fel cum a operat prin Abedam, deşi la o scară mai mică. Prin Abedam, Divinitatea s-a manifestat la cea mai mare scară cu putință.

Rezultă că manifestarea divină nu îşi are sorgintea în esența omului, ci numai în esența lui Dumnezeu, care a dorit să se manifeste în acest fel prin omul respectiv.

Acest principiu se aplică şi în cazul lui Enoh, care nu este altceva decât un om la fel ca oricare dintre noi. De vreme ce Dumnezeu, prin gura lui Abedam, l-a ales însă pe el, numindu-l mare preot, adică instrumentul prin care să se manifeste ori de câte ori doreşte în fața oamenilor, prin cuvânt sau prin faptă, rezultă că Enoh este astăzi foarte aproape de ceea ce a fost Abedam, adică un instrument sacru prin care esența infinită a lui Dumnezeu se poate manifesta local şi temporar.

Ca om, Enoh nu poate face nimic mai mult decât mine. Când realizează ceva miraculos, Cel care se manifestă prin el este Dumnezeu, - lucru pe care Enoh îl cunoaşte mult mai bine decât mine, fiind un om înzestrat cu o înțelepciune atât de profundă!

Spuneam mai devreme că Abedam poate fi privit chiar ca o ființă cu o triplă natură. Cea de-a treia dimensiune a Sa derivă din faptul că El a manifestat puterea divină în toată plenitudinea sa – aşa, cel puțin, mi s-a părut mie – întrucât a afirmat cu cea mai deplină autoritate că reprezintă iubirea cea mai pură a lui Dumnezeu, acționând şi vorbind cu aceeaşi autoritate ca şi cum Divinitatea i-ar fi fost pe deplin supusă, şi nu ca şi cum El ar fi fost supus Divinității.

Rezultă, cum spuneam, o triplă dimensiune a naturii lui Abedam: pe de o parte, El este Divinitatea Însăşi, întrucât este Iubire; apoi, este însăşi omnipotența activă a lui Dumnezeu, căci Cuvântul Său este iubire pură; şi în sfârşit, este iubirea însăşi, de vreme ce Divinitatea s-a manifestat plenar prin El, în toată plenitudinea puterii Ei.

Iată deci care este părerea noastră referitoare la Abedam şi la Enoh. Aşteptăm acum să vedem în ce măsură o vei accepta sau o vei critica, întrucât numai înțelepciunea poate testa şi explica înțelepciunea. Dar mai presus de toate, slăvit fie numele lui Dumnezeu. *Amin".*

Capitolul 38

Diferența care există între rigoarea intelectului şi înțelepciunea inimii

(30 septembrie 1842)

Atunci, Abba s-a adresat astfel vorbitorului şi fraților săi: „Adevăr îți spun: mi-ai dat răspunsul corect şi nu poate fi altul mai bun.

Dar cuvintele tale s-au născut din intelectul tău lumesc, plin de rigoare şi de corectitudine.

Întrucât ai ajuns la asemenea concluzii pe calea gândirii mature şi a reflecției profunde, simțurile sufletului tău s-au dezvoltat într-o oarecare măsură; cu toate acestea, spiritul tău nu s-a trezit deloc, fiind practic mort. Îți voi demonstra acest lucru cu ajutorul câtorva parabole.

Sufletul şi simțurile sale reprezintă floarea spiritului. Dacă rupi un liliac încă neînflorit şi îl pui în apă, el va înflori şi va mirosi la fel ca şi cel care a rămas în copacul viu. În ceea ce priveşte însă coacerea seminței vii, aceasta este imposibilă în cazul liliacului rupt, care se va veşteji în câteva zile şi va muri. Căci viața seminței nu îşi trage esența din floare, a cărei unică sarcină este aceea de a da formă corpului seminței; viața ei îşi trage seva din rădăcina implantată în solul care musteşte de viață.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul omului care aspiră doar către înțelepciunea pură. În sine, înțelepciunea nu înseamnă nimic altceva decât floarea ruptă a unei plante, separată de rădăcina ei dătătoare de viață, şi deci incapabilă ea însăşi să dea naştere vieții. Apa în care este aşezată floarea nu dispune de viața solului, deşi are capacitatea de a elibera această viață atunci când udă rădăcina, care devine astfel receptivă prin intermediul ei la viața din interiorul solului.

Rădăcina copacului vieții şi a inimii este iubirea, în timp ce capacitatea de înțelegere a inimii, care se manifestă prin sentimente, reprezintă solul. De aceea, toți cei care doresc să dea naştere fructelor vieții trebuie să îşi fertilizeze solul şi să îşi hrănească rădăcinile. În acest fel, din tulpina sănătoasă, care se sprijină pe o rădăcină puternică, se vor naşte mai întâi florile, iar din acestea semințele vii.

Înțelegerea ta legată de Abedam şi de Enoh este la fel de apropiată de adevăr cum este liliacul rupt şi pus în apă de seamănul său din copacul cel viu. Dacă ai dori însă să cauți semințele, nu le-ai găsi, căci îți lipsesc solul şi rădăcina. – Înțelegi ce îți spun?

Ascultă acum o altă parabolă! Vara, când este foarte cald afară, din pământ răsar o sumedenie de plante. Când vine însă iarna, marea încercare a vieții, ea distruge tot ce a creat lumina, - dar nu poate ucide rădăcina şi semințele din sol care au atins maturitatea deplină.

La fel stau lucrurile şi cu înțelegerea ta referitoare la Abedam şi la Enoh. Intelectul se poate agăța de Abedam şi de Enoh atât timp cât cei doi sunt de față, reflectând asupra lor până când ajunge la o concluzie finală. După ce a ajuns la această concluzie, soarele dispare şi începe iarna.

Cunoaşterea va muri în curând şi va deveni moartă, ceea ce echivalează cu o cunoaştere falsă şi rea, la fel ca ciupercile care cresc pe sol, deşi nu au rădăcini şi nu fac seminţe.

În schimb, dacă sunt primiţi cu iubire de inimă, atât Abedam cât şi Enoh vor creşte, transformându-se într-un arbore puternic, pe ramurile căruia îşi vor face sălaş până şi spiritele cerului.

Căci Abedam devine astfel rădăcina, iar Cuvântul Său solul plin de viaţă din care se va naşte sămânţa cea vie, matură şi plină de viaţă, adică Enoh. Floarea acestui copac va fi superbă şi va da seminţei forma sa perfectă, care va permite perpetuarea de-a pururi a vieţii. – Înţelegi ce îţi spun?

Da, constat că acum înţelegi că floarea pusă în apă seamănă perfect cu cea vie. Dacă te vei limita însă la apa intelectului tău, din cunoaşterea ta nu va creşte nici o sămânţă vie, la fel cum nici o sămânţă nu poate creşte dintr-o floare pusă în apă.

Adevăr îţi spun: plantează floarea ruptă de rădăcina sa în solul fertil al inimii, ud-o apoi cu apa vie care a curs din gura Mea, până când va face din nou seminţe. În continuare, plantează aceste seminţe în solul inimii tale, pentru ca din ele să se nască o nouă rădăcină a vieţii, pe care iarna să nu o mai poată distruge. Căci fără rădăcină, viaţa nu este posibilă.

Constat că eşti uimit de înţelepciunea Mea, dar Eu îţi spun: aşteaptă până când îmi vei cunoaşte iubirea, şi atunci nu înţelepciunea Mea te va uimi, ci viaţa eternă, care este iubirea şi sursa primordială a oricărei înţelepciuni.

Dacă cineva îţi dă o floare frumoasă, cum nu ai mai văzut, plăcerea ta va fi mare. Dar Eu îţi ofer întreaga plantă. Planteaz-o în sol şi vei avea parte deopotrivă de rădăcină, de floare, iar în cele din urmă, de sămânţa vieţii!

Încearcă să înţelegi ce ţi-am spus. Dacă sunt totuşi aspecte pe care nu le poţi înţelege, iată, aici sunt Eu, iar acolo se află Enoh. Întreabă, iar noi îţi vom oferi răspunsurile dorite din rădăcina fiinţei noastre. *Amin”*.

Capitolul 39

Cuvântul lui Dumnezeu este precum apa cea vie. Parabola apei de ploaie, care este mai bună pentru plante decât apa de izvor

(3 octombrie 1842)

Uimit la culme de marea înţelepciune a străinului, primul vorbitor a luat cuvântul, spunând: „Ascultă, om bun, prietene şi frate, am înţeles tot ce mi-ai spus, căci te-ai exprimat cu o claritate desăvârşită, iar comparaţia cu floarea de liliac pusă în apă, care înfloreşte, dar nu face seminţe, a fost cât se poate de inspirată.

Îmi dau perfect seama că aşa se petrec lucrurile în întreaga natură, dar mai ales în cazul omului. Către finalul discursului tău, când ai devenit oarecum agitat, ne-ai dat un indiciu pe care trebuie să-ţi mărturisesc, dragă prietene şi frate, că nu l-am înţeles deloc.

Ți-ai comparat atunci propriile cuvinte cu o apă vie, recomandându-mi să ud floarea ruptă cu ea. Ai adăugat apoi că floarea va face seminţe, pe care ar trebui să le plantez din nou în solul inimii mele, pentru a obţine astfel o nouă rădăcină, din care să crească o nouă plantă, a cărei floare va face în sfârşit sământa vieţii eterne.

Cuvintele tale au fost absolut corecte, pline de înţelepciune şi de claritate, dar afirmaţia legată de apa cea vie mi s-a părut cam îndrăzneaţă, sau poate că nu am înţeles-o deloc.

De aceea, te rog să-mi faci o favoare frăţească, aducând mai multă lumină asupra ei, iar noi îţi promitem că vom cinsti fiecare cuvânt al tău, plantându-l în solul viu al inimilor noastre, în speranţa că vom obţine sământa cea vie.

Iată deci rugămintea mea, pe care te rog să mi-o îndeplineşti".

Abba cel sfânt i-a răspuns astfel vorbitorului: „Adevăr îţi spun: ai pus din nou întrebarea corectă, căci totul depinde de felul în care înţelegi această chestiune.

Cine nu înţelege că propriul Meu Cuvânt este apa vie, nu înţelege absolut nimic din Dumnezeu, din Abedam şi din Enoh. Căci numai apa vie îi poate revela aceste semnificaţii extrem de profunde.

Întrucât totul depinde de apa cea vie, se pune întrebarea: cum poate fi Cuvântul rostit de gura Mea o apă vie?

Îţi voi explica acest lucru printr-o nouă metaforă:

Ştiu că ai acasă o grădină, în care ai plantat numeroase plante utile. Din când în când, vara, când aerul devine foarte uscat, îţi uzi plantele cu apă, pentru ca ele să nu se usuce de tot. Oricât de mult le-ai uda însă, recolta finală va fi săracă, căci solul udat de apa de izvor nu poate asigura aceeaşi hrană vie ca şi cel udat de ploaia binecuvântată căzută din cer.

Înţelepciunea ta îţi spune: ‚Un an secetos este un blestem, deopotrivă pentru plante şi pentru stomacurile noastre'.

De ce este însă apa de ploaie mai bună şi mai hrănitoare decât cea turnată de tine din găleată? – Răspunde-Mi, ce spune înţelepciunea ta în această privinţă?"

Vorbitorul a răspuns: „Este cât se poate de natural: pentru că apa de izvor şi-a cedat deja o bună parte din energie pământului, înainte de a ieşi la suprafaţă, oarecum secătuită. În schimb, apa de ploaie cade de sus, cu întreaga sa energie intactă, astfel încât o singură picătură este mai preţioasă pentru plante decât o întreagă găleată cu apă de izvor. – Sunt convins că ţi-am dat răspunsul corect".

Abba cel sfânt a admis: „Într-adevăr! Consideră atunci şi Cuvântul Meu o ploaie care cade din cerul vieţii. Vei înţelege atunci proprietăţile vii ale apei acestui Cuvânt, iar Abedam şi Enoh îţi vor apărea în adevărata lumină a divinităţii lor. Încearcă să înţelegi ce ţi-am spus. *Amin"*.

Capitolul 40

Cei patru înțelepți ai lumii îl recunosc în străin pe Domnul. Înțelepciunea şi iubirea – drumul cel lung şi drumul cel scurt pentru căutătorii lui Dumnezeu

(4 octombrie 1842)

După discursul lui Abba, cei patru au rămas foarte intrigați. Fiecare se gândea în sinea sa: „Este un om cu totul ieşit din comun.

Cine poate fi el şi de unde a venit? După felul în care vorbeşte, ai zice că este Iehova Însuşi!"

Primul vorbitor i-a întrebat atunci pe ceilalți trei: „Fraților! Ați auzit, la fel ca şi mine, cuvintele rostite de acest om – şi sunt convins că le-ați înțeles la fel de bine ca şi mine. Ce credeți despre el? Cine este? Cine ar putea fi?"

Cel de-al doilea vorbitor a spus: „Frate, ştii că în anumite privințe nu m-am înşelat niciodată, aşa că voi pune şi acum punctul pe i.

Metafora grădinii, a udării plantelor, comparația dintre apa secătuită de izvor cu apa vie a ploii, asemănarea cuvintelor noastre cu apa lipsită de energie a izvorului, dar mai ales a cuvintelor sale cu ploaia cea vie căzută din cer şi indiciul final referitor la prezența lui Abedam – toate acestea mă fac să cred – dincolo de orice îndoială – că în acest om se ascunde Abedam Iehova Însuşi!

Iată, fraților, aceasta este părerea mea, care mă uimeşte în cel mai înalt grad, dar mă umple totodată de o fericire fără seamăn, aşa cum nu am mai simțit vreodată.

Nu doresc să vă impun însă această părere a mea, aşa că sunt dornic să aud şi alte opinii".

Al treilea vorbitor i-a replicat pe loc: „Fraților, eu cred că antevorbitorul meu nu a greşit deloc. Nu îndrăznesc să spun un Da din toată inima, dar dacă veți cădea de acord asupra acestui aspect, atunci cu siguranță nu voi spune Nu.

Că acest om nu este un om obişnuit rezultă cât se poate de clar din fiecare din cuvintele lui. Singurul lucru care mai rămâne de dovedit este dacă avem de-a face chiar cu Abedam Iehova Însuşi, sau cu un om prin care vorbeşte Spiritul Divin.

Dacă ar fi să-mi exprim o părere pur personală – fără ca prin aceasta să doresc să aduc prejudicii părerii altora – eu aş înclina să cred mai degrabă că este chiar Abedam Iehova Însuşi".

Cel de-al patrulea vorbitor a luat şi el cuvântul, spunând: „Frate, cred că nu comit nici eu o greşeală aprobându-te întru totul. Cred că unanimitatea voturilor noastre este evidentă!"

Atunci, primul vorbitor a tras concluzia: „Fraților, constat că suntem întru totul de acord! Aceasta a fost părerea mea secretă chiar după primul Său discurs şi sunt extrem de fericit să constat că suntem cu toții la unison în această privință! Se pune însă întrebarea: ce vom face în continuare? Cum să

îl abordăm din nou? Ce ofrandă i-am putea aduce? Cum îl vom putea privi în ochi? Ce am putea să-i mai spunem noi, când El a cunoscut cele mai secrete gânduri ale noastre încă de la începutul eternității, când, prin puterea Cuvântului Lui atotputernic, am devenit ființe gânditoare şi simțitoare?

El, care a creat printr-un singur Cuvânt cerul şi pământul, ne-a adresat atâtea cuvinte nouă, cele mai nevrednice dintre creaturile sale! Ce mai putem face în aceste condiții?"

Dar Abba s-a îndreptat brusc către ei şi le-a spus: „Copii, prieteni şi frați! Inima Mea îşi găseşte o mare plăcere în voi; căci voi M-ați găsit cu adevărat, aşa cum orice om liber are datoria să o facă.

Calea voastră către Mine, Tatăl vostru preasfânt şi etern, a fost însă lungă şi grea. Înțelepciunea avansează întotdeauna cu paşi mici şi grei, în timp ce iubirea zboară pur şi simplu, ca să spun aşa. Oricum, întrucât M-ați găsit, este timpul să vă bucurați peste măsură, căci Eu, Dumnezeul vostru atotputernic, Mă aflu acum în fața voastră, într-o formă vizibilă.

Haideți, veniți cu toții lângă inima Mea şi simțiți că Eu sunt şi voi rămâne de-a pururi Tatăl vostru preasfânt şi preaplin de iubire! Veniți, veniți la Mine! *Amin".*

Capitolul 41

Iubirea – adevărata ofrandă şi adevărata formă de adorație. Domnul devine din nou invizibil

(6 octombrie 1842)

Şi atunci, s-au grăbit cu toții către El, nu doar cei patru, ci toți cei aflați pe vârful colinei. L-au îmbrățişat pe Abba, vărsând lacrimi de iubire şi de fericire. Şi toți L-au slăvit în inimile lor.

Iar El i-a binecuvântat pe toți şi le-a spus: „Dragii Mei copilaşi, L-ați văzut acum cu toții pe adevăratul Tată şi L-ați cunoscut pe Dumnezeu în Mine. Întrucât am venit la voi cu iubire, Mi-ați răspuns cu aceeaşi iubire. De acum înainte aveți datoria să credeți cu tărie în inimile voastre că Eu singur sunt Tatăl cel bun, cel sfânt şi cel adevărat, şi unicul Domn al cerului şi al pământului, Dumnezeul întregii puteri, Creatorul, Conducătorul şi Susținătorul tuturor lucrurilor, Viața Eternă perfectă, căci sunt Iubirea şi Înțelepciunea infinită şi eternă în persoană.

Credeți cu tărie acest lucru în inimile voastre şi conştientizați în mod activ înlăuntrul votru că viața eternă se află în voi prin iubirea Mea. În acest fel, veți cunoaşte de-a pururi fericirea, deopotrivă aici şi în lumea de dincolo, unde se află sălaşul etern al iubirii şi înțelepciunii Mele. În această lume veți fi fericiți deoarece nu veți mai cunoaşte moartea, iar în lumea de dincolo deoarece abundența infinită a miracolelor vieții eterne va continua să crească la nesfârşit în ființa voastră, în lumea spirituală.

V-am binecuvântat acum ca unic Părinte al vostru. Binecuvântați-Mă şi voi în inimile voastre prin iubirea voastră constantă şi plină de credință, şi

dovediți-Mi prin lucrările voastre spirituale credința voastră că Eu singur sunt Tatăl cel bun, care v-a iubit încă de la începuturile eternității, cu mult timp înainte ca vreun soare să înceapă să trălucească pe firmament.

Dacă cineva Mă cinsteşte cu mâna sa, mâna îi va fi binecuvântată în tot ce va face. Dacă Mă cinsteşte cu picioarele sale, acestea nu vor mai întâlni pietre în calea lor. dacă Mă cinsteşte cu trupul său, acesta va fi binecuvântat şi nu va mai cunoaşte durerea fizică. Dacă Mă cinsteşte cu gura sa, aceasta va fi binecuvântată şi toate națiunile îl vor lăuda. Dacă Mă cinsteşte cu ochii săi, nu va mai vedea niciodată moartea. Dacă Mă cinsteşte cu urechile sale, acestea nu vor mai auzi vreodată zgomote neplăcute, ci numai sunete armonioase, care îi vor desfăta spiritul. Dacă Mă cinsteşte cu întregul său cap, inclusiv cu măduva spinării, va fi binecuvântat cu o mare înțelepciune. Dar cel care Mă va cinsti în inima sa este singurul care Mă va cinsti cu întreaga sa viață, căci el Mă va cinsti cu iubirea sa, iar aceasta este singura viață reală; iar cel care Mă va cinsti cu întreaga sa viață va fi binecuvântat cu viața eternă izvorâtă din Mine, Tatăl cel bun, cel sfânt şi cel preaplin de iubire!

De aceea, cinstiți-Mă întotdeauna în inimile voastre, iar viața eternă vă va aparține de-a pururi, căci inimile voastre vor fi pline cu unica esență a vieții eterne, respectiv iubirea Mea atotputernică şi pură.

Eu nu pot fi binecuvântat de mână, de picioare, de corp, de gură, ochi sau urechi, ci numai de inima pură umplută de iubirea Mea sacră.

Pe de altă parte, cel care Mă va binecuvânta cu o asemenea inimă, dar Mă va binecuvânta simultan şi cu mâinile, picioarele, gura, ochii şi urechile sale, cu întregul său cap şi cu corpul său, ba chiar cu întreaga sa putere, va fi binecuvântat la rândul său de Mine din toate punctele de vedere pentru viața eternă.

Cel care nu doreşte să Mă binecuvânteze decât parțial va fi binecuvântat la rândul lui, dar tot parțial.

Aşadar, rămâneți de-a pururi cu iubirea şi veți primi întotdeauna, din abundență, binecuvântările Mele. Dacă în inimile voastre va încăpea şi altceva decât iubirea pentru Mine, binecuvântarea pe care o veți primi va fi la fel de impură ca şi iubirea voastră.

Adevăr vă spun, copilaşii Mei: Eu, Tatăl vostru, nu am nevoie de ofrande şi de servicii religioase pentru a fi slujit, căci sunt suficient de atotputernic pentru a face singur orice serviciu doresc, aşa cum am realizat întreaga creație încă de la începuturile eternității, fără ofrande şi fără servicii religioase.

Dacă doriți să îmi slujiți, slujiți-vă între voi în numele iubirii Mele părinteşti, şi veți deveni astfel adevărații slujitori ai lui Dumnezeu.

Dacă cineva doreşte să-Mi aducă un sacrificiu, să-Mi sacrifice inima sa. Unica ofrandă pe care o doresc de la el şi care mi face plăcere este iubirea sa pentru Mine.

Acum ştiți tot ce aştept de la voi. Respectați întotdeauna dorința Mea şi acționați în consecință, iar viața eternă va țâşni din voi ca un torent, alungând de-a pururi moartea! *Amin.*

Enoh este gura Mea în fața voastră. Ascultați-l, iar cuvântul lui vă va binecuvânta sau vă va condamna, în funcție de starea inimilor voastre! *Amin, amin, amin!"*

După care Abba a devenit din nou invizibil, dispărând din fața ochilor înlăcrimați ai copiilor săi, care L-au putut vedea pentru ultima oară până la sosirea marelui Timp al timpurilor, când urma să apară din nou în trupul Fiului Omului.

Capitolul 42

Rugămintea stupidă a lui Adam, adresată lui Enoh, de a ține un discurs referitor la Domnul, care a dispărut de puțin timp. Răspunsul corect al lui Enoh

(7 octombrie 1842)

Abia după un timp considerabil şi-au mai revenit patriarhii, privind în jur dacă Iehova nu mai este cumva vizibil pe undeva.

Dar efortul lor s-a dovedit zadarnic, căci Iehova s-a ascuns din nou în lăcaşul lui sacru, nemaifiind vizibil decât în fața ochilor iubirii pure din inimă.

După o vreme, Adam s-a îndreptat către Enoh şi i-a spus: „Enoh, vorbeşte-ne despre El, căci ochii noştri nu mai sunt demni de a-L vedea. Vorbeşte-ne despre El, ca să nu ne mai simțim atât de abandonați.

Căci nimic nu este mai dureros pentru inimă decât dispariția obiectului iubirii ei. Cu atât mai dureroasă este pierderea Celui care este unica viață a inimilor noastre, şi implicit unicul subiect al iubirii noastre supreme.

Haide, Enoh, vorbeşte-ne! Vorbeşte-ne despre El, numai despre El, căci inimile noastre tânjesc după El.

Nu ne vorbi de lucruri care au doar o oarecare legătură cu El, ci vorbeşte-ne direct despre El. Nu ne reaminti însă de felul în care a păşit El printre noi, plin de iubire, compasiune şi grație, învățându-ne şi ghidându-ne cu atâta blândețe, şi arătându-ne calea sacră a iubirii pentru El, pentru tatăl nostru cel bun şi atât de plin de iubire.

Haide, vorbeşte-ne despre El, dragă Enoh! *Amin".*

Enoh i-a răspuns pe loc venerabilului părinte al umanității: „Dragă tată, dorința ta este la fel de pură ca şi apa care izvorăşte de sub piatra albă de colo. Gândeşte-te însă ce înseamnă să vorbeşti despre El şi numai despre El!

Priveşte marea Lui operă care ne înconjoară. Noi înşine suntem creația Lui, şi oriunde am privi, nu putem vedea decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Iar acum îmi ceri mie să vorbesc despre El, dar fără nici o legătură cu creația Sa?

Spune-mi, dragă tată, cum ar putea fi posibil acest lucru? A vorbi despre El fără a spune nici un cuvânt despre opera Sa este o imposibilitate în sine.

Ar însemna să-i rostesc la infinit numele, dar cu ce v-ar ajuta acest lucru?

Crezi oare că această repetare la infinit a numelui Său, chiar dacă acesta se referă la obiectul suprem al iubirii noastre, poate fi considerată un discurs demn de acest nume?

De aceea, venerabile părinte, va trebui să-ți schimbi dorința inimii, cu siguranță foarte pură, dar absolut imposibilă, iar eu ți-o voi îndeplini cu siguranță".

Adam a realizat atunci prostia şi i-a spus lui Enoh: „Da, da, fiul meu, ai dreptate, dorința mea este absolut imposibilă; de aceea, fă aşa cum îți spune inima, care este atât de apropiată de iubirea Tatălui preasfânt, iar eu mă voi bucura de orice ne vei spune în legătură cu El. *Amin"*.

După care, Enoh le-a adresat celor prezenți următorul discurs, foarte scurt: „Părinți şi frați! Nu ați observat niciodată cum arată luna în prezența soarelui şi cât de mare este diferența dintre lumina ei şi cea solară?

Văd că mă priviți cu uimire, neînțelegând ce doresc să spun prin asta.

O, ascultați-mă, şi veți înțelege cu siguranță.

Când lumina puternică a soarelui coboară asupra noastră de pe firmamentul cerului, luna se retrage ruşinată, căci un simplu nor străluceşte mai puternic în lumina astrului solar decât luna, cu toată splendoarea ei nocturnă. Abia când soarele a apus complet începe astrul nopții să lumineze puternic cu lumina sa rece, punând în umbră micuțele stele.

Acelaşi lucru se întâmplă acum cu mine. Orice discurs pe care l-aş ține acum referitor la Tatăl ceresc ar părea precum lumina lunii în prezența soarelui. Când se va lăsa însă seara şi va veni noaptea, luna mea va străluci din nou, ca şi cum ar avea o lumină a ei proprie, lăsând şi celelalte stele să strălucească pe lângă ea.

Atâta vreme cât lumina atotputernică a Cuvântului lui Dumnezeu străluceşte încă în noi toți, palida mea lumină nocturnă pare o glumă; de aceea, îngăduiți-mi deocamdată să nu țin acest discurs şi scăldați-vă în lumina puternică ce străluceşte încă înlăuntrul nostru.

Căci acum, discursul meu nu ar face decât să întunece această lumină solară. De aceea, haideți să păstrăm lumina zilei atât timp cât ea va dura în mod natural.

Abia când această zi se va încheia, şi numai atunci, căutați lumina lunii, părinți şi frați ai mei! – Iar acum, haideți să mergem acasă, căci soarele se pregăteşte deja să apună. *Amin"*.

Capitolul 43

Umplerea miraculoasă a hambarelor lui Seth

(11 octombrie 1842)

După scurtul discurs al lui Enoh, toți patriarhii, inclusiv cei patru veniți din regiunea de miazăzi, s-au ridicat şi au plecat la casele lor. ajunşi acolo, Adam l-a invitat pe Enoh, pe Abedam cel Cunoscut şi pe cei patru să rămână peste noapte şi să împartă cina cu el.

Oaspeții i-au mulțumit lui Adam cu iubirea pe care numai copiii o au față de părinții lor, după care au intrat cu toții în coliba lui Adam.

Adam i-a poruncit imediat lui Seth să pregătească masa, iar acesta a trecut la treabă.

El s-a grăbit către locuința lui şi le-a spus copiilor lui să pregătească trei coşuri de mărime medie pline cu fructe, lapte, suc de mure, apă, pâine şi miere.

Copiii lui Seth au alergat pe loc la marele hambar al acestuia, pentru a împlini voința tatălui lor, dar, spre imensa lor stupefacție şi tristețe, au descoperit că acestea erau goale!

Auzind acest lucru, Seth s-a dus personal să verifice, dar a constatat că afirmațiile copiilor săi erau cât se poate de adevărate.

„Ce să fac acum?" şi-a întrebat el inima, dar aceasta a rămas tăcută şi nici un sfat nu a venit din interiorul ei.

De aceea, el şi-a părăsit întristat casa şi s-a întors în coliba lui Adam.

Ajuns aici, el le-a comunicat celor prezenți – cu o mină deplorabilă – starea demnă de milă a hambarelor sale.

Auzind acest lucru, Adam, căruia i se făcuse cu adevărat foame, s-a întristat. El s-a întors atunci către Enoh şi l-a întrebat dacă hambarele sale erau mai bine aprovizionate decât cele ale lui Seth.

Enoh i-a răspuns: „Dacă hambarele părintelui Seth se află într-o stare atât de deplorabilă precum cea pe care ne-a descris-o, sunt absolut convins că ale mele sunt ceva mai bine aprovizionate.

Cred, totuși, că de data aceasta, în marea lui dorință de a ne fi de folos, părintele Seth nu a căutat cu suficientă ardoare în propria sa casă. Adevăr vă spun: hambarele lui Seth sunt pline ochi şi este suficient ca el să le verifice din nou pentru a constata acest lucru.

Căci deşi Abba Iehova a dispărut în forma sa vizibilă din ochii noştri, iubirea şi compasiunea lui față de noi nu s-au diminuat cu nimic. De aceea, slăvit fie de-a pururi numele Lui. *Amin".*

Seth a spus: „Enoh, ai rostit adevărul: să-i acordăm toată iubirea şi adorația noastră Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, căci şi-a dovedit din nou imensa Sa compasiune față de noi. Iată, hambarele mele erau complet goale, iar acum s-au umplut până la refuz!

După care, Seth s-a întors acasă la el, unde a fost imediat întâmpinat de soție şi de copii, care strigau: „Tată, tată! Hambarele noastre sunt pline ochi cu cele mai delicioase mâncăruri!"

Seth a căzut atunci cu fața la pământ, dornic să se roage la Dumnezeu, plin de recunoştință; dar o voce i-a strigat din cer: „Seth, mult iubitul Meu

frate, Eu te cunosc şi tu Mă cunoşti. De aceea, ridică-te şi îngrijeşte-te de Adam şi de oaspeţii săi, în numele iubirii Mele! *Amin"*.

Auzind vocea atât de dragă, Seth a sărit în sus şi a privit în toate părţile, dornic să îl mai vadă o dată pe Abba cel sfânt.

Dar vocea i-a vorbit din nou: „Seth, de ce îţi arunci privirile în jur? oare nu este inima omului sălaşul Meu? Haide, du-te şi serveşte-ţi oaspeţii! *Amin"*.

Iar Seth s-a grăbit pe loc să îndeplinească voinţa divină, slujindu-şi fraţii şi povestindu-le ce s-a întâmplat.

Enoh a adăugat: „Într-adevăr, aşa stau lucrurile: urechea este mai aproape de viaţă decât ochiul; dar numai inima este sălaşul etern al vieţii. De aceea, să-i consacrăm Tatălui preasfânt, Părintele întregii vieţi, inimile noastre! *Amin"*.

În continuare, Adam şi-a binecuvântat oaspeţii, i-a mulţumit, alături de ei, lui Dumnezeu, după care s-au odihnit cu toţii.

Capitolul 44

Prima biserică de pe pământ. Cei şapte mesageri coborâţi din munţi au ajuns în palatul lui Lameh din oraşul lui Enoh

(12 octombrie 1842)

Am petrecut astfel şapte zile pe înălţimile sacre alături de copiii lui Dumnezeu. am fost martorii stabilirii primei biserici de pe pământ, în prezenţa vizibilă a lui Iehova, urmărind fiecare faptă şi fiecare cuvânt al acestuia. Am primit astfel explicaţii cuprinzătoare referitoare la cele şase zile ale creaţiei de care vorbeşte Moise în Biblie, care nu se referă la altceva decât crearea primei biserici de pe pământ. De aceea, putem părăsi pentru o vreme înălţimile sacre, revenind în oraşul lui Enoh pentru a afla ce s-a petrecut acolo şi ce schimbări au avut loc în intervalul ultimei săptămâni.

Ei bine, am coborât. Ce se petrece aici?

Iată, chiar în acest moment Kisehel, Sethlahem şi un alt frate al lor pe nume Joram sunt pe punctul de a intra în palatul lui Lameh.

Care este intenţia lor, ce urmează ei să facă şi ce orori le vor vedea ochii? – Ascultaţi şi veţi înţelege!

După sosirea lor grăbită în oraşul lui Enoh, cei şapte mesageri s-au adresat de mai multe ori lui Lameh. Acesta le-a arătat toate avuţiile sale, inclusiv nenumărate fete frumoase, care i-au înconjurat din toate părţile, asumându-şi cele mai lascive poziţii şi făcând cele mai obscene gesturi. Patru dintre mesageri erau aproape complet prinşi în mrejele fetelor, motiv pentru care, în ziua dezbaterilor, l-am trimis la ei pe îngerul Abel, ceea ce explică absenţa lor de astăzi. Cei trei despre care am amintit nu au fost încă primiţi de Lameh.

De data aceasta, ei sunt foarte hotărâți să intre în camera lui Lameh, cu orice preț. Aceasta este intenția cu care au venit la palat.

Ce doresc ei de la Lameh, care nu acceptă să-i primească, încercând doar să-i ademenească cu ajutorul unui nou lot de sclave şi curtezane, pe care tocmai l-a primit?

V-am povestit mai devreme cum a procedat Lameh cu numele lui Iehova. Ei bine, intenția celor trei este să-l determine pe rege să sape cu propriile mâini groapa cu deşeuri umane şi să curețe tăblița cu numele Domnului!

Să vedem, aşadar, ce s-a petrecut mai departe.

Odată intrați la parterul palatului, ei au găsit o sumedenie de femei, care mai de care mai voluptoasă, complet dezbrăcate. Acestea i-au implorat pe cei trei mesageri să le salveze, căci urmau să fie ucise cu cruzime, întrucât cu o zi înainte nu reuşiseră să-i prindă în mrejele lor pe ei, duşmanii cei mai cumpliți ai lui Lameh, pentru a-i preda gărzilor regelui în vederea unei răzbunări crunte.

Cei trei şi-au dat însă seama că lamentările fetelor erau doar un alt şiretlic al lui Lameh. De aceea, Kisehel s-a adresat fetelor goale: „Ascultați-mă, cuib de vipere! Dacă veți muri în chinuri, nu din cauza lui Lameh se va întâmpla acest lucru, ci datorită biciului lui Iehova!

Veți fi duse în afara oraşului, aruncate în mlaştini şi mărăcini, iar buboaiele, arsurile şi puroiul vă vor mânca de vii! Facă-se voia atotputernică a lui Iehova, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Instantaneu, circa 60 de femei dezbrăcate au fost acoperite cu buboaie şi cu răni cumplite. Înnebunite de durere, ele au alergat prin tot oraşul, ieşind în afara acestuia şi aruncându-se în mlaştinile pomenite de Kisehel, pentru a se răcori.

Acolo, ele s-au infectat imediat, făcând tot felul de abcese pline de puroi, iar carnea a început să li se desprindă de pe oase, intrată deja în putrefacție şi urât mirositoare, deşi fetele nu muriseră încă.

Astfel a fost curățat parterul palatului. Când mesagerii au ajuns la următorul etaj, au fost întâmpinați de un spectacol şi mai odios, căci şi acesta era plin cu femei dezbrăcate, sfârtecate însă de biciurile gărzilor personale ale lui Lameh.

Kisehel le-a poruncit pe loc soldaților: „Încetați să le mai biciuiți şi conduceți-le la mlaştinile din afara oraşului. Acolo, ele îşi vor întâlni tovarăşele întru desfrâu şi vor împărtăşi aceeaşi soartă ca şi ele!

Cât despre voi, mâinile voastre nu se vor mai atinge niciodată de bici. În caz contrar, veți avea parte de aceeaşi soartă ca şi aceste campioane ale viciului! – Facă-se voia atotputernică a lui Iehova, acum şi de-a pururi! *Amin"*.

Pe loc, soldații lui Lameh au aruncat biciurile, au luat femeile pe umerii lor şi le-au dus în mlaştinile din afara oraşului. Abia acum au început acestea să urle, înspăimântate, văzând cumplita soartă pe care o împărtăşiseră tovarăşele lor.

Soldații le-au lăsat pe marginea mlaştinii, iar femeile, înnebunite, s-au aruncat în apă, unde au pierit într-o manieră similară cu cea descrisă mai sus.

După ce gărzile s-au întors la palat, mesagerii Domnului le-au recomandat să îşi întoarcă inimile către Iehova şi să nu mai intre niciodată în palat, ci să plece, împreună cu soțiile lor, în ținutul unde se stabilise Farak şi unde îi aştepta un destin diferit.

Şi astfel, cei o sută de soldați au părăsit palatul, iar cei trei mesageri au trecut la următorul nivel al clădirii, pentru a-l curăța şi pe acesta.

Capitolul 45

Cel de-al treilea nivel al palatului lui Lameh; obstacolele de pe acest nivel în calea celor trei mesageri

(14 octombrie 1842)

Când cei trei au ajuns pe cel de-al treilea nivel al palatului, nu au putut să nu se minuneze în sinea lor de marea viclenie a lui Lameh, căci nu erau deloc pregătiți pentru aşa ceva.

Am preferat Eu Însumi să nu le şoptesc nimic în inimile lor, pentru a profita de această ocazie extraordinară folosindu-se de puterea de discernământ cu care i-am înzestrat la plecare. Cum credeți că a blocat Lameh acest al treilea nivel?

Ei bine, fiecare metru pătrat era ocupat de copilaşi sugari şi de mamele lor, cu sânii plini de lapte şi cu părul despletit. Copiii erau legați cu frânghii, iar mamele erau prinse în lanțuri.

Văzându-i pe cei trei mesageri, mamele au început să blesteme, după cum urmează:

„Din ce iad cumplit ați apărut pentru ca noi să fim torturate într-o manieră atât de odioasă, numai pentru a vă bloca vouă accesul către infamul Lameh?

Vă spuneți mesagerii lui Iehova! O, blasfemiatori fără inimă! Dacă şi Iehova este la fel ca voi, monstrul de Lameh pare o briză blândă de primăvară prin comparație cu el, cu toastă răutatea lui inumană!

Ce v-a făcut sărmanele fete, puse de Lameh să se prostitueze şi să-i satisfacă poftele, de le-ați alungat în mlaştinile din afara oraşului ca să moară în cele mai cumplite chinuri, deopotrivă trupeşti şi sufleteşti?

O, mesageri mizerabili ai iadului cel mai de jos, aşa cum ni l-a descris cândva Farak, - cum îndrăzniți să vă numiți mesagerii lui Iehova, în pofida faptelor voastre odioase, pe care nici chiar cei mai cumpliți dintre demoni nu ar fi îndrăznit să le comită?

Lameh şi-a măcelărit cei doi frați, aşa că ar merita să fie ucis de două ori.

Dar Iehova i-a spus lui Lameh: ‚Oricine va îndrăzni să se atingă de Lameh, va fi ucis de 77 de ori!’

La fel ca şi noi, acele sărmane fete nu au ucis nici măcar o muscă, iar voi, pretinşi mesageri ai iubirii lui Iehova, le-aţi ucis în maniera cea mai crudă şi mai odioasă cu putinţă, făcând din ele nişte martire. Căci tot voi le-aţi permis soldaţilor lui Lameh să le târască de păr până în acest palat, pentru a le da apoi pradă morţii, în timp ce soldaţilor le-aţi permis plecarea şi chiar le-aţi promis un trai fericit!

O, mesageri infernali ai lui Iehova, dacă intenţionaţi să-l convertiţi pe monstrul Lameh şi să-l convingeţi să se întoarcă la Iehova, de ce nu le-aţi convertit mai întâi pe sărmanele fete, înainte de a le ucide cu atâta cruzime?

Este evident că nu Iehova vă preocupă, ci puterea voastră personală, cu care doriţi să domniţi asupra oamenilor sărmani într-un mod discreţionar!

Priviţi-ne în faţă! Din cauza voastră am fost torturate şi supuse celor mai mari presiuni cu putinţă de către Lameh! Ce o să faceţi? O să ne spuneţi şi nouă că minţim şi o să ne aruncaţi în aceleaşi mlaştini din afara oraşului?

Dacă doriţi să faceţi aşa ceva, mizerabililor, cel puţin scoateţi-ne aceste lanţuri, căci pentru o mamă plină de iubire nici o moarte nu poate fi mai umilitoare decât aceasta.

Dacă nu doriţi să ne scoateţi lanţurile, cel puţin lăsaţi-ne să murim aici şi păşiţi peste cadavrele noastre şi ale sărmanilor noştri copilaşi pentru a ajunge la camera lui Lameh, pentru a-l converti într-un demon chiar mai rău decât este la ora actuală!

Blestemată fie ziua în care am primit această viaţă de câine! Blestemaţi fie părinţii noştri şi Creatorul care ne-a făcut numai pentru a trăi într-o asemenea suferinţă, şi blestemaţi fiţi de-a pururi voi, cei care aţi venit pentru a amplifica această suferinţă până la cote insuportabile!

Dacă vă stă în puteri, distrugeţi-ne pentru totdeauna; dar nu ne mai torturaţi, căci am fost destul de chinuite!”

De data aceasta, cei trei mesageri au dat înapoi, nemaiştiind ce să facă, întrucât ţipetele şi blestemele femeilor chinuite şi plânsetele copiilor le-au emoţionat inimile.

Capitolul 46

Sethlahem le vorbeşte despre căinţă femeilor decăzute de pe cel de-al treilea nivel. Fetele de pe primele două nivele povestesc despre salvarea lor miraculoasă

(15 octombrie 1842)

La început, cei trei au rămas uimiţi de viclenia lui Lameh, care le-a blocat calea pe cel de-al treilea nivel al palatului într-o manieră atât de eficientă.

Uimirea lor se datora în primul rând imaginii din faţa lor, deopotrivă oribile şi emoţionante. Auzind lamentările femeilor, în conştiinţa lor au apărut scrupule legate de pedeapsa cruntă pe care le-au aplicat-o fetelor de pe primele două nivele.

De aceea, cei trei s-au deplasat în spirit, prin puterea care le-a fost conferită, până la mlaştinile din afara oraşului, le-au ridicat pe fete, le-au curăţat de răni şi le-au adus în faţa femeilor care se lamentau. La rândul Meu, le-am deschis acestora inimile, pentru a putea asculta discursul adresat de mesagerii Mei. De data aceasta, Sethlahem a fost cel care a luat cuvântul:

„O, femei păcătoase, priviţi-vă tovarăşele întru viciu! Ele stau în faţa voastră, tremurând, dar absolut sănătoase! Toate erau moarte în mlaştini. Cine credeţi că le-a salvat, le-a ridicat din morţi, le-a curăţat de răni şi le-a adus aici, complet tefere?

Fetelor, povestiţi-le acestor femei păcătoase cine v-a salvat din ghearele morţii, cine v-a curăţat şi cine v-a mântuit sufletele?"

Iar cele peste 160 de fete au răspuns într-un glas: „O, ascultaţi-ne, nefericite sclave ale poftelor lui Lameh şi ale acoliţilor acestuia, căci i-au rămas destui, deşi acum trei zile principalul lui slujitor, pe nume Horadal, l-a părăsit împreună cu trupele sale de elită pe înălţimile sacre ale copiilor lui Iehova!

Eram complet moarte în mlaştini. Sufletele noastre mizerabile rătăceau pe deasupra acestora, când am văzut trei figuri luminoase venind către noi, iar în ele i-am recunoscut pe cei trei mesageri ai lui Iehova.

Iar aceşti mesageri ne-au strigat cu o voce puternică: ‚Treziţi-vă şi deveniţi martorele misiunii noastre divine!' Atunci, trupurile noastre au fost ridicate din mlaştină şi curăţate, iar sufletele noastre s-au unit cu ele, după care am fost conduse aici de o putere invizibilă, iar acum depunem mărturie în faţa voastră că aceşti trei oameni sunt cu adevărat mesagerii lui Iehova!"

După care, Sethlahem a luat din nou cuvântul: „Ei bine, femei păcătoase, copile ale dragonului cel rău, ce aveţi de spus? Spuneţi-mi, cine l-a sfătuit pe Lameh să ne blocheze calea în această manieră? Oare nu aţi făcut-o chiar voi?

Nu l-aţi sfătuit voi să răpească aceşti copii de la mamele lor pentru intenţia voastră plină de răutate? Nu i-aţi legat chiar voi pe aceşti copii sărmani, după care v-aţi prin singure mâinile şi picioarele în lanţuri, fără ca Lameh să vă ceară acest lucru, lăsându-vă pline de voluptate sânii la vedere şi acoperindu-vă cu suc roşu, ca să pară că sunteţi pline de sânge?

Iehova ne-a împiedicat pentru câteva momente să vedem dincolo de aparenţele create de voi, dar acum ne-a deschis ochii şi ne-a permis să vă vedem aşa cum sunteţi în realitate, în toată plenitudinea răutăţii voastre! Ce alte plângeri mai aveţi?

Ne-aţi întrebat mai devreme din ce iad am ieşit. Acum vă întreb eu acelaşi lucru, căci i-aţi blestemat deopotrivă pe Dumnezeu şi pe Lameh!

Ai cui copii sunteţi voi, de vreme ce îi blestemaţi simultan pe Iehova şi pe Satana?

Ce se mai poate face cu voi, căci până şi casa dragonului este mult prea bună pentru voi? – Haideţi, rostiţi-vă singure verdictul!"

Dar femeile au început să ţipe: „O, prieteni ai Celui pe care limbile noastre de vipere nu mai îndrăznesc să-L numească şi pe care nu îl vor mai

blestema niciodată de acum înainte! Distrugeți-ne, distrugeți-ne complet, căci pentru noi, orice existență, oricât de mizerabilă ar fi, ar însemna o grație nemeritată!”

Dar Sethlahem le-a răspuns: „Ridicați-vă, luați copiii şi duceți-i înapoi la mamele lor; apoi duceți-vă la mlaştini, curățați-vă trupul cu noroiul de acolo şi căiți-vă până la sosirea noastră. Abia atunci vă vom da răsplata cuvenită, în funcție de sinceritatea cu care v-ați căit!

Căci la ora actuală sunteți prea rele pentru orice pedeapsă şi pentru orice iad. Haideți! Ridicați-vă şi plecați! – Cât despre voi, cele salvate din mlaştină, duceți-vă în camerele voastre şi îmbrăcați-vă; apoi întoarceți-vă şi conduceți-ne în camera lui Lameh. *Amin”*.

Capitolul 47

Discursul lui Lameh şi sarcina pe care le-a dat-o fetelor salvate. Cei trei mesageri îşi continuă drumul către camera lui Lameh. Furia neputincioasă a lui Lameh

(17 octombrie 1842)

Femeile păcătoase au părăsit imediat nivelul, luând copiii cu ele. Cât despre fetele salvate, acestea s-au dus în camerele lor şi s-au îmbrăcat cuviincios, după care s-au întors la cei trei mesageri, s-au prosternat în fața lor şi şi-au cerut iertare pentru răutatea cu care au acționat mai devreme, mai mult obligate decât din proprie inițiativă. Apoi le-au mulțumit pentru bunătatea cu care le-au salvat şi le-au cerut o ultimă binecuvântare, care să le întărească. Iar cei trei le-au binecuvântat şi le-au liniştit în numele Meu. După această acțiune, Sethlahem s-a adresat fetelor:

„Ascultați-mă, voi i-ați slujit timp de cinci zile lui Lameh, sau mai bine zis servitorilor acestuia, căci de la pierderea celor trei femei ale sale, Lameh nu s-a mai atins de vreo femeie, blestemând întreaga parte femeiască!

Ați fost curățate şi eliberate, şi ați primit prin intermediul nostru binecuvântarea lui Iehova. În acest fel, nu mai sunteți acum slujitoarele iadului, ci ați devenit copilele cerului.

De aceea, de acum înainte purtați-vă ca atare, pentru a vă putea bucura de-a pururi de această binecuvântare.

Primul pas pe calea către viața eternă este ascultarea. De aceea, dacă doriți să obțineți această viață eternă, ascultați fiecare cuvânt pe care îl veți auzi din gura noastră şi faceți tot ceea ce vă vom cere, din inimă şi în numele iubirii pe care ați ajuns să i-o purtați lui Iehova! Dacă veți face acest lucru, puterea voastră va continua să crească, iar voi veți deveni nişte eroine adevărate, de data aceasta nu ale depravării, ci ale vieții divine, şi implicit ale bunăvoinței eterne a lui Dumnezeu!

Primul lucru pe care vi-l cerem este să ne conduceți către camera lui Lameh.

După aceea, mergeți în afara oraşului şi adunați lemne uscate. Aşezați aceste lemne în stive, în locuri lipsite de umezeală, şi aşteptați venirea noastră.

Dacă femeile de acolo, care se spală cu noroi, sau alte persoane vă vor întreba de ce faceți acest lucru, dați-le următorul răspuns:

Noi, mesagerii lui Iehova, v-am cerut să faceți această activitate. Şi vai celui care va îndrăzni să se opună sau să se atingă de stivele de lemne!

Acum ați aflat tot ce trebuie să ştiți deocamdată. De aceea, conduceți-ne la camera lui Lameh. *Amin".*

O parte din fete au luat-o înainte, în timp ce altele i-au urmat pe cei trei mesageri. Când au ajuns la uşa camerei lui Lameh, le-au arătat-o, spunând: „Aceasta este camera. Uşa este închisă, aşa că nu ştim dacă Lameh se află înăuntru sau nu. – Iehova fie de-a pururi cu voi, şi cu noi!"

Sethlahem le-a lăudat pentru credința lor şi le-a spus să meargă şi să adune lemne.

În continuare, Kisehel a atins cu mâna uşa grea, blocată cu zăvoare grele, iar aceasta s-a deschis ca prin farmec. În spatele ei se afla Lameh, care stătea pe un tron, roşu de furie, înconjurat de o mie de gărzi de corp şi de slujitori.

Cuvintele sale de întâmpinare au fost următoarele: „Gărzi, prindeți animalele coborâte din munți şi aruncați-le în lanțuri, astfel încât să le pot sfârteca cu propriile mele mâini. În acest fel, sângele lor va răzbuna sângele celor două soții ale mele, Ada şi Zilla, precum şi al frumoasei mele fiice Naeme! Haideți, îndepliniți voința mea atotputernică!"

Dar Kisehel şi-a ridicat instantaneu mâna şi a vorbit cu o voce de tunet: „Opriți-vă! – Nici un singur pas mai departe!

Cel care va îndrăzni să îşi mişte o singură mână sau un picior va fi ucis pe loc!"

Văzând că nimeni nu mai îndrăzneşte să se mişte, Lameh a smuls el însuşi o suliță din mâinile unui soldat şi s-a aruncat orbeşte asupra celor trei. Dar sulița a devenit pe loc incandescentă, iar Lameh a aruncat-o blestemând. A smuls o altă suliță, dar şi aceasta a început să ardă.

Văzând că nu are nici un rost să se împotrivească, el i-a întrebat pe cei trei, tremurând încă de furie:

„Ce doriți de la mine, animale coborâte din munți? Vorbiți, iar Lameh vă va plăti tributul dorit! Haideți, vorbiți, vorbiți!"

Capitolul 48

Discursul ferm adresat de Kisehel înrăitului tiran. Încăpățânatul Lameh este silit de Kisehel să asculte

(18 octombrie 1842)

Dar Kisehel şi-a ridicat din nou mâna şi i-a adresat următoarele cuvinte furibundului Lameh:

„Lameh, rege odios al tuturor depravărilor, ororilor şi al nedreptăţilor cele mai cumplite! Îţi vorbesc în numele atotputernicului Dumnezeu: noi nu îţi cerem ca tribut nici măcar o pietricică din pavajul celei mai murdare străzi a oraşului tău! De altfel, după ce vom părăsi aceste ţinuturi de jos, primul lucru pe care îl vom face va fi să ne ştergem picioarele de praful adunat pe ele!

Cât timp ne-am aflat aici nu am luat nici un singur fruct produs în aceste ţinuturi, hrănindu-ne doar cu aer şi cu apa cea pură, căci am primit de la Altcineva tot ce avem nevoie. Cred că ai înţeles deja că nu ne aflăm aici pentru a lua vreun tribut de la tine.

Îţi cerem totuşi un mare tribut, dar nu unul material, ci unul faptic; mai exact, cerem de la tine tributul ascultării tale.

În calitatea ta de rege, le-au cerut tuturor să te asculte, sub ameninţarea celor mai crunte pedepse, dar tu nu ai cunoscut niciodată ce înseamnă această ascultare!

De aceea, pentru prima oară în viaţa ta va trebui să-ţi pleci grumazul bine hrănit sub jugul greu al obedienţei, făcând tot ceea ce îţi vom cere în numele lui Iehova!

Dacă vei asculta de bunăvoie, cu atât mai bine pentru tine. Dacă vei opune însă rezistenţă, vei simţi biciul greu al lui Dumnezeu pleznindu-ţi dur grumazul regal şi gros, până când acesta va consimţi să se plece şi să asculte de voinţa lui Iehova. Ai aflat acum care este tributul pe care ţi-l cerem”.

Auzind acest lucru, Lameh s-a repezit orbit de furie asupra lui Kisehel, pentru a-l sfârteca în bucăţi. Dar Kisehel l-a prins cu uşurinţă de părul său lung, l-a scuturat puţin, după care l-a ridicat de la sol şi l-a întrebat pe tonul cel mai serios cu putinţă: „Lameh, vierme mizerabil, care abia mai reuşeşti să te târăşti prin praf, neajutorat şi slăbit, spune-mi, cât timp mai intenţionezi să te opui?

Puterea cu care ne-a înzestrat Dumnezeu te poate spulbera ca pe un fulg, iar tu doreşti să opui rezistenţă acestei puteri?

Spune-mi, ce vei face dacă îţi voi da drumul din nou? Te asigur că picioarele tale nu vor mai atinge solul până când nu vei afirma cu toată seriozitatea ce intenţionezi să faci în continuare!

Cred că ţi-ai dat seama cât de folositoare îţi sunt gărzile în faţa noastră. Haide, vorbeşte!”

În cele din urmă, scrâşnind din dinţi, Lameh a spus: „Daţi-mi – cel puţin – trei zile de reflecţie, ca să mă reculeg şi să meditez la cele spuse de tine. Căci îmi dau seama că nu am cum să mă lupt cu nişte duşmani ca voi. De aceea, voi reflecta şi voi stabili cum pot să asclt de voi.

Iar acum, pune-mă din nou jos şi spune-mi ce trebuie să fac!” – Iar Kisehel i-a dat drumul lui Lameh.

De îndată ce s-a văzut liber, Lameh s-a repezit la tronul său, şi-a refăcut morga regală şi a întrebat cu toată seriozitatea: „Spune-mi, ce trebuie să facă marele rege şi conducător al cerului şi al pământului?”

Auzind această întrebare prostească, Kisehel i-a răspuns: „Mai întâi de toate, marele rege şi conducător al cerului şi al pământului trebuie să coboare imediat de pe tron, dacă nu doreşte să se prăjească instantaneu”.

Într-adevăr, tronul a devenit din ce în ce mai încins, iar Lameh a fost nevoit să renunțe la el, blestemându-l pentru prima oară în viața sa.

Apoi, Kisehel a continuat: „În continuare, marele rege detronat ne va însoți la mlaştinile din afara oraşului, urmat de garda sa de corp. Ajuns acolo, el va primi un alt ordin şi va afla ce trebuie să facă!

Haide, urmează-ne în numele lui Iehova, Dumnezeu cel atotputernic! *Amin”.*

Capitolul 49

Cuvintele pline de forță adresate de Kisehel lui Lameh. Conduşi de cei trei mesageri, Lameh şi garda sa de corp ajung la locul de execuție

(9 octombrie 1842)

Lameh i-a spus lui Kisehel: „De ce îmi ceri să te urmez împreună cu slujitorii şi cu gărzile mele? Nu te-am rugat să îmi acorzi trei zile de reflecție?

De ce refuzi să mi le acorzi? Răspunde-mi!”

Kisehel i-a răspuns: „Pentru că aceasta este voința lui Dumnezeu. Noi nu facem nimic din propria noastră voință, ci respectăm întru totul voința lui Dumnezeu, al cărui nume l-ai dezonorat în cea mai odioasă manieră cu putință.

Aşa se explică de ce ni ți se poate acorda nici o perioadă de reflecție. Dumnezeu ți-a acordat până acum suficient timp pentru reflecție şi meditație, dar tu l-ai folosit numai pentru mârşăviile tale. De aceea, nu mai ai dreptul la nici o perioadă de reflecție, căci ştim că unicul lucru pe care l-ai face în ea ar fi să complotezi la noi şi noi ticăloşii!

De aceea, nu mai pune răbdarea lui Dumnezeu la încercare şi urmează-ne pe loc, dacă nu doreşti să cunoşti pe loc pedeapsa cuvenită!

La ce ți-a folosit încăpățânarea până acum?

Cât timp a trecut de când Meduhed te-a părăsit, iar Tatahar, pe care l-ai trimis împotriva lui, a fost distrus, împreună cu armatele sale?

Cât timp a trecut de când curajosul Sihin te-a părăsit pentru totdeauna cu mica lui trupă de luptători?

Cât timp a trecut de când ți-ai pierdut femeile?

Ce ai realizat împotriva lui Hored, căruia i-ai dat în mod perfid mâna fiicei tale?

Cu numai câteva zile în urmă doreai să dai foc întregului pământ. Ai reuşit?

Ce s-a întâmplat cu Horadal, pe care l-ai trimis, împreună cu o armată numeroasă, ca să-i distrugă pe copiii lui Dumnezeu? Ce ai câştigat cu asta?

La ce ţi-au folosit toate aceste cruzimi? Te-au făcut ele mai bogat, sau mai puternic?

Gândeşte-te la tot ce ai încercat împotriva lui Dumnezeu şi la rezultatele acţiunilor tale!

Adevăr îţi spun: nu ai reuşit nimic altceva decât să te afunzi din ce în ce mai adânc în sclavia cea mai cruntă faţă de Satan, din care îţi va fi extrem de greu să mai scapi vreodată! Te-ai autoconvins singur că eşti Dumnezeu pe pământ. O, om fără minte, de ce nu ai încercat să creezi un om, sau cel puţin să-i învii pe cei pe care i-ai ucis, pentru a vedea cum stau lucrurile cu divinitatea ta?

Aşa că nu mai refuza să ne urmezi, căci noi suntem ultima rază a graţiei lui Iehova pentru tine.

Dacă accepţi să o primeşti, poţi scăpa de judecata lui Dumnezeu. Altminteri, ea se va transforma într-o rază a judecăţii supreme, care te va arunca în ghearele morţii eterne. – Aşa că urmează-ne!"

Furibund, Lameh a întrebat: „Şi ce trebuie să fac acolo, în mlaştini?"

Kisehel i-a replicat: „Acolo vei recunoaşte puterea lui Dumnezeu şi vei înţelege că El nu le joacă feste fiinţelor de teapa ta. Căci Domnul este un Dumnezeu cinstit, şi nu îşi bate joc de umanitatea pe care a creat-o!"

Aceste cuvinte, rostite cu multă putere, l-au convins în sfârşit pe Lameh să îi urmeze pe cei trei mesageri, împreună cu gărzile sale înarmate până în dinţi.

Văzând ciudata procesiune, oamenii din oraş au crezut că cei trei au fost prinşi de Lameh, fiind conduşi acum către locul de execuţie.

De aceea, ei au început să se vaite: „Vai nouă! Vai nouă! Puterea lui Lameh a învins puterea celor din munţi! Astăzi îi ucide pe ei, iar mâine ne va veni nouă rândul!"

Dar Kisehel le-a strigat cu o voce puternică: „Urmaţi-ne şi vedeţi cu ochii voştri ce se întâmplă. Abia apoi lamentaţi-vă şi deplângeţi soarta noastră şi a voastră!"

Cel care ne-ar fi învins pe noi, L-ar fi învins simultan şi pe Dumnezeu. iar dacă Dumnezeu ar fi învins, acest pământ de sub tălpile noastre nu ar mai exista! Căci pământul, la fel ca şi cerul, îi aparţine lui Dumnezeu. De vreme ce pământul continuă să existe, este evident că nici Dumnezeu nu a dispărut, iar prin puterea Lui, nici noi nu am fost învinşi!

Haideţi, urmaţi-ne şi constataţi cu propriii voştri ochi cât de stupidă a fost teama voastră".

Iar alaiul a fost îngroşat de o mare mulţime de oameni, care l-a urmat până la mlaştini.

Capitolul 50

Judecata aspră a curtezanelor lui Lameh

(20 octombrie 1842)

Când alaiul a ajuns la mlaştini, Lameh şi-a văzut curtezanele. O parte dintre acestea se frecau cu noroi pe corp, în timp ce altele adunau lemne uscate. Speriat, el s-a îndreptat către Kisehel, pe care l-a întrebat:

„Spune-mi, animal de la munte cu picioarele lungi, ce oroare intenţionezi să comiţi în acest loc? Ce ai de gând să faci cu mine şi cu întreaga mea casă regală?"

Kisehel i-a răspuns însă cu o voce puternică: „Ascultă-mă, sălaş viu al lui Satan, chintesenţă odioasă a întregului iad, anus viu al diavolului! Toate faptele tale ţi-au revelat această natură diabolică. De aceea, răspunsul la întrebarea ta îţi va fi dat tot de fapte. Deocamdată taci şi nu mai pune întrebări inutile, iar dacă totuşi doreşti să vorbeşti, fă-o cu o voce umană, nu cu limba despicată a dragonului!"

Auzind acest răspuns, Lameh a tăcut. El a înţeles că vocea sa nu îi poate intimida pe cei trei, la fel cum armele nu îi pot folosi la nimic împotriva acestora.

Văzând că pe Lameh l-a părăsit curajul, Kisehel s-a întors către fetele care adunau lemne şi le-a spus:

„Ascultaţi-mă, fiinţe purificate. Aţi făcut aşa cum v-am spus şi aţi adunat o cantitate suficientă de lemne uscate. Dacă doriţi însă să fiţi complet libere, daţi foc acestei grămezi de lemne".

Iar fetele au alergat şi s-au întors în curând cu torţe aprinse în mâini.

În timp ce fetele stăteau în jurul grămezii de lemne cu torţele aprinse în mâini, Kisehel s-a întors către femeile care îşi ungeau trupul cu noroi şi le-a spus:

„Acum ascultaţi şi voi! Abia acum este corpul vostru pregătit pentru iad, căci arată la fel ca şi sufletul vostru. De aceea, urcaţi-vă pe aceste ruguri şi ardeţi în ele, pentru ca flăcările lor să pună capăt existenţei voastre mizerabile şi pentru a vă primi astfel răsplata cuvenită! Aşa să fie!"

Auzind aceste cuvinte, femeile păcătoase au început să urle, să plângă şi să se vaiete: „O, voi, emisari puternici ai unicului Dumnezeu, daţi-ne orice altă pedeapsă, iar noi o vom îndeplini cu credinţă în timpul vieţii care ne-a mai rămas, la fel cum am ascultat porunca de a ne unge trupurile cu noroi! Îngăduiţi-ne însă puţina viaţă care ne-a mai rămas, pentru a nu fi pierdute pentru totdeauna!

Iar dacă totuşi trebuie să murim, lăsaţi-ne cel puţin să murim altfel, nu în această manieră îngrozitoare!

Vă implorăm în numele compasiunii atotputernicului vostru Dumnezeu!"

Iar Kisehel le-a răspuns: „Ascultați-mă, acest lucru nu depinde de noi. Noi nu vă putem judeca, nici mântui, căci nu suntem decât executorii voinței divine.

De aceea, prosternați-vă în fața lui Dumnezeu şi implorați-L pe El să vă mântuiască. Puteți fi sigure că noi vom face ceea ce ne va cere Dumnezeu în inimile noastre”.

Iar femeile păcătoase au început să se roage lui Dumnezeu, cerându-i să le scape de groaznica tortură.

Atunci, o voce mai puternică decât cea a tunetului s-a auzit din ceruri, spunând: „Numai focul vă mai poate elibera!”

Iar Kisehel le-a spus femeilor, care erau deja pe jumătate moarte de frică: „Ați auzit cu propriile voastre urechi ce aveți de făcut. Haideți, nu mai întârziați şi săriți în mijlocul flăcărilor, în numele lui Dumnezeu cel atotputernic, singurul vostru judecător!”

Atunci, femeile s-au ridicat încet de la sol, plângând, şi au început să se cațere pe rugurile mari.

Când au ajuns în vârf, Kisehel le-a poruncit fetelor cu torțele să dea foc rugurilor.

Albe la față şi tremurând din toate încheieturile, fetele au făcut ceea ce li s-a cerut.

Focul a cuprins lent rugurile. O vreme, din mijlocul fumului greu s-au mai auzit strigăte de durere, după care s-a lăsat tăcerea şi moartea a pus capăt sinistrului spectacol.

Orbit de furie, Lameh l-a întrebat pe Kisehel: „Ce ați câştigat, voi şi Dumnezeul vostru, prin această oribilă execuție a femeilor?”

Kisehel i-a răspuns: „Nu ți s-a dat voie să vorbeşti neîntrebat!

Dar tu oricum nu asculți de nimeni. De aceea, unicul răspuns pe care îl vei primi va fi sub formă de faptă!”

După care, Kisehel a strigat cu o voce puternică: „Voi, femei purificate prin foc! Ridicați-vă din cenuşa trupurilor voastre păcătoase şi depuneți mărturie în fața lui Lameh!”

Instantaneu, femeile arse s-au ridicat din cenuşă, transfigurate, în trupuri de slavă, L-au lăudat pe Dumnezeu şi au depus mărturie că cei trei erau cu adevărat mesagerii lui Dumnezeu cel atotputernic. În plus, au adăugat că pedeapsa purificării prin foc pe care au fost nevoite să o suporte a fost de-a dreptul insignifiantă prin comparație cu fericirea pe care o simțeau acum, în noua viață care li s-a acordat.

De data aceasta, Lameh a început să reflecteze serios la miracolul nemaivăzut la care asistase.

Capitolul 51

Kisehel pune la încercare pretinsa divinitate a lui Lameh, care este redus la smerenie

(25 octombrie 1842)

După acest miracol, Kisehel s-a întors către Lameh şi l-a întrebat: „Lameh, tu, care pretinzi că eşti nu doar un rege, ci şi un Dumnezeu pe pământ, spune-mi: ştiu că ai ucis mii de oameni în maniera cea mai crudă cu putinţă. Ai ridicat însă vreodată pe cineva din morţi, în virtutea divinităţii tale?

Ştim cu toţii foarte bine că ţi-ai regretat de multe ori propriile fapte.

De pildă, ţi-ar fi plăcut să-ţi readuci la viaţă fraţii pe care i-ai măcelărit, precum şi pe alţi câţiva, dar cu toată pretinsa ta divinitate, nu ai reuşit niciodată.

Haide, spune-ne, de ce nu ai reuşit acest lucru, de vreme ce erai atât de convins că erai un Dumnezeu atotputernic?

Oare nu ai vrut să faci acest lucru, sau nu ai putut? Sau poate ai considerat sub demnitatea ta divină să faci aşa ceva?"

Plin de orgoliu, Lameh i-a răspuns: „Da, am considerat sub demnitatea mea să fac aşa ceva. De aceea, nu mi-am propus niciodată acest lucru".

Kisehel a insistat însă: „Bine, atunci spune-ne ce fapte consideri tu că ţin de demnitatea unei divinităţi".

Lameh i-a replicat însă cu mânie: „Chiar sunt obligat să îţi răspund la fiecare întrebare?"

Kisehel i-a răspuns cu asprime: „Da, eşti obligat să îmi răspunzi la fiecare întrebare. În caz contrar, vei primi de sus o lovitură de bici. Haide, răspunde la ceea ce te-am întrebat".

Citind pe faţa lui Kisehel că nu glumeşte, Lameh s-a grăbit să răspundă la întrebare:

„De vreme ce tot trebuie să răspund, îţi pot spune că unicul lucru pe care îl consider de demnitatea unei divinităţi este să creeze lumi, numai pentru a le distruge apoi.

Orice altă acţiune este comparabilă cu opera unui ţânţar şi poate foarte bine să fie realizată de spiritele din subordinea ta.

De pildă, răzbunarea şi judecata sunt demne de un Dumnezeu, în timp ce iubirea, compasiunea, răbdarea, iertarea şi celelalte slăbiciuni de acest fel sunt trăsături ale fiinţelor comune".

Kisehel şi-a continuat interogatoriul: „Bine, îţi voi accepta deocamdată răspunsul; dar trebuie să-mi demonstrezi că eşti un Dumnezeu atotputernic.

Căci îmi este greu să cred că nu ai ridicat din morţi numai pentru că nu ai dorit acest lucru; pentru atotputerea unui Dumnezeu nimic nu este imposibil!

Afirmi deci că ai putea trezi morţii la viaţă, la simpla ta dorinţă?

Bine, te provoc să faci chiar acum acest lucru, ca să ne convingi de divinitatea ta. Căci noi nu îți recunoaștem divinitatea numai ca urmare a crimelor și distrugerilor tale, de vreme ce și fiarele din pădure pot face acest lucru.

Iată, ai în față foarte multe femei și toți servitorii tăi. Ucide pe cineva, iar apoi trezește-l din nou la viață, și poți fi convins că îți vom recunoaște divinitatea și te vom adora inclusiv noi, cu toată smerenia, ca unic Dumnezeu al cerului și al pământului.

Haide, nu te mai gândi, ci dovedește-ne chiar acum marea ta putere!”

De data aceasta, Lameh nu a mai știut ce să spună, și cu atât mai puțin ce să facă.

Dar Kisehel i-a spus pe tonul cel mai serios cu putință: „Ascultă, Lameh, dacă nu faci imediat dovada divinității tale, așa cum ți-am cerut, te voi forța lipindu-ți torțe aprinse pe spinare să sapi cu propriile tale mâini regale groapa cu fecale și să cureți personal tăblița pe care o cunoști atât de bine, pe care ai scris numele lui Iehova numai pentru a-l pângări cu murdărie, pentru a-l blestema și a-l arunca în groapa cu gunoaie! După ce o vei curăța cu mânuțele tale, îți vei primi adevărata penitență, care constă în a adora tăblița respectivă și a te închina în fața Numelui sfânt toată viața ta!”

Auzind aceste cuvinte, Lameh s-a umplut de furie, căci știa foarte bine cât valora așa-zisa lui atotputere și ce era capabil să facă.

Incapabil să găsească vreo soluție, el a recunoscut – plin de mânie – că divinitatea lui era un fel de titlu de noblețe și nu acoperea nici o realitate.

Atunci, Kisehel i-a spus: „În acest caz, de ce ai spurcat în felul acesta numele adevăratului Dumnezeu? vorbește, sau te voi sili pe loc să îți îndeplinești pedeapsa amintită mai devreme!”

Lameh aproape că și-a pierdut mințile de furie, dar a preferat să păstreze tăcerea.

Capitolul 52

Încăpățânarea și sfidarea lui Lameh. Discursul tăios al lui Kisehel și răspunsul arogant al lui Lameh

(26 octombrie 1842)

O vreme, Kisehel a așteptat să vadă ce intenționează Lameh, sau mai bine zis, ce replică mai poate găsi. Toți cei trei mesageri știau foarte bine că Lameh este incapabil să facă vreun miracol, dar au considerat necesar să îi acorde un timp de gândire, pentru a nu emite mai târziu pretenția că nu a avut parte de așa ceva.

Văzând însă că nu are de gând să spună nimic, nefăcând altceva decât să plănuiască în sinea sa noi și noi răzbunări împotriva celor trei mesageri (inclusiv a celorlalți patru de care auzise de la femeile sale), Kisehel i-a spus cu asprime:

„Lameh, slujitor odios al lui Satan, văd că păstrezi tăcerea, căci cuvântul meu te-a prins într-o triplă capcană, şi nu faci altceva decât să îţi umpli inima cu gânduri de răzbunare, blestemându-ne continuu pe noi şi pe Dumnezeu!

Spune-mi: ce fel de om eşti tu? – Ţi-am demonstrat neputinţa faţă de noi; ţi-am revelat puterea invincibilă a lui Dumnezeu, manifestată prin noi. Îţi dai foarte bine seama că nu vei putea învinge niciodată această putere, - şi totuşi continui să opui rezistenţă, plin de încăpăţânare, spiritului iubirii eterne a lui Dumnezeu dinlăuntrul nostru.

Spune-mi: ce fel de fiinţă eşti tu? – Priveşte aceste fete, pe care le-ai aşezat pe primele două nivele ale palatului tău pentru a ne împiedica să ajungem la tine! Iată, ele erau moarte, dar puterea noastră – primită de la Dumnezeu – le-a ridicat din morţi, le-a scos şi mlaştinile în care putrezeau, le-a curăţat şi le-a dat din nou viaţă!

Ai văzut cu propriii tăi ochi ridicarea din cenuşa trupurilor lor a celorlalte femei, care au ars pe rug, revenind la viaţă, transfigurate.

De ce alte dovezi mai ai nevoie pentru a-ţi demonstra misiunea noastră divină?

Spune-mi, ce speri să obţii cu aceste gânduri de răzbunare şi cu rezistenţa pe care continui să o opui?

O, vierme mizerabil şi neputincios, care te târăşti în praful propriei tale nimicnicii! Doreşti să te opui lui Dumnezeu, deşi cu o singură suflare a gurii noastre te-am putea strivi, dacă am dori acest lucru?

O, monstru venit din iad! Doreşti să te lupţi cu Dumnezeu, deşi viaţa ta depinde în fiecare clipă de imensa Lui graţie?

Cum vrei să-L ataci pe Dumnezeu, - când ştii foarte bine că te-ar putea distruge pe loc, condamnându-te la iadul focului etern al mâniei Sale?

Până la Dumnezeu, încearcă să te lupţi cu noi, vierme mizerabil crescut în noroi, şi vei vedea cât de mari îţi sunt puterile!

Văd că arzi în focul celei mai teribile mânii împotriva mea, o, anus al diavolului! Haide, distruge-mă, dacă poţi, şi potoleşte-ţi astfel imensa ură… Te vei convinge pe loc de marea ta neputinţă şi orbire!

După cum poţi vedea, întreaga ta putere nu înseamnă nimic prin comparaţie cu o simplă răsuflare a gurii mele. Spune-mi, de ce preferi să ne sfidezi, în loc să accepţi obedienţa care te-ar putea salva, atrăgând asupra ta graţia lui Dumnezeu şi redevenind fratele nostru drag?

Vorbeşte, vorbeşte, îţi poruncesc în numele Lui, care, în imensa Sa compasiune, ne-a trimis pe noi, din înălţimile noastre sacre în noroiul tău murdar, pentru a repurta victoria asupra ta şi a te aduce înapoi, pe calea cea bună!”

Tremurând de furie, Lameh i-a răspuns: „Mi-e imposibil să înţeleg vorbele tale; căci nu aşa se vorbeşte cu un rege care a vorbit – la fel ca şi tine – direct cu Dumnezeu, obţinând de la Acesta cuvântul Lui că oricine l-ar ataca va fi ucis de 77 de ori!

Nu mă voi răzbuna pe tine, şi încă şi mai puţin pe Dumnezeu, căci îmi cunosc neputinţa.

Tu mi-ai făcut însă rău, mie, regelui Lameh! Aşa că vezi cum ai să te descurci cu Dumnezeul tău!

Ordinea şi înţelepciunea lui Dumnezeu ajung mult mai departe decât reuşesc ochii tăi. Dacă eu sunt cine sunt şi fac ceea ce fac, cu siguranţă că toate aceste lucruri se întâmplă în interiorul lui Dumnezeu, şi nu în afara Lui. Atunci, de ce mă numeşti un monstru fără pereche?

De vreme ce eu sunt regele ţinutului de jos, iar tu nu eşti decât un emisar, vorbeşte-mi aşa cum se cuvine, ca un sol, nu ca un judecător!

Altminteri, îmi poţi înfrânge trupul, dar nu şi voinţa! – Încearcă să înţelegi acest lucru, sol arogant care m-ai atacat pe mine, regele acestui ţinut nefericit şi blestemat!"

Capitolul 53

Dialogul dintre Kisehel şi lăudărosul Lameh. Lameh este silit să stea singur timp de trei zile în locul de execuţie din afara oraşului

(27 octombrie 1842)

Kisehel a răspuns pe loc discursului regal al lui Lameh: „Ascultă, Lameh, în calitatea ta de rege, ai dreptate să ne ceri aşa ceva. Ce ţi-am putea cere însă noi, în calitatea noastră de mesageri ai atotputernicului Dumnezeu, lucru pe care ţi l-am dovedit din plin prin faptele noastre?

Cum crezi că se poate împăca faptul că tu, marele rege, ne numeşti pe noi animale coborâte din munţi, cu misiunea noastră divină, ca să nu mai vorbim de toate obstacolele pe care le-ai ridicat în calea noastră, de tratamentul pe care ni l-ai aplicat de la bun început, deşi ştiau foarte bine cum stau lucrurile? – Hiade, să auzim ce explicaţii regale ne poţi oferi în această privinţă!

Dacă poţi justifica acest comportament nedemn, îţi promit că îmi voi retrage cuvintele şi îmi voi cere scuze pentru tot răul pe care ţi l-am făcut; poţi fi convins de acest lucru.

Vai ţie însă dacă nu îţi poţi justifica faptele! Căci ai apelat – întru apărarea ta – la Dumnezeu, da, la acel Dumnezeu pe care L-ai blestemat prin cuvintele şi faptele tale, devenind astfel cel mai mare blasfemiator care a existat vreodată în ordinea Sa divină. Pentru a ne condamna pe noi, cei integraţi în această ordine divină, tu ai apelat chiar la sfinţenia de neatins a Divinităţii, pe care ai spurcat-o în fel şi chip până acum!

De aceea, ai grijă cum îţi formulezi apărarea, căci altminteri va fi vai de capul tău!

Dacă nu vei reuşi să aduci argumente pertinente, vei primi prima lovitură a biciului divin! Vorbeşte, deci! *Amin"*.

Lameh i-a răspuns cu obrăznicie lui Kisehel, spunându-i: „Crezi cumva că Lameh se teme de cuvintele tale, de acel ‚Vai ție’? Niciodată!

Regele Lameh nu se va compromite oferindu-ți ție justificarea cuvintelor sale, căci el nu se teme nici de moarte, nici de Dumnezeu – dar cel mai puțin se teme de tine, chiar dacă ai fi înzestrat cu o putere de o mie de ori mai mare decât aceea pe care ai primit-o ca emisar al lui Iehova!

Dacă doreşti să mă biciuieşti cu torțe aprinse, nu ai decât! Poți să o faci până când voi muri! Îmi poți lua viața, dar nu şi voința liberă de care dispun atât timp cât sunt viu. Îți jur acest lucru pe onoarea mea regală!

Oricât m-ai chinui cu dureri temporare sau eterne, nu îmi vei slăbi niciodată voința, ci doar îmi vei hrăni astfel mânia, în timp ce voința mea va rămâne la fel de neclintită ca acum. Vei constata astfel că voința Dumnezeului tău mai poate fi înfrântă, dar voința lui Lameh nu!

Nu ai decât să mă arunci în groapa cu şerpi sau într-un cazan cu metal fierbinte, căci nu vei obține altceva de la mine decât blesteme, deopotrivă pentru tine şi pentru Dumnezeul tău! unica manieră în care mă poți supune este să mă distrugi complet, căci dacă nu voi mai exista, încăpățânarea voinței mele va dispărea şi ea odată cu mine.

De altfel, trebuie să-ți spun că Lameh dispune şi el de anumite puteri mai presus de fire, chiar dacă până acum nu s-a folosit încă de ele, aşa cum te-ai folosit tu de puterile tale supranaturale. Nu mi-am propus să mă folosesc de aceste puteri tocmai pentru a-ți demonstra în ce constă adevărata divinitate – legată exclusiv de puterea voinței mele!

De aceea, te sfătuiesc să părăseşti în trei zile oraşul meu regal! În caz contrar, îți vei primi răsplata meritată!

Deşi ai îndrăznit să îmi spui mie, regelui: ‚Vai ție!’, din considerație pentru tine nu m-am grăbit să îți acord pedeapsa cuvenită, conştient că nu eşti familiarizat cu legile acestui ținut, şi deci nu meriți pentru început decât un simplu avertisment. În plus, mi-am amintit că sunteți şi voi, la fel ca şi mine sau poporul meu, copiii lui Adam, şi că vă aflați pentru prima oară în vizită la noi. De aceea, deşi sunteți atât de nemanierați, m-am decis să vă cruț, deocamdată.

Văzând însă că – în încăpățânarea ta de catâr – continui să insişti să mă transformi pe mine, regele, într-un sclav al mofturilor tale, îți adresez şi eu un: ‚Vai ție!’, dacă nu vei părăsi oraşul meu regal în următoarele trei zile, aşa cum te-am avertizat!

Haide, pleacă de aici! Lameh nu îți va mai răspunde la nici o întrebare, iar dacă nu vei asculta, va găsi mijloacele cele mai potrivite pentru a pedepsi un blasfemiator ca tine în maniera cea mai dureroasă cu putință.

Înțelege bine ce îți spun şi pleacă!”

Kisehel i-a răspuns: „Bine, fie cum spui! Ascultați-mă voi, femei şi fete, precum şi voi, gărzi de corp ale lui Lameh şi toți cei care ne-au urmat până aici! Veți părăsi împreună cu noi acest loc. Singur Lameh va rămâne aici timp de trei zile, pentru a simți pe pielea lui efectul biciului divin!

Sper ca după acest interval de timnp să fim mai bine primiți de el! Aşa să fie!”

Şi toți cei de față au plecat către oraş, însoțindu-i veseli pe cei trei mesageri. Numai Lameh a rămas, incapabil să se mişte din loc. Cât despre locuitorii oraşului, acestora li s-a interzis cu dumneavoastră ca timp de trei zile să se apropie de locul cu pricina.

Capitolul 54

Kisehel, Sethlahem şi Joram îi vizitează pe cei patru frați bolnavi. Spiritul lui Abel îl învață pe Kisehel importanța virtuții răbdării. Vindecarea celor patru bolnavi

(28 octombrie 1842)

În timpul celor trei zile libere, cei trei mesageri i-au vizitat pe ceilalți patru frați ai lor, care zăceau bolnavi într-un han, căci spiritul lui Abel îi pedepsise uşor pentru greşeala de a se fi lăsat atraşi de femeile de moravuri uşoare ale lui Lameh.

Cei trei ştiau că este voința Mea ca frații lor să primească această pedeapsă uşoară, dar nu ştiau cine a fost acela care le-a aplicat-o.

Kisehel Mi s-a adresat în această chestiune, iar Eu i-am trezit vederea interioară, permițându-i să vadă spiritul lui Abel. Prosternându-se în fața acestuia, Kisehel l-a întrebat: „Frate din ceruri, cât timp îi vei mai ține pe sărmanii mei frați sub această pedeapsă?”

Abel i-a răspuns: „Până când spectrul cărnii va dispărea din inimile lor.

Iată cum arată inimile lor deschise. Poți vedea cu uşurință că în camerele în care ar trebui să existe numai iubirea pentru Dumnezeu se lăfăiesc prostituatele goale, cu forme unduioase, privite cu lăcomie de ochii spirituali ai fraților voştri.

Aceste imagini trebuie distruse; abia atunci voi ridica biciul meu de pe umerii lor.

De aceea, poți să îi mustri cu severitate, arătându-le unde greşesc, dar fără a menționa numele meu”.

În continuare, Kisehel a întrebat spiritul lui Abel: „Ascultă, frate mult iubit din ceruri! Ce speranțe crezi că mai există pentru Lameh? După părerea mea, el nu va renunța niciodată la împietrirea inimii sale. Şi chiar dacă ar face-o, nu crezi că această schimbare ar doar una de fațadă, şi nu adevărata transformare spirituală cerută sufletului?”

Dar Abel i-a spus lui Kisehel: „Dragă frate! Nu te mai gândi la finalul poveştii, ci acționează conform voinței lui Dumnezeu, pe care o cunoşti foarte bine, şi te asigur că totul va merge ca pe roate, iar lucrurile vor cunoaşte deznodământul firesc.

Mai presus de toate, tu ai nevoie să-ţi cultivi virtutea răbdării; atunci când vei dispune pe deplin de această virtute, totul va deveni extrem de uşor pentru tine.

De aceea, nu te mai gândi la trucurile lui Lameh, ci limitează-te să îndeplineşti strict voinţa Domnului, la fel ca şi până acum. Te asigur că aceasta este calea cea mai scurtă către iubirea şi justiţia divină.

Nu ar trebui să-ţi pese dacă Lameh se hotărăşte să îşi schimbe inima astăzi, mâine sau peste câţiva ani, - căci aceste lucruri ţin de puterea Domnului. Căile Lui sunt insondabile, iar sfaturile Lui imposibil de înşeles până în implicaţiile lor ultime.

Noi ştim însă foarte bine că acţionăm corect numai atunci când respectăm voinţa Lui divină şi când îl iubim pe El mai presus de orice, ca pe un Tată preasfânt şi preaplin de iubire.

De aceea, nu te mai gândi la finalitatea misiunii primite şi acţionează în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu, lăsând restul în mâinile Lui atotputernice. Dacă vei proceda astfel, poţi să fii convins că lucrurile vor avea o finalitate fericită.

Ia exemplu de la mine! Crezi că mie îmi pasă când se vor vindeca cei patru fraţi ai tăi? Nicidecum! Căci iubirea mea pentru ei este convinsă anticipat că înţelepciunea infinită a Tatălui preasfânt nu a ales pentru ei un remediu ineficient.

Sarcina mea nu constă în altceva decât punerea în aplicare a remediului indicat, cu toată rigoarea. Restul stă în mâinile Tatălui.

După cum vezi, avem cu toţii nevoie de răbdare, mai presus de orice. Cel care deţine în inima sa această virtute vede întotdeauna fructele acţiunilor sale, în timp ce cel nerăbdător distruge de multe ori într-o singură clipă ceea ce a construit în zece ani.

Dacă o mamă vede iubirea copiilor ei pentru ceea ce este frumos şi sublim, dar inima ei devine prea nerăbdătoare, şi chiar enervată că aceştia nu înţeleg încă lucrul către care inima lor s-a îndreptat deja cu ardoare (întrucât minţile lor nu s-au dezvoltat pe deplin), - spune-mi, ce se va alege de dezvoltarea interioară a sufletelor acestor copii? Dar de spiritul lor?

La rândul lor, copiii se vor enerva, şi chiar îşi vor dispreţui mama în sinea lor, considerând-o neînţelegătoare şi respingând-o în inimile lor.

Pentru dezvoltarea interioară a copiilor ei o mamă are nevoie mai presus de orice de răbdare; fără aceasta, ea nu va creşte decât nişte sclavi şi nişte servitori, nu nişte oameni liberi şi nobili. Gândeşte-te atunci de câtă răbdare trebuie să dăm dovadă noi, cei aleşi de Tatăl ceresc să fim nişte indicatoare ale drumului corect, pentru a nu deveni (din cauza nerăbdării noastre) nişte obstacole în calea celor pe care ar trebui să-i ghidăm, îndepărtându-i astfel de scopul cel nobil şi viu.

La fel şi tu, dragul meu frate, urmăreşte să ai mai multă răbdare în misiunea pe care ai primit-o, şi nu te mai comporta precum mama cea oarbă, care preferă să îşi vadă copiii spărgând pietre decât admirând lucrurile

frumoase care le desfată inimile, trezindu-le. În acest fel, te asigur că munca ta va fi încununată de succes.

Primeşte aşadar binecuvântarea inimii mele, în numele Tatălui preasfânt. *Amin".*

După care Abel a devenit din nou invizibil, în timp ce Kisehel şi-a gravat adânc cuvintele sale în inimă, împărtăşindu-le inclusiv fraților lui, fără a le spune însă de la cine le-a primit.

Şi cu toții s-au bucurat şi M-au slăvit în inimile lor. Foarte curând, inclusiv cei patru s-au simțit mai bine, căci au ascultat cuvintele lui Kisehel, curățindu-şi inimile de imaginile desfrânate şi redobândind astfel grația Mea. În scurt timp, toți cei şapte frați au părăsit hanul.

Capitolul 55

Despre puterea rugăciunii rostite din inimă. Efectul pozitiv al postului pe care Lameh a fost silit să îl țină. Căința lui Lameh şi grația Domnului

(31 octombrie 1842)

În cea de-a treia zi, Kisehel le-a chemat la el pe fetele şi femeile salvate şi le-a spus: „Ascultați-mă, fete şi femei mântuite! Cele trei zile au trecut. De aceea, haideți să vedem ce face Lameh.

Mergeşi la palat şi spuneți-le gărzilor de corp să vină şi ele, dar de data aceasta să aducă lopeți şi sape, nu arme. Cât despre voi, îmbrăcați-vă de sărbătoare şi luați cât mai multe alimente cu voi! Haideți, mergeți şi îndepliniți misiunea pe care v-am dat-o".

Femeile au trecut imediat la treabă, bucurându-se şi slăvind numele lui Dumnezeu. ele s-au rugat de asemenea pentru sufletul lui Lameh, implorându-i lui Dumnezeu grația Sa pentru înmuierea inimii încăpățânate a acestuia.

După o scurtă vreme, femeile s-au întors şi le-au spus celor şapte frați că totul a fost îndeplinit conform indicațiilor lor.

Kisehel le-a spus: „Foarte bine. O, fete şi femei! Dacă ați şti ce bucurie ne-ați făcut rugându-vă pentru sufletul sărmanului Lameh, focul fericirii din inimile noastre v-ar cuprinde pe loc şi v-ar dizolva pentru a doua oară, de data aceasta cu o intensitate chiar mai mare decât focul produs de lemne.

Slăvit fie de-a pururi Tatăl ceresc! Continuați să vă rugați şi vom asista chiar astăzi la un adevărat miracol în legătură cu Lameh. Acum, haideți să mergem la el. *Amin".*

După care, s-au sculat cu toții de sub smochinul care le servise drept locuință şi au purces către mlaştinile în care rămăsese Lameh, chinuit de foame şi de sete.

Văzând marele alai care se apropia de el, Lameh şi-a ridicat braţele către cer şi i-a spus cu o voce tremurătoare lui Kisehel:

„Atotputernice emisar al Celui al cărui nume limba mea nu mai îndrăzneşte să-l pronunţe! Nu te mai teme de voinţa mea, căci aceasta a cedat pentru totdeauna. Te implor, dă-mi ceva de mâncare, căci mor de foame şi de sete!”

Atunci, Kisehel le-a spus fetelor: „Aduceţi mâncare şi băutură şi daţi-i să mănânce lui Lameh după pofta inimii!”

Femeile au făcut ce li s-a spus, dar Lameh s-a bătut cu pumnii în piept, spunând:

„O, Graţie divină! Oare mai este vrednic păcătosul Lameh să primească mâncare şi băutură din mâinile celor pe care Tu le-ai mântuit?”

Kisehel i-a răspuns: „Da, frate Lameh! Căci bunătatea Tatălui este mai mare decât graniţele tuturor cerurilor. De aceea, poţi mânca şi bea liniştit”.

Auzind aceste cuvinte, Lameh a început să plângă, căci şi-a dat seama de imensitatea crimelor sale, după care a spus: „O, voi, emisari puternici ai Graţiei eterne! Eu nu voi putea fi iertat niciodată, căci prea mare este numărul crimelor pe care le-am săvârşit!

Pot vedea cu claritate acest lucru în inima mea, care este plină de şerpi şi de viermi veninoşi, că sunt înconjurat de o mulţime de oameni care îşi ridică disperaţi mâinile la cer, blestemându-mă şi strigând cu guri însângerate la Dumnezeu, pentru a cere răzbunare.

Da, mor de foame şi de sete, dar nu pot mânca şi nu pot bea nimic, căci această viziune interioară este prea hidoasă în faţa voastră, şi cu atât mai mult a Celui ai cărui mesageri sunteţi.

De aceea, lăsaţi-mă să mor de foame şi de sete, căci pe mulţi i-am ucis şi eu, lăsându-i să moară de foame.

Lăsaţi-mă să mor de foame, de sete, de disperare şi durere, căci nu merit o soartă mai bună.

Am blasfemiat împotriva lui Dumnezeu şi a voastră, ba chiar am încercat să vă distrug.

O, lăsaţi-mă să mor de disperare şi durere, dar mai ales din cauza remuşcărilor, căci nu merit o soartă mai bună!”

După o scurtă pauză, el a strigat cu putere mulţimilor invizibile care îi asaltau inima: „O, voi, pe care v-am nenorocit! Strigaţi, strigaţi-L cu putere pe Judecătorul etern şi cereţi-i răzbunare eternă!

Nici o pedeapsă nu ar fi prea mare pentru mine!”

După care s-a prăbuşit la sol, plângând amarnic. Toţi cei de faţă au rămas impresionaţi de aceste remuşcări şi au început să plângă alături de el.

Dar Kisehel s-a îndreptat către Lameh, l-a atins pe umăr şi i-a spus: „Frate Lameh, ridică-te şi priveşte-ne, ca să vezi cu ochii tăi cum se răzbună iubirea lui Dumnezeu pe păcătoşii care îşi recunosc cu sinceritate păcatul

comis împotriva lui Dumnezeu şi a oamenilor, umilindu-se şi considerându-se mai prejos de toate celelalte creaturi!”

Lameh s-a ridicat tremurând de la sol şi a văzut în mijlocul cercului format de cei şapte mesageri un nor luminos.

Şocat de această imagine, el şi-a adunat puterile şi l-a întrebat pe Kisehel, care îl privea într-un mod cât se poate de prietenos şi de frățesc: „O, mesager sublim al Atotputernicului! Ce se întâmplă?”

Din norul luminos s-a auzit atunci o voce care spunea: „Lameh, Mi-ai încălcat mult timp ordinea divină, dar acum te-ai căit şi te-ai smerit în fața Mea şi a fraților tăi. De aceea, ți-am iertat toate păcatele şi te-am eliberat de povara faptelor tale rele!

De aceea, ridică-te şi fii mântuit. De acum înainte, compensează prin iubirea ta pentru Mine şi pentru frații tăi toate greşelile pe care le-ai comis în timpul apostaziei tale!

Acum, mănâncă şi bea, căci Eu, Dumnezeul, Creatorul şi Domnul tău, am binecuvântat această hrană şi această băutură pentru tine!

Mesagerii Mei îți vor spune ce vei avea de făcut în viitor şi îți vor explica cum trebuie să procedezi!

Eu, Cel care îți vorbeşte, sunt Cel care ți-a vorbit şi atunci când ți-ai măcelărit frații!”

După care norul a dispărut, iar lanțurile în care era legat Lameh au fost dezlegate.

Văzându-se eliberat, Lameh s-a îndreptat imediat către Kisehel şi i-a spus: „Mesager atotputernic al lui Dumnezeu, care mi-a vorbit cu atâta blândețe, eliberându-mă de imensul meu păcat, iartă-mă şi tu pentru ofensele pe care ți le-am adus, ție şi fraților tăi, şi fii convins că de acum înainte nu voi mai fi un rege, ci ultimul dintre slujitorii tăi. Doresc ca tu să fii rege în locul meu, în numele Celui Preasfânt!”

Dar Kisehel i-a răspuns: „Ascultă, frate Lameh, acum eşti slăbit! Întăreşte-ți trupul cu mâncare şi băutură, după care vom mai discuta despre ceea ce avem de făcut, conform ordinii divine!”

Iar Lameh a mâncat şi a băut după pofta inimii.

Capitolul 56

Recunoştința exprimată de gură şi recunoştința inimii. Lameh cel recent convertit doreşte să curețe tăblița din piatră

(2 noiembrie 1842)

După ce şi-a potolit pe deplin foamea, Lameh s-a ridicat şi i-a spus lui Kisehel: „Atotputernice mesager al marelui Dumnezeu! iată, mi-am potolit foamea cu mâncarea binecuvântată de El. întreaga mea ființă este copleşită de recunoştință față de Cel care mi-a binecuvântat mâncare şi care a ridicat de la mine imensul păcat în fața Lui, a voastră, a oamenilor şi a întregului pământ.

Din păcate, îmi lipsesc cuvintele pentru a exprima aşa cum trebuie această recunoştinţă atât de mare în ceea ce mă priveşte, deşi pentru Dumnezeu şi pentru graţia Lui ea pare cu siguranţă minoră.

De aceea, te rog, învaţă-mă cuvintele potrivite pentru a exprima ceea ce simt acum cu atâta putere, căci bănuiesc că acest sentiment va continua să se amplifice în viitor.

O, dragă prietene al Celui Preaînalt, coboară-ţi privirea asupra celui nevrednic şi împlineşte-i această dorinţă!"

Kisehel i-a răspuns: „Frate Lameh, te asigur că îţi faci griji de pomană, căci în faţa lui Dumnezeu aceste lucruri nu contează deloc. Crede-mă, Domnul, Tatăl nostru preasfânt, nu se lasă sedus de cuvinte, ci priveşte întotdeauna în inimile noastre.

Recunoştinţa pe care o simţi acum ca o flacără care încearcă să-ţi consume inima – aceasta este singura care este pe placul Tatălui. De aceea, cultivă continuu această stare, iar Tatăl va accepta întotdeauna ofranda ta.

Ascultă-mă: când un om primeşte o mare graţie din partea Tatălui, el îi mulţumeşte cu inima plină de ardoare şi iubire, păstrând această atitudine pură şi autentică până când îşi epuizează forţa cuvintelor. În realitate, acestea nu exprimă decât satisfacţia pentru bunătatea care s-a revărsat asupra lui.

După această manifestare a recunoştinţei, inima se uşurează şi devine mai calmă, dar se pune întrebarea dacă nu cumva focul iniţial al iubirii s-a cam răcit, inima considerând că şi-a făcut datoria prin cuvintele sale de recunoştinţă şi uitând să îşi perpetueze această stare.

Cam aşa stau lucrurile, dragă frate Lameh! Amândoi avem copii şi ştim ce înseamnă să fii părinte.

Personal, am descoperit că atunci când copiii mei îmi mulţumesc verbal pentru ceea ce fac pentru ei păstrează cel mai puţin starea de recunoştinţă. În schimb, cei care păstrează tăcerea atunci când le fac un dar, ar fi oricând gata să intre şi în foc pentru mine, atât de mare este recunoştinţa din inimile lor.

Deşi nu aud decât rareori cuvinte de recunoştinţă din gura lor, am văzut în schimb nenumărate lacrimi de mulţumire, bucurie şi adoraţie în ochii lor, - şi crede-mă, frate Lameh, prefer de o mie de ori aceste lacrimi tăcute în faţa celor mai frumoase cuvinte ale altor copii ai mei, mai superficiali. Da, preţuiesc aceste lacrimi mai mult decât întreaga lume la un loc!

Căci copilul care se grăbeşte să îmi mulţumească în cuvinte scapă repede de sentimentul de recunoştinţă faţă de mine, pe când celălalt, care îmi mulţumeşte în tăcere, îşi păstrează de-a pururi recunoştinţa în inima sa.

Acelaşi principiu se aplică şi în cazul lui Dumnezeu, care nu priveşte decât în inima omului. Pentru El, recunoştinţa durabilă a inimii înseamnă infinit mai mult decât cea trecătoare, exprimată în cuvinte, care goleşte inima de focul iubirii.

Aşadar, mulţumeşte-i întotdeauna Domnului aşa cum o faci acum, iar recunoştinţa ta va fi primită aşa cum se cuvine, căci Dumnezeu se va bucura de inima ta plină de fervoare.

Cultivă în permanenţă acest sentiment, iar Tatăl preasfânt îşi va găsi veşnic plăcerea în tine, căci El revarsă o mie de graţii asupra celui care îşi perpetuează recunoştinţa în inima sa, dar nu se uită la cel care se mulţumeşte să o exprime în câteva cuvinte, după care uită cu totul de ea.

Cumpăneşte la aceste cuvinte, acum, că ţi-ai întors inima către Dumnezeu, căci de aceea ne aflăm aici, ca să te ajutăm prin toate puterile noastre să descoperi calea cea bună! De aceea, nu ezita să ne mărturiseşti toate dorinţele tale. *Amin".*

Emoţionat la culme, Lameh a sărit în sus de bucurie şi i-a spus lui Kisehel: „O, prietene întru Dumnezeu, Creatorul atotputernic al cerului şi al pământului! Frate slăvit de pe înălţimile sacre, sălaş permanent al Domnului atotputernic, acceptă mai întâi de toate lacrimile mele, ca mărturie a recunoştinţei veşnice pe care ţi-o port pentru învăţătura ta sublimă şi plină de înţelepciune. Căci recunosc în fiecare cuvânt al tău adevărul şi sfinţenia. Da, nu există decât o singură manieră de a-ţi exprima recunoştinţa şi adoraţia, în toată plenitudinea adevărului, iar aceasta este eternă! De acum înainte, nu voi mai renunţa niciodată la acest sentiment!

În ceea ce priveşte dorinţele mele, nu am decât una singură. Există o amintire care continuă să mă tulbure, iar aceasta se referă la tăbliţa din piatră de care mi-am bătut joc cu atâta cruzime. Îngăduie-mi să sap cu propriile mele mâini, să o curăţ, iar apoi să o venerez, dacă mai sunt demn de un asemenea lucru".

Kisehel i-a răspuns: „Iată, servitorii tăi au pregătit deja uneltele necesare.

Este suficient că ai săvârşit această acţiune în inima ta, restul îl vor face servitorii tăi. Noi avem lucruri mai importante de făcut. *Amin".*

Capitolul 57

Lameh recunoaşte şi laudă iubirea părintească a lui Dumnezeu şi bunătatea acestuia. Căinţa şi iubirea celui convertit transformă murdăria păcatului în aur curat

(3 noiembrie 1842)

Auzind cuvintele lui Kisehel, Lameh s-a aruncat în genunchi şi a început să se roage, cu mâinile ridicate la cer: „O, Doamne, o, Doamne, cât de mare trebuie să fie iubirea Ta, de vreme ce îţi reverşi graţia chiar şi asupra unui păcătos atât de mare ca mine!

Mi-ai luat chiar şi această sarcină ingrată, dar de care mă simt întru totul nevrednic, şi ai dat-o altcuiva, onorându-mă astfel într-o manieră nemeritată!

O, Doamne, o, Doamne, cât de bun trebuie să fii Tu ca să-l priveşti pe păcătosul cel mai ticălos care a existat vreodată pe pământ aproape ca şi cum nu ar fi păcătuit niciodată în faţa Ta!

O, prieteni fericiţi ai fiinţei mele şi ai sărmanului meu popor, a cărui sărăcie o realizez abia acum – vai mie! – căci cauza ei sunt eu, o, prieteni, ce senzaţie trebuie să existe în inima voastră, care realizaţi plenar că Dumnezeu cel atotputernic, Iubirea supremă, este Părintele vostru!

O, copii puternici şi sublimi ai Dumnezeului atotputernic, spuneţi-mi: ce simţiţi atunci când inima vă spune că: ‚Dumnezeu este Tatăl meu'?

Vai, ce prăpastie imensă există între mine şi voi! Voi v-aţi născut din lumina eternă a lui Dumnezeu şi aţi primit viaţa eternă prin iubirea Lui părintească infinită – în timp ce eu nu sunt decât un copil al noroiului, un fiu al şarpelui, la fel ca şi tatăl meu, Cain!

O, prieteni, abia acum înţeleg de ce le place şerpilor să se încălzească la soare. Probabil căldura şi lumina soarelui le dă aceeaşi plăcere pe care mi-o oferă acum mie prezenţa voastră, a copiilor luminii eterne a lui Dumnezeu, Tatăl vostru preasfânt.

Da, da, până şi copiii pământului se bucură de sublimele raze ale soarelui. Chiar şi marele păcătos Lameh este fericit astăzi în prezenţa luminii voastre sacre, eterne, care străluceşte asupra voastră direct din inima Lui, al cărui nume – atât de sfânt, vai! – a fost blasfemiat într-o manieră atât de odioasă de către mine!

O, copii ai lui Dumnezeu cel etern, chiar aici, în locul în care îngenunchez şi plâng acum, am comis crima cea mai cumplită între toate; aici se află îngropată tăbliţa cu Numele sacru!"

După care Lameh a început să plângă cu suspine, dar Kisehel l-a ajutat să se ridice, l-a îmbrăţişat şi i-a spus: „Iubitul meu frate, fratele meu Lameh! Ascultă, eu şi toţi ceilalţi te numim fratele nostru. Cum poţi să vorbeşti atunci de o prăpastie care ar exista între tine şi noi?

Spune-mi, iubite frate Lameh: simţi în inima ta o iubire foarte mare, absolut copleşitoare, pentru Dumnezeu?"

Profund mişcat, Lameh i-a răspuns: „O, prietene venit din înălţimile luminoase! Dacă inima şi întreaga mea fiinţă nu ar fi invadate de o iubire atât de mare, revărsată asupra celei mai nevrednice creaturi de pe pământ, cum crezi că aş fi putut intui ce trebuie să simţiţi voi – adevăraţi copii – atunci când îl numiţi pe Dumnezeu Părintele vostru?"

Strălucind de fericire, Kisehel l-a prins pe Lameh de mână şi a strigat cu voce puternică: „O, frate, slăvit fie de-a pururi Tatăl nostru ceresc, căci El mi-a permis privilegiul nepreţuit de a găsi din nou un frate pe care îl credeam pierdut!

Frate Lameh, bucură-te alături de mine; căci crede-mă, suntem amândoi copiii aceluiaşi Părinte din ceruri, iar între noi nu mai există o prăpastie atât de mare precum cea despre care vorbeai, de vreme ce suntem copiii aceluiaşi Părinte.

Dacă nu ar fi aşa, noi nu am fi venit la tine, iar Dumnezeu nu ţi-ar fi vorbit direct!

Atât timp cât am venit la voi, cu scopul de a vă salva – pe tine şi pe poporul tău – de la pierzanie, este evident ca lumina zilei că voi sunteți frații noştri dintotdeauna.

De aceea, bucură-te alături de mine; căci ai fost pierdut, iar eu te-am regăsit.

De când e lumea, bucuria omului care a pierdut şi a regăsit ceva a fost mai mare decât aceea provocată de o posesiune pe care nu a pierdut-o niciodată.

De aceea, bucuria produsă de tine este de o sută de ori mai mare decât cea pe care ne-o fac frații noştri de pe înălțimi, pe care nu i-am pierdut niciodată.

Tu ai dezgropat deja tăblița şi ai curățat-o cu lacrimile tale sincere de căință, transformând astfel murdăria în care ai ascuns-o în aurul cel mai pur şi în pietre prețioase.

Haide să-i punem la treabă pe muncitori şi te vei convinge cu ochii tăi de puterea de transmutație pe care o are o inimă plină de iubire şi de căință, capabilă să transforme noroiul în aur".

Atunci, Lameh s-a adresat soldaților: „De vreme ce este voința sfântă a lui Dumnezeu, veniți şi începeți să săpați!" – Ceea ce soldații au şi făcut, de îndată.

Vă puteți imagina uluirea celor prezenți – inclusiv a lui Lameh – atunci când în groapă nu s-au găsit decât aur şi pietre prețioase de o valoare inestimabilă!

Când, după o oră de săpat, soldații au ajuns în sfârşit la tăblița propriu-zisă, toată lumea a constatat că aceasta se transformase într-o tăbliță de rubin, ce strălucea amețitor în razele soarelui şi pe care era înscris cu litere de foc numele lui Iehova. Atunci, cu toții au căzut la pământ, slăvind Numele cel sacru.

Iar Lameh s-a bătut cu pumnii în piept şi a strigat: „O, Dumnezeule, cât de mare este grația pe care o reverşi asupra mea!"

Capitolul 58

Sarcina pe care i-o dă Kisehel lui Lameh: aceea de a construi un templu în care să fie depozitată prețioasa tăbliță sacră

(7 noiembrie 1842)

După scoaterea la lumină a prețioasei tăblițe şi după ce toată lumea a adorat Numele cel sacru, Kisehel a luat tăblița, a strâns-o la piept, şi a rostit următoarele cuvinte, ca şi cum s-ar fi adresat tăbliței:

„O, Nume sacru, prim cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu, care ai existat înainte de apariția vreunei alte ființe gânditoare, conştiente de sine, în afara lui Dumnezeu, - Tu, care eşti Cauza Primă a tuturor ființelor care au umplut infinitatea, o, Cuvânt Divin, cât de blând străluceşti Tu în fața mea!

Cât de simple sunt simbolurile tale, deşi nu au nici început, nici sfârşit.

Da, este firesc să fie aşa, căci nici Dumnezeu nu are un început sau un sfârşit.

El este – şi va rămâne de-a pururi – un Dumnezeu infinit. De aceea, acest desen reprezintă pentru noi imaginea corectă a Numelui cel sacru, motiv pentru care va rămâne pentru totdeauna un motiv de slavă şi adorație, în amintirea Celui pe care îl simbolizează".

După care, Kisehel s-a întors către Lameh şi i-a spus, profund mişcat: „Lameh, priveşte această nestemată sfântă; de acum înainte, ai datoria să o consideri emblema sacră a inimii tale, a țării tale şi a poporului tău!

În acest loc vei construi o casă înzestrată cu cinci ferestre, apoi cu şapte, şi în sfârşit cu zece, precum şi cu trei intrări: una cu fața către apus, alta cu fața către miazăzi şi cea de-a treia cu fața către miazănoapte.

În ceea ce priveşte zidul orientat către răsărit, aici vei construi ferestrele, pe trei rânduri,: cinci dintre ele pe rândul de sus, şapte pe rândul de mijloc şi zece pe rândul de jos. Casa va fi perfect rotundă şi va avea unsprezece măsuri în înălțime. Diametrul ei va fi egal cu înălțimea.

Vei acoperi pereții interiori cu aur şi pietre prețioase. Acoperişul va fi o jumătate de sferă şi va fi poleit atât în interior cât şi în exterior cu aur şi pietre prețioase. Deasupra acoperişului vei construi trei sfere, fiecare cu o înălțime de trei măsuri, amplasate una deasupra celeilalte şi poleite cu aur.

În centrul casei, care nu va avea etaje, vei înălța un altar alcătuit numai din rubine şi diamante, şi vei fixa aici, în poziția cuvenită, această tăbliță.

După construirea acestui templu, conform indicațiilor mele, vei curăța locul în jur pe o mare distanță şi nu vei mai permite alte construcții în vecinătatea lui; căci templul trebuie să rămână sfânt.

În zilele de Sabat, porțile templului trebuie să rămână deschise pe parcursul întregii zile. În schimb, în zilele lucrătoare ele vor trebui să stea închise.

Nici un bărbat nu trebuie să intre în templu cu capul neacoperit şi nici o femeie cu fața descoperită.

Toți cei care vor intra în acest templu cu inima curată, slăvindu-L aici pe Dumnezeu, vor primi o mare putere.

În schimb, cei care vor blasfemia aici îşi vor găsi judecata, fie în el, fie în imediata lui apropiere; din acest motiv, templul va trebui înconjurat cu un zid cu o înălțime de trei măsuri, în care va exista o singură poartă masivă.

Zidul exterior al templului va trebui să fie zugrăvit până la o înălțime de patru măsuri, la bază în roşu, la mijloc în verde, iar în partea de sus în alb.

Aceste trei culori le vor aminti celor care vor pătrunde în templu că nu se pot apropia de Dumnezeu decât prin iubirea inimilor lor (simbolizată de culoarea roşu), şi nu pot păstra această apropiere decât prin credință şi loialitate – răsplata vie a iubirii pure (simbolizată de culoarea verde). Cei care

se vor menține fermi în credința şi loialitatea lor față de Dumnezeu vor beneficia şi de următoarea răsplată (simbolizată de culoarea alb), care se referă la vitalitatea înnăscută a credinței, căci albul este lumina spiritului care se naşte din flacăra vie a iubirii de Dumnezeu din inimă.

Acum, dragă frate Lameh, ştii ce ai de făcut. Mai am o singură indicație în legătură cu templul: la construcția lui nu trebuie să contribuie nici un om care se simte forțat să muncească, ci numai cei care doresc să participe din iubire pură! Căci numai constructorii plini de iubire vor fi binecuvântați de munca lor; cei care vor munci forțați îşi vor găsi astfel moartea! De aceea, respectă acest principiu.

Trimite chiar în această zi mesageri în toate direcțiile, pentru ca oamenii să afle, iar construcția templului să poată începe chiar mâine.

În timpul acestei nopți, mlaştinile din zonă vor dispărea, iar pământul va deveni ferm, căci aceasta este voința Domnului.

Haide, dragă frate Lameh, să trimitem mesagerii de care vorbeam. *Amin"*.

Capitolul 59

Mesajul lui Lameh către poporul său. Soldații neascultători ai lui Lameh. Masa miraculoasă îi întăreşte pe soldați

(8 noiembrie 1842)

După primirea acestor instrucțiuni de la Kisehel, Lameh a devenit extrem de fericit, slăvindu-Mi numele şi mulțumindu-Mi pentru marea grație pe care am revărsat-o asupra lui, considerându-l demn să construiască un asemenea templu care să adăpostească numele Meu.

După ce M-a adorat astfel o vreme în inima lui plină de iubire şi de căință, el s-a întors către soldații săi şi către slujitorii regali, şi le-a spus:

„Ați asistat, la fel ca şi mine, la marele miracol, şi ați auzit ce trebuie să facem pentru construirea templului cel sfânt, direct din gura mesagerului atotputernic al lui Dumnezeu.

De aceea, plecați acum în toate direcțiile, în numele marilor mesageri şi în numele supremului Dumnezeu, şi invitați-i pe toți cei care doresc – din iubire pentru Dumnezeu – să participe în mod voluntar la această lucrare.

Povestiți-le tuturor ce s-a întâmplat cu Lameh, astfel încât nimeni să nu se mai teamă de el. De acum înainte, toată lumea are voie să vorbească şi să spună tot ce gândeşte şi ce simte.

Spuneți-le de asemenea că Lameh cel Crud, această hienă în trup de om, s-a transformat într-un miel care regretă amarnic fiecare picătură de sânge pe care a vărsat-o şi fiecare lacrimă care a curs din cauza chinurilor provocate de el.

Proclamați pretutindeni, cu voce tare, faptul că Lameh a fost iertat pentru cumplitele sale păcate prin grația plină de compasiune a lui

Dumnezeu, cel pe care l-a descris Părintele Farak, şi că de acum înainte va face toate eforturile pentru a-şi ispăşi crimele, privindu-i pe toţi drept fraţii şi surorile lui.

De aceea, nimeni nu trebuie să se mai teamă vreodată de Lameh! Ştiind toate acestea, plecaţi şi proclamaţi pretutindeni voinţa lui Dumnezeu, nu a mea! Aşa să fie!"

Soldaţii au ezitat însă, ca şi cum nu ar fi dorit să împlinească porunca lui Lameh.

Văzând acest lucru, Lameh s-a întristat. Apoi, tristeţea lui s-a transformat în ardoare, motiv pentru care li s-a adresat astfel soldaţilor neascultători:

„Ascultaţi, gărzi indolente şi servitori leneşi de la curtea mea: când Lameh vă obliga să faceţi ceva cu ajutorul nuielelor din metal eraţi foarte ascultători.

Acum vă roagă ca un frate şi nici nu vreţi să auziţi rugămintea sa!

Vă avertizez însă că nu împotriva mea se întoarce neascultarea voastră, ci împotriva atotputernicului Dumnezeu – aşa că păziţi-vă!

Eu nu v-am poruncit nimic, ci doar v-am transmis voinţa lui Dumnezeu. faceţi ce vreţi, dar aveţi grijă ca pedeapsa lui Dumnezeu să nu cadă asupra voastră!"

După care Lameh s-a întors către Kisehel şi i-a spus: „O, emisar atotputernic al lui Dumnezeu, spune-mi, unde am greşit atunci când am proclamat acestor fraţi ai noştri voinţa lui Dumnezeu, cerându-le să o îndeplinească?"

Iar Kisehel i-a răspuns: „Frate Lameh, fiecare cuvânt al tău a fost cât se poate de potrivit, dar soldaţii şi servitorii tăi sunt slăbiţi şi înfometaţi. De aceea, îţi propun să începem prin a-i hrăni, iar apoi ei vor face cu siguranţă ceea ce trebuie". – Dar Lameh s-a înclinat în faţa lui Kisehel şi l-a întrebat:

„O, mărite prieten, învaţă-mă ce trebuie să fac, căci nu avem nimic de mâncare aici, pentru a satisface foamea acestor sărmani flămânzi!

Să-i trimit la palat, pentru a scoate din hambarele mele cele mai bune fructe, sau să le trimit pe fete pe le aducă aici?

O, prietene, spune-mi ce trebuie să fac, iar eu voi asculta sfatul tău".

Atunci, Kisehel i-a spus lui Lameh: „Ascultă, frate, nici una din cele două alternative nu este necesară. Căci iată, fetele şi femeile au destule coşuri, în care le-a mai rămas ceva de mâncare. Tot ce avem de făcut este să le binecuvântăm, pentru a ne asigura că hrana va ajunge pentru toată lumea". Lameh a căzut la picioarele lui Kisehel şi i-a cerut binecuvântarea.

Kisehel s-a adresat fetelor şi femeilor după cum urmează: „Aşezaţi aici coşurile cu resturile de mâncare". – După ce femeile au făcut ce li s-a spus, Kisehel şi fraţii săi şi-au ridicat privirile către cer, iar Kisehel a binecuvântat alimentele din coşuri.

Instantaneu, acestea s-au umplut până la refuz cu mâncare. Atunci, Kisehel i-a chemat la el pe soldaţi şi le-a spus: „Ei bine, soldaţi neascultători

şi leneşi, veniţi şi mâncaţi după pofta inimii, pentru a putea îndeplini apoi ordinul lui Lameh! *Amin".*

Abia după ce s-au hrănit cu alimentele apărute prin graţia Mea M-au recunoscut pe deplin aceşti soldaţi, slăvindu-Mi numele.

După rugăciunea de mulţumire, ei s-au ridicat în grabă şi au îndeplinit porunca lui Lameh, aducând un mare număr de lucrători pentru construcţia templului.

Capitolul 60

Kisehel îl învaţă pe Lameh cum trebuie prelucrat aurul brut. Este chemat Thubalkain

(9 noiembrie 1842)

După plecarea mesagerilor în vederea angajării de lucrători, pe la orele cinci după-amiaza (conform cronologiei de astăzi), Kisehel s-a întors către Lameh şi i-a spus:

„Ascultă, Lameh, în acest loc se află mii de tone de aur din cel mai pur! Acesta este cel mai preţios metal de pe pământ, dar în această formă, amestecat cu pământ, nu valorează nimic.

De aceea, el trebuie mai întâi purificat de un aurar, prin puterea focului. Când ajunge să curgă, el poate fi prelucrat cu uşurinţă, bătut cu ciocanul pe o nicovală grea până când capătă forma unei plăci.

De aceea, vei avea nevoie de un aurar priceput.

Dacă ai un asemenea meşter, cheamă-l aici, iar noi îl vom instrui cum trebuie prelucrat acest minereu".

Plăcut impresionat de aceste informaţii, Lameh i-a răspuns pe loc: „Ascultă, prietene bun, problema poate fi cu uşurinţă rezolvată.

Fiul meu, Thubalkain, care a fost o vreme căsătorit cu sora lui, Naeme, este un meşter priceput în prelucrarea metalelor şi ştie cum poate fi extras minereul din pământ cu ajutorul focului şi cum poate fi el prelucrat cu ajutorul ciocanelor grele, după cum poţi vedea chiar din uneltele aici de faţă, pe care le-a confecţionat el. nu crezi că el ar fi omul cel mai potrivit pentru această sarcină? Cu atât mai mult cu cât dacă îl voi chema, va veni imediat.

Dacă eşti de acord cu această propunere, spune-mi, iar voinţa ta va fi îndeplinită pe loc".

Kisehel i-a răspuns lui Lameh: „Foarte bine, Thubalkain este cât se poate de potrivit. Spune-i să vină, dar adaugă că înainte de purificarea acestui metal, el şi asistenţii săi trebuie să se purifice ei înşişi.

Căci în structura fiului tău mai există destul nisip, mai mult chiar decât în structura acestui minereu preţios, dar încă nerafinat.

În plus, roagă-ţi mesagerul să păstreze tăcerea în privinţa celor întâmplate aici. – Acum treci la treabă. *Amin".*

Lameh a privit în jur, dar nici un bărbat nu se mai afla prin preajmă, căci toți soldații săi plecaseră să îndeplinească sarcina anterioară. De aceea, Lameh i-a spus lui Kisehel, uşor stânjenit: „Marele meu prieten, totul ar fi perfect dacă mi-ai permite să mă întorc în oraş. acolo voi găsi imediat un mesager căruia să-i dau această sarcină, căci aici nu mai există decât femei şi nici o persoană de încredere, căreia să-i dăm o misiune de o asemenea importanță.

De aceea, spune-mi ce trebuie să fac, iar eu voi urma de îndată sfatul tău".

Dar Kisehel i-a spus: „Ascultă, frate Lameh, nu ştiu dacă ai observat, dar şi femeile au picioare! Alege trei dintre ele, căci nu ar fi potrivit să trimiți un singur mesager către fiul unui rege".

Lameh a ales pe loc trei dintre cele mai descurcărețe femei, i le-a prezentat lui Kisehel şi l-a întrebat dacă este de părere că ar putea face față acestei sarcini.

Kisehel a confirmat, iar cele trei femei au fost imediat trimise la Thubalkain. După plecarea lor, Kisehel i-a spus lui Lameh:

„Frate Lameh, dacă ți-e foame sau sete, trimite-le pe fete să umple coşurile goale cu mâncare şi băutură".

Dar Lameh i-a răspuns: „Da, da, dragă prietene, dacă m-ai considera demn de a împărți masa cu mine, un biet păcătos, aşa aş face.

Dacă nu mă consideri însă demn de această favoare, aş prefera să postesc, până când vei accepta".

Kisehel i-a răspuns: „Ascultă, frate, nu au trecut nici trei zile de când Iehova a păşit printre noi, în forma vizibilă a unui om perfect. El a mâncat şi a băut împreună cu noi, deşi noi însemnăm mult mai puțin pentru el decât însemni tu acum pentru mine!

De vreme ce Iehova Însuşi a mâncat alături de noi, de ce ți-am refuza noi această favoare ție, în condițiile în care suntem cu toții frați, fiind descendenții aceluiaşi părinte Adam? De aceea, porunceşte să fie adusă mâncare şi băutură, şi te asigur că vom împărtăşi cu toții această masă, inclusiv femeile şi fetele aici de față".

Fericit la culme, Lameh a sărit în sus de bucurie, slăvindu-L pe Dumnezeu pentru imensa grație revărsată asupra lui, şi le-a trimis pe loc pe femei să aducă cele mai bune alimente din hambarele lui.

Iar femeile i-au ascultat porunca cu cea mai mare plăcere.

Capitolul 61

Masa luată pe locul în care urma să fie construit Templul. Discursul lui Kisehel referitor la destinul femeii. Discursul liniştitor adresat de Sethlahem fetelor şi femeilor

(10 noiembrie 1842)

la scurtă vreme, fetele şi femeile s-au întors cu coşurile pline cu mâncare, pe care le-au aşezat la picioarele celor şapte mesageri.

După acest gest, ele s-au prosternat în fața lor, după care s-au retras cu respect. Cei şapte au binecuvântat mâncarea din coşuri, după care Kisehel i-a spus lui Lameh:

„Iată, frate Lameh, mâncarea este acum binecuvântată. Dacă vei trece lângă mine, noi opt ne vom putea îndestula după pofta inimii din acest coş. Celelalte coşuri le vom lăsa femeilor şi fetelor, căci nu au mâncat de mai multe zile, fiind susținute doar prin grația miraculoasă a lui Dumnezeu, cea care ne-a permis nouă să intrăm în deplină siguranță în ținuturile de jos.

A sosit timpul să îşi potolească şi ele foamea şi setea într-o formă naturală, pentru a-şi putea continua menirea în societatea umană.

Căci acesta este destinul femeii, pentru a-i fi bărbatului ceea ce îi este acesta lui Dumnezeu, Creatorul nostru atotputernic. O soție este una cu soțul ei, la fel cum bărbatul virtuos este una cu Dumnezeu, devenind o singură ființă cu Acesta – în spirit, desigur.

Aceste femei şi aceste fete au devenit prea depravate şi nu şi-au putut îndeplini această menire. De aceea, au fost purificate prin foc, pentru a deveni din nou demne de menirea pentru care au fost create.

În acest scop, corpul lor trebuie însă hrănit aşa cum se cuvine cu fructele pământului, pentru ca pântecul lor să devină din nou demn să primească sămânța bărbatului. De aceea, ele trebuie să mănânce alături de noi. *Amin"*.

Întrucât Kisehel a vorbit cu voce tare, femeile şi fetele i-au putut auzi discursul, bucurându-se în sinea lor. Ele s-au închinat în fața bărbaților şi au spus:

„O, oameni înconjurați de o aură divină, coborâți de pe înălțimile sacre, nu vom fi niciodată demne de o asemenea grație. Căci am decăzut mult, din propria noastră voință!

Faptul că am fost purificate de tine nu este meritul nostru, ci al vostru. Cum am putea fi considerate atunci demne de o asemenea grație în fața voastră şi a atotputernicului Dumnezeu?"

Kisehel i s-a adresat atunci lui Sethlahem, spunându-i: „Frate, linişteşte-le pe sărmanele ființe, ale căror inimi sunt pline astăzi de smerenie şi de blândețe". – Iar Sethlahem s-a ridicat şi s-a îndreptat imediat către femei. El a ridicat mâinile la cer şi le-a spus:

„Ascultați-mă, femei şi fete! Purificarea prin care ați trecut nu s-a referit la trupurile voastre, ci exclusiv la spiritul vostru. De aceea, trupurile voastre se află astăzi în aceeaşi stare în care se aflau înainte de purificare.

Căci tot ce s-a întâmplat cu voi a fost o manifestare a spiritului, şi nu una trupească.

Atunci când ne-ați blocat calea către camera lui Lameh, puterea divină care se manifesta prin noi ne-a permis să separăm spiritul vostru pur de partea sa impură. Partea impură a spiritului vostru a fost trimisă în mlaştini, care

simbolizau însăşi esenţa vieţii voastre interioare. Acolo, v-aţi identificat cu noroiul şi, după toate aparenţele, aţi murit. La scurt timp însă, căinţa şi remuşcările voastre v-au purificat spiritul, care s-a putut întoarce astfel în trupurile rămase neatinse.

Tot ce s-a întâmplat în mlaştini, inclusiv arderea femeilor pe rug, s-a petrecut exclusiv în plan spiritual, cum s-ar spune, într-un fel de transă. Cei prezenţi, inclusiv Lameh, au intrat şi ei în această transă, fiind transpuşi în lumea spiritului lor pentru a putea observa ce se petrece cu voi în această lume.

Din punct de vedere fizic, trupurile voastre – rănite din cauza inconştienţei voastre – au fost unse cu ulei şi vindecate de răni, odihnindu-se în pace, într-un somn adânc, aici, pe această pajişte.

Abia după purificarea – absolut necesară – a spiritului vostru, aţi putut fi reanimate la viaţă, iar ochii fizici ai celor prezenţi s-au deschis din nou, putând să vă vadă.

Faptul că aveţi aceleaşi trupuri ca şi mai înainte poate fi demonstrat cu uşurinţă, căci cicatricele provocate de inconştienţa voastră mai sunt încă vizibile pe ele.

De aceea, fuziunea amoroasă cu bărbaţii este încă posibilă pentru voi, iar ca urmare a purificării miraculoase a spiritului vostru le puteţi primi în continuare sământa.

Renunţaţi deci la aceste gânduri şi mâncaţi alături de noi, pentru a vă recăpăta puterea. Ceea ce s-a petrecut cu voi nu se va mai întâmpla în cazul altor femei, căci purificarea voastră în această manieră dureroasă a fost necesară îndeosebi pentru mântuirea lui Lameh. Judecata va cădea însă întotdeauna asupra celor care vor trăi aşa cum aţi făcut-o voi!

Deocamdată, păstraţi însă tăcerea în această privinţă şi nu le comunicaţi aceste lucruri celor trei mesagere trimise să-l aducă pe Thubalkain. Şi acum, mâncaţi şi beţi, în numele marelui Dumnezeu. *amin”.*

Iar femeile au început să slăvească numele lui Dumnezeu pentru marea graţie revărsată asupra lor, după care au trecut la masă. La rândul lui, Sethlahem s-a apropiat de coşul lui şi a început să mănânce.

Capitolul 62

Sarcina trasată de Sethlahem femeilor şi fetelor. Sosirea lui Thubalkain. Kisehel are un dialog cu necioplitul Thubalkain

(11 noiembrie 1842)

După ce toată lumea s-a săturat, s-au ridicat cu toţii şi Mi-au mulţumit pentru masă, după care Sethlahem s-a adresat astfel femeilor şi fetelor prezente:

„Ascultaţi-mă, femei şi fete, strângeţi acum resturile de hrană în coşuri, pentru ca cele trei mesagere, care vor ajunge aici în curând, să îşi poată potoli şi ele foamea.

Adunați apoi coşurile şi duceți-le în oraş. Ajunse în palatul lui Lameh, faceți ordine în toate camerele, măturați şi spălați, pentru ca palatul să fie pregătit pentru primirea noului rege, care a devenit fratele nostru drag. Haideți, treceți la treabă. *Amin”*.

Iar femeile şi fetele au făcut ce li s-a spus, slăvindu-Mi în permanență numele pentru faptul că erau considerate demne de o asemenea sarcină, venită chiar din partea mesagerilor Mei.

Ajunse în oraş, ele s-au întâlnit cu cele trei mesagere. Acestea îi însoțeau pe necioplitul Thubalkain şi pe minerii acestuia, care aduceau cu ei tot felul de instrumente de minerit.

Când grupul a ajuns în fața lui Lameh, Sethlahem le-a spus celor trei femei să mănânce şi să bea din coşurile rămase. Auzind acest lucru, pe fața fetelor s-a putut citi o fericire de-a dreptul cerească.

Ele Mi-au slăvit cu voce tare numele, după care i-au spus lui Sethlahem:

„O, măreț mesager al Celui al cărui nume limbile noastre nu îndrăznesc să-l rostească, suntem noi demne să mâncăm din această hrană care a fost cu siguranță binecuvântată de voi?”

Sethlahem le-a răspuns: „Dacă v-am spus să faceți acest lucru, de ce mai întrebați? Haide, veseliți-vă şi treceți la masă, cu inimile uşoare.

După ce vă veți potoli foamea, mulțumiți-i Domnului, luați coşurile şi mergeți la palatul lui Lameh, unde tovarăşele voastre vă vor spune ce aveți de făcut. *Amin”*.

Mulțumite de instrucțiunile primite, cele trei femei au trecut la masă. La sfârşit, ele L-au slăvit pe Dumnezeu prin bucuria inimilor lor, după care s-au ridicat şi au plecat în oraş, pentru a împlini sarcina primită.

Pe de altă parte, între Thubalkain şi Kisehel (de partea căruia se afla şi Lameh) se desfăşurau negocieri grele. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Când Thubalkain a ajuns în fața lui Lameh, el a trântit cu ciocanul său greu de pământ, atât de puternic încât solul s-a cutremurat pe o distanță de câteva sute de măsuri, după care a întrebat cu o voce extrem de arțăgoasă:

„Părinte Lameh, ce doreşti să fac? Doreşti să îi dobor cu ciocanul meu pe aceşti țărani de la munte? Sau, poate, ai nevoie de arme noi?

Vrei să netezesc culmile munților, ca să nu mai pară atât de amenințători? – Spune-mi, ce doreşti să fac?”

Lameh i-a adresat însă lui Thubalkain o privire semnificativă, după care i l-a arătat pe Kisehel şi i-a spus: „Nu eu, ci acest om îți va spune ce ai de făcut.

Dar nu te baza prea mult pe ciocanul tău, căci s-ar putea să devină prea greu pentru tine!”

Thubalkain s-a întors imediat către Kisehel şi l-a întrebat: „Ei bine, dacă tu ai fost cel care m-a chemat aici, de ce nu vorbeşti? Ți-a paralizat frica limba? Sau poate nu cunoşti limba noastră… Vorbeşte, dacă ai darul vorbirii!

Femeile acelea spuneau ceva despre un minereu de aur. Spune, despre ce este vorba?"

Atunci, Kisehel s-a ridicat şi i-a vorbit astfel lui Thubalkain: „Mai întâi spune-mi un lucru: de ce ai izbit atât de puternic cu ciocanul de pământ, şi de ce ne-ai numit ‚ţărani de la munte'? Abia apoi îţi voi răspunde la întrebarea ta! – Vorbeşte. *Amin"*.

Auzind această impertinenţă, faţa lui Thubalkain s-a schimonosit în o mie de riduri de furie. El a răcnit, ca şi cum ar fi scuipat foc dintr-un furnal: „Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel, mizerabile? Crezi că eu sunt la fel ca femeile frumoase din oraşul tatălui meu?

Ce zici, să-ţi retez capul chiar acum, sau să mai aştept o vreme?

Auzi, viermii şi paraziţii coborâţi din munţi aşteaptă să fie trataţi cu respect!

Ar fi de-a dreptul o ruşine pentru ciocanul meu să strivească un asemenea vierme!"

După care s-a întors către minerii săi şi le-a spus: „Haideţi să ne întoarcem, căci nu merită să ne punem talentul în slujba unor asemenea ţărani.

Înainte de a pleca, doresc să-ţi răspund totuşi la întrebare: v-am numit ţărani pentru că sunteţi! Până una alta, bucură-te de norocul care a dat peste tine, căci dacă ai fi fost mai puţin prost decât pari, ai fi primit un ciocan în loc de răspuns, şi nu cred că ţi-ar fi priit! – Înţelegi ce ţi-am spus?"

După care, Thubalkain şi-a ridicat din nou ciocanul greu pe umăr şi s-a pregătit de plecare.

Dar Kisehel şi-a ridicat mâna şi a tunat cu o voce puternică: „Thubalkain! Îţi poruncesc să rămâi! *Amin"*.

Capitolul 63

Necioplitul Thubalkain este paralizat de puterea voinţei lui Kisehel, învăţând astfel arta politeţii şi a bunului simţ

(14 noiembrie 1842)

Auzind asemenea cuvinte aspre din partea lui Kisehel, Thubalkain s-a speriat puţin, convins că a greşit atunci când l-a considerat pe străin complet lipsit de curaj. De aceea, el s-a oprit pentru o clipă, dar apoi şi-a continuat drumul, cu un zâmbet dispreţuitor pe chip.

„Faptul că zbieri ca un urs nu o să-mi schimbe intenţia, şi în nici un caz nu va face din mine servitorul tău ascultător!

Simplul gând mă amuză, ţărane! Dacă aş considera că merită efortul, te-aş lăsa pe loc să simţi duritatea ciocanelor noastre, dar leul nu îşi pierde vremea cu ţânţarii! Am observat acest lucru chiar la cele două animale pe care le ţin în captivitate. De aceea, nu-mi pierde nici eu timpul cu viermii! – Încearcă să înţelegi ce ţi-am spus, ţărane, iar apoi fă ce vrei! Eu am plecat!"

După care, Thubalkain a făcut o nouă tentativă de a pleca. Efortul său a fost zadarnic însă, căci cuvintele lui Kisehel şi puterea izvorâtă din Mine au paralizat picioarele meşterului făurar.

Observând acest lucru, Thubalkain l-a chemat pe tatăl său şi i-a spus în şoaptă, extrem de stânjenit: „Ascultă, ce se întâmplă cu mine? De ce nu-mi pot mişca picioarele? Spune-mi ce să fac, căci altfel îl voi zdrobi pe ticălosul din fața mea!"

Lameh i-a vorbit astfel lui Thubalkain: „Nu ți-am spus adesea: ‚Ai grijă ca ciocanul să nu devină prea greu pentru tine'? Iată, predicția mea s-a adeverit. De aceea, sfatul meu este să-ți schimbi atitudinea față de aceşti puternici emisari ai lui Dumnezeu.

Deocamdată nu pot să-ți spun mai mult, dar vreau să adaug un singur lucru: nu este bine să te pui împotriva celor de care ascultă până şi elementele naturii.

Acum ştii suficient de mult – iar eu am vorbit chiar prea mult! Aşa că vezi cum procedezi ca să te împaci cu cel pe care l-ai amenințat cu greutatea ciocanului tău".

De data aceasta, Thubalkain s-a speriat cu adevărat, gândindu-se serios ce trebuie să facă.

În cele din urmă, el şi-a spus în sinea sa: „Dacă aceşti aşa-zişi mesageri divini ar fi putut fi învinşi cu forța, tatăl meu, Lameh, prin comparație cu care eu nu sunt decât un miel, ar fi făcut-o cu siguranță.

După felul în care mi-a vorbit este însă limpede că nici el nu i-a putut învinge.

O, părinte Lameh, abia acum te înțeleg! – Şi tu ai fost învins de ei!

Mda, privind lucrurile din această perspectivă, se poate spune că greutatea ciocanului meu a devenit prea mare pentru mine. De aceea, cred că ar fi mai bine să recurg la diplomație, până când vântul va începe să bată dintr-o altă direcție.

Da, aşa voi proceda, oricât de mare mi s-ar părea prețul plătit!"

După care s-a întors către Kisehel şi i-a adresat următoarele cuvinte: „Om al munților! Oare chiar nu putem discuta rezonabil, astfel încât să ne punem de acord voințele?"

Kisehel i-a răspuns: „Ba da, putem, dar fără ipocrizia care te-a determinat să-mi vorbeşti astfel. Cuvintele mele sunt absolut sincere şi perfect adevărate, căci îşi au originea în ordinea eternă a lui Dumnezeu.

De aceea, dacă vrei să avem un dialog autentic, va trebui să apelezi la sinceritate, căci altminteri toate cuvintele tale vor fi în zadar!

Pe cei de felul tău îi poți amăgi, dar noi suntem altfel, căci, prin grația lui Dumnezeu, putem privi în inima omului, observând ce se întâmplă în ea până la ultimul atom. De aceea, este imposibil să ne păcăleşti prin ipocrizia ta.

Înțelegi ce ți-am spus? Adevăr îți spun: reflectează asupra cuvintelor mele, căci nu vei pleca din acest loc până când nu îți vei goli inima de toată această viclenie! Reflectează şi încearcă să înțelegi. *Amin"*.

Capitolul 64

Viclenia lui Thubalkain este dată în vileag de Kisehel

(15 noiembrie 1842)

Auzind cuvintele lui Kisehel, Thubalkain a înțeles că nu va ajunge nicăieri cu ajutorul diplomației şi al politicii, aşa că a început să mediteze mai serios la ce anume avea de făcut. El şi-a spus în sinea lui:

„Chestiunea pare să fie mai serioasă decât m-am aşteptat inițial. Oare ce este de făcut? Picioarele îmi sunt complet paralizate, deci nu am cum să scap!

Diplomația şi minciuna nu par deloc recomandabile, atâta vreme cât cel din fața mea poate privi în mine ca într-o picătură transparentă de apă.

Toate bune, dar ce aş mai putea face în acest caz? Este limpede că nu mă aflu într-o situație tocmai favorabilă.

Oare să-mi cer iertare de la adunarea asta ciudată de munteni pentru comportamentul meu, ce-i drept cam grosolan?

Eu, un prinț de sânge regal, un meşter făurar de cea mai înaltă clasă, singurul – se pare – de care depinde bunăstarea unui întreg regat în clipa de față?

Nu, ar fi prea mult pentru mine! Să nu împingem lucrurile prea departe!

Un prinț atotputernic de sânge regal – să-şi ceară scuze? Niciodată!

Dar ce altceva aş putea face? – La început, mi-a spus că putem avea un dialog dacă voi apela la sinceritate, dar a adăugat şi faptul că nu voi putea părăsi acest loc până când nu voi renunța complet la viclenie. – Gata! M-am prins! Sunt cât se poate de sincer atunci când afirm că doresc să plec din acest loc pentru a mă întoarce la minele şi la afacerile mele cu metal!

Cu siguranță, nu există nici o ipocrizie atunci când afirm acest lucru. În acest fel, mă voi putea folosi chiar de cuvintele lui, iar dacă va refuza să mă lase să plec, îl voi putea acuza de minciună, şi implicit de blasfemie împotriva Dumnezeului lui, căci mi-a declarat ritos că fiecare cuvânt şi fiecare acțiune a lui izvorăsc din ordinea eternă a lui Dumnezeu.

Ha, l-am prins la cotitură! Dacă mă văd din nou liber, poate să trimită 6.000 de femei după mine, căci Thubalkain nu îşi va mai părăsi cu una cu două atelierul!"

Dar Kisehel i-a întrerupt şirul gândurilor, spunându-i: „Thubalkain, spune-mi, ce ți se pare mai rău: ipocrizia oamenilor sau viclenia şerpilor?"

De data aceasta, Thubalkain a rămas fără cuvinte, neştiind ce să răspundă şi cam ruşinat.

Kisehel a continuat: „Văzând că minciuna nu ține în fața mea şi a fraților mei, ai apelat la cea mai rea formă de viclenie, cea a şerpilor.

Este absolut evident că doreşti să scapi din imobilitate, dar te înşeli crezând că mă vei putea înşela cu acest adevăr parțial. Dacă nu m-ai putut amăgi cu o minciună grosolană, cum crezi că m-ai putea amăgi cu una rafinată?

Chiar crezi că voi deveni un blasfemiator dacă nu-ți voi elibera picioarele, din cauza vicleniei tale?

O, nici vorbă; căci eu îl cunosc pe Dumnezeu şi nu acționez decât prin puterea Spiritului Său Sfânt, cu care m-am pus la unison prin abandonarea totală a voinței mele.

După cum vezi, este imposibil să devin un blasfemiator la adresa lui Dumnezeu numai prin puterea vicleniei tale. În schimb, tu ai blasfemiat deja, căci nu pe mine încerci să mă amăgeşti, ci chiar Spiritul lui Dumnezeu, lucru – de altfel – absolut imposibil.

Adevăr îți spun: dacă nu ai fi un păgân şi un slujitor al dragonului, planul tău ar fi avut consecințe drastice pentru tine!

Dar tu nu îl cunoşti pe adevăratul Dumnezeu. De aceea, intenția ta poate fi iertată, în măsura în care te vei căi sincer pentru ea.

Dacă doreşti să fii eliberat, întoarce-te către adevăratul Dumnezeu, Cel despre care ți-a vorbit mama Zilla prin intermediul lui Farak. Căci nu eu, ci grația lui Dumnezeu ți-a paralizat picioarele.

Eu sunt un simplu om, la fel ca şi tine, dar un om care ascultă de voința lui Dumnezeu, recunoscându-şi nimicnicia în fața Lui.

Smereşte-te şi fă la fel ca mine! Realizează-ți nebunia şi păcatul, şi recunoaşte-L pe Dumnezeu, căci numai în acest fel vei deveni liber!

Înțelege ce ți-am spus şi acționează în consecință. *Amin”.*

Capitolul 65

Thubalkain îşi recunoaşte greşeala, se căieşte şi este eliberat. Dorința lui Thubalkain şi promisiunea lui Kisehel

(17 noiembrie 1842)

Auzind aceste cuvinte, Thubalkain a rămas consternat. Înțelesese deja că Kisehel poate privi în inima sa, dar nu crezuse că acesta îi poate citi fiecare gând care îi trece prin minte. Acest lucru i-a depăşit complet puterea de înțelegere.

O vreme, el a meditat în tăcere, gândindu-se ce trebuie să facă. După un timp, el s-a întors către Kisehel şi i-a spus:

„Ascultă, mare mesager al Dumnezeului despre care ne-a vorbit Farak, consider că mă aflu într-o situaţie extrem de neplăcută. Eliberează-mă şi îţi voi vorbi liber. Aşa cum sunt acum, imobilizat în acest punct, mă simt inconfortabil şi nu pot vorbi cu adevărat deschis.

Dacă doreşti să-ţi fiu de folos prin arta mea, trebuie să fiu liber. În caz contrar, oricum m-ai chemat degeaba.

Cu siguranţă, ai înţeles de ce m-am comportat oarecum grosolan faţă de tine, de vreme ce ştii să citeşti atât de bine gândurile.

Nu este deloc uşor de suportat gândul că ţi-ai pierdut tânăra şi frumoasa soţie! Şi datorită cui? – Ştii foarte bine!

Oricum, sunt dispus să uit totul dacă mă vei elibera, astfel încât să-ţi pot vorbi deschis”.

Kisehel s-a îndreptat atunci către Thubalkain, l-a prins de mână şi i-a spus:

„Thubalkain, în numele lui Iehova, unicul Dumnezeu adevărat, adevăr îţi spun: fii liber, păşeşte şi acţionează aşa cum se cuvine! Aşa să fie!”

Instantaneu, Thubalkain a fost eliberat din starea sa de imobilizare. Atunci, Kisehel l-a întrebat: „Iată, acum eşti liber. Ce intenţionezi să faci?”

Thubalkain i-a răspuns: „Ascultă: mai întâi de toate, doresc să te rog să îi mulţumeşti Dumnezeului tău pentru faptul că m-a eliberat, căci mare a fost graţia Lui faţă de mine, prin intermediul cuvântului tău. în continuare, spune-mi ce aştepţi de la mine, iar eu îţi voi îndeplini dorinţa. La sfârşit, consider firesc să îţi cer o mică răsplată pentru serviciile mele.

Atât doresc şi atât îţi cer.

Nu vreau să-ţi impun însă nimic, căci mare şi înţelept eşti tu.

De aceea, fă aşa cum îţi dictează înţelepciunea, iar eu voi asculta de cuvintele tale”.

Kisehel a continuat să-l interogheze pe Thubalkain: „Şi în ce ar putea consta acea mică răsplată? Suntem cu toţii de acord că orice lucrător merită să primească în schimbul muncii sale o răsplată. Aşadar, vorbeşte”.

Thubalkain i-a răspuns: „Nu doresc să ţin un discurs prea lung, căci tu îmi poţi citi oricum în inimă şi ştii foarte bine ce îmi lipseşte. Din ziua în care am pierdut-o pe scumpa mea soţie Naeme, am rămas singur!

Nu o cer pe Naeme, căci ea este oricum pierdută pentru mine, dar mi-aş dori o altă soţie. Dacă îmi vei îndeplini această cerere, mă voi considera răsplătit cu generozitate”.

Kisehel i-a spus: „Bine, vei primi ceea ce ceri, şi aceasta chiar astăzi, în casa tatălui tău.

Vei fi însă cu adevărat satisfăcut primind această răsplată?”

Thubalkain a ezitat o vreme, după care a răspuns: „O, ar mai fi ceva, dar nu cred că pot solicita acest lucru, având în vedere că sunt un locuitor al ţinuturilor de jos”.

Kisehel i-a spus: „Îndeplineşte-ţi cu devoţiune sarcina, din iubire faţă de Dumnezeu, şi te asigur că vei avea acces pe înălţimile sacre, unde vei putea vorbi cu marele patriarh Adam, cu soţia lui Eva, cu marele preot Enoh şi cu ceilalţi patriarhi. În final, îţi vei găsi pacea interioară în bucătăria Puristei.

Deocamdată, examinează acest minereu de aur; extrage-l şi rafinează-l, apoi confecţionează din el plăci mari pentru a acoperi templul închinat lui Iehova.

Asta este ceea ce aştept de la tine. Şi acum, treci la treabă! *Amin"*.

Capitolul 66

Rugăciunea corectă şi emoţionantă a lui Thubalkain. Rugăciunea de recunoştinţă a lui Kisehel. Dintre nori se aude vocea Tatălui

(18 noiembrie 1842)

Auzind aceste cuvinte, Thubalkain a căzut cu faţa la pământ, mulţumindu-i astfel lui Dumnezeu: „Mărite Doamne, Dumnezeu atotputernic şi încă necunoscut pentru mine! Inima mea s-a aprins de devoţiune şi de iubire faţă de Tine! Aş dori să Te slăvesc cu însăşi viaţa mea, dar mă consider încă orb şi surd, căci nu ştiu unde Te afli, şi în afară de câteva cuvinte rostite şoptit de mama mea, foarte speriată la acea vreme, nu am aflat niciodată nimic despre Tine.

De aceea, revarsă-ţi graţia asupra mea, om slab şi sărman în faţa Ta şi a poporului Tău, şi îngăduie-mi să Te recunosc, să Te văd şi să Te aud, în calitate de Dumnezeu al oamenilor de pe pământ!

Îngăduie-mi să Te recunosc, să Te văd şi să Te aud, pentru a Te putea slăvi şi pentru a mă închina Ţie aşa cum se cuvine! Îţi pot vedea opera cu mare bucurie, dar şi cu teamă. În faţa mea se află copiii Tăi, atât de puternici, dar nu îl văd pe atotputernicul lor Tată. Îţi pot contempla nenumăratele creaturi, dar nu ştiu unde Te afli Tu, marele lor Creator, pentru a mă putea închina Ţie!

Ţi-ai trimis puternicii copii pentru a revărsa asupra noastră, a locuitorilor din ţinuturile de jos, binecuvântările Tale. Ei se află aici în persoană, ne vorbesc despre Tine şi acţionează în numele Tău sfânt, - dar unde Te afli Tu, Tatăl preasfânt al acestor copii?

Aspir din toată inima să Te cunosc mai îndeaproape! Coboară şi la noi, sărmanii păcătoşi! Deşi suntem descendenţi ai lui Cain, părintele păcatului şi al judecăţii, chiar şi el s-a născut din fiul Tău, Adam.

Chiar dacă el a fost nevrednic de graţia şi compasiunea Ta, noi nu suntem vinovaţi că suntem descendenţii lui.

De aceea, Te implor, trimite asupra noastră o rază de graţie, dar să fie cu adevărat o rază venită direct de la Tine, pentru a putea afla şi noi cine şi unde eşti Tu, astfel încât să Te putem slăvi aşa cum se cuvine.

Chiar dacă cei care Te vor slăvi atunci vor fi nişte bieţi păcătoşi, sper că nu îi vei respinge, căci s-au născut din păcat şi nu au cunoscut altceva.

Doamne, noaptea este întuneric, iar nenumăratele luminiţe ale stelelor nu reuşesc să spulbere această beznă. Este suficientă însă cea mai slabă rază de soare pentru ca întunericul să dispară pe loc.

De aceea, Tată al acestor copii, care luminează ca nişte stele în noaptea existenţei noastre, Te implor, trimite-ne o rază cât de slabă, pentru ca noaptea păcatului nostru să se transforme în cea mai strălucitoare dintre zile.

Deşi aceste stele sunt glorioase, ele nu pot alunga întunericul nopţii noastre existenţiale. O singură rază venită de la Tine ar alunga însă pentru totdeauna bezna, iar noi Te-am putea slăvi în marea zi a gloriei Tale, iar genunchii şi inimile noastre, înţepenite datorită frigului nopţii, s-ar dezmorţi şi s-ar închina în faţa numelui Tău sfânt.

Iată, eu, Thubalkain, un fiu al nopţii, mă închin acum în faţa Ta, în praful propriei mele nimicnicii. Un păcătos îţi imploră graţia şi compasiunea. El nu doreşte altceva decât să Te slăvească, dar nu ştie unde Te afli, căci nu Te cunoaşte. De aceea, revelează-Te în faţa lui!"

După aceste cuvinte, el a rămas tăcut, plângând cu suspine.

Mişcat la culme, Kisehel a îngenuncheat lângă el, l-a ajutat să se ridice şi i-a spus: „Thubalkain! Ai devenit şi tu fratele nostru!"

După care şi-a ridicat ochii către cer şi a rostit următoarea rugăciune:

„O, Tată, slăvit fie de-a pururi numele Tău! Căci mare este graţia Ta, care ne-ai dăruit acum un nou frate, atât de minunat, în persoana lui Thubalkain! Nu degeaba l-ai pregătit atâta vreme ca meşter făurar; nu degeaba l-ai predestinat încă de la începuturile eternităţii pentru a purifica aurul pământului, făcându-l maleabil şi ascultător!

Înţeleg acum că l-ai predestinat nu doar pentru a purifica aurul pământului, făcându-l maleabil şi plăcut la vedere, ci cu deosebire pentru a purifica aurul din inimile oamenilor, trecându-l prin focul iubirii sale, pentru a face din el o substanţă maleabilă şi plăcută vederii tale!

De aceea, slăvit fie de-a pururi numele Tău sfânt!

O, Tată, iată, acest nou frate al nostru este încă orb şi incapabil să Te vadă. De aceea, Te implor, îndeplineşte-i cererea, în marea Ta graţie!

Dacă aceasta este voia Ta, ascultă rugăciunea mea şi trimite o rază din graţia Ta în inima care s-a întors acum către Tine, plină de ardoare şi iubire pentru Tine, o, Tată adorat!

Te implor, îndeplineşte rugăciunile noastre reunite! Slăvit fie numele Tău! facă-se voia Ta, acum şi în vecii vecilor! *Amin"*.

Cuvintele lui Kisehel au sfâşiat inimile lui Thubalkain şi Lameh, care au izbucnit în hohote de plâns. În acea clipă, un nor strălucitor a coborât în faţa lor. Neştiind ce să creadă, Thubalkain şi Lameh s-au speriat.

Din nor s-a auzit însă atunci o voce părintească, ce spunea: „Iată, Thubalkain, Cel despre care spuneai că nu Îl cunoşti se află acum în faţa ta – Părntele oamenilor şi Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor!

Ascultă, am privit în inima ta şi am descoperit că s-a purificat! De acea, vei fi trezit de-a pururi din noaptea existenţei tale; în plus, un spirit din Spiritul Meu va coborî în inima ta, conducându-te treptat către înţelepciune.

Cât timp mesagerii Mei vor continua să se afle printre voi, ascultă-i, căci ei sunt cei care vor trezi acest spirit în tine. Slăveşte-Mi numele, iar Eu îmi voi revărsa graţia asupra ta şi a poporului tău. Căci Eu sunt sfânt, sfânt, sfânt, etern şi infinit! *Amin"*.

După care norul a dispărut, şi toţi cei de faţă au căzut la pământ, slăvindu-L pe Dumnezeu cu toată smerenia inimilor lor.

Capitolul 67

Thubalkain începe pregătirile pentru săpături. Intrarea în reşedinţa lui Lameh

(21 noiembrie 1842)

După ce s-au închinat astfel lui Dumnezeu timp de circa o oră, Kisehel s-a ridicat şi le-a spus fraţilor săi, în urma unui impuls interior:

„În numele atotputernicului Dumnezeu, vă spun: ridicaţi-vă împreună cu mine, căci aceasta este voinţa Celui care s-a aflat adineauri printre noi, rostind cuvintele vieţii, graţiei şi compasiunea!"

Şi toţi cei de faţă s-au ridicat, plini de voie bună. În continuare, Kisehel s-a întors către Thubalkain şi i-a spus:

„Frate Thubalkain, ascultă-mă! De vreme ce aceasta este voinţa Domnului, cheamă-ţi fraţii şi arată-le ce au de făcut. Vor trebui să înceapă de îndată şi vor lucra toată noaptea.

Vor trebui să rafineze acest aur, la fel cum au procedat şi până acum cu minereurile metalice din munţi, cu ajutorul sărurilor pământului. Abia când vor obţine o cantitate suficient de mare de aur curat, vor trebui să se oprească.

Cantitatea necesară este de 1.700 de plăci de aur. Acestea fiind spuse, puteţi trece la treabă. *Amin"*.

Thubalkain şi-a adunat imediat muncitorii, le-a arătat filonul de aur şi le-a explicat ce trebuie să facă pentru a topi metalul şi pentru a-l prelucra în plăci.

Când toate explicaţiile au fost date, meşterul principal l-a întrebat:

„Stăpâne atotputernic, acum ştim tot ce este necesar pentru a ne începe lucrul, dar îngăduie-mi să te întreb un lucru, cu tot respectul cuvenit: avem suficient minereu şi destui lucrători, dar de unde vom procura lemnul pentru foc şi sărurile? Căci fără acestea nu vom reuşi să topim metalul.

Trebuie oare să aducem propriile noastre lemne şi săruri, sau le vom lua din oraş?"

Thubalkain i-a răspuns: „Ascultă, atunci când mi-am asumat această treabă, am făcut-o cu toată responsabilitatea, fără să pierd din vedere nici lemnul şi sărurile.

Mai mult decât atât, m-am ocupat deja de aprovizionarea cu alimente şi de salariile voastre.

De aceea, pregătiți de îndată cele necesare pentru începerea lucrului, astfel încât în decurs de o oră să puteți trece la treabă. Altfel spus, de îndată ce soarele va apune dincolo de munți, focul trebuie să ardă deja cu putere!

Începeți prin a săpa cel puțin o sută de gropi în pământ, folosind toți cei 2.000 de muncitori, iar cu ajutorul marelui Dumnezeu, munca noastră va progresa rapid.

100 de muncitori să înceapă imediat săparea gropilor. Alte 200 vor pregăti lemnele. Tot 200 se vor ocupa de săruri. 100 vor pregăti masa. 200 vor extrage minereul, şi alte 200 îl vor topi la foc. De îndată ce o groapă va fi umplută cu aur curat, lăsați-l să se răcească, apoi scoateți metalul brut şi umpleți din nou matrița.

Dacă veți lucra astfel toată noaptea, dimineața vom avea o cantitate suficient de mare de aur.

Mâine vom trece apoi la prelucrarea metalului brut cu ajutorul ciocanelor, şi până la apusul soarelui îl vom putea transforma în plăci.

Acum ai aflat tot ce trebuie să ştii. De aceea, puteți trece la treabă. Aşa să fie!”

Meşterul şi-a început imediat lucrul, iar Kisehel i-a spus lui Thubalkain: „Frate, ai organizat foarte bine treaba. De aceea, binecuvântez acum munca voastră. Te asigur că mâine te vei minuna de activitatea depusă, căci se va aduna o cantitate atât de mare de aur încât nu vă va veni să credeți că voi l-ați extras!

Acum poți să-i părăseşti însă pe muncitori, căci munca lor a fost foarte bine organizată.

Tu, frate Lameh, ia tăblița şi ia-o înainte. Noi, ceilalți, te vom urma acasă la tine. Acolo, vom avea grijă de acest obiect sacru până când templul va fi ridicat. Până atunci, dorim să fim oaspeții tăi, în calitate de frați.

Vom mânca la masa ta şi vom slăvi acasă la tine numele sacru al Părintelui plin de iubire al tuturor oamenilor.

Cât despre tine, frate Thubalkain, vino cu mine şi îți vei primi răsplata promisă chiar astăzi, în casa tatălui tău. După cum ştii, acolo se află nenumărate femei şi fete. Te asigur că toate sunt acum purificate, astfel încât vei avea de unde alege. – Haideți aşadar să pornim la drum. *Amin”.*

Plin de iubire şi de respect, Lameh a luat tăblița cu numele sfânt al lui Iehova şi a pornit înainte, urmat de Thublakain, de Kisehel şi de ceilalți mesageri.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, o mare mulțime de oameni le-a ieşit în întâmpinare, strigând: „Slăvit fie de-a pururi Dumnezeu pentru că a făcut din Lameh un rege bun!” Astfel strigau oamenii, deşi erau târziu în noapte.

Lameh s-a simțit foarte mişcat, iar lacrimile îi curgeau din abundență pe obraji.

Capitolul 68

Pregătirile pentru festin. Aşezarea tăbliței sacre în camera tronului. Discursul lui Kisehel referitor la puterea vindecătoare a adevărului

(22 noiembrie 1842)

Când grupul a ajuns la reşedința lui Lameh, el a fost întâmpinat de femeile şi de fetele din palat, care au ieşit să-i salute, căzând în genunchi în fața lor şi închinându-se în fața Numelui gravat pe tăblița prețioasă.

Kisehel i-a spus atunci lui Sethlahem: „Frate, priveşte-le pe aceste femei! Adresează-le câteva cuvinte".

Sethlahem s-a adresat atunci femeilor, cărora le-a cerut să se ridice, după care le-a spus:

„Haideți, pregătiți o masă bună. Tăiați un miel şi pregătiți-l aşa cum se cuvine pentru noul vostru rege. Tăiați de asemenea un vițel gras şi pregătiți-l pentru mire şi pentru mireasă.

În plus, aduceți pâine şi fructe dintre cele mai bune, precum şi băuturile cele mai alese.

Spuneți-i maestrului bucătar ce are de făcut şi aranjați totul aşa cum se cuvine. *Amin".*

Femeile au trecut imediat la treabă, organizând marele festin.

În continuare, alaiul a intrat în marele salon regal. Aici, Lameh s-a oprit şi l-a întrebat pe Kisehel: „Mărite prieten şi emisar atotputernic al marelui Dumnezeu, crede-mă: vederea tronului meu îmi aduce aminte de toate atrocitățile pe care le-am săvârşit şi mă face să tremur în fața acestor imagini ca nişte nori grei care ies din apele învolburate într-o noapte întunecată!

Dacă eşti de acord, aş prefera să intrăm într-o altă cameră, mai prietenoasă decât asta, în care m-am lăsat adorat ca mare zeu.

Acest tron a fost înălțat din sângele şi lacrimile poporului meu, pe care l-am oprimat prin cele mai crude porunci.

O, prietene, te implor, haide să intrăm într-o altă cameră".

Dar Kisehel i-a spus lui Lameh: „Frate, aceasta este camera cea mai potrivită din palatul tău!

Dacă vrei să îți vindeci cu adevărat inima şi sufletul, va trebui să le purifici complet de vechea murdărie, lucru care nu va deveni posibil decât prin aprinderea unui mare foc în spiritul tău, care să ardă şi să consume toate impuritățile din inima ta.

Şi cum ar putea fi aprins altfel spiritul tău decât prin presiunea constantă exercitată de amintirea ororilor pe care le-ai comis şi prin mustrările tale de conştiinţă?

Acum simţi o mare povară în această cameră, dar tocmai acesta este lucrul pe care ar trebui să ţi-l doreşti cel mai mult. Faptul că mustrările de conştiinţă te asaltează de pretutindeni este un lucru bun, căci tocmai ele te vor elibera în final.

Ce altceva poţi face? Poţi anula răul făcut? Te poţi elibera de propriile tale fapte? – Îţi spun, dragă frate, nu vei putea face niciodată acest lucru dacă vei evita să te confrunţi cu propriile tale sentimente legate de ele.

Un singur lucru îţi va putea elibera inima, iar apoi şi spiritul – iar acesta este adevărul.

Va trebui să cauţi adevărul pretutindeni, iar focul său va arde murdăria din inima ta. Numai astfel eliberat de impurităţi vei putea înţelege cu adevărat ce este păcatul şi cât de uşor îi este Domnului să te mântuiască de el, chiar dacă numărul păcatelor tale ar fi la fel de mare ca şi cel al firelor de iarbă de pe pământ sau al firelor de nisip din ocean.

De aceea, vom rămâne în această cameră. Până una alta, vom aşeza tăbliţa chiar pe tron, ca simbol al adevăratului stăpân care ne guvernează pe toţi.

Haide, du tăbliţa pe tron şi instalează-o acolo, unde va rămâne până la terminarea marelui templu. *Amin”*.

Mulţumit de răspuns, Lameh a făcut ce i s-a spus, după care s-a închinat smerit în faţa Numelui sacru, slăvindu-L.

Capitolul 69

Adoraţia sinceră a lui Lameh faţă de Dumnezeu. Uimirea lui Thubalkain. Cuvintele rostite de Kisehel pe tema focului purificator al iubirii

(23 noiembrie 1842)

Lameh şi-a găsit o plăcere atât de mare în adorarea Numelui sfânt încât nu a mai vrut să se ridice din faţa acestuia. Cu cât se închina mai profund în faţa Numelui, cu atât mai mişcat se simţea în inima sa, simţindu-se incapabil să părăsească locul în care a înflorit în el iubirea faţă de Dumnezeu.

Văzând ce se întâmplă, Kisehel l-a lăsat să se bucure de această stare de beatitudine spirituală, pentru a-şi întări astfel spiritul prin iubirea lui faţă de Dumnezeu.

Thubalkain a rămas însă foarte uimit de atitudinea tatălui său, aşa că i-a spus lui Kisehel:

„Ascultă, prieten şi frate drag – aşa cum afirmi că suntem –, dacă cineva mi-ar fi spus: ‚Mâine, din pământ va creşte un copac care se va înălţa

până la cer', aş fi fost mai dispus să-l cred decât dacă mi-ar fi spus că inima tatălui meu ar putea cunoaşte o asemenea schimbare.

De-abia au trecut opt zile de când Lameh s-a jurat să distrugă cerul şi pământul, iar acum zace la pământ, plin de smerenie, în fața tăbliței pe care a blestemat-o cu atâta ură!

Într-adevăr, nu cred să poată exista un miracol mai mare pe întregul pământ, cu tot ce se află pe el, în interiorul lui şi în atmosfera sa!

Da, adevăr îți spun, mărite prieten şi frate, dacă ai fi mutat munții din loc prin puterea ta nu aş fi fost atât de convins de misiunea ta divină aşa cum m-a convins acest miracol mai presus de orice.

Abia acum cred cu toată convingerea că Cel care te-a trimis aici este Dumnezeu cel mare şi sfânt. Miracolele care s-au petrecut în mlaştini m-au fascinat, dar nu m-au convins pe deplin, căci s-au petrecut prea rapid, astfel că nu le-am putut digera cu adevărat. m-am simțit învins şi am fost nevoit să ascult de tine, datorită slăbiciunii mele şi a faptului că ceilalți te credeau.

Acum însă simt că mi se trezeşte liberul arbitru şi nu mai sunt un simplu adept, gata să accepte orice. Dimpotrivă, doresc din toată inima şi din propria mea convingere să urmez învățătura pe care ne-ai dat-o şi pe care – cu siguranță – ne-o vei oferi în continuare, izvorâtă din voința atotputernicului Dumnezeu.

De aceea, îngăduie-mi să merg şi eu în fața tronului, pentru a mă închina în fața Numelui şi a cunoaşte personal fericirea de care pare să se bucure tatăl meu. Dar facă-se voia ta, în numele Domnului!"

Kisehel i-a răspuns: „Frate, atitudinea ta este firească. Du-te şi întăreşte-te astfel împotriva tentațiilor, căci cel pe care Tatăl îl trezeşte printr-un miracol va cunoaşte încercări mai grele decât cel care Îl acceptă prin puterea Cuvântului Său.

Adevăr îți spun: înainte de a se putea apropia de Dumnezeu în inima şi în spiritul său, omul trebuie să treacă mai întâi prin încercarea focului! Tu şi tatăl tău Lameh ați fost convertiți printr-un miracol, dar vă aflați acum în aceeaşi stare în care se află minereul pământului – care nu este altceva decât un excrement al acestuia. pentru ca metalul să devină solid şi folositor, el trebuie să fie trecut prin foc.

La fel şi voi, tu şi Lameh, va trebui să treceți prin încercarea focului înainte de a atinge adevărata soliditate a credinței, iubirii şi devoțiunii față de Dumnezeu.

De aceea, du-te liniştit lângă tatăl tău şi întăreşte-te în vederea încercărilor care vor veni cu siguranță".

Aceste cuvinte l-au înspăimântat pe Thubalkain, care a început să tremure. Cu greu a mai putut îngăima el aceste cuvinte:

„O, prietene, chiar trebuie… eu… şi tatăl meu… să fim arşi în foc?"

Kisehel i-a răspuns: „Vai, ce prostii vorbeşti!

Te asigur că nici o scânteie fierbinte nu îți va atinge vreodată corpul. Eu vorbeam de focul iubirii față de Dumnezeu, care va trebui să-ți consume

toate gândurile lumeşti, inclusiv cele mai ascunse. Abia atunci vei putea sta lângă Dumnezeu, complet eliberat de păcate, la fel cum am fost eliberat eu atunci când am stat ca un păcătos în fața Lui.

Şi eu am fost convertit tot printr-un miracol, aşa că a trebuit să trec prin foc, iar procesul nu s-a încheiat nici acum. La fel vei păţi şi tu. De aceea, du-te liniştit lângă tatăl tău şi fă la fel ca el, iar grația care va coborî asupra ta te va întări şi te va ajuta să treci mai uşor testele viitoare, cu bucurie şi plin de curaj. *Amin"*.

Capitolul 70

Discursul victorios al lui Lameh şi mărturisirea sa plină de smerenie. Răspunsul lui Kisehel

(24 noiembrie 1842)

Întrucâtva liniştit, Thubalkain s-a alăturat tatălui său. A căzut la pământ şi a început să mediteze la faptele sale anterioare, cerându-i iertare, cu toată umilința, Dumnezeului pe care abia L-a cunoscut, pentru toate acțiunile pe care le-a săvârşit împotriva inimii şi care au trezit în el mustrările de conştiință.

Închinarea în fața Numelui sfânt a durat circa o oră, după care Lameh s-a ridicat şi a exclamat cu putere în fața tronului: „Gata! Victoria este a mea!

O, ascultați-mă, popoare! Marele Dumnezeu, Creatorul infinit şi atotputernic al cerului şi al pământului, împotriva Căruia am păcătuit cu toții, şi-a revărsat grația asupra noastră şi ne-a iertat imensa orbire, ridicând de la noi judecata dreaptă, potrivit căreia ar fi trebuit să cădem pentru totdeauna pradă morții eterne!

De aceea, mă voi bucura întreaga viață de această grație a Domnului şi de răbdarea, compasiunea, iubirea şi puterea Sa de a ierta.

Imensă a fost slăbiciunea mea, care m-a făcut să cred că voi reuşi să invadez cerul vieții. Dar Domnul mi-a recunoscut sărăcia spirituală şi a avut milă de mine.

De aceea, Îl voi slăvi de-a pururi!

O, Doamne, de acum înainte Te voi slăvi cu o mie de guri, pentru imensa Ta grație şi compasiune!

O, tron mizerabil! Tu reprezinți centrul de putere din care s-au născut cele mai odioase legi, imaginea mea vie, - dar ce mai însemni tu acum? – Pe tine am stat când am blestemat ceea ce eşti nevoit acum să porți!

O, Doamne, cât de mare trebuie să fie bunătatea ta ca să suporți gândul că Numele Tău sacru este purtat de acelaşi scaun care a susținut atâtea orori şi blesteme!

O, spirit al meu, laudă bunătatea incredibilă a Domnului!

Doamne, Dumnezeul meu plin de iubire! Ce trebuie să fac pentru a mă spăla de păcate?

O, răspunde la întrebarea mea prin intermediul slujitorilor Tăi, dar numai dacă aceasta este voia Ta sfântă. De acum înainte nu mai doresc să fac nimic din proprie voință, căci am recunoscut răutatea şi slăbiciunea ei. Drept urmare, doresc să îmi abandonez complet voința.

De vreme ce nu mai am o voință a mea, nu mai rămâne decât să împlinesc de-a pururi voia Ta sfântă!”

Auzind aceste cuvinte, Kisehel a alergat către Lameh, l-a îmbrățişat plin de căldură şi i-a spus:

„Frate, dragul meu frate! Dacă ai şti cât de mare este bucuria pe care ne-o faci, nu ți-ar veni să îți crezi simțurilor!

Îți spun un singur lucru: dacă vei continua pe această cale, în curând barierele care există între înălțimile sacre şi ținuturile de jos vor dispărea cu desăvârşire, şi nu este exclus ca Tatăl să accepte să îl trimită la tine pe marele preot Enoh, pe care l-a numit personal, ca să te învețe să păşeşti pe calea iubirii.

Frate, mă adresez ție în numele Lui, al Celui care ne-a trimis la tine: de îndată ce templul va fi gata, vei veni împreună cu noi pe înălțimile sacre, tu şi fiul tău Thubalkain, unde veți cunoaşte pentru prima oară adevărata viață lăuntrică, de care nu vă veți mai despărți niciodată! Continuă pe această cale a abandonării voinței personale în fața voinței lui Dumnezeu şi vei găsi astfel singur răspunsul Domnului la întrebarea pe care i-ai adresat-o prin mine, şi care nu poate fi altul decât următorul:

Acționează în acest fel, iar Eu te voi conduce pe înălțimile în care locuiesc copiii Mei!”

Auzind acest răspuns, Lameh aproape că şi-a pierdut mințile de fericire. Multă vreme el nu a mai putut rosti nici un cuvânt, căci sublima promisiune i-a paralizat complet limba.

După ce şi-a mai revenit, a spus: „O, prietene, o, frate! Ce ai spus? Chiar crezi că Domnul va îngădui vreodată ca picioarele celui mai mare dintre păcătoşii care au călcat pe acest pământ să păşească în ținutul sacru al copiilor lui Dumnezeu? Ca ochii mei, aproape orbiți de fărădelegile pe care le-am săvârşit, să vadă din nou gloria sublimă a copiilor atotputernicului Dumnezeu?

Să ating cu mâinile mele, pătate de sângele fraților mei şi al sărmanului meu popor, poalele veşmintelor copiilor născuți direct din Dumnezeu? nu, - niciodată, frate!

Nici după o întreagă eternitate nu va deveni Lameh vrednic de o asemenea grație! De aceea, prieteni şi frați, dați-mi un alt răspuns, căci acesta nu este deloc potrivit pentru un păcătos ca mine”.

Dar Kisehel i-a răspuns lui Lameh: „O, frate, crede-mă, şi eu am fost un mare păcătos în fața lui Dumnezeu. în sfera mea interioară am fost la fel de orb şi de înrăit cum ai fost tu, cu diferența că tu te-ai născut astfel.

Când mi-am mărturisit însă marele păcat în fața Lui, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire şi-a revărsat asupra mea grația Lui infinită, m-a luat în

brațele Sale, a ridicat viermele din țărâna în care se complăcea, l-a iertat pentru marele său păcat şi i-a dăruit puterea vieții eterne.

Astfel îl răsplăteşte Tatăl preasfânt pe păcătosul care se întoarce către El cu inima plină de căință.

De aceea, linişteşte-te, căci acesta este răspunsul pe care ți-l trimite Tatăl, pe care nimeni şi nimic nu-l va putea schimba, căci ceea ce rosteşte Dumnezeu rămâne de-a pururi aşa cum doreşte El.

De aceea, Lui şi numai Lui îi datorăm de-a pururi slava şi recunoştința noastră plină de iubire. Facă-se voia Lui, în vecii vecilor! *Amin"*.

Capitolul 71

Apariția amăgitoare a falsei Naeme. Lameh şi Thubalkain se zbat între tentație şi îndoială

(25 noiembrie 1842)

Nu are rost să mai descriem imensa fericire care i-a cuprins pe tată şi fiu auzind cuvintele lui Kisehel, căci ea va fi redată explicit în rândurile următoare. De aceea, ne vom întoarce atenția către o altă manifestare. Aceasta nu diferă prea mult de Pontius Pilat din aşa-zisul Crez al Apostolilor; este vorba de o apariție imaterială, dar care îşi are rostul ei în ordinea lucrurilor. Despre ce manifestare este vorba? Răbdare, căci veți afla în curând!

Vă mai amintiți – desigur – de predicția făcută de Kisehel mai devreme, când l-a avertizat pe Thubalkain de tentațiile care vor urma şi a căror menire este aceea de a purifica inima prin foc. La acest lucru se referă şi manifestarea noastră.

Ştiți foarte bine ce fel de om era Lameh înainte de convertirea lui şi al cui slujitor credincios a fost el. Atât timp cât duşmanul vieții nu crede cu convingere că victima lui s-ar putea îndepărta cu adevărat de el ca urmare a convertirii sale, el nu o ia prea în serios.

Dar dacă vede că devoțiunea slugii sale este pusă cu adevărat în pericol, el începe să se agite cu adevărat, luptând pentru ceea ce consideră a fi proprietatea sa.

Este exact ceea ce s-a întâmplat în cazul de față, la fel cum continuă să se întâmple şi în zilele noastre cu toți cei care i-au cedat cu ceva.

De regulă, asemenea oameni par foarte virtuoşi; ei nu au decât o singură slăbiciune, dar aceasta este atât de puternică încât la cea mai mică tentativă de eliminare a ei sunt dispuşi să renunțe la toate virtuțile lor, gata să facă orice numai pentru a-şi putea păstra viciul.

Dacă vi se pare că exagerez, nu aveți decât să zgândăriți aceste puncte slabe ale acestor falşi oameni virtuoşi şi vă veți convinge – adeseori într-o manieră dureroasă – cât de puternice sunt ele.

Vă voi da un singur exemplu, ca să înțelegeți mai bine. Să ne imaginăm un om care şi-a cucerit toate slăbiciunile, cu excepția uneia singure. Părându-i-se minoră, el o ignoră complet. Să spunem că nu este vorba decât de plăcerea de a face şi de a primi vizite. Ce ar putea fi mai inocent decât asta?

Dacă examinăm însă mai îndeaproape acest punct slab, vom constata că el nu reprezintă altceva decât o frânghie puternică cu ajutorul căreia Satan continuă să îl țină în mrejele sale pe omul respectiv.

Atunci când se află în contact cu cineva, Satan îl supraveghează constant, veghind ca spiritul său să nu poată fi mântuit.

De îndată ce simte un pericol real, el trage cu putere de frânghie, punctul slab devine dintr-o dată foarte sensibil, iar omul se duce acolo unde îl trage frânghia, renunțând la toate virtuțile sale şi ratând şansa pe care eram dispus să i-o ofer pentru mântuirea sufletului său. Cel mai trist este faptul că aceste puncte slabe sunt de multe ori păstrate inclusiv dincolo de mormânt!

Revenind la Lameh, acesta avea încă foarte multe asemenea puncte slabe, de care nu a considerat demn să se ocupe în momentul convertirii sale.

Atunci când iubirea lui față de Mine a crescut brusc, spiritul lui a încercat să se înalțe, trăgând astfel cu putere de frânghiile cu pricina şi rupându-le. În acest fel, duşmanul vieții nu a mai avut de ce să se apuce pentru a-l trage înapoi. Ce era de făcut?

Principalele soluții ale adversarului Meu în asemenea cazuri sunt întotdeauna viclenia, iar dacă aceasta eşuează, forța!

Exact acest lucru s-a şi întâmplat. Când Kisehel şi cei doi s-au apropiat de ceilalți şase mesageri, uşa s-a deschis brusc şi pe ea a intrat Naeme, frângându-şi mâinile disperată, după care s-a recules şi a rostit, printre suspine, următoarele cuvinte:

„Părinte Lameh, ai fost trădat! Am auzit pe înălțimile sacre de capcana care ți s-a întins!

De aceea, am alergat să te avertizez, luptându-mă cu animalele sălbatice şi cu oamenii munților numai pentru a ajunge la tine.

Se pare însă că am ajuns prea târziu, căci, după câte se pare, ai căzut deja victimă acestor vrăjitori veniți din munți!

Oare nu ți-ai dat până acum seama, în marea ta înțelepciune, că toate nenorocirile care s-au abătut asupra noastră au venit din munți? Cum se face atunci că ai căzut atât de uşor pradă acestei farse groteşti?"

După care s-a întors şi, văzându-l pe Thubalkain, a scos un țipăt de surpriză: „Thubalkain, fratele meu, soțul meu iubit! – Şi tu ai căzut victimă acestei trădări? – Vai, acum totul este pierdut!

Ucideți-mă, ucideți-mă, ca să nu când şi eu victimă acestui complot îngrozitor!"

Cutremurat, Lameh şi-a schimonosit fața, iar Thubalkain a strigat, cu pumnii încleştați: „Asemenea mesageri ai lui Iehova sunteți voi? O, demoni

din iad! – Da, acum înțeleg! Ați complotat în munți să ne supuneți şi ați găsi această cale, folosindu-vă de cunoaşterea voastră demoniacă! – Nu, niciodată!

Îți mulțumesc, draga mea soție, pentru informațiile prețioase pe care ni le-ai adus! Te asigur că Thubalkain va şti să se opună de acum înainte acestui complot odios!”

Dar Lameh i-a şoptit lui Thubalkain: „Fiule, înainte să acționăm în vreun fel, îți propun să ascultăm mai întâi şi partea opusă. De aceea, eu zic să te linişteşti, căci cine ştie dacă nu avem de-a face cu o nouă tentație.

Mă adresez vouă, mesagerilor, şi vă conjur să vă spuneți punctul de vedere. Dezlegați această enigmă, sau voi renunța la convertirea mea şi voi redeveni cel care am fost, adică regele nemilos, gata să combată orice complot la adresa lui şi a curajoşilor săi supuşi.

Haideți, vorbiți, sau blestemul meu va cădea cu putere asupra voastră! *Amin”.*

Capitolul 72

Demascarea falsei Naeme

(28 noiembrie 1842)

Ştiind prea bine că este vorba de o tentație, Kisehel i-a privit cu fermitate în ochi pe Lameh şi pe Thubalkain, iar în cele din urmă le-a spus:

„Chiar credeți că această apariție a lui Naeme este adevărată?”

Întrerupându-l pe loc, Lameh i-a răspuns cu vehemență: „Crezi cumva că nu îmi mai recunosc propria fiică? Pe de altă parte, ce avantaj ar putea avea ea mințindu-mă? Naeme este fiica mea autentică şi nu m-a mințit niciodată! Ce scop urmăreşti atunci cu întrebarea ta?”

Kisehel: „Bine, dacă sunteți de părere că aceasta este adevărata Naeme, rămâneți la părerea voastră.

În acest fel, nu veți mai avea însă acces la munții sacri şi nu o veți mai putea revedea pe adevărata Naeme; templul nu va mai fi construit, iar tăblița sacră nu va mai rămâne în casa voastră, căci o voi lua personal şi o voi duce în munți.

Aşadar, aveți de ales: puteți să ne credeți pe noi, sau pe această Naeme! Lucrurile se vor derula apoi în funcție de credința voastră. În clipa aceasta vă sunt deschise atât porțile vieții, cât şi cele ale morții. Dacă ne veți accepta pe noi, veți accepta viața. Dacă veți rămâne cu această Naeme, veți cădea astfel pradă morții eterne!

Nu depinde decât de voi. Facă-se voia voastră. *Amin”.*

De data aceasta, Lameh l-a tras de mânecă pe Thubalkain şi i-a spus în şoaptă: „Ascultă, dragul meu fiu! Ce-i drept, această Naeme mă cam nedumereşte, căci până acum, ea nu a îndrăznit să mă privească deloc în față, aşa cum nu te-a privit nici pe tine. În plus, văd că scânceşte şi acum, cu fața la pământ, ca şi cum ar avea ceva de ascuns.

Aş zice ca înainte să o rupem definitiv cu aceşti mesageri atât de puternici, ar fi recomandabil să o verificăm pe această Naeme, care mi se pare cam ciudată.

Cel mai bun lucru ar fi să îi spun să se ridice de la sol şi să elibereze tronul de această tăbliță, astfel încât să ne putem aşeza din nou pe el, eu şi cu ea. Dacă nu va reuşi să ridice tăblița, vom şti că nu este decât o fantomă imaterială, venită să ne tenteze, şi ne vom putea lua rămas bun de la ea pentru totdeauna".

Thubalkain a fost de acord cu propunerea tatălui său, căruia i-a spus: „Tată, mi se pare că gândeşti foarte înțelept. Haide, aşadar, să procedăm aşa cum ai spus!"

După care cei doi s-au îndreptat către Naeme. Lameh s-a aplecat şi a atins-o cu degetele, după care i-a spus:

„Naeme, dacă eşti într-adevăr fiica mea, ridică-te şi arată-ți fața! Apoi du-te la tron şi ia tăblița strălucitoare. Adu-mi-o, şi în acest fel vom rupe puterea vrăjitorilor veniți din munți.

Voi redeveni atunci din nou regele care am fost mai înainte, iar tu vei fi mâna mea dreaptă.

Căci în această tăbliță stă ascunsă întreaga putere a vrăjitorilor veniți din munți.

Dacă eşti cu adevărat fiica mea Naeme, sunt convins că vei face acest gest, pentru salvarea bătrânului tău tată!"

Naeme a început însă să scâncească, pretinzând că este prea slăbită ca să se ridice în picioare.

De data aceasta, Lameh s-a înfuriat şi i-a strigat: „Naeme! Îl cunoşti foarte bine pe Lameh! – De ce eziți să îmi îndeplineşti porunca?

Dacă eşti slăbită, vorbeşte, căci mai am încă suficientă putere pentru a-ți procura hrana necesară. De altfel, la cât te vaieți de tare, mie nu mi se pare că ți-ar lipsi puterea pentru a îndeplini o sarcină atât de uşoară.

Haide, ridică-te imediat, sau cel mai cumplit dintre blesteme te va lovi pe loc!"

De data aceasta, Naeme s-a ridicat, iar cei doi au putut-o privi în față. Lameh şi Thubalkain s-au înspăimântat, căci nu semăna deloc cu Naeme a lor.

Atunci, Lameh i-a spus: „Nu-ți recunosc fața, dar nu contează; du-te la tron şi fă ce ți-am spus, iar în acest fel te voi recunoaşte după faptă!"

Naeme a început din nou să tremure, după care s-a prăbuşit în sine şi a dispărut complet, devenind invizibilă! Kisehel l-a întrebat atunci pe Lameh: „Spune-mi, frate Lameh, cum ți-a plăcut această Naeme?"

Lameh şi Thubalkain s-au prosternat la picioarele lui Kisehel fără să mai răspundă nimic, plângându-şi orbirea, căci abia acum şi-au dat seama cine era această Naeme şi ce spirit îi dădea viață.

Capitolul 73

Discursul lui Kisehel referitor la frăția și la egalitatea dintre oameni. Despre adevărata regalitate

(29 noiembrie 1842)

Kisehel s-a aplecat însă, i-a ridicat de la sol pe Lameh şi pe Thubalkain, şi le-a spus: „Fraților, de ce vă prosternați în fața noastră? Credeți că suntem mai buni ca voi? Nu suntem noi frați între noi?

Pe viitor vă rog să nu mai faceți aşa ceva, căci întreaga noastră devoțiune, venerație şi iubire i-o datorăm exclusiv lui Dumnezeu.

Dacă dorim să devenim adevărații copii ai aceluiaşi Tată, va trebui să ne respectăm reciproc, fără să acceptăm vreodată ca unii să se prosterneze în fața celorlalți. Acest respect reciproc trebuie să se manifeste prin iubirea noastră unii față de ceilalți, născută din iubirea comună față de Dumnezeu.

Cine se consideră mai presus sau mai prejos de frații săi nu se integrează în ordinea lui Dumnezeu, păcătuind în acest fel.

Ați văzut cu siguranță exemple de oameni în fața cărora ceilalți se închină, deşi nu sunt cu nimic mai buni decât ei.

Ce se întâmplă în urma acestui respect general?

Foarte rapid, aceştia încep să se considere mai buni şi mai presus decât semenii lor, devenind orgolioşi, aroganți, iar în final chiar tiranici! Nemaimulțumindu-se cu respectul obişnuit al semenilor lor, ei invadează curând alte regiuni, folosindu-se de devoțiunea exagerată a supuşilor lor, forțând noi şi noi popoare să li se supună, maltratându-i şi chiar omorându-i pe cei care refuză acest lucru.

Mai devreme sau mai târziu, aceşti oameni vor sfârşi prin a le cere fraților lor devotați să le plătească un tribut din cele mai bune roade ale muncii lor, ca urmare a respectului lor prostesc.

Şi astfel, vor apărea tot felul de regi şi de lideri politici plini de cruzime, care îşi vor strivi sub puterea lor frații care au căzut în capcana respectului exagerat, dintr-o umilință prost înțeleasă, plasându-se astfel în afara ordinii divine.

Să-i dăm lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, iar semenilor noştri ceea ce le datorăm!

Întregul nostru respect, toată devoțiunea, adorația, recunoştința, iubirea şi slava noastră le datorăm în întregime lui Dumnezeu. În ceea ce ne priveşte, suntem cu toții frați şi avem datoria să ne iubim, dar nu mai mult şi nici mai puțin decât ne iubim pe noi înşine. Aceasta este măsura după care ar trebui să ne ghidăm întotdeauna, singura capabilă să restabilească echilibrul: comportamentul față de ceilalți aşa cum am dori să se comporte ei cu noi.

Când cineva încalcă acest principiu, el încalcă practic ordinea divină, oferindu-le semenilor săi ceea ce îi datorează exclusiv lui Dumnezeu.

Această încălcare a ordinii divine reprezintă sămânța care va atrage după sine toate dezastrele asupra acestui pământ.

Căci adevăr vă spun: nici un alt păcat nu atrage după sine o pedeapsă generalizată asupra pământului ca acesta, lucru pe care l-ați putut constata chiar sub domnia voastră!

Aşadar, dragii mei frați, haideți să introducem alte reguli în ceea ce priveşte regalitatea: în regatul nostru, regele să fie ghidul şi protectorul fraților săi, nu un stăpân şi un tiran absolut.

Un asemenea rege va fi perfect integrat în ordinea divină şi nu va avea nevoie de putere pământească, ci doar de puterea iubirii şi înțelepciunii divine, care vor sălăşlui în spiritul său şi cu ajutorul cărora îşi va putea conduce cu uşurință frații către dreptate şi adevăr.

Cumpăniți asupra cuvintelor mele şi nu vă mai prosternați în fața noastră sau a altora, şi în acest fel veți deveni o binecuvântare față de semenii voştri. În mod similar, nu mai lăsați pe nimeni să se prosterneze în fața voastră, şi în acest fel veți deveni o binecuvântare față de poporul vostru.

Şi acum, să trecem în sala de mese, căci festinul poate să înceapă.

Nu vă mai gândiți la tentația prin care ați fost încercați, căci cel victorios are datoria să se bucure de victoria sa, nu să se întristeze.

Haideți să mergem. *Amin"*.

Capitolul 74

Festinul din sala de mese. Thubalkain îşi alege o mireasă şi se căsătoreşte cu ea

(1 decembrie 1842)

Şi au trecut cu toții în sala de mese, unde totul era împodobit festiv. Nouă mese rotunde, frumos decorate, erau încărcate cu mâncare.

În centrul lor se aflau două mese principale, cu o formă ovală, pe care erau aşezate mâncărurile din carne.

Oaspeții s-au aşezat la masă, i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru hrana oferită şi au început să mănânce şi să bea, plini de voioşie. După ce s-au servit din fructe, Kisehel s-a întors către Thubalkain şi i-a spus:

„Frate Thubalkain, a sosit vremea să-ți alegi din aceste fete frumoase mireasa dorită, dacă nu cumva ți-ai schimbat dorința.

Iată, masa festivă este pregătită: un miel pentru tatăl tău şi un vițel pentru tine şi pentru mireasa ta".

Aceste cuvinte l-au făcut fericit pe Thubalkain, care a spus: „Abia acum îmi dau seama cât de amăgitoare a fost tentația de dinainte, căci sunt convins că Naeme duce o viață mult mai fericită acum decât pe vremea când era silită să trăiască în opoziție față de Dumnezeul la care se gândea tot timpul.

Cu siguranță, dacă ar fi trăit în pierzanie, piciorul ei nu ar fi ajuns niciodată să pășească pe munții sacri, acolo unde sălășluiesc copiii lui Dumnezeu, iar Hored nu ar fi ajuns niciodată să o atingă! Dar toate acestea au fost posibile. Cum ar fi putut fi acea fantomă oribilă pioasa Naeme?

De aceea, acum sunt complet împăcat și îți voi urma sfatul cu inima deschisă.

Am înțeles în sfârșit că nu sunteți niște trădători, ci prieteni adevărați și emisari atotputernici ai lui Dumnezeu. Pentru acest lucru, îl voi slăvi de-a pururi pe Dumnezeu pentru grația Lui. Iar acum, facă-se voia ta!"

După care Thubalkain s-a ridicat și s-a îndreptat către fete, examinându-le pe rând, până când a găsit una pe gustul lui. A luat-o de mână și a dus-o în fața lui Kisehel. Pe drum însă, aleasa inimii sale s-a oprit, nemaidorind să înainteze.

Thubalkain a întrebat-o: „De vreme ce ai acceptat să fi aleasă de mine, de ce refuzi acum să mergi împreună cu mine la emisarul atotputernicului Dumnezeu, pentru a fi binecuvântați?"

Dar aleasa i-a răspuns cu aroganță: „La ce ne-ar folosi această binecuvântare? Câte femei nu au dat naștere unor copii de-a lungul timpurilor fără o asemenea binecuvântare? De ce am fi tocmai noi excepția?

Dacă vrei să fii binecuvântat și să devii de-a pururi sclavul lui Iehova, nu ai decât, dar eu prefer să rămân liberă și îți voi demonstra că pot da naștere la copii și fără această binecuvântare stupidă".

Uimit de această impertinență, Thubalkain și-a părăsit aleasa și s-a dus singur la Kisehel. Știind ce vrea să-i spună acesta, Kisehel i-a luat-o înainte:

„Frate Thubalkain, se pare că ai făcut o alegere proastă. Sfatul meu este următorul: fă următoarea alegere cu ajutorul lui Dumnezeu, și nu vei mai găsi o femeie care nu face parte din rândul celor virtuoase.

După cum vezi, femeia aleasă de tine nu este cu nimic mai bună decât fantoma lui Naeme! Haide, du-te și scuip-o în față, iar apoi fă o nouă alegere!" Iar Thubalkain a făcut exact ce i s-a spus.

Imediat, femeia cea necurată a dispărut, iar noua aleasă l-a urmat cu dragă inimă pe Thubalkain, slăvind numele lui Dumnezeu.

Kisehel i-a binecuvântat pe amândoi în numele lu iIehova, iar Thubalkain și-a găsit liniștea, alături de frumoasa sa soție, slăvind numele lui Dumnezeu și invitându-i pe toți cei prezenți la festin.

S-au așezat atunci cu toții la mesele festive, au binecuvântat mâncarea și s-au veselit, alături de miri.

Și astfel, Thubalkain și-a primit răsplata cuvenită, dublată de o binecuvântare divină.

Capitolul 75

Zvonurile din oraș. Discursul plin de forță al lui Kisehel adresat lui Lameh și nuntașilor speriați

(3 decembrie 1842)

În timp ce discutau cu toții, plini de voie bună, despre căile lui Dumnezeu, iar mesagerii le povesteau gazdelor câteva din miracolele petrecute pe munții sacri, precum şi felul în care Domnul păşise alături de ei, vorbindu-le despre nemurirea spiritului şi despre viața eternă, care este sinonimă cu iubirea pentru Dumnezeu din inima omului, dinspre porțile palatului s-au auzit strigăte puternice. În curând, acestea au putut fi distinse. Se pare că strigau: „Blestemat fie Lameh, împreună cu toții cei care îl urmează!

Moartea şi distrugerea să cadă asupra acestui palat, căci ne-a trădat în favoarea animalelor venite din munți!

De aceea, moarte lui! Mase uriaşe de războinici înalți coboară din munți cu gândul să ne distrugă!

Dar înainte de aceasta, vom avea grijă să te pedepsim pe tine, mizerabile Lameh, pentru că ne-ai predat cu neruşinare acelor criminali!

Gărzile tale coborâte din munți nu-ți vor mai fi de nici un folos, căci te vom distruge împreună cu ele!"

După aceste blesteme, mulțimea de rebeli a pătruns în palatul lui Lameh, înarmată cu bâte şi alte arme. În curând, din camerele palatului puteau fi auzite tropăituri, blesteme, înjurături şi zgomote de mobilier răsturnat. Iar tumultul se apropia din ce în ce mai tare de sala în care se desfăşurau festivitățile.

Auzind zgomotul infernal, Lameh şi Thubalkain s-au speriat de moarte. La rândul lor, fetele şi femeile, inclusiv noua soție a lui Thubalkain, au început să țipe.

Atunci, Kisehel i-a spus cu o voce puternică lui Lameh: „Frate Lameh, de ce tremuri ca şi cum pumnalul ar fi fost deja înfipt în gâtul tău?

O, oameni fără minte! Tot nu v-ați convins încă de inutilitatea puterii voastre împotriva noastră? Nu au fost siliți soldații voştri, transformați în stâne de piatră, să îşi arunce armele şi să îndeplinească poruncile noastre?

Cum se face că vă speriați de o mulțime agitată, după ce ați experimentat direct puterea divină dinlăuntrul nostru?

Haide, reculegeți-vă şi înveseliți-vă iarăşi! Lăsați-i pe rebeli să vină şi nu vă speriați de ei până când nu veți vedea cu ochii voştri că ne-au învins. Atâta vreme cât aşa ceva nu s-a petrecut încă, păstrați-vă calmul şi credința în Dumnezeu, căci puterea Lui este mai mare decât cea a tuturor rebelilor orbi de pe acest pământ! – Gata, păstrați-vă calmul! *Amin"*.

Auzind aceste cuvinte, Lameh şi-a mai revenit în simțiri şi a spus:

„O, prieteni! Nu vă supărați pe mine pentru că m-am temut atât de tare în prezența voastră. Toate zgomotele acestea sunt înspăimântătoare, mai ales dacă asculți şi amenințările pe care le proferează! Noi nu suntem decât nişte copii sărmani din ținuturile de jos, care se sperie uşor în asemenea ocazii. De

aceea, nu vă supărați pe noi. Lameh vă promite că nimic nu-l va mai speria de acum înainte, nici măcar moartea!

De acum şi până la sfârşitul zilelor mele mă voi opune morții şi voi lupta pentru slăvirea glorioasei Naeme”.

Kisehel i-a răspuns: „Frate, abia acum te recunosc ca atare, căci cuvintele tale îmi demonstrează că ai devenit un frate perfect. Văd însă că rebelii continuă să se apropie. De aceea, îți propun să ieşi şi să îi înfrunți singur, pentru ca victoria ta să fie deplină!

Te asigur că îi vei risipi fără probleme în toate direcțiile, precum nişte găini speriate. Haide, du-te! *Amin”.*

Capitolul 76

Confruntarea cu rebelii

(5 decembrie 1842)

De-abia a terminat Kisehel de rostit aceste cuvinte că rebelii au şi spart uşile, urlând de furie.

Văzând fețele lor schimonosite şi auzind blestemele lor, Lameh s-a înspăimântat din nou, astfel încât aproape că şi-a pierdut conştiința, căzând cu fața la pământ şi şoptind: „Vai mie! Sunt pierdut!”

De data aceasta, Thubalkain şi-a păstrat însă cumpătul şi s-a opus mulțimii dezlănțuite, împingând-o înapoi.

Era însă imposibil să te opui multă vreme, aşa că Thubalkain a strigat cu o voce de tunet: „Ce doriți de la noi? De ce ne atacați?”

Mulțimea i-a răspuns: „Nu dorim altceva decât viața voastră blestemată!”

Nemaiştiind ce să facă, Thubalkain şi-a ridicat mâinile la cer şi ochii către Mine, şi a spus: „O, Dumnezeule atotputernic, şi drept, Părinte şi Creator al tuturor lucrurilor! Revarsă asupra mea puterea necesară pentru a-i respinge pe aceşti rebeli, integrându-i din nou în ordinea divină!”

După această rugăciune plină de ardoare, Kisehel s-a îndreptat către el şi i-a spus: „Ascultă, frate, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire a ascultat rugăciunea ta şi a acceptat-o. De aceea, nu te teme, căci vei experimenta în curând puterea Tatălui înlăuntrul tău şi înlăuntrul nostru.

Acum ridică-te împotriva rebelilor şi loveşte-i în moalele capului prin puterea cuvântului tău! *Amin”.*

Conştient acum de puterea lui Dumnezeu manifestată prin el, Thubalkain s-a adresat din nou rebelilor, cu aceeaşi voce de tunet:

„Ascultați-mă, voi, care v-ați revoltat împotriva ordinii juste a lui Dumnezeu! Împotriva cui doriți voi să luptați? – Acțiunile voastre malefice sunt îndreptate împotriva lui Dumnezeu! ați ridicat bâtele şi armele împotriva Lui!

O, nemernicilor! Ați experimentat vreodată puterea atotputernicului Dumnezeu?

Văd că strigați: ‚Nu, dar ce treabă avem noi cu El? Noi nu dorim decât viața voastră!' Dar eu vă spun: Cel împotriva căruia v-ați ridicat este Dumnezeu cel atotputernic, aşa că gândiți-vă bine asupra cui ați ridicat armele voastre criminale!

O, adevăr vă spun, în numele lui Dumnezeu cel sfânt, dacă nu vă veți schimba imediat atitudinea, veți plăti mai scump decât cineva căzut în craterul încins al unui vulcan! Cel care îşi va ridica primul sulița împotriva noastră va fi transformat instantaneu în cenuşă!

Acum ştiți împotriva cui ați declarat război şi care va fi soarta voastră! Faceți ce doriți, căci aveți un liber arbitru, iar răsplata voastră va fi pe măsură!"

După aceste cuvinte, rebelii s-au revoltat şi mai tare, scoțând asemenea răcnete încât l-au trezit până şi pe Lameh din inconştiența lui.

De data aceasta, Lameh s-a înfuriat, auzind blestemele îngrozitoare ale rebelilor, aşa că a strigat: „Frați şi prieteni atât de puternici! Distrugeți-i pe aceşti nemernici însetați de sânge care se opun ordinii lui Dumnezeu!"

Dar Kisehel l-a calmat: „Frate, nu-ți pierde cumpătul pentru ceea ce nu merită, căci Dumnezeu nu este precum un om, gata să îşi distrugă imediat opera, la cea mai mică enervare. Legea eternă a ordinii Sale spune clar: toate lucrurile create vor fi păstrate de-a pururi!

Thubalkain le-a dat însă un ordin acestor rebeli, explicându-le şi consecințele încălcării sale, iar ordinul lui a fost binecuvântat din cer, devenind astfel lege. De aceea, oricine va acționa împotriva lui îşi va primi pe loc judecata. De aceea, linişteşte-te. *Amin"*.

Chiar în clipa aceea, unul dintre rebeli şi-a ridicat sulița şi a îndreptat-o către pieptul lui Thubalkain. Instantaneu, el a fost cuprins însă de flăcări şi s-a transformat în cenuşă. Acest lucru a avut darul de a-i calma pe loc pe rebeli, care au început să se retragă în linişte.

Câțiva dintre ei mai blestemau încă, dar majoritatea i-au obligat repede să se căiască. În acest fel, revolta s-a încheiat la fel de brusc cum a început, iar pacea s-a instalat din nou în palat.

Capitolul 77

Lameh şi Thubalkain îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru puterea revărsată asupra lor. discursul lui Kisehel referitor la tentațiile la care este supus omul

(6 decembrie 1842)

După potolirea revoltei şi reinstaurarea ordinii, Lameh şi Thubalkain au căzut cu fețele la pământ, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru puterea revărsată asupra lor, implorându-L totodată să nu abată niciodată această putere împotriva lor, ci să îi însoțească de-a lungul întregii lor vieți,

binecuvântându-i prin grația Sa pe descendenții lor şi continuând să-i susțină prin puterea Sa infinită.

După această rugăciune de mulțumire, Kisehel i-a ajutat pe cei doi să se ridice şi le-a spus:

„Prieteni şi frați! Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire şi-a găsit în voi o mare plăcere, căci ați făcut de trei ori dovada loialității voastre.

Credeți-mă însă atunci când vă spun că atâta vreme cât vom purta acest corp muritor alcătuit din carne, tentația nu va înceta nici o clipă să ne asalteze, astfel încât nu vom putea spune niciodată: gata, s-a terminat pentru totdeauna cu tentațiile!

Cu cât ne vom apropia mai tare de perfecțiune, cu atât mai grele vor fi încercările la care ne vor supune trupul nostru, lumea exterioară şi ambițiile inimii noastre fizice, încercând să blocheze astfel trezirea spiritului către viața eternă, în speranța că el va cădea din nou în somnul cel greu al morții.

Trebuie oare însă să ne pierdem speranțele şi buna credință?

Nici vorbă, dragii mei prieteni şi frați! Căci tocmai în acest lucru constă imensa iubire şi compasiunea Tatălui preasfânt față de noi. Prin asemenea încercări, El nu urmăreşte altceva decât să ne trezească mai întâi spiritul adormit, păstrându-l apoi treaz până la ivirea zorilor unei noi zile, eterne, în care somnul şi tentațiile nu ne vor mai ispiti.

Cu siguranță, această stare beatifică va veni cândva, după ce ne vom părăsi acest înveliş trupesc. Ea poate veni însă chiar mai devreme, în timpul acestei vieți pământeşti, dacă vom adopta voința divină ca unică forță directoare în viața noastră.

Cum putem face acest lucru? – Cât se poate de simplu! Nu trebuie decât să privim lumea exterioară ca fiind inexistentă în sine, privindu-L pe Dumnezeu ca fiind Totul în toate. Nimic din ceea ce aparține lumii nu trebuie să ne capteze iubirea, căci avem datoria să îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice, privindu-i inclusiv pe semenii noştri ca pe nişte frați şi surori! Şi astfel, în această manieră simplă, sarcina aparent atât de dificilă este rezolvată!

Dacă cineva mi-ar spune: ‚Da, uşor de spus, dar greu de făcut!', i-aş răspunde pe loc: ‚Prietene, ce lucru bun poți găsi în această lume exterioară, astfel încât să-i oferi iubirea şi respectul tău, tânjind după el cu inima ta menită să devină nemuritoare?

Dacă o vei privi cu atenție, vei constata că lumea nu este altceva decât o continuă luptă pentru umplerea stomacului, pentru acoperirea trupului, şi un conflict perpetuu între frați pentru cucerirea supremației – urmate la scurt timp de o moarte dureroasă, deopotrivă temporară şi eternă'.

Acestea sunt marile ‚avantaje' pe care ni le oferă această lume tranzitorie.

Spuneți-mi, merită ele toate sacrificiile pe care le fac oamenii ca să le dobândească?

Este atât de uşor să îi întorci spatele acestei lumi amăgitoare, urmând chemarea veselă a inimii către invitaţia Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire de a trăi viaţa eternă a iubirii şi a beatitudinii!

Dacă aţi avea un vis în care aţi fi omagiaţi la fel ca un Dumnezeu, în care aţi mânca cele mai alese bucate, după care v-aţi desfăta cu cele mai voluptoase femei, aţi mai regreta oare visul după trezirea la realitate?

Numai un prost ar face aşa ceva. Un înţelept ştie că nu a fost decât un simplu vis, aşa că nu ar avea nici cel mai mic regret.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul lumii exterioare; aceasta nu este altceva decât un vis lipsit de conţinut, care dispare de îndată ce spiritul se trezeşte atunci când se ivesc zorii zilei. De aceea, nu vă mai ataşaţi de această lume, care nu înseamnă nimic, şi în acest fel veţi cuceri cu uşurinţă toate tentaţiile, la fel cum trezirea de dimineaţă alungă cu uşurinţă toate visele deşarte ale nopţii.

Meditaţi asupra acestor cuvinte şi acţionaţi în consecinţă, iar răsplata voastră va fi viaţa eternă. Iar acum, să ne continuăm festinul cu aceeaşi veselie ca şi mai înainte. *Amin”.*

Capitolul 78

Îndoielile lui Lameh referitoare la natura dorinţei şi a tentaţiei. Kisehel explică liberul arbitru al omului cu ajutorul unui exemplu

(9 decembrie 1842)

Şi toată lumea s-a veselit din nou. Singur Lameh a rămas gânditor.

Observând acest lucru, Kisehel s-a apropiat de el şi l-a întrebat: „Frate Lameh, la ce te gândeşti? Spune-mi deschis ce te frământă. Nu fi sfios, căci acum suntem fraţi şi minţile noastre trebuie să fie la unison. Haide, spune-mi deschis ce anume te tulbură atât de tare. *Amin”.*

După ce a mai reflectat o vreme, Lameh a spus: „Prietene şi frate atât de puternic! Nu te-ai înşelat nici de această dată, căci sufletul meu este într-adevăr asaltat de îndoieli puternice şi nu prea ştiu cum să le fac faţă.

Cu siguranţă, tu eşti persoana cea mai indicată să mă scape de ele.

Dacă tot m-ai întrebat, îţi voi răspunde:

Nu reuşesc să înţeleg de ce suntem asaltaţi de atâtea tentaţii, care par să nu mai înceteze, şi mă întreb: în viaţa mea am săvârşit atâtea crime; oare ce m-a determinat să le comit?

Răspunsul este simplu: pentru că nu am putut acţiona altfel; inima mea, întreaga mea natură m-au determinat să le comit.

Fiecare acţiune a mea a avut la bază o dorinţă împotriva căreia nu m-am putut opune, la fel cum nu mă pot opune unei furtuni puternice a elementelor dezlănţuite.

Cine a creat în mine aceste dorințe malefice, aceste gânduri restrictive? Eu? aş fi putut crea eu aşa ceva? Eu nu înțeleg nici măcar în ce constă natura acestor dorințe şi de unde provin ele.

Faptele mele sunt consecințele dorințelor mele; dar este oare greşeala mea că le-am comis? Oare nu am fost impulsionat cu putere de înseşi dorințele mele, sinonime cu tentația?

Dacă omul este tentat de o putere atât de invincibilă, fiind incapabil – în slăbiciunea lui – să opună rezistență acestor tentații, spune-mi, cine este vinovat că el cedează acestor dorințe?

Pe de altă parte, văzând că omul nu este capabil să se opună tentațiilor, la ce mai folosesc acestea? Care este scopul lor?

Iată, prietene şi frate atât de puternic, acestea sunt gândurile mele. Clarifică-mi aceste îndoieli, şi îți promit că de-a lungul întregii mele vieți nu le voi mai acorda atenție".

Şi iată răspunsul lui Kisehel adresat lui Lameh: „Frate Lameh, nimic nu este mai uşor pentru spirit decât să înțeleagă acest lucru.

Ascultă! Să spunem că ai fi capabil să creezi un om înzestrat cu liber arbitru. La simpla ta voință, el ar apărea în fața ta. L-ai înzestra probabil cu tot felul de talente şi calități, supă care i-ai spune:

‚Ei bine, omule creat prin puterea mea, ascultă ce îți spun: eşti liber să faci orice doreşti!' – Crezi însă că omul creat de tine ar fi cu adevărat liber? Nici vorbă! Căci el nu cunoaşte încă ce înseamnă libertatea.

Mai mult decât atât, el nu va fi în stare să îşi folosească talentele şi calitățile cu care l-ai înzestrat, ci va rămâne ca un vas plin cu apă, ce-i drept, o apă foarte pură. Ce poți face atunci ca să îl ajuți să devină liber? – Va trebui să îi inoculezi o dorința de a acționa.

Odată înzestrat cu această dorință, el va începe să acționeze în lumea în care se află, în funcție de dorințele sale. Nici aceste acțiuni nu vor fi însă libere, din perspectiva ordinii divine.

Ce este de făcut? Crezi că există o altă cale pentru ca acțiunile sale să devină libere şi integrate în ordinea divină decât să-i dai anumite legi pe care să le respecte?

Dacă aceste legi vor fi prea stricte, omul îşi va pierde însă şi bruma de libertate pe care o are, acționând la fel ca un animal.

Pe de altă parte, dacă legile vor fi prea blânde, fiind lipsite de sancțiuni, el nu le va asculta deloc, căci nu vor reprezenta o provocare pentru el.

Singura soluție este de a-i oferi legile împreună cu anumite sancțiuni, astfel încât omul să învețe din propriile sale greşeli să discearnă binele de rău, adică ceea ce aparține ordinii divine de ceea ce nu aparține acesteia.

Pentru ca el să devină un spirit activ şi liber, va trebui să îi oferi în continuare anumite ocazii care să îi testeze inițiativa. Ei bine, aceste ocazii sunt tocmai acele tentații pe care ai tendința să le critici cu atâta asprime.

În acest fel, Dumnezeu trebuie să îi trimită omului tentaţii, tocmai pentru a-l deosebi de pietre, plante şi animale.

Dumnezeu doreşte însă ca noi să fim liberi, motiv pentru care nu încetează să ne supună acestor încercări, tocmai în dorinţa ca noi să le depăşim şi să ne dovedim astfel discernământul.

Aceste ocazii nu sunt altele decât tentaţiile şi dorinţele noastre! După cum vezi, totul are o explicaţie. De aceea, linişteşte-te şi nu mai fi trist, căci nu vei putea dezlega această enigmă decât atunci când spiritul tău va fi suficient de matur.

Haide, veseleşte-te din nou alături de noi. *Amin".*

Capitolul 79

Lameh continuă să fie trist la gândul că omul nu poate face nimic care să aibă valoare în faţa lui Dumnezeu. Kisehel îi explică faptul că singura cale care poate conduce la iubirea cea pură este umilinţa

(10 decembrie 1842)

După discursul lui Kisehel, Lameh s-a mai înseninat, dar încercările sale de a se veseli semănau cu cele ale unui om pe care îl strâng pantofii şi care încearcă să ascundă acest lucru.

Kisehel şi-a dat seama de acest lucru, aşa că i-a vorbit din nou: „Ascultă, frate Lameh, trebuie să-ţi spun că sufletul tău nu este liber deloc.

Tot felul de lucruri continuă să te frământe şi nu poţi ajunge deloc la o concluzie. Spune-mi ce te macină şi voi fi fericit să te ajut, cu ajutorul bunului Dumnezeu".

Lameh i s-a adresat atunci din nou lui Kisehel, cu cea mai mare prietenie posibilă: „Prietene şi frate atât de puternic! Îl slăvesc din toată inima pe Cel etern, a cărui putere este nesfârşită şi a cărui împărăţie nu se va sfârşi niciodată.

Da, eu, Lameh, îl slăvesc şi mă închin în faţa Lui, a Celui prin comparaţie cu care toţi cei puternici de pe pământ nu înseamnă absolut nimic.

Căci El acţionează în conformitate cu voinţa Lui, folosindu-se atât de forţele cereşti cât şi de cele ale pământului, şi nimeni nu se poate opune voinţei Lui, întrebându-L: ‚Ce faci, Atotputernice?'

El este singurul Domn şi poate face orice doreşte. Dacă doreşte să pedepsească pe cineva, o poate face. Dacă doreşte să umilească pe cineva, la fel. Dacă doreşte să tenteze pe cineva, nimic nu îl poate împiedica.

Dacă doreşte să ierte păcatele cuiva, El i le iartă fără rezerve. Dacă doreşte să ucidă pe cineva, o face la timpul cuvenit, fără să trebuiască să-i spună: ‚Mâine te voi ucide!', şi nimeni nu îi poate cere socoteală şi nu îl poate judeca, - căci El este deasupra tuturor cerurilor, inclusiv deasupra oamenilor de pe acest pământ!

Ştiu foarte bine toate aceste lucruri, frate, dar ele nu mă ajută prea mult, căci oricum aş da-o, rezultatul final este întotdeauna acelaşi: Dumnezeu este totul în toate, în timp ce noi nu reprezentăm absolut nimic prin comparaţie cu El!

Pentru noi, adoraţia Lui înseamnă totul, dar în faţa esenţei Lui divine, eternă şi infinită, ea nu înseamnă nimic. De vreme ce toţi oamenii şi animalele de pe acest pământ, la fel ca şi toate forţele cereşti, nu înseamnă nimic în faţa Lui, ce valoare mai pot avea iubirea noastră, slava şi adoraţia adresate Lui?

Altfel spus, noi nu-L putem adora în adevăratul sens al cuvântului, - căci atunci când o facem, noi ne raportăm de fapt la propria noastră bunăstare interioară. Cine s-ar putea apropia cu adevărat de Dumnezeu, care este şi rămâne dintotdeauna Cel Preaînalt?

Cine îl poate slăvi pe El, în faţa căruia cerul şi pământul la un loc nu înseamnă nimic? Putem noi să-L iubim cu adevărat pe El, care reprezintă Puterea infinită? Putem noi să-i aducem vreun sacrificiu, când El este stăpânul absolut al tuturor lucrurilor, din eternitate?

Pe scurt, tot ce facem noi pentru Dumnezeu facem de fapt pentru noi înşine, căci este imposibil să faci ceva pentru Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului.

Şi totuşi, eu doresc să-L ador de dragul lui, nu pentru propria mea bunăstare interioară!

Cum ar putea fi însă posibil acest lucru?

Am înţeles acum că toate tentaţiile se nasc din graţia lui Dumnezeu, lucru pentru care nu putem decât să-i mulţumim, căci şi-a adus aminte de noi, cei nevrednici în faţa eternităţii sale infinite!

Ceea ce îmi întristează însă inima este faptul că nu putem să facem nimic cu adevărat pentru El, în semn de recunoştinţă.

O, frate, tu nu poţi simţi cu adevărat ce simt eu, căci păcatele tale nu s-au comparat vreodată cu ale mele! Ai fost şi tu un păcătos, dar nu de talia mea, aşa că nu ai cum să simţi ceea ce simt eu: ce înseamnă să datorezi cuiva ceva şi să nu îi poţi returna datoria.

Acum ştii ce anume mă tulbură. Spune-mi, ce pot face?”

Acest discurs l-a emoţionat pe Kisehel, care nu a ştiut iniţial ce să răspundă, dar Spiritul Meu a coborât din nou asupra lui, învăţându-l cum să aline suferinţa lui Lameh:

„O, frate Lameh, ne-am confruntat şi noi cu aceeaşi dilemă ca şi tine, şi încă mai suntem tulburaţi, dar am aflat chiar din gura sfântă a Domnului că recunoştinţa noastră, dublată de sentimentul că nu însemnăm nimic în faţa Lui, îi face o mare plăcere.

Atunci când nu mai găseşti cuvinte prin care să-i mulţumeşti sau ofrande pe care să i le aduci, abia atunci devii un adevărat adorator al Tatălui preasfânt!

Aceasta este adevărata umilinţă, singura cale prin care te poţi apropia de viaţa eternă, trăită întru Dumnezeu.

Acesta este începutul iubirii pure, - care nu este altceva decât însăşi viaţa însăşi.

De aceea, bucură-te, căci tocmai ai primit în tine adevăratul spirit al vieţii eterne.

O, Lameh! Frate! Imensă este bucuria pe care mi-ai făcut-o!

Rămâi în această stare şi vei trăi de-a pururi! *Amin"*.

Capitolul 80

Jurământul lui Lameh şi contractul de iubire cu Domnul. Mărturia lui Kisehel în faţa marelui duşman invizibil al vieţii, Satan

(11 decembrie 1842)

Auzind explicaţiile lui Kisehel, Lameh s-a bucurat peste măsură şi i-a răspuns: „Prietene şi frate atât de puternic! Îi consacru întreaga mea iubire şi adoraţie lui Dumnezeu, Creatorul atotputernic al tuturor forţelor cereşti, al acestui pământ şi al fiinţelor care trăiesc pe el, în interiorul şi în atmosfera lui, căci mare a fost graţia Lui revărsată asupra mea prin cuvintele tale! Am înţeles în sfârşit cum stau lucrurile.

Abia acum pot spune că m-am liniştit.

De acum înainte, te asigur că Lameh îşi va petrece tot restul vieţii încercând să îşi corecteze greşelile făcute şi să îi ajute pe toţi cei cărora le-a făcut rău.

Jur acum în faţa ta şi al numelui sfânt al Celui Preaînalt să fac acest lucru!"

Kisehel i-a răspuns astfel lui Lameh: „Ascultă, frate Lameh! Domnul nu ţi-a cerut să faci un asemenea jurământ în faţa Lui. De vreme ce ai făcut însă acest lucru în mod voluntar, poţi spune că ai făcut un contract de iubire cu Tatăl preasfânt, care l-a acceptat. De aceea, El te va întări, dar nu va ezita să te încerce pe măsură. Vei avea astfel nenumărate ocazii să îţi consolidezi loialitatea pe care i-ai jurat-o.

De aceea, rămâi credincios acestui contract, iar Domnul îţi va arăta calea pe care trebuie să mergi în numele Lui sfânt.

Indiferent de greutăţile prin care vei trece, nu le acorda importanţă, ci acţionează întotdeauna în strict acord cu voinţa Domnului. În acest fel, poţi să fii absolut convins că Tatăl ceresc îţi va binecuvânta toate demersurile făcute în numele Lui şi îţi va asigura succesul deplin.

După cum ştii, nu a fost deloc o sarcină uşoară pentru noi să te salvăm din ghearele pierzaniei, dar Domnul a fost alături de noi! Şi iată-te acum – cea mai frumoasă răsplată pentru eforturile noastre! Adevărata noastră luptă nu s-a dat cu tine, ci cu un duşman mult mai puternic: marele prinţ – invizibil deocamdată pentru tine – al amăgirii, egoismului, vicleniei şi ascunzişurilor,

duşmanul declarat al lui Dumnezeu, care şi-a dorit încă de la bun început să fie mai presus decât Dumnezeu.

Puterea lui Dumnezeu l-a încătuşat; de aceea, el este plin de furie şi nu se gândeşte la altceva decât răul pe care i l-ar putea face lui Dumnezeu.

La ora actuală, acest mare duşman este încă foarte puternic, iar împărăția lui este imensă. Ştiind foarte bine cât de mare este iubirea părintească a lui Dumnezeu, el continuă să păcătuiască neobosit, căci grația lui Dumnezeu i-a îngăduit să îşi păstreze deopotrivă liberul arbitru şi împărăția.

Acesta a fost, dragă frate, duşmanul pe care a trebuit să-l învingem înainte de a ne putea apropia măcar de tine pentru a te mântui. Te asigur că a fost o bătălie foarte grea, dar am dus-o la bun sfârşit, de dragul tău.

La fel va trebui să procedezi şi tu, dragă frate. Vei avea multe bătălii de dat, dar aminteşte-ți întotdeauna de contractul sfânt pe care l-ai făcut cu Dumnezeu şi nu uita să-l respecți. În acest fel, vei putea învinge toate pericolele, pătrunzând în cele din urmă în împărăția eternă a vieții, încoronat de laurii victoriei.

Primeşte acum binecuvântarea noastră. Grația, iubirea şi compasiunea Domnului să fie întotdeauna cu tine şi cu poporul tău!

Iar acum, haide să îi mulțumim lui Dumnezeu, iar apoi să îi acordăm trupului odihna necesară".

Au trecut apoi cu toții în camera tronului, unde s-au închinat în fața Numelui sacru, plini de smerenie şi de iubire. S-au dus apoi să se odihnească, iar cei şapte mesageri şi-au petrecut noaptea în anticamera lui Lameh.

Capitolul 81

Vizita la şantierul de construcție a templului. Eforturile binecuvântate de Dumnezeu ale lucrătorilor lui Thubalkain. Activitatea – un instrument de prezervare şi de consolidare a vieții

(13 decembrie 1842)

Dimineața, înainte de răsăritul soarelui, toată lumea s-a trezit şi s-a adunat în camera tronului, pentru a se închina în fața Numelui sacru.

După rugăciunea de adorație, care a durat până când soarele a răsărit complet, s-au dus cu toții în camera de mese, unde îi aşteptau numeroase bucate.

După cuvenitul imn de slavă, toată lumea a trecut la masă.

În final, grupul i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru grația Sa, iar Kisehel a spus: „Acum, dragii mei frați, haideți să mergem pe şantier şi să vedem ce au făcut lucrătorii noştri.

Între timp, femeile şi fetele vor pregăti o masă consistentă, pentru a le oferi acestora susținerea de care au nevoie".

Ajunşi pe şantier, Lameh şi Thubalkain au rămas uluiţi să descopere un adevărat munte de calupuri de aur rafinat, din care o bună parte fusese transformat deja în plăci, ce străluceau în soare de îţi luau ochii. Nu mică le-a fost uimirea să constate şi faptul că întregul şantier era perfect curat, căci rămăşiţele minereurilor nu se vedeau nicăieri.

Lameh s-a întors către Kisehel şi i-a spus: „O, prietene şi frate atât de puternic! Cum a fost posibil aşa ceva? Acest lucru nu stă în puterea omului!

Că s-a obţinut o cantitate atât de mare de aur, treacă-meargă! Dar nu pot să înţeleg unde au dispărut toate rămăşiţele minereurilor!

Spune-mi, cum a fost posibil aşa ceva!?"

Kisehel i-a răspuns: „Lameh, ştii cumva cum de a răsărit astăzi soarele?

Nu ştii. Şi totuşi, acest lucru este infinit mai complicat decât dispariţia rămăşiţelor minereurilor, dar nimeni nu îşi pune întrebări.

Nu ştii că pentru Dumnezeu nimic nu este imposibil?

Ascultă, în noaptea de dinainte de Sabat, o furtună a spulberat un întreg munte din cristal, de o mare frumuseţe!

Dimineaţa, locuitorii din munţi au văzut cu tristeţe cum toată acea minune a naturii fusese transformată în praf şi pulbere, în locul ei rămânând doar un crater.

Şi cu toate acestea, Domnului i-a fost de ajuns un singur gând, mai puţin decât o respiraţie, un cuvinţel, pentru ca muntele să fie restaurat pe loc, ca şi cum dezastrul nu s-ar fi produs niciodată!

După cum vezi, dragă frate Lameh, dacă Domnului îi este atât de uşor să creeze un munte, cu atât mai simplu îi va fi să facă orice altceva doreşte.

Pentru Cel care a creat întregul pământ nu poate fi deloc dificil să cureţe aceste deşeuri, dacă aceasta este voinţa Lui. Exact acest lucru s-a întâmplat în cazul de faţă! Eşti mulţumit de explicaţiile primite?"

Lameh i-a răspuns: „Prietene şi frate, sunt cât se poate de mulţumit, dar mai doresc să te întreb ceva:

De ce îi lasă Dumnezeu pe oameni să facă atâtea eforturi, deşi – la drept vorbind – El nu are nevoie de serviciile lor?"

Kisehel i-a explicat: „Există un motiv cât se poate de înţelept: în acest fel, întreaga viaţă născută din El poate experimenta puterea vitală fără de care ar dispărea!

Activitatea nu înseamnă altceva decât prezervarea şi consolidarea continuă a vieţii. Aşa se explică de ce întreaga natură este activă, iar omul are datoria să depună cele mai mari eforturi, căci el a fost înzestrat de Dumnezeu cu cea mai intensă viaţă.

Pe de altă parte, având în vedere că omul este în principal o fiinţă spirituală, el are datoria să exerseze înainte de toate iubirea faţă de Dumnezeu; altminteri, îşi poate pierde viaţa!

Iată, acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne îngăduie să acționăm.

Priveşte însă, muncitorii se adună din toate direcțiile pentru a contribui la construirea templului. De aceea, concentrează-te şi organizează întreaga activitate aşa cum se cuvine.

Dar înainte de începerea lucrului, toată lumea ar trebui să mănânce şi să bea.

Apoi vor putea trece la treabă. *Amin"*.

Capitolul 82

Sosirea muncitorilor chemați pentru construirea templului. Viziunea lui Mura, constructorul-şef. Răsplătirea şi numirea lui în calitate de şef al şantierului de către Lameh

(14 decembrie 1842)

Când cei 3.000 de lucrători au ajuns în locul în care se aflau Lameh şi cei şapte mesageri veniți din munți, Lameh le-a spus să se aşeze pe jos şi să se servească din coşurile cu mâncare şi băutură, aduse cu sutele de femeile din palatul său.

Apoi l-a rugat pe Kisehel să binecuvânteze mâncarea pentru oaspeții săi.

După binecuvântare şi după servirea mesei, toată lumea a constatat că, departe de a se goli, coşurile continuau să rămână la fel de pline cu mâncare. Puțină lume înțelegea însă ce se întâmplă.

Atunci, Lameh le-a spus oamenilor: „Vă minunați în fața binecuvântări coborâte din cer? Aveți dreptate să vă minunați, dar vă asigur că veți vedea miracole mult mai mari decât acesta".

Auzind aceste cuvinte, un nobil din oraşul lui Farak, meşter constructor, s-a ridicat în picioare, s-a aplecat adânc în fața regelui şi i-a spus:

„Mărite rege şi stăpâne! Fie ca Dumnezeul atotputernic al lui Farak şi al tuturor părinților noştri patriarhi să îți dea viață lungă!

Eu, unul din servitorii tăi cei mai umili, doresc să-ți adresez rugămintea să mă asculți, căci am o chestiune importantă care mă preocupă".

Lameh i-a întins cu prietenie mâna omului şi i-a spus: „O, vorbeşte, vorbeşte, prietene şi frate, şi nu te mai teme de Lameh, căci hiena de altădată s-a transformat într-un miel blând. Spune, deci, ce anume te frământă inima".

Omul s-a înclinat din nou în fața lui Lameh şi i-a spus:

„Mărite rege şi stăpâne, noaptea trecută am avut un vis în care se făcea că şapte oameni foarte înalți, îmbrăcați în veşminte strălucitoare, au venit la mine.

Unul dintre ei mi-a spus: ‚Mura! Tu eşti cel pe care îl caut. Du-te în oraşul lui Enoh, căci vei avea de înălțat acolo un monument glorios.

Lameh doreşte să construiască un templu pentru Dumnezeul lui Farak, iar tu va trebui să supraveghezi întreaga construcție.

Când te vei trezi mâine dimineață, vei găsi pe masa ta un plan complet al construcției. Acest plan va trebui să-l respecți.

Mai întâi de toate, arată-i regelui acest plan, care îl va recunoaşte pe loc şi te va numi constructor-şef al templului'.

Apoi a adăugat: ‚Numele meu este Kisehel şi fac parte din cei şapte mesageri pe care i-a trimis Domnul la copiii din ținuturile de jos!'

Aşa mi-a vorbit omul din vis, şi acesta este planul pe care l-am găsit – într-adevăr – dimineața, înainte de răsăritul soarelui, pe masa mea de lucru.

O, mărite rege şi stăpâne, binevoieşte şi uită-te peste el".

Uimit la culme de această relatare, dar plăcut surprins, Lameh s-a uitat peste plan, şi-a dat seama dintr-o singură privire că este corect şi i-a spus lui Mura:

„Prietene şi frate! Această strângere de mână nu face decât să confirme ceea ce ți-a comunicat în spirit mesagerul atotputernic al Domnului.

Primeşte acest lanț cu însemnele regale, pentru a depune mărturie că ai fost numit constructor-şef, autorizat de mine personal".

Apoi, Lameh l-a întrebat pe Mura: „Îți mai aminteşti cum arăta mesagerul din vis?"

Mura i-a răspuns: „O, mărite rege şi stăpâne! Îmi amintesc atât de perfect încât nu-l voi uita niciodată".

Atunci, Lameh i-a spus: „Prietene şi frate, iată acolo un bărbat înalt care vorbeşte cu Thubalkain! Nu ți se pare că seamănă cu el?"

Copleşit de fericire, Mura a strigat: „O, mărite rege şi stăpâne, nu numai că seamănă, dar este chiar el în persoană! Da, da, este chiar el!"

Lameh l-a chemat atunci pe Kisehel, care l-a întrebat imediat: „Ei, cum ți se pare constructorul-şef Mura, din oraşul lui Farak?"

Lameh era atât de fericit încât nici nu i-a mai putut răspunde. Cât despre Mura, acesta a căzut în genunchi în fața lui Kisehel.

Dar Kisehel le-a spus amândurora: „Ridicați-vă şi slăviți-L pe Dumnezeu. Lameh, acum ai ajuns un rege adevărat, iar tu, Mura, un constructor-şef, aşa cum meriți.

Iar acum, să trecem la treabă. Binecuvântarea Domnului să fie cu tine şi cu opera mâinilor tale. *Amin"*.

Capitolul 83

Dorința lui Mura de a înțelege. Lameh îl sfătuieşte să fie răbdător. Adevăratul jalon al templului

(15 decembrie 1842)

Lui Mura nu-i venea să-şi creadă ochilor şi urechilor. Imediat după ce s-a ridicat de la picioarele lui Kisehel, el i s-a adresat lui Lameh:

„Înțeleptul meu rege şi stăpân, îngăduie-i slujitorului tău să-ți spună câteva cuvinte; căci prefer să pier chiar acum decât să rămân în această ignoranță. Cum a fost posibil ca toate aceste întâmplări miraculoase să se fi petrecut?

Dacă ştii ceva, o, mărite rege şi stăpâne, împărtăşeşte-mi şi mie din cunoaşterea ta.

Căci nu mă voi putea concentra asupra construcției dacă spiritul meu va continua să rătăcească în acest întuneric deplin, căutând lumina”.

Lameh i-a răspuns astfel lui Mura: „Ascultă, prietene şi frate, zelul tău este meritoriu – acest lucru ți-l pot confirma. Cât priveşte însă căile lui Dumnezeu, mă tem că nu te-ai adresat cui trebuie, căci nici eu nu înțeleg mai multe decât tine.

În ceea ce mă priveşte însă, intenționez să îndeplinesc voința lui Dumnezeu. În ce măsură va contribui ea la mântuirea mea, voi afla probabil la timpul potrivit.

Un singur lucru mi-e clar la ora actuală, şi anume că tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă prin voia lui Dumnezeu, iar acest lucru îmi este suficient deocamdată.

Domnul ne-a comunicat voința Sa într-o manieră miraculoasă. Haide, deci, să o transpunem în practică, iar apoi vom vedea dacă este voința Domnului să aflăm mai multe.

La urma urmei, tot ceea ce vedem nu sunt altceva decât miracole ale Sale: soarele de pe firmament, luna şi stelele de pe cer, inclusiv pământul nostru – sunt pline de miracole, de neînțeles pentru noi! Cine poate înțelege toate misterele naturii în natura lor cea mai profundă?

Chiar doreşti să pieri numai pentru că nu înțelegi aceste lucruri?

Personal, mi se pare o prostie să afirmi aşa ceva. Haide, detaşează-te şi îndeplineşte voința lui Dumnezeu, iar restul va veni de la sine, dacă va fi pe placul Domnului.

Dacă nu va fi însă pe placul Domnului, cel mai bine este să nu aflăm nimic, decât să aflăm împotriva voinței Sale.

Haide mai bine să mergem la locul în care va fi înălțată clădirea, să jalonăm locul şi să distribuim sarcinile lucrătorilor. – Ce zici, eşti de acord?”

Adânc pătruns de cuvintele lui Lameh, Mura i-a răspuns:

„O, mărite rege şi stăpâne! Dumnezeu cel atotputernic să-ți dea viață lungă, căci abia acum mi-am dat seama cât de mare este înțelepciunea cu care te-a înzestrat El. îți mărturisesc că dorința mea anterioară a dispărut cu desăvârşire.

De aceea, îmi propun să rămân slujitorul tău cel mai umil de-a lungul întregii mele vieți. Slăvit fie de-a pururi Dumnezeu pentru această grație! *Amin”*.

În continuare, Mura şi-a adunat lucrătorii, cărora le-a cerut să îi urmeze, pe el şi pe marele rege, la locul în care urma să fie înălțată construcția şi care trebuia să le fie indicat de rege.

Lameh stătea însă în cumpănă, căci locul în care îi fusese indicat că trebuie să fie construit templul se afla chiar deasupra minei de aur, fiind acoperit cu gropi, mormane de pământ, unelte şi furnale.

Neştiind ce să facă, el s-a întors către Kisehel şi l-a întrebat cum trebuie să procedeze.

Kisehel i-a răspuns: „Ascultă, dragul meu frate Lameh, nu locul în care trebuie construit templu contează, cât ceea ce îți spune inima. Atunci când ai construit în acest pământ viu templul în care te-ai închinat Numelui sacru – pe care anterior îl îngropaseşi în mizerie – ai făcut deja ceea ce trebuia.

În ceea ce priveşte clădirea exterioară, nu ai decât să alegi un loc care ți se pare potrivit, iar Domnul va fi mulțumit cu alegerea făcută.

Atunci când ți-am spus să construieşti templul chiar în locul în care ai îngropat tăblița, iar apoi ai dezgropat-o la loc, m-am referit de fapt la inima ta. Dar tu construiseşi deja un templu nou în inima ta, ceea ce a fost foarte bine.

Dacă jalonul din inimă este corect instalat, jalonul exterior va fi cu siguranță instalat la fel de corect, oriunde l-ai plasa.

Lameh i-a mulțumit lui Kisehel pentru aceste lămuriri atât de prețioase, după care a ales un loc frumos, în care nu se aflau alte obstacole. Împreună cu Mura, el a pus jaloanele templului, conform planului, într-o manieră perfectă.

Capitolul 84

Instrucțiunile date de Mura meşterilor constructori. Indicațiile lui Kisehel referitoare la modul corect de a conduce un stat şi trimiterea celor cinci mesageri către celelalte oraşe

(16 decembrie 1842)

După înălțarea primelor jaloane ale templului, Mura i-a chemat la el pe cei 30 de maiştri principali şi le-a spus:

„Iată, acesta este planul! Aceasta este schița temeliei, şi astfel va arăta structura superioară.

Studiați-l împreună, iar apoi începeți lucrul.

Mă întrebați de pietrele care trebuie folosite pentru fundație? Iată muntele de colo, nu sunt nici 7.000 de paşi până la poalele lui, unde veți găsi pietre de cea mai bună calitate pentru fundație.

În apropiere se află o carieră de marmură cenuşie, foarte potrivită pentru baza templului. Puneți muncitorii să sape şi să taie marmura în blocuri de dimensiuni egale.

În ceea ce priveşte structura superioară, în partea opusă carierei de marmură se află o carieră de marmură albă, ideală pentru construcţia propriu-zisă a templului.

Blocurile de marmură albă vor trebui tăiate şi şlefuite cu mult mai multă atenţie, după care vor trebui unse cu ulei.

Pentru mortar, folosiţi pietriş obişnuit, în cazul temeliei, şi var pentru structura superioară.

Grinzile metalice care vor susţine interiorul vor fi procurate de Thubalkain.

Cât despre acoperiş, aceasta este treaba tâmplarilor şi a fierarilor.

Acum ştiţi tot ce trebuie să ştiţi. Începeţi de îndată lucrul, în numele Dumnezeului lui Farak, marele învăţător al umanităţii, şi îl veţi încheia susţinuţi de El.

Nu vă faceţi probleme în legătură cu mâncarea, băutura şi salariile, căci acestea vor fi acordate fiecăruia după munca prestată.

Iar acum, porniţi la treabă în numele adevăratului Dumnezeu!”

Unul dintre constructori l-a întrebat pe Mura: „Stăpâne, planul include şi un zid exterior. Ce ne poţi spune despre acesta?”

Mura i-a răspuns: „Ascultă, Cural. Ţi-ai făcut vreodată probleme pentru scutecul unui copil care nu s-a născut încă?

Văd că îmi răspunzi: ‚Nu. Mă gândesc la scutec abia după naşterea copilului’.

La fel vom proceda şi în acest caz: să aşteptăm mai întâi naşterea copilului, iar apoi ne vom preocupa de scutec.

Haideţi, treceţi la treabă, şi fiţi binecuvântaţi. *Amin”.*

La porunca lui Mura, toată lumea a început să lucreze, iar şantierul de vdevenit în curând precum un muşuroi de furnici.

Văzând că lucrurile merg bine, Lameh şi Mura s-au dus la Kisehel, care tocmai discuta cu Thubalkain despre structurile de metal, şi i-au raportat că totul era bine organizat.

Kisehel le-a spus celor doi: „Dragii mei fraţi, aţi făcut o treabă pe placul lui Dumnezeu. de aceea, El va binecuvânta lucrarea, care va fi gata în numai şapte zile. Puteţi fi convinşi de acest lucru.

Iar acum, să ne întoarcem în oraş şi să facem pregătirile necesare pentru buna aprovizionare a muncitorilor.

Tu, Sethlahem, ocupă-te de munca femeilor, iar tu, frate Lameh, vorbeşte-le slujitorilor tăi şi spune-le ce au de făcut, fiecare în propria lui sferă de activitate, astfel încât ordinea să fie păstrată deopotrivă în oraş şi în întregul regat.

Eu voi rămâne cu tine, în timp ce Sethlahem va supraveghea munca femeilor.

Tu, Joram, porneşte la drum, împreună cu ceilalţi patru fraţi ai noştri, şi vizitaţi celelalte oraşe din regat, depunând mărturie despre ceea ce s-a întâmplat cu Lameh prin graţia lui Dumnezeu. Urmăriţi să-i câştigaţi astfel pe locuitorii acestora de partea lui Dumnezeu.

În cea de-a şaptea zi întoarceţi-vă înapoi şi invitaţi-i pe toţi guvernatorii numiţi de Lameh, astfel încât să ia parte cu toţii la consacrarea noului templu din ţinuturile de jos.

Iar acum să trecem cu toţii la treabă, în strict acord cu voia Domnului. *Amin"*.

Capitolul 85

Kisehel şi Lameh pe străzile oraşului lui Enoh. Vizita la Muntele Şerpilor şi curăţarea acestuia de către Kisehel

(19 decembrie 1842)

După acest discurs, toţi cei de faţă şi-au asumat îndatoririle şi au trecut la treabă. În timpul celor şapte zile, Lameh şi-ar fi dorit să meargă pe şantier şi să vadă cu ochii lui cum progresează lucrările, dar Kisehel l-a sfătuit să nu facă acest lucru, având motivele lui. În schimb, ce doi s-au plimbat împreună prin oraş, indicându-le astfel locuitorilor săi că Lameh s-a schimbat, devenind un rege nou, uns de Dumnezeu.

Iar locuitorii oraşului strigau de bucurie, fericiţi că Dumnezeul cel unic al lui Farak şi-a revărsat graţia asupra regelui şi a lor.

În cea de-a şasea zi, Kisehel l-a însoţit pe Lameh într-o vizită pe un munte din apropierea oraşului.

În mod normal, nimeni nu putea urca pe acest munte, din cauza numărului foarte mare de şerpi otrăvitori. De aceea, Lameh l-a avertizat pe Kisehel în legătură cu acest lucru.

Dar Kisehel i-a răspuns: „Dragă frate Lameh, principalul motiv pentru care te-am adus pe acest munte a fost acela de a-ţi demonstra cât de mare este puterea divină a omului.

Adevăr îţi spun: orice alt animal de pe pământ este mai bun decât acesta, căci şarpele este creaţia iadului. Nu întâmplător, nici un alt animal nu este atât de încăpăţânat, viclean şi rău intenţionat ca acesta.

După cum vei vedea însă, toţi şerpii de pe acest munte vor fi nevoiţi să îl părăsească, îndreptându-se către apus, către vulcanul care arde în zare şi din care coboară un mare râu de lavă.

Şerpii se vor arunca în râul de lavă, unde vor arde cu miile".

După care, Kisehel a luat o crenguţă de alun, a tăiat-o la ambele capete, a binecuvântat-o şi a lovit de şapte ori pământul cu ea.

După cea de-a şaptea lovitură s-a auzit un sâsâit îngrozitor, similar cu cel produs de vântul puternic atunci când suflă în crengile goale ale unui copac desfrunzit într-o noapte întunecată.

Subit, o întreagă armată de şerpi şi de vipere gigantice a ieşit la iveală, îndreptându-se către vulcanul pomenit mai devreme de Kisehel.

Văzând acest lucru, Lameh şi-a ieşit din minți de bucurie şi a spus: „Slăvit fie de-a pururi Domnul, căci mare este puterea cu care l-a înzestrat pe om!

Vreme îndelungată, acest munte a fost ca un ghimpe în coasta mea. Era atât de aproape de oraş, dar nimeni nu se putea plimba pe el, şi m-am întrebat adeseori dacă nu se poate face ceva pentru curățarea lui de aceste creaturi dezgustătoare.

Nimeni nu se putea apropia însă de el, fără a-şi asuma riscul de a fi devorat de şerpi.

Iată deci că încă o dorință arzătoare a mea a fost îndeplinită de Domnul. Slăvit fie de-a pururi numele Lui!"

Kisehel i-a spus: „Da, frate, ai perfectă dreptate. Lui Dumnezeu şi numai Lui îi datorăm întreaga noastră iubire, slavă, recunoştință şi adorație.

Şerpii cei bătrâni au plecat cu toții, dar în viclenia lor, şi-au lăsat în urmă progeniturile tinere. De aceea, trebuie să ne asigurăm că şi acestea vor fi distruse. *Amin.* În numele Domnului! *Amin".*

După care a lovit din nou muntele de şapte ori, iar solul a fost instantaneu acoperit cu mii de şerpi de dimensiuni mici, care se îndreptau încolăcindu-se către vulcanul activ.

De data aceasta, Lameh s-a simțit uşor speriat, aşa că l-a întrebat pe Kisehel: „Spune-mi, prietene şi frate atât de puternic, este acum muntele curățat complet?"

Kisehel i-a răspuns: „Dacă nu ținem seama de cele zece miliarde de ouă rămase în cuiburi, da.

Pentru ca şi acestea să poată fi exterminate, muntele va trebui să ia foc, să ardă în întregime, cu tufişuri şi vegetație inclusiv, distrugând cu această ocazie inclusiv cuiburile rămase şi ouăle din ele".

După care, Kisehel a lovit din nou muntele de şapte ori cu crenguța sa de alun. Subit, muntele a început să fumege, vegetația s-a autoaprins, şi astfel, toate cuiburile de şerpi, inclusiv ouăle din ele, au fost distruse.

După curățarea completă a muntelui, cei doi au urcat pe o cărare până în vârf, unde s-au închinat cu devoțiune lui Dumnezeu.

Capitolul 86

Minunata panoramă vizibilă din vârful muntelui şerpilor. Corespondența spirituală a actului de curățare a muntelui de şerpi

(20 decembrie 1842)

Ajuns pe vârful muntelui, Lameh a început să plângă, căci priveliştea era splendidă; în zare puteau fi văzuți munții cu culmile lor semețe, până la

care se întindeau colinele domoale, o bună parte a regiunii de dimineață a copiilor de pe înălțimi; către miazăzi se vedea lacul cel mare, pe marginea căruia era construit orașul lui Uvrak, precum și toate celelalte nouă orașe, ca să nu mai vorbim de întregul oraș al lui Enoh, inclusiv templul cel nou, care era gata în întregime, cu excepția unei mici porțiuni a zidului exterior. Imaginea era atât de glorioasă încât lui Lameh i s-a tăiat respirația, cu atât mai mult cu cât nu urcase niciodată până atunci pe vreun munte.

După ce și-a scăldat pe săturate ochii – ca să spunem așa – în superba panoramă, și după ce și-a mai revenit, el și-a ușurat inima în fața lui Kisehel de povara prea marii fericiri pe care o simțea:

„O, prietene, o, frate! Cât de mare este splendoarea acestei priveliști! – O, ce bine este aici! ca să fiu sincer, aici mi-ar plăcea să locuiesc de-a pururi!

O, sărmane orașe din ținuturile de jos, este pentru prima oară când vă văd de undeva de sus. Cât de mărunt îmi apare propriul palat, prin comparație cu splendidul edificiu înălțat de Creatorul atotputernic!

Nu suntem decât niște furnici amărâte, chinuindu-se să-și adune hrana în mușuroaiele lor!

O, prietene, o, frate! Oare ar putea fi mai glorios cerul lui Dumnezeu decât acest loc? – Nu pot să cred!

Privește în zare, între regiunea de dimineață și cea de miazăzi, cele cinci culmi semețe și albe! Parcă ar fi cele cinci degete ale mâinii unui înger păzitor al pământului, întinse către cer și jurând credință eternă Domnului!

O, Dumnezeule atotputernic, cât de glorioasă este creația Ta! Cât de mare este fericirea celui care are posibilitatea să le contemple în inima sa!

Privește acum către apus! Cât de feeric este spectacolul flăcărilor care ies din vulcanii fumegânzi!

Și iată, acolo, către dimineață, alte culmi care se ridică spre cer, încoronate de flăcări și înconjurate de mii de fulgere luminoase.

Oriîncotro mi-aș întoarce privirea, nu văd decât o continuă activitate.

O, prietene și frate, privește munții sacri dinspre apus! Oare ce lumină se zărește acolo, dincolo de ei, ca și cum un al doilea soare s-ar pregăti să răsară?"

Abia acum a prins și Kisehel șansa de a spune ceva. Iată ce i-a răspuns el lui Lameh:

„Dragă frate Lameh, acolo se află faimoasa grotă despre care ți-am vorbit mai devreme; nu peste mult timp, o vei putea vedea cu ochii tăi.

Iar acum ascultă-mă, dragul meu frate! Așa cum noi am curățat acest munte, bucurându-ne apoi de splendoarea oferită de panorama din vârf, în mod similar, fiecare om se poate curăța pe sine, după care va putea ascensiona cu cea mai mare ușurință pe culmea vieții sale spirituale.

Și ce anume am făcut pentru a curăța acest munte, eliberându-l de șerpi și bucurându-ne acum de această panoramă splendidă?

Ne-am folosit de o crenguță subțire de alun, cu care am alungat mai întâi monştrii cei mari, trimițându-i în focul pierzaniei!

Crenguța simbolizează credința noastră în grația şi compasiunea Domnului; de şapte ori am lovit cu ea solul muntelui, iar şerpii cei mari şi bătrâni au ieşit la iveală şi au fost nevoiți să plece.

Cele şapte lovituri semnifică credința plenară în grația şi compasiunea Domnului, care ne pot ajuta.

Acest lucru nu a fost însă suficient pentru a curăța pe deplin muntele. Prin cotloane se mai ascundeau încă progeniturile tinerele ale şerpilor. Am lovit din nou de şapte ori muntele, şi ai văzut cum puii au ieşit la lumină, târându-se către focul distrugător. Ce înseamnă acest lucru?

Iată: după ce omul s-a purificat de păcatele grosiere ale cărnii, el trebuie să pătrundă în sufletul său, testându-şi dorințele şi înclinațiile. După recunoaşterea acestora, el trebuie să lovească din nou muntele vieții sale cu crenguța credinței în Dumnezeu, abandonându-se complet în fața voinței Acestuia, şi astfel, armata de dorințe şi înclinații nefireşti vor părăsi sufletul.

Chiar şi acum, pe muntele vieții au mai rămas un mare număr de ouă ale şerpilor. Acestea se referă la nenumăratele gânduri egoiste şi lumeşti.

Aşa cum din ouăle şerpilor se nasc curând pui, care cresc şi devin şerpi uriaşi, la fel, gândurile dau naştere unor dorințe şi înclinații, care se transformă mai apoi în fapte.

Cum pot fi distruse aceste ouă ale păcatului pe muntele vieții? – Prin trezirea focului interior, care este iubirea față de Domnul şi credința necondiționată în Acesta.

Abia acum, muntele este pe deplin curățat. După cum vezi, muntele simbolizează însăşi persoana ta. Abia acum vei putea avea o locuință permanentă pe această culme, meditând în ea asupra grației şi compasiunii lui Dumnezeu.

Aceste explicații completează într-un mod exemplar scopul ascensiunii noastre pe acest munte. De aceea, putem coborî din nou în oraş, în numele Domnului, căci sunt mulți cei care ne aşteaptă. Slăvit fie de-a pururi numele Domnului! *Amin”.*

Capitolul 87

Relația care există între iubire şi credință, şi cea dintre iubire şi cunoaştere. Parabola fecioarei şi a celor doi pețitori

(21 decembrie 1842)

După ce au mai aruncat o ultimă privire superbei privelişti, cei doi au coborât de pe munte, îndreptându-se către oraş. Pe drum, Lameh l-a rugat pe Kisehel să binecuvânteze muntele, pentru ca şerpii să nu se mai întoarcă niciodată.

Kisehel i-a ascultat rugăciunea, după care i-a spus: „Dragă frate Lameh, ți-am ascultat rugăciunea, folosindu-mă de puterea conferită mie de Domnul.

Dar puritatea acestui munte va depinde întotdeauna de puritatea inimii tale.

Dacă tu şi descendenții tăi vă veți păstra puritatea inimii – singura care îi este pe plac lui Dumnezeu – acest munte va rămâne curat. Dacă vă veți murdări însă inima cu un singur păcat împotriva lui Dumnezeu, vechii locuitori ai muntelui se vor grăbi să revină pe el.

Dacă vei vedea vreodată un şarpe târându-se pe acest munte, să-ți aminteşti ce ți-am spus acum. Căieşte-te, pune-ți cenuşă în cap şi posteşte, până când inima ta se va purifica din nou! Numai în acest fel vor dispărea din nou şerpii de pe acest munte.

În univers, valoarea supremă este iubirea față de Dumnezeu. Atâta vreme cât inimile voastre vor fi pline cu această iubire, tu şi descendenții tăi veți fi incapabili să comiteți vreun păcat împotriva lui Dumnezeu.

Dacă această iubire va slăbi însă în inimile voastre, puțina credință care vă va rămâne nu vă va putea asigura decât o slabă protecție împotriva păcatului!

Nu este suficient ca cineva să ştie, să creadă şi să afirme: ‚Da, există un Dumnezeu'. Acest lucru nu este deloc dificil.

Mult mai dificil, dar şi mai important, este să-L iubeşti mai presus de orice pe acel Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât nu îl poți vedea deocamdată.

De aceea, nu este suficient ca cel care doreşte să-L iubească pe Dumnezeu să creadă că Acesta există. el trebuie să-L recunoască plenar în inima sa, apoi să-L iubească din ce în ce mai mult, prin faptele sale, pe măsură ce va înțelege că Dumnezeu este iubire pură, necondiționată, dar şi înțelepciunea supremă!

După cum vezi, premisa iubirii noastre de Dumnezeu este cunoaşterea propriu-zisă a Acestuia. De aceea, principala noastră îndatorire este aceea de a-L recunoaşte şi de a-L iubi mai presus de orice.

Această iubire devine astfel viața eternă, căci ne-am născut din iubirea Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire şi ne-am întors la El prin iubirea noastră.

Ascultă cu mare atenție aceste cuvinte, căci ele provin direct de la Dumnezeu: nu există decât două căi prin care omul poate ajunge la Tatăl – una este recunoaşterea plină de ardoare a binelui, iar cealaltă iubirea!

Văd că îți spui în sinea ta: ‚Din câte mi-a explicat mai devreme, iubirea pare o cale de-a dreptul imposibilă, de vreme ce trebuie precedată de recunoaşterea lui Dumnezeu în sine, lucru greu de realizat, atâta vreme cât Dumnezeu rămâne invizibil pentru noi'.

La prima vedere, aşa par să stea lucrurile. Dacă le vom privi însă în lumina spiritului, vom constata că aparențele înşeală.

Ca să înțelegi mai bine această diferență, ți-o voi demonstra – pe scurt, dar cu claritate – printr-o corespondență.

Să spunem că undeva, pe acest pământ, există o fată de o frumusețe desăvârşită, pregătită să devină soția unui bărbat. Pentru ca bărbații să afle acest lucru, ea este nevoită să trimită mesageri de-a lungul şi de-a latul țării.

Auzind strigătele mesagerilor, unii se vor gândi: ‚Dacă ar fi adevărat, fata ar fi venit în persoană, astfel încât să o putem vedea, alegând-o, dacă este pe placul nostru. De vreme ce nu şi-a trimis însă decât mesagerii, informându-ne astfel cât de superbă este, depinde de noi dacă o vom crede sau nu.

Colac peste pupăză, mai are şi pretenția de a ne informa că nu îl va accepta decât pe acela care îi va recunoaşte frumusețea în prealabil, fără a o vedea!

Cine poate fi atât de prost?'

Între toți aceşti bărbați care îi ridiculizează pe mesageri, există însă doi care gândesc altfel. Unul îşi spune: ‚Mă voi duce şi o voi privi cu atenție; dacă este aşa cum o descriu mesagerii, o voi alege pentru inima mea'.

Dar celălalt îi spune mesagerului, plin de ardoare: ‚Du-mă la ea. Nu doresc să o testez în nici un fel, căci m-am îndrăgostit deja de ea în inima mea. O iubesc mai presus de orice în această lume'.

Cei doi bărbați ajung astfel la tânăra fată. Primul dintre ei îşi dă seama de frumusețea ei, se îndrăgosteşte de ea şi o alege pentru inima sa. Cel de-al doilea se limitează însă să-i spună: ‚O, sublimă fecioară din ceruri, iartă-mă pe mine, sărman nerod, căci am îndrăznit să te iubesc înainte de a te recunoaşte, şi abia acum îmi dau seama cât de nevrednică era iubirea mea de natura ta divină. De aceea, îngăduie-mi să plec din nou şi să te iubesc în secret, cu toată puterea inimii mele'.

Pe care din cei doi crezi că îl va accepta fata? – În mod evident, pe cel care a iubit-o încă înainte de a o cunoaşte!

Cât despre primul, acesta va fi nevoit să se mulțumească să devină un simplu servitor, pentru a putea rămâne totuşi şi a se bucura astfel de sublima ei prezență. În schimb, cel de-al doilea se va putea bucura de-a pururi în brațele ei, cunoscând fericirea supremă.

Iată deci cât de mare este diferența: cel care îl iubeşte pe Dumnezeu înainte de a-L cunoaşte va câştiga viața eternă în toată plenitudinea ei. În schimb, cel care îl iubeşte numai după ce L-a cunoscut va trăi şi el de-a pururi, dar nu în inima Tatălui, ci în împărăția grației Sale, ca un slujitor bine remunerat.

Meditează profund asupra acestor cuvinte, frate Lameh, căci ele au o importanță deosebită pentru viața ta! Iar acum, haide să ne întoarcem în oraş. *Amin"*.

Capitolul 88

Recunoaşterea de sine a lui Lameh. Iubirea – calea corectă către Dumnezeu. dorința lui Lameh de a asculta o nouă parabolă este refuzată cu înțelepciune de Kisehel

(22 decembrie 1842)

Auzind aceste cuvinte, Lameh s-a simțit iluminat şi încălzit, ca şi cum o flacără puternică s-ar fi aprins în el. După scurt timp, a strigat:

„O, prietene şi frate atât de scump inimii mele! Ce mi-ai spus, a fost minunat!

Da, abia acum îmi dau pe deplin seama unde am greşit, la fel ca noi toți! Noi îl căutam pe Dumnezeu prin hățişul justiției, încercând să dobândim astfel o înțelepciune contemplativă, care să ne permită să îl vedem pe Dumnezeu înlăuntrul nostru, dar încă de la început puneam următoarea condiție:

Dacă Dumnezeu există, El trebuie să se lase descoperit în această formă vizibilă. În caz contrar, fie că nu există, fie este un Dumnezeu slab, care nu merită să fie descoperit.

În ambele cazuri, este de preferat să ne considerăm pe noi înşine ca fiind Dumnezei pe pământ'.

La scurt timp după ce am comis atrocitatea împotriva fraților mei, considerându-mă cu trufie mai mult decât un semizeu, am auzit într-adevăr vocea divină care mă lua sub protecția ei, deşi mă temeam atât de tare de ea, din cauza crimei comise. Fiind însă atât de blândă şi de bună, înțelepciunea mea intelectuală a ajuns curând la concluzia că Dumnezeu ori nu există, ori este o ființă slabă, care se teme de mine.

Această concluzie a stat la baza tuturor atrocităților care au urmat şi pe care le cunoşti foarte bine.

Mi-ai spus până acum multe lucruri, dar nimic nu mi s-a părut atât de clar ca şi demonstrația de dinainte referitoare la relația dintre Dumnezeu şi om.

Abia acum înțeleg pe deplin cât de gravă a fost eroarea pe care am comis-o.

Îmi dau seama acum că până şi cel care ştie foarte puține lucruri despre Dumnezeu îl poate iubi, cultivându-şi apoi din ce în ce mai mult această iubire față de El, astfel încât aceasta să devină însăşi temelia vieții sale viitoare.

În acest fel, omul se poate apropia de atotputernicul Dumnezeu în singura manieră corectă, iar Dumnezeu i se va revela în funcție de iubirea sa – singura capabilă să îi trezească inima, sufletul şi spiritul, făcându-le capabile să îl primească în ele.

Am înțeles cu atâta claritate aceste cuvinte, încât doresc să te rog, ca un frate, să îmi oferi un exemplu suplimentar care să consolideze această învățătură sfântă, permițându-mi să le-o transmit mai departe tuturor

sărmanilor păcătoşi care au călcat strâmb, în parte datorită mie, iar în parte din propria lor voinţă".

Kisehel i-a răspuns lui Lameh: „Dragă frate Lameh, mi-ai făcut o mare bucurie cerându-mi acest lucru, căci îmi dau seama că rugămintea ta vine direct din inimă, la fel ca şi întregul tău comportament.

Aş putea să-i dau o mie de alte asemenea exemple, dar acest lucru pur şi simplu nu mai este necesar.

Ai înţeles perfect mesajul meu; restul îţi va fi oferit de Domnul, din abundenţă. Te asigur de acest lucru.

Dacă în tine ar mai exista încă întunericul de altădată, nu ai fi putut privi până în străfundul inimii tale, văzând acolo adevărul.

Lumina slabă a câtorva stele nu este suficientă pentru a lumina lacul, astfel încât să poţi vedea ce se află pe fundul său.

În schimb, atunci când răsare soarele, el nu mai are nevoie de lumina stelelor, nici un vreo altă lumină, pentru ca totul să poată fi zărit în toată claritatea.

De aceea, mulţumeşte-te deocamdată cu lumina acestui soare, până când în tine se va naşte adevăratul astru, cel viu.

Razele actualului soare îţi vor fi oricum suficiente pentru a găsi tot ce vei avea nevoie, din abundenţă.

Haide acum să ne întoarcem în oraş, căci mulţi sunt cei care ne aşteaptă. *Amin"*.

Capitolul 89

Marea adunare din faţa palatului regal. Discursul lui Lameh adresat poporului său. Excelentul discurs al bătrânului necunoscut adresat oamenilor

(23 decembrie 1842)

Şi astfel, Lameh s-a liniştit, urmându-l pe Kisehel până în oraş.

Ajunşi în faţa palatului, ei au găsit aici o mare mulţime care striga:

„Slavă marelui Dumnezeu care şi-a revărsat graţia asupra noastră, dăruindu-ne un rege adevărat prin ridicarea păcatului lui Lameh şi convertirea lui!

Da, Lameh a devenit un rege adevărat, plin de graţie şi de înţelepciune, coborâte asupra lui de la Domnul. De aceea, adorat şi slăvit fie de-a pururi atotputernicul Dumnezeu şi numele Său sacru! *Amin"*.

După acest imn de slavă, Lameh s-a urcat pe o platformă special construită pentru a face anunţuri către populaţie şi le-a adresat oamenilor următorul discurs:

„Ascultați-mă, voi, cei care ați fost până nu demult nişte slujitori, supuşi, sclavi, vite de povară, şi care ați devenit acum mult iubiții mei frați! Eu, Lameh, am fost regele vostru şi v-am condus prin propria voastră putere, căci eram eu însumi prea slab pentru a mă impune în fața voastră. Cu toate acestea, voi tremurați în fața cuvântului meu lipsit de putere.

M-ați ascultat, forțați de propria voastră putere, şi m-ați blestemat pentru legile pe care vi le-am dat – legi odioase şi pline de cruzime.

De acum înainte nu voi mai fi regele şi stăpânul vostru, ci fratele vostru, care nu îşi doreşte altceva decât să vă conducă pe căile adevăratei cunoaşteri şi ale iubirii de Dumnezeu, singurul Stăpân şi Rege asupra tuturor oamenilor şi a celorlalte creaturi, din eternitate.

Acestui Rege i-am clădit un nou palat, într-un loc pur şi nepângărit, de unde va domni întotdeauna aşa cum îşi guvernează un părinte înțelept propriii copii!

Mâine este ziua în care numele Lui sacru îşi va găsi un sălaş permanent în acest nou palat.

Această zi va trebui celebrată de acum înainte cu toată ardoarea! Aveți cu toții datoria să vă pregătiți sufleteşte pentru această Zi a zilelor, căci odată cu ea, o mare binecuvântare va coborî asupra noastră.

De aceea, pregătiți-vă bine, astfel încât să putem intra cu toții în acest loc ca frați înaintea lui Dumnezeu, cât mai curați cu putință în fața Celui Preasfânt care s-a decis să îşi facă sălaş printre noi, sărmani păcătoşi! Facă-se de-a pururi voia Lui sacră!”

Auzind aceste cuvinte, mulțimea s-a bucurat peste măsură. Strigătele de fericire s-au contopit în curând într-un mare imn de slavă, care spunea: „Slavă, slavă, slavă de-a pururi marelui Dumnezeu! – Slăvit fie în vecii vecilor numele Lui sacru!”

Când strigătele s-au mai domolit, mulți oameni au început să plângă de recunoştință şi fericire, în timp ce alții îşi duceau mâinile la piept, ca şi cum ar fi dorit să îşi smulgă inimile şi să le înalțe spre cer. Subit, un bătrân înalt şi încă viguros şi-a făcut loc prin mulțime.

Lameh şi Kisehel nu-i puteau vedea fața, căci bătrânul şi-o acoperea cu mâinile.

Kisehel şi-a consultat iubirea din inima sa, dorind să ştie cine este bătrânul, dar aceasta i-a răspuns să-i asculte cuvintele, căci va afla prin intermediul lor tot ce este necesar.

Auzind acest răspuns, el s-a recules şi i-a spus lui Lameh: „Frate! Omul acesta doreşte să vorbească. Să-l ascultăm, căci vom afla cine este numai din cuvintele lui”.

Atunci, străinul s-a urcat pe platformă şi a strigat cu o voce puternică:

„Ascultați-mă, oameni buni! Dumnezeu, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, s-a milostivit de voi şi v-a eliberat din sclavie. El a alungat şarpele din această regiune şi l-a uns pe Lameh cu uleiul sublim al grației şi compasiunii Sale.

De aceea, iubiți-L mai presus de orice, căci El este adevăratul vostru Părinte. Deşi ar fi avut toate motivele să vă pedepsească prin mânia Lui, El a preferat să-şi reverse asupra voastră grația Lui, dorind să facă din voi adevărații Lui copii.

De aceea, alergați către El în inimile voastre, căci acolo doreşte să intre mâine, ghidat de mine.

O, copii ai înălțimilor sacre, frații mei! Când tatăl a păşit printre noi, nici unul dintre noi nu a simțit nevoia să îşi smulgă inima din piept şi să o dăruiască Tatălui preasfânt. Şi iată, aceşti sărmani copilaşi doresc să facă acest lucru!

O, Tată preasfânt, primeşte-i pe aceşti copilaşi la pieptul Tău şi fă din ei egalii noştri, astfel încât să Te putem slăvi cu toții pe o singură voce, manifestându-ne iubirea față de Tine într-o singură inimă!

Bucurați-vă, copilaşii mei, căci Tatăl va veni la voi şi vă va îmbrățişa pe toți la pieptul Lui părintesc, dăruindu-vă viața eternă!

Acesta este motivul pentru care m-a trimis la voi pe mine, marele Lui preot, pentru a vă da această veste minunată.

Bucurați-vă în numele Tatălui preasfânt, căci mare este bunătatea şi grația Lui!

Mâine veți vedea cu toții imensa Lui glorie! *Amin".*

Capitolul 90

Vorbitorul necunoscut îşi dezvăluie identitatea, dovedindu-se a fi marele preot Enoh. Iubirea arzătoare a lui Lameh față de Domnul

(24 decembrie 1842)

Când vorbitorul necunoscut şi-a încheiat discursul, Lameh l-a prins de mână pe Kisehel şi l-a întrebat cu mare ardoare:

„Prietene şi frate atât de puternic, l-ai recunoscut cumva pe acest vorbitor divin? Cu siguranță, nu poate fi de origine comună! A vorbit despre înălțimi, despre locurile din care ați venit voi. Oare nu este de prin partea locului?

Da, sunt convins că este de prin părțile tale, căci nici un om din ținuturile de jos nu ar putea vorbi astfel.

În oraşul lui Farak mai trăiau cândva asemenea oameni, care se ascundeau, din teamă față de mine. Dar o asemenea înțelepciune nu am mai auzit.

Acest om sublim a vorbit de parcă ar fi fost Dumnezeu Însuşi.

Sunt convins că ai observat şi tu toate aceste lucruri. De aceea, te rog să-mi faci cunoştință cu acest om, lucru foarte important pentru mine!"

Kisehel i-a răspuns: „Ascultă, frate, văd că vine singur către noi, şi bănuiesc că îți va răspunde personal la întrebare. Într-adevăr, vocea lui îmi

este familiară, căci sună foarte asemănător cu cea a marelui preot Enoh al întregului pământ, numit în această funcție de către Dumnezeu în persoană.

Nu pot să-i recunosc însă fața, căci şi-o ascunde ori de câte ori se întoarce către noi, păstrând-o descoperită față de popor. Este un comportament foarte misterios, cu atât mai mult dacă ar veni din partea lui Enoh.

Personal, nu pot să-mi dau seama de ce şi-ar ascunde fața de mine şi de ceilalți frați ai mei. Dar văd că s-a apropiat, aşa că să nu mai vorbim despre asta”.

Necunoscutul s-a îndreptat către Kisehel, i-a strâns mâna şi i-a spus: „Iubirea şi grația eternă a Tatălui preasfânt fie de-a pururi cu voi, dragii mei frați, precum şi cu noul meu frate Lameh şi cu poporul său!

Vă transmit tuturor salutări din partea patriarhului Adam, a mamei Eva, a lui Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, a tatălui meu Jared, a fiului meu Methuselah şi a fiului său, dragul meu Lameh. Cu toții se bucură imens de gloriosul succes al muncii voastre, susținută de însuşi Tatăl preasfânt.

Adam a binecuvântat de sute de ori pe zi ținuturile de jos. La fel şi principalii patriarhi, căci au fost cu toții foarte îngrijorați de soarta voastră, cu atât mai mult cu cât Tatăl preasfânt nu a dorit să ne indice prin nici un semn până în această dimineață cum stau lucrurile.

Azi dimineață mi-a spus însă: ‚Enoh! Du-te şi spune-le patriarhilor că grația Mea s-a revărsat asupra ținuturilor de jos, iar mâine îmi voi celebra triumful, intrând în oraşul lui Enoh, însoțit de tine!

Haide, du-te chiar acum şi anunță acest triumf fraților Mei!

La început, acoperă-ți fața cu mâna, ca semn al suferinței Mele de lungă durată, dar şi al răbdării Mele infinite!

Apoi intră în casa regelui, unde vei putea să-ți descoperi în sfârşit fața!’

Iată, astfel mi-a vorbit Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire în această dimineață; de aceea, am coborât în aceste ținuturi, pentru prima oară în viața mea, şi mă aflu acum în fața voastră, în acord cu voința Tatălui preasfânt.

Haideți deci să mergem în casa regelui.

Dar mai întâi de toate arătați-mi tăblița cu numele cel sfânt, pentru ca eu, marele preot al lui Dumnezeu, să-i pot consacra inima mea”.

Lameh l-a condus personal, a deschis uşa camerei tronului, după care i-a spus cu mare exaltare în voce:

„O, măreț prieten al atotputernicului Dumnezeu, vino, intră în casa mea nedemnă, în care mai sunt atâtea de curățat, şi sfințeşte-o cu prezența ta sacră!”

Copleşit de sentimentele sale de iubire, remuşcare şi bucurie, Lameh a izbucnit în plâns, fericit de imensa grație care s-a revărsat asupra casei sale.

Enoh l-a îmbrățişat, l-a strâns la piept şi i-a spus: „O, frate atât de drag, deşi încă slab, acum ai primit accesul la viața eternă!

Căci acum îl iubeşti pe El, pe Tatăl preasfânt, mai mult decât poţi înţelege încă. De aceea, vei vedea în curând cât de mare este bunătatea Tatălui.

Adevăr îţi spun: nu am întâlnit o iubire atât de mare nici chiar pe înălţimile sacre. De aceea, bucuria mea în faţa ta este mai mare decât în faţa a 99% dintre cei de pe înălţimi, care, deşi au păşit alături de Dumnezeu, nu şi-au deschis inimile într-o măsură atât de mare în faţa focului iubirii!

Haide, condu-mă în altarul cel sacru al casei tale. *Amin"*.

Capitolul 91

Adorarea Numelui sacru înscris pe tăbliţa de aur din camera tronului lui Lameh. Discursul lui Enoh referitor la iubire ca singură modalitate de adoraţie a lui Dumnezeu

(27 decembrie 1842)

După cuvintele lui Enoh, Lameh – extrem de fericit – l-a condus în camera tronului. După ce au trecut pragul acesteia, el i-a spus lui Enoh cu cel mai mare respect:

„Prietene atât de puternic al marelui Dumnezeu, iată, acolo se află tăbliţa strălucitoare pe care este înscris Numele cel sacru – pe care limba mea nedemnă nu îndrăzneşte să-l pronunţe -, conform obiceiului nostru!"

Enoh şi-a atins pieptul cu mâna şi a rămas o vreme tăcut, fără să înainteze.

Apoi şi-a deschis larg braţele şi a alergat către tron, a luat tăbliţa şi a strâns-o tare la piept, a sărutat-o, după care a aşezat-o la loc pe tron.

După ce şi-a oferit astfel iubirea şi devoţiunea Numelui sacru, el s-a aşezat în partea dreaptă a tronului şi le-a adresat celor prezenţi următoarele cuvinte (trebuie să menţionăm că în cameră se aflau inclusiv un mare număr din miniştrii şi oficialii lui Lameh):

„Fraţi şi copii ai Tatălui unic din ceruri! A fost plăcerea acestui Tată preasfânt şi preaplin de iubire să vă dăruiască vouă Numele Său, care este sfânt mai presus de toate!

Ce doriţi să-i oferiţi în schimb Lui, singurul Dăruitor al tuturor darurilor?

Oricât de mult aţi căuta, nu veţi găsi nimic care să-i poată fi dăruit, fără a fi fost deja primit de la El!

Da, renunţaţi să mai căutaţi, căci acest efort este zadarnic!

Doriţi totuşi să slăviţi, să adoraţi şi să veneraţi acest Nume pe întreaga durată a vieţilor voastre?

Acest lucru este posibil, dar ascultaţi cu atenţie ce vă voi spune:

Cerul şi pământul îl slăvesc şi îl adoră pe El, iar spaţiile infinite ale creaţiei sunt pline de îngeri luminoşi care strigă la unison acelaşi lucru:

‚Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru. Slăvit fie de-a pururi El, în calitatea Lui de Tată, slăvit fie Cuvântul Lui şi slăvită fie atotputernica Lui iubire!

Te slăvim de-a pururi, mărite Doamne, şi ne închinăm în faţa puterii Tale infinite. Căci numai Ţie îţi datorăm întreaga noastră slavă, devoţiune, iubire şi adoraţie!'

Iată deci cât de mare este adoraţia care i se oferă în permanenţă lui Dumnezeu!

Ce ar putea adăuga la această adoraţie cosmică iubirea voastră faţă de Tatăl?

O picătură care cade în marele ocean ar însemna infinit mai mult decât adoraţia voastră prin comparaţie cu eterna glorie şi slavă adusă lui Dumnezeu, căci El dispunea deja de această glorie încă înainte de naşterea creaţiei!

Aşadar, ce i-aţi putea dărui în schimb Tatălui preasfânt pentru imensa graţie, iubire şi compasiune pe care le-a revărsat asupra voastră?

Văd că spuneţi: ‚Dorim să-i mulţumim întreaga noastră viaţă!'

Foarte bine, faceţi acest lucru, căci numai Lui – unicul Dăruitor – îi datorăm cu toţii recunoştinţa noastră!

Credeţi însă că mulţumirile voastre îl vor îmbogăţi cu ceva pe El, făcându-L mai slăvit decât a fost din eternitate?

După cum vedeţi, toată această recunoştinţă este zadarnică, iar Domnul puterii şi al slavei nu are nevoie de ea!

Dacă cineva are o mireasă şi îşi întreabă inima ce anume aşteaptă de la ea, aceasta îi va răspunde: ‚Sunt bogat şi am de toate. Nu am nevoie nici de aur, nici de pietre preţioase, nici de fructe sau animale domestice, nici de ofrandele ei.

Mireasa mea iubită, nu îmi poţi oferi decât un singur lucru, după care tânjesc cu adevărat: iubirea ta!

Iubeşte-mă şi îmi vei oferi astfel mai mult decât mi-ar putea oferi cerul şi pământul la un loc'.

Greşesc cu ceva, fraţilor? – Văd că spuneţi în sinea voastră: ‚Nu, chiar aşa stau lucrurile!'

De aceea, faceţi şi voi acelaşi lucru! Iubiţi-L pe Tatăl, căci iubirea este însăşi esenţa Lui, şi deci unica Lui necesitate! Dăruindu-i iubirea voastră, îi veţi dărui totul, tot ce v-a dăruit El până acum! căci ce v-ar fi putut dărui mai mult decât viaţa Lui? Iubirea este adevărata voastră viaţă, fiind viaţa lui Dumnezeu înlăuntrul vostru.

De aceea, atunci când îl iubiţi pe Dumnezeu, Tatăl vostru, voi răspundeţi aşteptărilor Sale, căci acesta este singurul lucru pe care îl aşteaptă de la voi.

Aceasta este voinţa lui Dumnezeu: ca noi să-L iubim mai presus de orice. Toţi cei care vor face acest lucru se vor bucura de viaţa eternă! *Amin"*.

Capitolul 92

În calitatea Sa de iubire şi înțelepciune infinită, Dumnezeu este adevărul suprem. Destinul omului

(28 decembrie 1842)

După discursul lui Enoh, toți cei prezenți şi-au lovit pieptul cu pumnii, spunând la unison: „Ce discurs, ce cuvinte!

O, adevăr etern şi sacru, cât de dificilă este calea către tine pentru cel care nu te cunoaşte!

Şi totuşi, atunci când ieşi singur în întâmpinarea călătorului obosit, acesta te recunoaşte pe loc, la fel cum ochiul recunoaşte imediat soarele care răsare, alungând întunericul de dinainte!

Da, nu există nici o altă lege mai presus de aceasta!

Există un singur adevăr etern, iar acesta este Dumnezeu. Şi nu există decât o singură relație care poate exista între El şi oameni, iar aceasta este iubirea.

Ce altă relație ar putea găsi rațiunea, oricât de mult ar căuta?

De altfel, rațiunea nu poate face altceva decât să tulbure apele şi să distrugă.

Noi nu facem altceva decât să căutăm, să încercăm, să construim, pentru ca apoi să distrugem la loc. Dorim întotdeauna ceva nou, ceva mai bun şi mai perfect, dar uităm că nu ne putem depăşi condiția şi că toate planurile noastre nu pot fi mai presus de ceea ce a stat la baza lor: intelectul nostru.

Vedem întotdeauna nebunia altora, dar suntem incapabili să ne percepem propria nebunie.

Şi totul numai din cauză că nu am cunoscut niciodată adevărul plenar.

Acum însă, acest prieten atât de puternic al lui Dumnezeu ne-a arătat adevărul pur. În lumina acestuia, ne-am putut realiza întreaga nebunie; căci iubirea este unicul lucru de care dispune omul care îl poate reunifica şi consolida, singurul lucru care poate pune în mişcare motorul gândurilor sale!

Da, în mod evident iubirea este premisa fundamentală a oricărei stări existențiale şi a oricărei deveniri. Mai mult decât atât, dacă o privim în adevărata ei lumină, ea devine existența în sine, unica realitate, şi deci unicul adevăr! Cum am putut ignora acest adevăr timp de atâtea sute de ani?

Da, mărite prieten şi mare preot al lui Dumnezeu, ai perfectă dreptate, căci iubirea este unica realitate, unica existență autentică, fiind simultan natura fundamentală a lui Dumnezeu şi a noastră.

Ce altceva i-am putea oferi Lui decât unicul lucru care contează pentru El – iubirea noastră, de vreme ce orice altceva derivă din această iubire?

De aceea, fii convins că vom proceda în acest fel, din toate puterile noastre! Fie ca grația şi compasiunea lui Dumnezeu să continue să se reverse asupra noastră!

Slăvit fie de-a pururi numele Lui sacru!”

Iar Enoh a adăugat: „*Amin!* Slăvit şi adorat fie de-a pururi – de noi toți – Tatăl preasfânt, care ne-a iubit încă înainte de a ne naşte; căci dacă nu ar fi fost aşa, nimic nu ar fi putut fi creat!

Dumnezeu, Iubirea şi Înțelepciunea infinită, şi deci Adevărul etern, a văzut încă de la începuturile eternității că lucrările Sale (ale Iubirii) sunt singurele care vor rămâne de-a pururi bune. Aşa se explică de ce acest bătrân pământ continuă să ne poarte pe scoarța lui şi de ce acest bătrân soare continuă să ne încălzească cu razele sale glorioase!

Omul a fost aşezat în acest cerc strâmt pentru a atinge perfecțiunea. Deşi cercul este strâmt, toată iubirea lui Dumnezeu este condensată în el.

De aceea, toți cei care vă aflați în cercul strâmt al iubirii, realizați că Dumnezeu este Iubire. Recunoaşteți iubirea prin iubire, iar această iubire se va transforma într-un foc puternic, care va arde granițele cercului cel strâmt!

Abia atunci veți deveni liberi să păşiți în cercul infinit al iubirii, grației şi compasiunii divine, ascultând de impulsul ceresc: ‚Fiți la fel de perfect ca şi Mine, Tatăl vostru!’

Iar acum, haide să servim masa, frate Lameh. Uniți, aşa cum suntem acum, vom împărtăşi aceeaşi mâncare din aceleaşi farfurii.

Haide, condu-ne către sala de mese. *Amin”.*

Capitolul 93

Masa comună. Este anunțată terminarea templului. Răsplata constructorului-şef. Discursul lui Enoh adresat meşterilor

(29 decembrie 1842)

Toată lumea s-a îndreptat către sala de mese. Conform unui obicei din străbuni, servitorii lui Lameh erau obligați să aprovizioneze în permanență mesele cu fructe proaspete.

După ce toți cei de față şi-au potolit foamea, Thubalkain a intrat în sala de mese, însoțit de Mura şi de Cural, şi s-a îndreptat direct către Lameh şi Kisehel, pe care i-a anunțat cu o față strălucitoare că templul era gata. Mai mult decât atât, din aurul rămas a fost construită o poartă magnifică, astfel încât templul să poată fi încuiat în perioada în care nimeni nu avea dreptul să intre în el.

După acest anunț, Lameh i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru puterea pe care a revărsat-o asupra constructorilor, astfel încât aceştia au putut termina clădirea într-un interval atât de scurt de timp, în condițiile în care până şi construirea locuinței celui mai sărman dintre oameni dura câțiva ani buni.

După această rugăciune de recunoştință, Mura şi Cural s-au îndreptat cu hotărâre către Lameh, căruia i-au spus:

„Mărite rege şi stăpâne, ştim că îţi spui: ‚Clădirea a fost construită la timp şi este minunată. Spuneţi-mi acum cât vă datorez pentru salariile muncitorilor'.

Acest lucru este însă inutil, mărite stăpâne, căci la fel cum clădirea s-a înălţat practic singură, într-o manieră miraculoasă, noi şi toţi muncitorii noştri ne-am primit din plin răsplata.

La mai puţin de o oră după terminarea lucrării au venit nişte oameni care ne-au adus tot felul de animale de casă: boi, vaci, capre şi oi.

Fiecare muncitor a primit câte zece asemenea animale, din fiecare specie, masculi şi femele. Altfel spus, fiecare muncitor a primit câte zece boi şi zece vaci, zece capre şi zece ţapi, zece oi şi zece berbeci – în total 60 de animale. Eu şi Cural, precum şi toţi meşterii principali, am primit de zece ori mai mult.

Pe scurt, ne-am primit din plin răsplata şi nu mai avem nimic să îţi cerem, exceptând bunăvoinţa ta de-a pururi faţă de noi!

Din pură recunoştinţă faţă de Dumnezeu, eu şi Cural ne-am decis să pavăm întreaga curte interioară a templului cu dale albe, frumos şlefuite.

Am pavat deja mai mult de trei sferturi din curte, şi în scurt timp vom încheia şi această lucrare, astfel încât atunci când vei vizita templul, vei putea găsi totul în cea mai perfectă stare.

Iată cheia de la poarta templului şi o cheie mai mică pentru poarta zidului exterior, placată şi ea cu aur.!

Poţi păstra chiar acum marea cheie a templului. Cât despre cheia mai mică, aceasta îţi va fi înmânată de către un servitor de îndată ce pavarea curţii interioare va fi gata.

Iar acum, îngăduie-ne să mergem şi să terminăm această sarcină pe care ne-am asumat-o voluntar! *Amin"*.

Veştile l-au copleşit complet pe Lameh. Fericirea lui era atât de mare, încât a rămas incapabil să mai spună ceva.

Atunci, Enoh a păşit în faţă şi li s-a adresat lui Thubalkain, Mura şi Cural:

„Eu sunt un nou mesager al Domnului, venit din munţii sacri. Numele meu este Enoh şi sunt marele preot al lui Dumnezeu.

În această calitate a mea, vă spun: nu vă bucuraţi atât de mult de răsplata primită, nici de terminarea lucrului, cât de imensa graţie şi bunăvoinţă a lui Dumnezeu. Recunoaşte-ţi-vă slăbiciunile, curăţaţi-vă inimile, împliniţi întotdeauna voinţa lui Dumnezeu, iubiţi-L pe El mai presus de orice şi pe semenii voştri la fel de mult ca pe voi înşivă, şi în această iubire veţi găsi răsplata supremă, care va consta în viaţa eternă trăită întru Dumnezeu!

Thubalkain, tu poţi să rămâi cu noi. Ceilalţi, Mura şi Cural, duceţi-vă şi terminaţi lucrarea, apoi întoarceţi-vă, căci am lucruri importante să vă comunic. *Amin"*.

Capitolul 94

Respectul exagerat al lui Thubalkain față de Enoh. Discursul lui Enoh referitor la adevăratul respect şi la căsătoria dintre rude. Noaptea sfântă petrecută pe muntele curățat

(30 decembrie 1842)

După scurtul discurs al lui Enoh, cei doi s-au înclinat adânc în fața lui şi au plecat.

Thubalkain s-a repezit însă la el şi şi-a cerut iertare pentru faptul că nu şi-a dat seama că printre ei se află un oaspete atât de înalt şi că nu i-a arătat de îndată respectul cuvenit.

Enoh l-a ridicat însă pe Thubalkain de la pământ şi i-a spus: „Frate, sărmanul meu frate! Ce faci în fața mea, care sunt fratele tău?

Chiar şi Domnul, Dumnezeul şi Tatăl nostru, cu toată sfințenia Lui absolută, ne-a interzis să ne închinăm în fața Lui în această manieră exterioară, spunându-ne că este infinit mai uşor ca omul să îşi îndoaie genunchii decât să îşi plece inima în fața lui Dumnezeu.

Îndoirea genunchilor nu poate conduce pe nimeni către viața eternă. Numai plecarea inimii poate face acest lucru!

De aceea, te asigur că un om care nu doreşte să îşi plece inima în fața Domnului, purificând-o şi smerindu-se, nu va obține nici un beneficiu, chiar dacă s-ar arunca în țărână toată viața lui.

În schimb, cel care îşi pleacă inima, purificând-o şi umplând-o cu iubire, nu mai are nevoie să se arunce în țărână, căci spiritul său ştie – în marea lui smerenie şi iubire față de Tată preasfânt – că trupul aparține deja țărânii pământului şi că se va întoarce în aceasta.

Dacă ai trăi într-o casă şi ai primi vizita unei persoane de rang înalt, ce ai face ca să-ți arăți respectul? Ai distruge întreaga casă, prăbuşind-o în praf, şi ai construi-o apoi din nou pentru a-l primi cum se cuvine pe vizitatorul tău?

Bănuiesc că un asemenea comportament ți s-ar părea ridicol. Mai întâi de toate, vizitatorul nu îți cere aşa ceva, iar în al doilea rând, el nu este interesat de respectul casei tale, ci de al tău – care eşti adevăratul stăpân.

În mod similar, corpul tău nu este decât o locuință a spiritului, nefiind una cu el. cât despre Tatăl preasfânt, Acesta nu priveşte decât ce face spiritul –

Respectiv iubirea şi liberul său arbitru, nu ce face corpul. De altfel, acesta nici nu poate face altceva decât să îşi urmeze instinctele naturale, care sunt supuse în întregime judecății.

La fel şi tu, Thubalkain, comportă-te ca un adevărat frate al meu, întru spirit!

Apleacă-ți inima numai în fața lui Dumnezeu, iubeşte-L pe El mai presus de orice şi pe mine, fratele tău, la fel de mult ca pe tine însuți, iar comportamentul tău va fi just în fața lui Dumnezeu şi a lumii.

Ți-ai luat o soție, - lucru normal şi firesc. Faptul că înainte ai conviețuit însă cu sora ta a fost o oroare în fața lui Dumnezeu. acest lucru le-a fost permis exclusiv primilor copii ai lui Adam, într-o perioadă în care Dumnezeu nu separase încă sângele, deci când nu exista decât un singur sânge şi un singur trup.

Pe măsură ce numărul oamenilor a crescut, Dumnezeu a separat sângele lor, pentru ca el să nu se deterioreze şi să moară.

Din acest motiv, gradele de rudenie de sânge au devenit din ce în ce mai clar stabilite, iar oamenilor nu li s-a mai permis (cu excepția anumitor cazuri special permise de Dumnezeu) să se căsătorească cu rude de gradul întâi, ci doar cu rude de gradul al doilea, al treilea, etc. Cu cât gradul de rudenie este mai îndepărtat, cu atât mai potrivită este relația.

Acum, ți-ai luat o soție dintr-o ramură foarte îndepărtată de tine. Ai acționat corect, motiv pentru care poți să o aduci aici, pentru ca şi eu să vă pot binecuvânta".

Thubalkain şi-a chemat atunci soția şi i-a prezentat-o respectuos lui Enoh.

Enoh şi-a ridicat mâinile asupra lor şi i-a binecuvântat pe amândoi în numele Domnului.

În continuare, el i-a chemat pe Lameh şi pe cei şapte mesageri, cărora le-a spus:

„Fraților! Ascultați-mă, căci aceasta este voința Tatălui: ‚Deseară, după cină, lăsați-i pe ceilalți frați ai voştri din ținuturile de jos să meargă la culcare şi binecuvântați-i în numele Meu.

În schimb, voi, inclusiv Lameh, urcați pe muntele pe care Kisehel l-a curățat în numele Meu şi vegheați acolo până dimineața!

La primele semne ale zorilor, concentrați-vă în zona cea mai intimă a inimii voastre, căci la acea oră voi fi printre voi, mai întâi într-o formă perceptibilă, apoi într-una auzibilă, şi în sfârşit într-o formă vizibilă!'

De aceea, haideți să facem aşa cum ni s-a indicat, pentru a ne putea bucura împreună de această grație. *Amin"*.

După care, cei şapte frați, inclusiv Lameh, i-au binecuvântat pe cei de față şi i-au trimis la culcare.

După ce toți au părăsit camera, nu înainte de a se fi închinat din nou Numelui sacru, Enoh, cei şapte mesageri şi Lameh au părăsit palatul şi s-au grăbit să urce pe muntele din apropiere (a cărui înălțime nu depăşea 500 de metri).

Ajunşi în vârf, ei s-au închinat la unison Tatălui, căruia i-au consacrat inimile lor pline de recunoştință. După care au început să mediteze la învățăturile primite de la Dumnezeu şi la splendoarea marilor lucrări ale Acestuia. Cu deosebire Lameh era extrem de concentrat, iar starea lui de fericire depăşea orice imaginație.

Văzând că se apropie zorii, Enoh le-a spus fraților săi:

„De acum, tăcere! Haideți să ne concentrăm adânc în inimile noastre, pregătindu-ne astfel pentru primirea sacră a Domnului, Dumnezeul şi Tatăl nostru preasfânt, care se află deja în drum spre noi”.

Toți cei de față au rămas atunci tăcuți, iar Tatăl a venit la cei care îl aşteptau.

Capitolul 95

Vântul puternic şi marea de foc. Vocea Domnului se aude de deasupra cercului de foc. Răsare soarele şi apare un nou vizitator venit din munți

(2 ianuarie 1843)

De-abia au apărut primele semne ale zorilor că s-a pornit un vânt puternic, care nu i-a speriat însă pe cei prezenți, ci dimpotrivă, a trezit în sufletele lor un sentiment plăcut de siguranță şi seninătate.

Când întunericul nopții a început să se transforme, căpătând nuanțe roşiatice, vântul s-a potolit, dar vulcanii din apropiere şi cei mai îndepărtați au izbucnit în flăcări cu atât mai violente.

În curând, toți munții din jur ardeau atât de puternic încât era imposibil să mai observi lumina soarelui care răsărea.

Pe scurt, întreaga regiune părea să se transforme într-o mare de foc.

Lameh a observat chiar câteva flăcări pe muntele pe care se aflau şi a devenit puțin îngrijorat.

Era convins că acesta îi va fi sfârşitul, iar sufletul său a fost cuprins de îndoieli.

Pe măsură ce flăcările creşteau şi deveneau din ce în ce mai violente, Lameh nu a mai putut păstra tăcerea şi s-a adresat plin de respect lui Enoh:

„Mărite prieten al Domnului, văd că flăcările devastatoare se apropie din ce în ce mai tare! Crezi că este normal să mai rămânem aici?

Dacă ar fi după mine, aş prefera să părăsim acest loc”.

Enoh i-a răspuns însă cu fermitate: „Frate Lameh, crezi cumva că Cel Preasfânt va păşi pe un sol impur?

Iată, aceasta este maniera în care îşi purifică El cărările atunci când doreşte să vină la noi.

În mod similar, dacă cineva doreşte să ajungă la Dumnezeu, el trebuie să păşească în focul iubirii, singura cale posibilă!

Atunci când coboară pe pământ, Domnul vine întotdeauna în focul iubirii Sale. El nu se identifică însă cu acest foc, nici cu vântul puternic care îl precede, fiind o briză blândă care alină şi tămăduieşte.

De aceea, nu te speria de acest foc, căci el nu-ți va pârli nici măcar un singur fir de păr! Aşteaptă cu răbdare şi plin de curaj, şi mai ales ascultă, căci vei auzi în curând vocea Tatălui!"

Aceste cuvinte l-au liniştit complet pe Lameh, care s-a concentrat să audă vocea Tatălui.

Când flăcările s-au apropiat foarte tare de ei, de deasupra lor s-a auzit într-adevăr o voce care spunea:

„Pacea fie cu voi, inclusiv cu tine, Lameh! Căci astăzi voi intra în coliba pe care ai înălțat-o pentru Mine.

Numele Meu, Iehova, va locui de acum înainte în ea.

Cu excepția ta, nici un alt om nu are dreptul să intre în colibă în starea în care este.

Dacă cineva este atras însă de o mare iubire față de Mine, îi poți deschide porțile casei Mele, iar acest lucru este valabil pentru toate timpurile care vor urma!

Pe acest munte vei înălța pentru Mine un monument, conform tradiției voastre, pentru ca toată lumea să-şi amintească de faptul că aici am vorbit cu tine.

Şi iată acum legământul Meu, al lui Dumnezeu cel viu: dacă vreodată, copiii din munți şi cei din ținuturile de jos vor uita de Mine, voi judeca din cauza lor întregul pământ, pe care îl voi îneca într-un potop năvalnic, care va acoperi toți munții şi va ucide toate creaturile de pe pământ!

Acesta este legământul Meu, al Domnului şi Dumnezeului tău, Lameh, care îți vorbeşte acum!"

Lameh s-a cutremurat şi s-a prăbuşit cu fața la pământ în fața Domnului, jurându-i credință veşnică.

Atunci, soarele a răsărit, iar Lameh s-a trezit ridicat de la sol de o mână puternică.

Când şi-a deschis din nou ochii, el a constatat cu uimire că flăcările din jur dispăruseră! Pământul purificat strălucea glorios în lumina razelor blânde ale soarelui de dimineață. Lângă el, Lameh a văzut un tânăr frumos, puternic şi cu o mină serioasă. El l-a întrebat:

„Eşti şi tu un vizitator venit din munții sacri?"

Necunoscutul i-a răspuns: „Da, nu te înşeli deloc! Şi Eu am coborât din înălțimi, din înălțimile supreme!

Haide acum să coborâm către casa ta, şi acolo vei avea posibilitatea să Mă cunoşti mai bine. Enoh, însoțeşte-Mă! *Amin".*

Capitolul 96

Discursul lui Enoh, plin de o iubire arzătoare față de Tatăl preasfânt. Tatăl preasfânt aprobă extazul plin de iubire al lui Enoh. Convertirea lui Lameh – o mărturie a puterii iubirii divine

(3 ianuarie 1843)

Strălucind de iubire, Enoh s-a repezit la Tatăl şi i-a spus (în inima sa): „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, ce fericire supremă i-ai pregătit inimii mele! Îmi îngădui mie, un om atât de slab de pe pământ, să Te însoțesc pe Tine?

Deşi sunt marele preot numit de Tine, ce înseamnă acest lucru prin comparație cu Tine, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire?

Dar nu eu am fost acela care m-am considerat demn de această poziție, cu Tu, Tată preasfânt, în grația Ta infinită!

O, dacă Te-aş putea iubi cu puterea cerurilor, ce fericire infinită m-ar copleşi!

O, Tată, Iubire eternă, pură şi sacră, nu lăsa inima mea să cedeze din cauza acestei fericiri insuportabile pe pământ!

Ce prostii pot să spun, din cauza extazului pe care îl trăiesc!

Totul se petrece conform voinței Tale divine; de aceea, facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi!

O, pământule, cutremură-te de atâta fericire, căci Creatorul care ți-a dat viață păşeşte acum pe tine! O, soare sărman, cum îndrăzneşti să mai luminezi cu razele tale palide pământul pe care păşeşte Cel care cândva ți-a dat viață, cu o simplă respirație a Sa?

O, dar vorbesc din nou ca un nebun, în marea mea iubire. Pământul tace, cuprins de o sublimă reverență, căci ştie pe Cine poartă acum pe spinarea sa. Iar soarele îşi trimite ofranda sa de iubire prin razele blânde cu care ne încălzeşte.

Totul este cuprins de o tăcere sublimă, plină de devoțiune. Numai eu mă risipesc în cuvinte.

Cu siguranță, atitudinea mea nu este deloc plină de respectul cuvenit, dar nu mă pot opune, căci Te iubesc prea mult pentru a-mi putea reduce la tăcere inima ce debordează de iubire!

Ce fericire ar putea-o egala pe aceasta: să fiu alături de Tine, să păşesc la brațul Tău părintesc, atât de puternic şi de blând totodată, să-mi fie îngăduit să Te iubesc mai presus de orice?

Dar acum păstrează tăcerea, inima mea, căci Tatăl pare că doreşte să-mi spună ceva.

O, bucură-te, ființa mea, căci vei auzi din nou gura sfântă a Tatălui rostind cuvintele vieții!”

În acest moment, cele nouă persoane au ajuns la baza muntelui, iar Domnul – aflat lângă Enoh – s-a adresat tuturor:

„Prieteni, haideți să facem un popas. Văd că unii dintre voi ați obosit, iar cel mai epuizat eşti chiar tu, iubitul Meu Enoh, - căci inima ta M-a asaltat pur şi simplu.

Adevăr îți spun: nemărginită este iubirea ta pentru Dumnezeu, Tatăl tău, dar dacă ai putea gusta din bucuria Tatălui în fața unei iubiri atât de mari a copilului Său față de El, şi dacă ai putea vedea planurile pline de iubire pe care şi le face El, în atotputerea Sa infinită, pentru a-l face pe acest copil fericit mai presus de orice, ai fi sufocat de măreția acestui gând divin!

Continuă cu această nebunie a iubirii tale pure față de Dumnezeu şi te asigur că din ea se va naşte cândva o realitate cosmică, ce îți va uimi spiritul în cea mai mare măsură".

În continuare, Domnul s-a întors către Kisehel şi i-a spus: „Kisehel, realizezi acum puterea infinită a iubirii Tatălui?

Îmi amintesc că atunci când te-am trimis în ținuturile de jos te îndoiai în sinea ta de succesului unei asemenea misiuni, spunându-ți:

‚Cu siguranță, puterea Domnului este atât de mare încât nici chiar cel mai perfect spirit din cer nu o poate înțelege, dar în ceea ce priveşte pe Lameh mă îndoiesc că se poate face ceva, cu deosebire pe calea iubirii!

Singura cale este uciderea lui Lameh şi reînvierea lui cu un alt spirit. Orice altă abordare va da cu siguranță greş în cazul de față'.

Dar iată, nu am avut nevoie de altceva decât exact de iubire, şi întregul ținut de jos se întinde acum la picioarele noastre, complet curățat.

La fel vor sta lucrurile întotdeauna. Acolo unde iubirea nu va reuşi, nici o altă putere din univers nu va putea face nimic!

Toate lucrările creației s-au născut din iubire. Cum ar putea fi ele mai presus decât iubirea care le-a dat viață, Cauza lor Primă? De aceea, urmează întotdeauna calea iubirii şi vei avea totul de câştigat!

Iar acum, după ce ne-am mai odihnit puțin, să mergem mai departe, căci o mare mulțime de oameni ne aşteaptă.

Haideți, să pornim la drum, pentru ca binecuvântarea noastră să cadă asupra lor la momentul potrivit. *Amin"*.

Capitolul 97

Lameh întreabă care este numele tânărului necunoscut. Kisehel îi dă un răspuns evaziv. Discursul tânărului adresat poporului

(4 ianuarie 1843)

După aceste cuvinte ale Domnului, s-au ridicat cu toții în picioare şi au pornit spre oraş.

Pe drum, prin mintea lui Lameh se învârteau o mie de gânduri referitoare la străin. De aceea, el l-a întrebat pe Kisehel: „Ascultă, prietene şi frate atât de puternic! Îl cunoşti cumva pe acest om atât de tânăr, dar incredibil de înțelept? Ar putea fi el chiar mai presus decât Enoh?

Căci iată, mi se pare absolut ciudat că Enoh, altminteri atât de puternic şi de înţelept, ca să nu mai vorbim de vârstă, pare pierdut într-un respect atât de deplin în faţa acestui tânăr!

De altfel, trebuie să recunosc că în ceea ce priveşte înţelepciunea, bunătatea şi iubirea, tânărul pare să-l depăşească pe Enoh, oricât de glorios ar fi el.

Chiar şi aşa, mi se pare curios faptul că Enoh acţionează cu o iubire şi cu o smerenie atât de mare, ca şi cum ar depinde exclusiv de el.

De aceea, dacă îl cunoşti mai bine pe acest tânăr, te rog, spune-mi cine este, ca să-i arăt şi eu respectul cuvenit.

Că este extrem de înţelept şi de puternic m-am convins deja din discursul său anterior.

Pe de altă parte, toţi cei din munţii sacri sunteţi la fel, căci nici o inimă nu se poate ascunde de voi.

De aceea, nu mă miră că ştia ce gândeai atunci când ai coborât printre noi cu misiunea de a mă salva.

Mă uimeşte însă la culme atitudinea lui Enoh faţă de el.

De aceea, te rog din nou, plin de respect, să-mi spui cine este acest tânăr, dacă acest lucru îţi este pe plac şi dacă îţi este permis".

Kisehel i-a dat următorul răspuns lui Lameh: „Dragă frate! Identitatea acestui tânăr şi atitudinea smerită a lui Enoh faţă de El au la bază o explicaţie atât de profundă şi de misterioasă încât nu ai putea-o înţelege în clipa de faţă.

De aceea, ai puţină răbdare, căci va veni momentul în care Îl vei putea recunoaşte.

Deocamdată pot să-ţi spun un singur lucru: aşa cum ţi-a spus cu gura Lui pe vârful muntelui, El a coborât printre noi de pe înălţimile supreme, de unde guvernează ca Domn absolut deopotrivă asupra copiilor de pe înălţimi cât şi asupra celor din ţinuturile de jos.

Deocamdată este suficient atât despre El!

Clipa în care îl vei cunoaşte mai bine este aproape, aşa că – până atunci – manifestă virtutea răbdării".

Între timp, au ajuns cu toţii acasă la Lameh, unde îi aştepta o mare mulţime, aşa că Lameh nu a putut continua cu întrebările.

Odată ajunşi în faţa palatului, tânărul s-a urcat pe platforma despre care am mai vorbit şi a adresat poporului următoarele cuvinte de binecuvântare:

„Ascultaţi-Mă, sărmanii Mei copilaşi! Iată ce spune Domnul, Dumnezeul, Creatorul şi Tatăl vostru preaplin de iubire, cu propria Sa gură:

‚Pace vouă! Recunoaşteţi-L pe Dumnezeul şi Tatăl unic, singurul Domn asupra cerului şi pământului, şi iubiţi-L mai presus de orice, iar El vă va asculta, vă va susţine şi vă va ajuta în toate privinţele, dăruindu-vă tot ce aveţi nevoie!

Şi vă mai spune Domnul: vă voi proteja atât timp cât veţi rămâne în iubirea Mea. În clipa în care veţi începe însă să judecaţi totul în mod autocrat, fără să ţineţi cont de Mine, îmi voi retrage graţia şi vă voi părăsi, lăsându-vă să vă transmiteţi reciproc lumina personală.

În ceea ce priveşte însă lumina Mea, pe aceasta o voi retrage de la voi. Vă veţi trezi atunci într-un haos şi într-un întuneric cu mult mai cumplite decât cele care s-au succedat căderii primului om.

V-am trimis acum mesageri puternici, căci încă din copilărie aţi fost slabi şi aţi trăit în durere.

Dacă veţi uita însă de Mine, vă voi trimite numai mesageri slabi, înzestraţi cu înţelepciune, dar fără putere, iar voi îi veţi prinde şi îi veţi supune morţii, pregătindu-vă astfel pentru marea judecată a mâniei Mele, căci nu aţi ţinut cont de graţia pe care v-am arătat-o, făcând din voi nişte oameni puternici.

Astăzi vă dăruiesc Numele Meu. Rămâneţi cu acest Nume, iar Eu voi rămâne cu voi. Dacă veţi uita de Numele Meu, şi Eu voi uita de voi.

Căci întotdeauna veţi păşi liberi în faţa Mea. Iar acum, primiţi binecuvântarea Mea! *Amin”.*

După care Domnul a binecuvântat ţinuturile de jos, şi toţi oamenii s-au prosternat în faţa puternicului vorbitor, închinându-se Lui în numele Domnului.

Apoi, Domnul s-a întors către tovarăşii Săi şi, însoţi de Enoh, a intrat în casa lui Lameh. Din acel moment, nimeni nu a mai îndrăznit să se apropie de palat.

Capitolul 98

Lameh intră în camera tronului alături de Tatăl preasfânt, pe care nu L-a recunoscut încă. Domnul este simultan cheia şi poarta

(5 ianuarie 1843)

Ajunşi în faţa intrării în camera tronului, Lameh s-a îndreptat către tânărul necunoscut şi i-a spus:

„Prietene, infinit mai puternic decât Kisehel şi fraţii lui, ba chiar decât marele preot Enoh, aici se află camera tronului, în care Numele sacru al lui Dumnezeu se odihneşte pe tron.

După ce ai vorbit cu atâta forţă despre acest Nume, afirmând chiar că cel care vorbeşte prin gura ta este Dumnezeu însuşi, sunt convins că te vei bucura examinând acest Nume, mai sacru decât oricare altul.

Dacă doreşti să faci acest lucru înainte de micul dejun, le voi spune slujitorilor mei să-ţi deschidă chiar acum marea poartă a camerei tronului. Iată, în jurul nostru aşteaptă un singur semn al meu nu mai puţin de o sută de slujitori, deopotrivă bărbaţi şi femei. La cel mai mic semn al meu, aceştia se vor grăbi să ridice zăvoarele grele din bronz ale uşii”.

Dar Domnul i-a răspuns lui Lameh: „De ce să-i mai deranjăm pe sărmanii oameni? Sunt convins că putem face noi înşine acest lucru, şi încă cu mai multă uşurinţă decât aceşti sărmani oameni slabi”.

Lameh a spus: „Cu siguranţă, dar tot va trebui să cerem cheile”.

Atunci, Domnul l-a întrebat pe Lameh: „Ascultă, Lameh, Eu Însumi sunt simultan poarta şi cheia. Cu ajutorul Meu poţi deschide orice poartă blocată, dar mai presus de orice, prin intermediul Meu poţi intra în camera vieţii eterne!

Pentru a-ţi demonstra că Eu sunt cheia care poate deschide orice poartă, priveşte! Este suficient să-i spun acestei porţi: ‚Deschide-te!’ şi ea se va deschide fără nici o cheie”.

Într-adevăr, la cuvintele Domnului: „Deschide-te!”, cele două porţi mari din bronz s-au deschis pe loc. totul s-a petrecut atât de rapid şi de simplu, încât Lameh nici nu a avut timp să-şi dea seama ce se întâmplă.

Nu este de mirare că el a rămas practic cu gura căscată. Fără replică, a alergat către Kisehel şi i-a spus: „Ascultă, frate, acest lucru mă cam depăşeşte!

Începe să-mi fie teamă de acest om, căci înclin să cred că prin simplul său cuvânt ar putea muta chiar munţii din loc.

Spune-mi: tu ai fi putut realiza acest lucru prin puterea cuvântului tău şi a voinţei tale?”

Kisehel i-a răspuns: „Aş fi putut, dar numai prin puterea acordată mie de Domnul prin graţia Lui! De altfel, în afara acesteia nici nu există vreo putere sau vreo graţie!

Pe scurt, orice om poate realiza orice prin puterea Domnului, dar nimic fără ajutorul Acestuia; căci Domnul este unicul posesor al întregii puteri. El poate realiza orice doreşte prin El Însuşi, lucru care nu este posibil pentru nici una din creaturile Sale”.

Atunci, Lameh l-a întrebat pe Kisehel: „Înseamnă că acest tânăr uimitor trebuie să fie înzestrat cu o graţie imensă, de vreme ce face asemenea lucruri în faţa noastră fără nici un efort aparent”.

Kisehel i-a răspuns: „Într-adevăr, dragul meu frate Lameh! El deţine Graţia supremă a lui Dumnezeu, fiind implicit înzestrat cu Puterea supremă şi cu Înţelepciunea supremă”.

Lameh: „Mă uimeşte la culme faptul că Dumnezeu l-a înzestrat tocmai pe acest tânăr cu o graţie, o putere şi o înţelepciune mai presus decât ale voastre, oameni cu mult mai vârstnici decât el, şi deci cu mai multă experienţă. – Ţie nu ţi se pare ciudat?”

Kisehel: „Deloc. În această privinţă, Domnul acţionează întotdeauna aşa cum doreşte, fiind absolut liber să aleagă pe cine vrea. Nu ai văzut niciodată o floricică firavă de pe câmp al cărei parfum este mai sublim decât al celui mai perfect trandafir? De ce se întâmplă acest lucru? Numai Domnul ştie!

Iată însă că tânărul nostru se apropie de tăbliță. De aceea, îți propun să fim atenți la ceea ce va face El”.

Domnul s-a limitat însă să privească tăblița fără prea multă ceremonie, după care s-a întors şi i s-a adresat din nou lui Lameh:

„Ei bine, prietene, putem să trecem acum să servim micul dejun”.

Lameh s-a grăbit să îi răspundă: „Prietene mai presus decât oricine, plin de o putere şi de o înțelepciune supremă! Nu trebuie decât să intrăm în sala de mese, unde vom fi serviți de îndată”.

Domnul: „Să mergem, atunci”.

După care a luat-o El Însuşi înainte, însoțit de Enoh. Kisehel, Lameh şi ceilalți i-au urmat pe cei doi.

Pe drum, Lameh i-a şoptit lui Kisehel: „Frate, mai există un lucru care m-a şocat, şi anume, faptul că acest om înzestrat cu puteri mai mari decât oricare altul nu s-a închinat deloc în fața tăbliței, privind-o scurt, fără nici o plăcere, după care i-a întors pe loc spatele.

Crede-mă, acest lucru m-a uimit până peste poate”.

Kisehel i-a răspuns: „Dragă frate, nu lăsa acest lucru să-ți tulbure inima, căci în cel mai scurt timp vei înțelege perfect ce se întâmplă.

Fă exact ce îți va spune El, şi te asigur că vei acționa întru totul pe placul lui Dumnezeu”.

Capitolul 99

Micul dejun din marea sală de mese a lui Lameh. Lameh este numit preot al poporului său. Discursul lui Enoh referitor la preoție şi la regalitate. Lipsa rugăciunii de dinaintea mesei. Tatăl preasfânt îşi revelează identitatea în fața lui Lameh

(7 ianuarie 1843)

Când distinşii oaspeți au intrat în sala de mese, au fost întâmpinați de Thubalkain, Mura şi Cural. Cei din urmă şi-au terminat lucrul seara târziu şi au venit să predea cheia zidului exterior.

Într-adevăr, Mura i-a înmânat cheia lui Lameh, asigurându-l că totul arăta splendid.

De aceea, Lameh i-a invitat pe amândoi să ia împreună cu ei micul dejun şi i-a spus lui Mura:

„Prietene şi frate Mura, nu le spune încă muncitorilor să plece, căci am o altă lucrare să vă încredințez.

Până atunci însă, rămâi cu noi”.

Văzându-l pe tânărul de lângă Enoh, Mura l-a întrebat în şoaptă pe Lameh: „Mărite rege, cine este gloriosul tânăr care stă lângă Enoh?

Pare atât de plin de iubire, atât de cinstit şi de înțelept! A venit şi el din munții sacri?”

Lameh i-a răspuns: „Dragul şi vrednicul meu frate! Nu te-ai adresat cui trebuie, căci nici eu nu am reuşit să aflu prea multe despre el până acum.

De un singur lucru mi-am dat seama, din propriile mele observații, la care s-au adăugat cuvintele lui Kisehel, şi anume că acest tânăr este de o înțelepciune şi are o putere a cuvântului absolut înspăimântătoare. Din câte mi-a spus Kisehel, este domnul suprem al înălțimilor, căruia i se supune până şi marele preot Enoh. Ce să mai vorbim de un biet rege!

Asta este tot ce ştiu în legătură cu el. Va trebui să te mulțumeşti cu aceste puține cunoştințe, până când vom obține mai multe lămuriri. Până una alta, aşează-te cu Cural la masă şi serviți-vă din bucate. Dar nu-ți întoarce privirea de la acest om; cine ştie, poate vei descoperi mai multe în legătură cu el decât am reuşit eu!”

După care Lameh a luat cheia şi i-a înmânat-o lui Enoh, spunându-i:

„Mărite prieten şi unic mare preot al marelui Dumnezeu, iată, aici sunt cele două chei. Ți le înmânez pe amândouă, căci numai tu eşti îndreptățit să deschizi ceea ce îi aparține lui Dumnezeu – clădirea pe care noi am înălțat-o întru slava Lui, conform voinței Lui sacre”.

Enoh i-a răspuns însă lui Lameh: „Frate Lameh, aceeaşi voință a Domnului îmi transmite că tu însuți trebuie să fii pentru poporul tău nu numai un preot, ci şi un preot. Îndeplineşte deci voința Domnului, care reprezintă întreaga putere, încă de la începuturile eternității!

De aceea, păstrează cheile preoției tale, iar atunci când va sosi timpul, deschide pentru noi templul şi incinta acestuia.

Un singur lucru mai vreau să adaug: un preot este un frate adevărat pentru semenii săi, conform ordinii iubirii lui Dumnezeu; în schimb, un rege înseamnă deja o judecată pentru poporul respectiv.

Națiunile supuse guvernării regilor se vor afla sub puterea judecății. Pământul le va fi luat oamenilor, iar ei vor fi nevoiți să îi plătească regelui impozite mari. Chiar şi viața lor îi va aparține regelui.

Cei care vor îndrăzni să crâcnească vor fi pedepsiți de rege, nu de puține ori chiar cu sângele lor.

În acele timpuri, durerea şi suferința vor fi mari pe pământ.

De aceea, îți propun să fii mai mult un preot decât un rege pentru poporul tău”.

Fericit până peste poate de această numire în calitate de preot al Domnului, Lameh i s-a adresat lui Enoh:

„Mărite prieten şi mare preot al lui Dumnezeu! crede-mă, chiar dacă aş fi un rege de o mie de ori mai puternic, nu aş ezita nici o clipă să renunț la regatul meu pentru a fi un preot vrednic, conform ordinii pe care mi-ai indicat-o”.

Enoh i-a răspuns: „Frate, vino la masă, căci omul este deja ceea ce îşi doreşte cu atâta intensitate (ca şi tine) să fie. Iar acum, haide să ne întărim trupurile cu hrană, pentru a putea îndeplini serviciul în slujba Domnului”.

Lameh a păstrat cheile şi s-a aşezat vesel la masă, mâncând şi bând alături de ceilalți meseni.

În timp ce se bucura astfel de gustoasele bucate, el şi-a dat subit seama că nimeni nu binecuvântase masa înainte de începerea ei, aşa cum obişnuia să facă Kisehel, care nu uita niciodată să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru grația Sa.

De aceea, el s-a grăbit să se ridice în picioare, spunând: „O, prieteni şi frați atât de dragi! Ce nenorocire! Dintre toate zilele, tocmai astăzi, când am primit atât de multe binecuvântări din partea lui Dumnezeu şi când grația Acestuia urmează să coboare asupra noastră, acceptând ca sălaş templul pe care l-am construit pe El, tocmai astăzi am uitat să îi oferim Lui, Dăruitorul sfânt al tuturor darurilor, slava şi recunoştința noastră pentru hrana pe care o mâncăm. Vai, cum am îndrăznit să punem o singură bucată de pâine în gură fără să-i fi mulțumit mai întâi?

Ce am făcut? Personal, mai bine voi muri decât să mai pun mâncare în gură în următoarele trei zile de acum înainte”.

Domnul i-a zâmbit însă lui Lameh, l-a chemat la El şi i-a spus: „Lameh, dacă ai avea un copil care ar comite o greşeală absolut neglijabilă față de tine, dar care, dându-şi seama de ea, ar striga îngrozit: ‚Tată, ce nenorocire! Am păcătuit împotriva ta! Din acest motiv, nu voi mai pune mâncare în gură timp de trei zile, chiar dacă aş şti că voi muri de foame în cea de-a doua zi!’,

Oare nu i-ai spune atunci copilului tău: ‚Ascultă, fiul meu mult iubit! Greşeala ta a fost spontană şi neglijabilă. De aceea, nu-ți mai face probleme din cauza ei. Haide, vino şi acordă-mi iubirea ta, căci nu am pus deloc la suflet greşeala ta!’?

Ce ai prefera: ca el să vină la tine şi să te îmbrățişeze plin de iubire, sau să moară de foame, pentru a se autopedepsi?

Văd că îți spui în sinea ta: ‚Aş prefera de o mie de ori ca el să vină la mine şi să mă îmbrățişeze plin de iubire’.

Foarte bine. Atunci, îți răspund: procedează la fel cu Tatăl tău ceresc, căci şi tu eşti copilul Lui, iar bucuria Lui va fi de o mie de ori mai mare decât cea provocată de postul asumat de tine din obligație!”

Lameh L-a întrebat: „Dar unde se află Tatăl, pentru a-L îmbrățişa ca un copilaş plin de iubire?”

Domnul i-a răspuns: „Lameh! Priveşte aici, căci Eu sunt Tatăl tău, aflat într-o formă vizibilă în fața ta! Eu sunt Tatăl ceresc, Dumnezeul cerului şi al pământului!”

Auzind aceste cuvinte, toată lumea a căzut cu fața la pământ, iar Lameh a apucat să mai spună, printre suspine: „O, Tată preasfânt! Ai milă de mine, sărman păcătos! – Dar mai presus de toate, facă-se voita Ta, acum şi de-a pururi! *Amin”.*

Capitolul 100

Discursul Domnului referitor la adevărata devoțiune față de Dumnezeu

(9 ianuarie 1843)

Domnul le-a cerut atunci tuturor copiilor din ținuturile de jos să se ridice şi le-a spus:

„Ascultați-Mă, copilaşii Mei! Eu sunt unicul Dumnezeu, sfânt şi atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor şi ființelor din cer şi de pe pământ! În afara Mea nu mai există alt Dumnezeu şi întreaga infinitate este plină cu puterea iubirii, înțelepciunii şi grației Mele. De aceea, Eu sunt din eternitate Domnul suprem asupra întregii Mele creații, căci totul s-a născut din Mine, fiind supus în mod necesar puterii Mele!

Cum altfel ar putea sta lucrurile, de vreme ce tot ce există a apărut numai datorită voinței Mele, fiind susținut de aceasta, şi deci incapabil să scape de ea? Dacă ar exista ceva care să iasă în afara sferei de influență a voinței Mele, el ar înceta instantaneu să existe, căci nimic – în întreaga infinitate – nu poate exista decât prin puterea voinței Mele, singura premisă fundamentală a oricărei existențe, care umple întregul spațiu infinit prin perfecțiunea ei!

Aşa stând lucrurile, este important să Mă recunoaşteți ca atare, respectiv ca unic Dumnezeu şi Domn al vostru!

Căci nu poate fi Domn decât Acela care stăpâneşte perfect şi de-a pururi puterea născută din El.

Eu dispun de această putere, în eternitate; de aceea, Eu sunt unicul Domn! Cu toate acestea, nu este deloc necesar să ştergeți praful pământului cu frunțile voastre în fața Mea, murdărindu-vă astfel inutil trupul şi hainele, căci Eu nu v-am dăruit vouă un instrument atât de complex pentru a-l folosi precum viermii, ci pentru a păşi de-a pururi în fața Mea, Tatăl vostru, în calitate de oameni liberi, de copii ai Mei, iar în fața voastră în calitate de frați şi surori.

De aceea, vă spun acum, cu propria Mea gură, că acest mod de a vă exprima devoțiunea nu-Mi face nici o plăcere! Căci nu v-am dăruit acest corp pentru a-Mi sluji mie în această manieră degradantă, ci pentru a vă folosi de el astfel încât să vă întăriți în permanență spiritul, adică ființa voastră înnăscută.

Ce plăcere ar putea să-Mi facă această aruncare a trupului la sol?

Credeți că deveniți mai buni dacă stați cu fruntea în țărână timp de câteva minute?

Adevăr vă spun: acest mod de manifestare este o nebunie curată! Ascultați-Mă: dacă un muncitor are nevoie de o unealtă, oare nu ar fi o nebunie să o arunce mai întâi la sol, tăvălind-o bine prin praf, ca să-şi exprime astfel respectul pentru munca pe care o are de făcut?

Mult mai normal Mi s-ar părea ca muncitorul să se folosească de unealta sa pentru a-şi duce la bun sfârşit lucrul, fără să o folosească în alte scopuri care nu îi sunt necesare!

Munca bine realizată şi rezultatele ei vor arăta cu adevărat respectul pe care l-a avut pentru ea, nu unealta.

Eu sunt principala lucrare pe care trebuie să o realizeze spiritul vostru, fiind de-a pururi neschimbat şi etern!

De aceea, dacă cineva doreşte să Mă slăvească şi să se smerească în faţa Mea, să o facă în permanenţă, nu timp de câteva minute, căci Eu nu Mă schimb niciodată!

Dacă cineva ţine morţiş să Mă slăvească aruncându-se în praf, atunci să o facă zi şi noapte!

Dacă aş fi dorit aşa ceva de la voi, v-aş fi creat altfel, ca viermi, nu ca oameni liberi.

Adevăr vă spun: adevăratul respect pe care Mi-l puteţi acorda constă în împlinirea constantă a voinţei Mele, care v-a fost revelată în trei maniere distincte: în ordinea naturii lucrurilor, în inima voastră spirituală, care nu este altceva decât iubire pură, şi prin mesagerii Mei; iar acum v-o confirm personal.

Iubiţi-Mă mai presus de orice şi iubiţi-vă fraţii şi surorile la fel de mult cum vă iubiţi pe voi înşivă – în acest fel, Mă veţi slăvi întru spirit, şi deci întru adevăr!

Aceasta este voinţa Mea şi unicul lucru care contează în faţa Mea. Tot restul sunt prostii şi minciuni!

De aceea, acţionaţi în consecinţă, iar Eu Mă voi bucura de voi. *Amin".*

Capitolul 101

Întrebarea lui Lameh referitoare la expresia fizică a sentimentelor. Orice face iubirea pură este justificat în faţa lui Dumnezeu

(10 ianuarie 1843)

Discursul Domnului i-a încurajat pe toţi cei de faţă, care L-au slăvit pe Dumnezeu în inimile lor pentru imensa Lui graţie, compasiune şi bunătate.

Singur Lameh şi-a adunat tot curajul şi L-a întrebat pe Domnul: „O, Doamne, Dumnezeu suprem al cerului şi al pământului, unic Părinte al umanităţii, sfânt mai presus de orice! Este într-adevăr un păcat dacă cineva se aruncă la pământ, din iubire şi smerenie pură faţă de Tine, în faţa voinţei Tale divine şi a numelui Tău sacru, mai întâi întru spirit şi apoi trupeşte, venerându-Te deopotrivă atât în interiorul cât şi în exteriorul său, în praful nimicniciei sale absolute, oferindu-se astfel în întregime Ţie?

Din câte am înţeles eu, în faţa bunătăţii şi compasiunii Tale supreme, nimeni nu poate face mare lucru!

Oricât de des ar fi ocupat cu Tine spiritul omului, potrivit ordinii Tale sfinte, dar şi voinţei şi iubirii Tale, - sublimă sarcină, o, Tată preasfânt –

Cu siguranţă vor exista momente în care va fi prea emoţionat de iubirea şi compasiunea Ta, iar din ochi îi vor ieşi lacrimi de căinţă, iubire şi recunoştinţă, când va dori să Te îmbrăţişeze de mii de ori cu iubirea cea mai arzătoare. În asemenea momente, inima îmi spune că omul nu se poate împiedica să facă anumite gesturi fizice, corespunzând acţiunilor spiritului său.

Până şi prietenii, fraţii şi îndrăgostiţii se îmbrăţişează la anumite ocazii speciale. Mânaţi de iubirea lor faţă de părinţi, copilaşii se agaţă de multe ori, parcă cu disperare, de aceştia. Însăşi ordinea Ta face să existe întotdeauna momente mai speciale, şi altele mai puţin tulburătoare.

Ce-i drept, soarele emite întotdeauna o lumină egală, ceea ce îmi aminteşte de datoria noastră de a Te slăvi mereu în spirit, aşa cum ne-ai învăţat.

Nu la fel stau însă lucrurile cu căldura pe care o emană el. Până şi soarele are momente când încălzeşte mai intens, şi altele când încălzeşte mai puţin.

Copacii nu sunt întotdeauna în floare şi nu fac fructe în permanenţă, - ceea ce nu înseamnă că nu rămân veşnic în picioare, conform ordinii Tale.

Chiar şi aerul se agită încolo şi încoace, suflând cu o intensitate mai mare sau mai mică.

Vulcanii sunt neclintiţi, ascultând de ordinea Ta, dar nici ei nu ard în permanenţă. Focul nu izbucneşte în ei decât în anumite momente, când par că doresc să te îmbrăţişeze cu braţele lor fierbinţi.

De acea, sunt convins, Tată preasfânt, că nu Te vei supăra pe noi dacă, mânaţi de iubirea noastră, Te vom slăvi şi Te vom adora nu numai în spirit, ci şi prin gesturile corpului nostru.

Chiar şi piatra se lasă dizolvată de focul puternic – care reprezintă şi el o putere a Ta. Cu atât mai mult, atunci când se simte deosebit de tulburat de iubirea faţă de Tine, corpul nostru vital şi cel sensibil se pot lăsa duse de val, adică de spiritul care Te iubeşte întotdeauna, dizolvându-se cât de cât în focul iubirii acestuia".

Atunci, Domnul şi-a pus mâinile pe umerii lui Lameh şi i-a spus: „Lameh! Ai fost un fiu al lumii, iar în acea vreme nu ştiau nimic din ceea ce Mi-ai spus acum.

Cum se face că ai ajuns să-Mi vorbeşti ca un preot din munţii sacri, animat de spiritul Meu?"

Plin de respect, Lameh i-a răspuns: „O, Doamne, îţi vorbesc aşa cum îmi dictează inima şi iubirea faţă de Tine".

Domnul: „Dacă cineva Mă iubeşte mai presus de orice altceva, iar inima sa, arzând în această mare iubire faţă de Mine, îi spune: ‚Fă cutare sau cutare lucru!', el poate să facă liniştit ce îi cere inima, căci Eu voi privi cu plăcere la orice acţiune a iubirii pure.

Iubirea să fie lumina şi unicul vostru indicator, acum şi de-a pururi, în numele Meu! *Amin”.*

Capitolul 102

Solicitarea prostească a lui Lameh de a primi legi pe care să le respecte. Revelația Domnului referitoare la judecata legii şi la libertatea oferită de iubire

(11 ianuarie 1843)

După primirea sublimelor instrucțiuni, mânat de aceeaşi recunoştință şi umilință, Lameh a luat din nou cuvântul, adresându-i-se Domnului:

„O, Doamne, dacă tot am început să-Ți pun întrebări, cu o încredere deplină în bunătatea şi răbdarea Ta infinită, voi continua să fac acest lucru.

Aş dori să aflu direct din gura Ta sfântă ce anume îți face plăcere, astfel încât să acționăm întotdeauna în conformitate cu aceste instrucțiuni, indiferent cu ce ne-am ocupa aici, pe pământ.

Dacă drumul este marcat cu indicatoare dintr-un capăt în celălalt, nimeni nu se poate rătăci pe el, decât dacă doreşte în mod deliberat acest lucru sau dacă încearcă să o ia pe o scurtătură, caz în care se poate trezi oricând în te miri ce tufiş plin de şerpi şi cu vipere.

Nimic nu ne-ar putea fi de un folos mai mare decât un drum marcat de Tine, o, Tată preasfânt, sau altfel spus, o lege care să fie urmată întocmai.

Dacă vom avea o asemenea lege, prescrisă personal de Tine, vom şti întotdeauna ce doreşti şi ce anume corespunde ordinii Tale divine, şi ne va fi foarte uşor să trăim într-o manieră care să-Ți fie pe plac.

Fără o asemenea lege, fiecare pas al nostru va fi marcat de teama de a nu comite un păcat împotriva ordinii Tale sfinte.

Dacă acest lucru îți este pe plac, Tată preasfânt, aş dori să Te rog să ne dai o asemenea lege, vorbind în numele întregului ținut de jos. Te asigur totodată de întreaga mea devoțiune, acum şi de-a pururi!”

Domnul şi-a ridicat mâna şi i-a spus lui Lameh, dar şi celorlalți prezenți în încăpere: „Adevăr, adevăr vă spun Eu, Tatăl vostru preasfânt şi încă preaplin de iubire:

În clipa când vă voi lega prin puterea legii, vă voi supune simultan judecății; căci fără judecată nici o lege nu este posibilă, aşa cum nici judecata nu este posibilă atunci când nu există legi care trebuie respectate.

Lameh, dacă ai fi avut în trecut legile pe care mi le ceri acum, nu aş fi venit în prezent în calitatea Mea de Tată, ajutându-vă pe toți, ci aş fi venit ca un judecător implacabil, condamnându-vă pe toți pentru faptele voastre respingătoare!

De la bun început, nu v-am dat însă asemenea legi, lăsându-vă să fiți precum copilaşii din leagăn. Ați făcut într-adevăr foarte mult rău, fapte de-a dreptul atroce, dar neavând legi distincte primite de la Mine, ci doar anumite

sfaturi indirecte, nu ați fost supuşi judecății, iar Eu am putut veni în persoană ca să vă ajut.

Cum se face atunci că îmi ceri să vă dau legi, Lameh?

Ce este mai bine: să fii perfect liber în iubirea față de Mine, avându-Mă drept Părinte, sau să fii supus legii şi făcând din Mine un judecător permanent?

Adevăr vă spun tuturor: mai degrabă voi distruge întreaga creație decât să îmi supun copiii judecății legilor, încetând astfel să le fiu Părinte şi condamnându-i la moartea eternă!

De aceea, retrage-ți cererea, Lameh, şi las-o să cadă în uitare înlăuntrul ființei tale. Crede-mă, cu toată răutatea ta anterioară, Mi-ai plăcut până acum mai mult decât dacă te-aş vedea respectându-Mi legile cu toată severitatea.

Căci legea stinge orice posibilitate de iubire între legiuitor şi cel supus legii, stabilind în locul iubirii o judecată şi o pedeapsă inexorabilă.

De altfel, cine ar putea spune vreodată: ‚Eu pot să respect întru totul legea?'

Credeți-Mă, Eu singur pot face acest lucru, dar nimeni altcineva. O ființă creată supusă judecății nu poate fi altceva decât un animal.

Cum ar putea atunci spiritul să se dezvolte în ea prin activitățile sale libere?

Vai oamenilor şi națiunilor cărora le voi da legi de ascultat, căci atunci, casa Tatălui se va închide cu zăbrele grele din fier!

Şi dacă nu voi veni personal să scot aceste zăbrele, întreaga creație va pieri!

De aceea, prefer să nu vă dau deocamdată nici o lege, ci doar să învăț – ca un Tată – să Mă iubiți mai presus de orice şi să vă iubiți unii pe alții la fel de mult cum vă iubiți pe voi înşivă. Aceasta este voința Mea! Toate celelalte acțiuni ale voastre ar trebui să se nască din înțelepciunea derivată din această iubire, şi în acest fel veți şti că ați acționat conform voinței Mele, şi implicit pe placul Meu.

Acționați aşa cum v-am învățat şi iubirea Mea nu vă va părăsi niciodată, iar marea casă a Tatălui nu se va închide niciodată pentru voi! *Amin!*

Capitolul 103

Teama prostească a lui Lameh că Domnul s-ar putea mânia pe el. Revelațiile Domnului referitoare la „mânia" lui Dumnezeu

(12 ianuarie 1843)

După acest discurs plin de forță, întreaga asistență s-a cutremurat, dar mai ales Lameh, care se gândea astfel în sinea lui:

„În general vorbind, pare plin de bunătate, astfel încât te simți încurajat să îi vorbeşti; ochii Lui parcă te invită în acest sens.

Cuvintele Lui sunt însă pline de asprime, aşa că aş face mai bine să îmi țin gura pe viitor, aşa cum văd că procedează ceilalți.

Căci nu şti niciodată cum va interpreta cuvintele tale, şi nu este exclus să-ți ratezi orice şansă de viitor, pentru o întreagă eternitate!

Mânia Lui trebuie să fie cu adevărat teribilă.

Nici nu îmi pot imagina cum s-ar putea mânia un Dumnezeu atotputernic!…

Cu siguranță, ar fi de preferat să nu exişti deloc, decât să te afli în preajma unui Dumnezeu mânios.

De aceea, păstrează tăcerea, limbă neroadă, vierme nevrednic din gura mea! Doamne fereşte, să nu tragi în jos destinul întregii umanității viitoare, din cauza prostiei tale! Să-L mâniezi pe Dumnezeu? Doamne iartă-mă!

Nu, nu, nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, căci simplul gând al unui Dumnezeu mânios este mai oribil decât orice altceva ar putea inventa rațiunea umană.

M-am trezit să-i vorbesc tocmai eu, cel mai păcătos între oameni, de parcă m-aş fi adresat unui seamăn al meu şi afişându-mi astfel întreaga prostie în fața Lui!

Dacă mai pun la socoteală şi blasfemiile mele anterioare, cărora li s-a dus vestea în lung şi-n lat, îmi pot imagina cum trebuie să fi arătat atitudinea mea anterioară.

Am acționat ca şi cum L-aş fi instruit pe El, pe Dumnezeu cel atotputernic, ce şi cum să facă!

Dar dacă s-a şi mâniat deja? Pentru numele lui Dumnezeu, ce am făcut, nerodul de mine?

Vai, cât de grav mă priveşte! Da, da, exact ce bănuiam; deja s-a mâniat!

Cine mă va mai proteja acum dacă îşi va dezlănțui mânia împotriva mea?

O, dacă m-ar cruța, măcar de data aceasta! Promit că voi păstra tăcerea cât timp voi mai trăi.

Văd că nu mai vorbeşte cu nimeni, nici cu cei pe care îi iubeşte, nici cu noi.

Păstrează tăcerea, inima mea, şi aşteaptă cu teamă marea izbucnire a mâniei Sale! O, sunt pierdut, complet pierdut!”

Domnul s-a îndreptat însă către Lameh, l-a privit cu cea mai mare blândețe cu putință şi i-a spus:

„Dragul Meu Lameh, cu ce fel de gânduri mizerabile, complet nedemne de ființa Mea, îți chinuieşti singur inima?

Cum îți poți imagina existența unui Dumnezeu mânios?

Ascultă, iubirea şi mânia sunt opuşii cei mai ireconciliabili pe care şi-i poate imagina vreodată un spirit viu!

Iubirea este de-a pururi principiul prezervării, în timp ce mânia este întotdeauna un principiu al distrugerii.

De aceea, dacă ar fi posibil să Mă mâniez vreodată, te asigur că mânia Mea ar distruge pe loc întreaga iubire, inclusiv tot ce am creat, autodistrugându-se în cele din urmă singură!

După cum poţi vedea cu uşurinţă, întreaga creaţie se află deocamdată la locul ei. unde este atunci mânia Mea?

Singur omul se poate mânia, căci datorită libertăţii de care se bucură, el s-a îndepărtat de Mine, acţionând uneori în opoziţie cu voinţa Mea. De altfel, pentru a deveni din nou una cu Mine, el nu poate merge decât pe calea iubirii. În ceea ce Mă priveşte, Eu sunt iubirea pură, şi deci incapabil de mânie.

A existat într-adevăr un moment când iubirea Mea a fost înconjurată de mânie, dar pe vremea aceea infinitatea nu conţinea încă fiinţe create, nici materiale nici spirituale.

Iubirea a învins însă mânia, izolând-o de sine.

Şi vai, din această mânie au fost create nenumăratele spirite, sorii şi lumile, acest pământ şi tot ce se află pe el.

De aceea, dacă chiar vrei să vezi mânia lui Dumnezeu, nu ai decât să priveşti fiinţele create, căci acestea o simbolizează perfect.

Din fericire, ele nu sunt numai un fruct al mâniei, căci iubirea Mea reprezintă principalul lor ingredient.

Ea susţine totul, şi nu există nimic mai puternic decât ea.

De aceea, omul nu ar trebui să se ataşeze de lumea exterioară, ci dimpotrivă, ar trebui să o evite, pentru a nu se lăsa devorat de ea, ajungând în final supus mâniei Mele. Căci lumea exterioară este simbolul mâniei Mele, iar cel care se dăruieşte ei, devine predispus către moartea eternă.

În ceea ce priveşte însă ‚mânia' Mea de care te temi tu, aceasta nu este altceva decât ardoarea iubirii Mele active, sinonimă cu compasiunea Mea.

Pe scurt, poţi spune orice doreşti în faţa Mea, şi te asigur că nu Mă voi mânia pe tine, ci dimpotrivă, voi elucida întrebările tale prosteşti.

De aceea, dacă mai ai vreo problemă care îţi tulbură inima, vorbeşte-Mi deschis, iar Eu te voi ajuta. Haide, vorbeşte. *Amin"*.

Capitolul 104

Adevărata iubire faţă de Dumnezeu. Parabola prinţului şi a copiilor săi

(16 ianuarie 1843)

Auzind aceste cuvinte pline de blândețe din partea Domnului, Lameh s-a bucurat peste măsură; inima lui s-a liniştit şi el a prins din nou curaj să îi pună Domnului o întrebare:

„O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Este cât se poate de adevărat că singura manieră în care omul poate să-Ți facă pe plac este să Te iubească pe Tine mai presus de orice şi să-şi iubească frații la fel de mult ca pe sine însuşi.

Dar cum trebuie să fie iubirea față de Tine? Cum poate o ființă umană slabă să Te iubească pe Tine mai presus de orice?

Poate ea să Te iubească pe Tine la fel cum îşi iubeşte semenii, cu aceeaşi inimă?

Crede-mă, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, această chestiune are o mare importanță pentru mine! Căci Tu nu eşti la fel ca un om. De aceea, nici iubirea față de Tine nu poate fi una umană. Fiind atât de sfânt, şi iubirea față de Tine trebuie să fie extrem de pură şi de sacră, căci nimic impur nu se poate apropia de Tine, oricât de mult ar încerca.

O, Doamne, şi mai presus de orice, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, dacă asta este voia Ta sfântă, învață-ne cum trebuie să fie iubirea noastră pentru Tine, astfel încât să ştim cum să Te iubim în mod corect!"

Domnul l-a privit pe Lameh cu blândețe şi cu prietenie şi i-a spus: „Ascultă-Mă, Lameh, ai vorbit acum ca un om după inima Mea, adică un om adevărat! Nimeni nu Mi-a mai pus până acum o asemenea întrebare!

Şi adevăr îți spun, Lameh, întrebarea ta este de o importanță capitală, căci totul depinde de felul în care Mă iubiți pe Mine!

Într-adevăr, nimeni nu se poate apropia de Mine cu o iubire nedemnă de Mine.

Cum aş putea însă să-ți explic, dragul Meu Lameh, felul în care trebuie să-L iubiți pe Dumnezeu?

Mi-ai dat o sarcină deloc uşoară. Mai uşor v-ar fi să îmbrățişați întregul cer şi întregul pământ cu brațele voastre scurte, decât să înțelegeți pe deplin răspunsul la această întrebare atât de importantă.

De aceea, Mă văd nevoit să formulez într-o manieră mai simplă răspunsul Meu, sub forma unei parabole. Ascultă:

Să spunem că un tată foarte nobil, să spunem un prinț dintr-unul din cele zece oraşe, are mai mulți copii. Aceştia cunosc protocolul regal, adică felul în care trebuie să se prezinte în fața tatălui lor, purtând anumite podoabe, păşind într-un anumit fel, cu brațele încrucişate la piept şi cu capul plecat.

Dacă se prezintă în fața sa respectând protocolul, tatăl le spune ce are de spus, după care îi concediază.

Dar iată că unul din copii, mai năzdrăvan, nu îşi mai poate stăpâni iubirea față de tatăl său şi încalcă protocolul rigid, alergând către el cu hainele răvăşite.

Văzându-şi tatăl, copilul îşi deschide larg brațele, îl îmbrățişează cu ardoare şi strigă: ‚O, tată, tată, mult adoratul meu tată, te iubesc atât de tare!

Ascultă-mă, scumpul meu tată! Te iubesc prea tare pentru a mai respecta în faţa ta regulile prescrise.

Da, mai bine mor decât să-mi reprim iubirea din inimă pe care ţi-o port, tată adorat!'

Să spunem că tatăl acelui copil năzdrăvan ai fi chiar tu. Cum ai proceda cu el, ţinând cont numai de sentimentele tale părinteşti?

Văd că îţi spui în sinea ta: ‚O, l-aş iubi şi eu mai mult decât pe ceilalţi copii ai mei'.

Foarte bun răspuns! Ei bine, un asemenea Tată sunt şi Eu! De aceea, cel care vine la mine la fel ca şi copilul năzdrăvan din parabola noastră, trecând peste toate barierele stupide impuse de protocol şi de politeţe, va fi cel mai iubit dintre copiii Mei.

Dumnezeu nu poate fi iubit în acest fel, dar Tatăl răspunde cel mai bine copilului impetuos, răspunzând iubirii sale cu aceeaşi măsură şi strângându-l la pieptul Său părintesc. Abia apoi se va ocupa de ceilalţi copii ai săi, cei care respectă protocolul rigid.

Aceasta este maniera corectă de a Mă iubi pe Mine. Procedaţi în consecinţă şi mare va fi răsplata voastră. *Amin"*.

Capitolul 105

Discursul inspirat al lui Lameh referitor la adevăratul sacrificiu al inimii. Lameh îl roagă pe Domnul să-i spună ce s-a întâmplat cu cei doi fii dispăruţi ai săi, Jubal şi Jabal. Cuvintele de alinare ale Domnului

(18 ianuarie 1843)

După aceste instrucţiuni, Lameh a căzut la picioarele Domnului şi i-a mulţumit în numele tuturor celor de faţă pentru marea graţie de a-i fi învăţat cum să-L iubească.

După această ofrandă de mulţumire, adusă din inimă, Domnul i-a spus să se ridice.

Atunci, Lameh s-a ridicat şi le-a adresat următorul discurs celor cărora le fusese până atunci un rege:

„Voi, cei care mi-aţi devenit fraţi şi surori! Aţi aflat astăzi, la fel ca şi mine, în inima voastră, aţi ascultat cu urechile voastre şi aţi văzut cu ochii voştri că Domnul, Dumnezeul cel unic şi atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor, doreşte să fie Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, indicându-ne personal cum trebuie să-L iubim, la fel ca nişte copii bine crescuţi, dar cu inima plină de iubire.

Ce graţie mai mare s-ar fi putut revărsa asupra noastră?

De aceea, vă propun să-i consacrăm Lui, ca un sacrificiu, inimile noastre pline de iubire, acesta fiind – după propriile Lui cuvinte – sacrificiul suprem care îi face plăcere.

Nu dorim însă să-i sacrificăm nişte inimi impure, căci El este sfânt, de o sfinţenie absolută!

De aceea, propunerea mea este să ne menţinem de-a pururi activi în această iubire a noastră, pentru ca inimile noastre să intre cât mai frecvent posibil în acea stare care îi este pe plac Tatălui.

Iar acum, să ne pregătim sufleteşte pentru a păşi alături de El, pentru ca Numele Lui sacru şi viu să fie transferat în templul nou construit.

El a venit la noi ca un Părinte preaplin de iubire, ieşind în întâmpinarea slăbiciunii noastre, dar iubirea Lui infinită nu poate şi nu trebuie să uite că El este simultan şi un Dumnezeu de o sfinţenie absolută, care, în graţia Lui infinită, ne permite nouă să-i aşezăm tăbliţa sacră în templul construit după indicaţiile mesagerilor Lui.

De aceea, trebuie să ne pregătim sufleteşte, aşa cum trebuie, prin iubirea noastră faţă de Dumnezeu, pentru a putea intra alături de El în sanctuarul sacru".

După care Lameh s-a întors către Domnul şi i-a spus: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Acceptă cuvintele mele ca şi cum ar fi demne de Tine şi binecuvântează-le în inimile noastre pentru a da rod, dând naştere fructelor savuroase ale iubirii pure, pe care să ţi le consacrăm Ţie, Tată preasfânt!

O, Tată preasfânt, mai vreau să Te rog ceva. Am doi fii, Jubal şi Jabal. Acum câtva timp le-am pierdut urma. După cum ştii prea bine, totul s-a petrecut după ce am renunţat la fiica mea, iar cele două soţii mi-au fost răpite.

Ştiu foarte bine că fata şi soţiile sunt bine îngrijite acolo unde sunt, - de aceea, nu-mi fac probleme în legătură cu ele. Sunt îngrijorat însă în legătură cu cei doi fii ai mei, de care nu mai ştiu nimic.

Dacă aceasta este voia Ta sfântă, aş dori să-i mai văd o ultimă oară şi să-i conduc către Tine".

Domnul i-a răspuns lui Lameh: „Ascultă, dragul Meu Lameh! În ceea ce priveşte discursul tău anterior adresat oamenilor, sunt de acord să-l binecuvântez plenar în inimile lor, dar fără să-i oblig la nimic şi fără să intervin în nici un fel asupra liberului lor arbitru. Altminteri, discursul tău a fost cât se poate de adevărat şi de inspirat.

În ceea ce priveşte însă pe cei doi fii ai tăi, ei nu pot veni aici, căci l-au însoţit pe Horadal în munţi şi se află împreună cu el.

La momentul potrivit îi voi conduce la tine, la fel ca şi pe cele două soţii ale tale şi pe fiica ta; acest moment nu a sosit însă deocamdată.

Iar acum, să mergem şi să instalăm tăbliţa în templu!

Haide, du-te şi adu tăbliţa; Eu voi sufla asupra ei, iar tu o vei duce la templu. Eu şi Enoh te vom urma.

Cât despre ceilalţi, aceştia vor veni în urma noastră; căci nimeni nu trebuie să o ia în faţa ta! *Amin"*.

Capitolul 106

Încercarea zadarnică a lui Lameh de a duce tăblița foarte grea. „Fără Mine – nu puteți face nimic; alături de Mine – puteți face orice!”

(19 ianuarie 1843)

Auzind cererea Domnului, Lameh s-a grăbit să aducă tăblița sacră.

A intrat în camera tronului cu o atitudine smerită şi s-a închinat în fața lui Dumnezeu, după care şi-a întins mâinile cu cel mai mare respect pentru a apuca tăblița.

A încercat să o ridice, dar aceasta a devenit subit atât de grea încât i-a fost imposibil să o mişte din loc.

După mai multe încercări zadarnice de a o ridica şi de a i-o duce Domnului, aşa cum i-a indicat Acesta, Lameh s-a aşezat şi a început să reflecteze. El şi-a adus aminte că mai demult, Kisehel, Enoh sau poate chiar Domnul însuşi i-a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic; alături de Mine puteți face orice!”

Izbit de această inspirație, el s-a înclinat adânc în fața tăbliței sacre şi s-a întors în sala de mese, la tovarăşii săi atât de elevați, fără a-şi fi îndeplinit misiunea.

Văzând că vine cu mâinile goale, toată lumea a început să murmure: „Bine, frate Lameh, dar unde este tăblița?

Oare nu ai mai găsit-o, de vreme ce vii fără ea?”

Lameh le-a răspuns tuturor: „O, dragii mei frați, ascultați lecția scurtă, dar extrem de importantă pe care am primit-o:

Atât timp cât Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire este alături de noi, noi putem face tot ce dorim alături de El şi prin intermediul Lui; dar fără El nu putem face nimic.

Eu am fost suficient de lipsit de minte ca să cred că mă pot duce în camera tronului ca să aduc tăblița. Experiența mi-a demonstrat însă că omul nu poate face nimic fără Dumnezeu.

De aceea, mă grăbesc acum către Domnul ca să-L rog să fie alături de mine, şi vă asigur că data următoare nu mă voi mai întoarce cu mâna goală.

Învățați cu toții această lecție, căci este extrem de importantă!”

După care Lameh s-a îndreptat către Domnul, care în tot această perioadă vorbise cu Enoh şi cu ceilalți şapte mesageri, a căzut în genunchi în fața Lui şi i-a spus:

„O, Doamne şi Tată preasfânt, revarsă-Ți grația asupra mea, cel mai nerod din lume! Atunci când am încercat să ridic de unul singur tăblița ca să Ți-o aduc, aşa cum mi-ai cerut, mi-am dovedit întru totul prostia. Văzând că nu o pot mişca cu nici un preț, am înțeles că fără Tine, omul nu poate face nimic – mai ales atunci când eşti direct implicat –; în schimb, alături de Tine şi prin Tine el poate face orice, o, Tată preasfânt!

De aceea, m-am întors acum la Tine fără să-mi fi atins scopul şi Te implor din inimă să vii cu mine în sala tronului şi să mă ajuți să ridic tăblița.

În caz contrar, ea nu va putea fi mutată niciodată în Templu”.

Auzind aceste cuvinte, Domnul s-a aplecat către Lameh, l-a ridicat de jos şi i-a spus: „Aşa este, dragul Meu Lameh. Cu Mine puteți face orice, - fără Mine nu puteți face nimic!

Cine îşi poate mări lungimea fizică fie şi numai cu lățimea unui fir de păr? Cine poate spune: ‚Facă-se!’, pentru ca lucrurile să se petreacă pe loc după voia lui?

Eu sunt singurul în fața căruia creația se supune întotdeauna!

De aceea, cel care este alături de Mine dispune de întreaga Mea putere – căci Eu reprezint puterea infinită –, putând realiza orice doreşte alături de Mine şi prin Mine.

De aceea, vino cu Mine, căci Eu voi fi cu tine, şi vom vedea dacă tăblița va mai fi imposibil de ridicat”.

După care Lameh s-a întors în camera tronului alături de Domnul. Toți cei prezenți i-au urmat şi au asistat la ridicarea tăbliței sacre, care a putut fi dusă fără probleme în sala festinului, unde Lameh a aşezat-o pe masa principală, iar Domnul a suflat asupra ei.

Capitolul 107

Discursul Domnului referitor la povara legii. De ce nu va putea împlini niciodată omul în totalitate o lege divină? Porunca smereniei inimii şi a iubirii

(20 ianuarie 1843)

După ce Domnul a suflat asupra tăbliței, El s-a întors către Lameh şi i-a spus:

„Ascultă-Mă, Lameh; la fel şi voi, toți ceilalți copii ai lui Cain! Lameh, tu Mi-ai cerut noi legi, dar Eu am preferat să nu vi le dau, ca să nu arunca asupra voastră povara judecății!

Cred că te-ai convins personal cât de grea este povara unei legi născute din Mine atunci când ai încercat să ridici fără ajutorul Meu tăblița cea sfântă.

Eu Însumi am fost cel care ți-a spus să ridici tăblița. Tu ai fost de acord şi ai încercat să îmi respecți voința, dar nu ai reuşit.

De ce nu ai putut aduce tăblița?

Pentru că a fost prea grea pentru tine – îmi răspunzi.

La fel s-ar petrece lucrurile şi cu legile Mele. S-ar găsi mulți oameni cinstiți care ar încerca să le respecte, dar numai dacă nu s-ar confrunta cu încercări prea mari.

Ce s-ar întâmpla cu ei dacă ar trebui să facă faţă acestor încercări, iar Eu nu M-aş mai afla într-o formă vizibilă alături de ei – la fel ca acum? Ce se va întâmpla cu descendenții voştri, când credința în Mine, şi implicit iubirea față de Mine, se vor pierde, astfel încât nimeni nu va mai putea veni la Mine să-Mi spună, aşa cum ai făcut tu: ‚Doamne, îmi dau seama că fără Tine omul nu poate face nimic; de aceea, vino şi ajută-mă să ridic această povară prea grea pentru mine'?

Am vrut să-ți demonstrez astfel că omul nu va putea îndeplini niciodată în totalitate o poruncă divină, iar cel care va spune vreodată: ‚Doamne, ți-am îndeplinit porunca până la capăt!' nu va fi altceva decât un mare mincinos şi un făcător de rele.

Căci nimeni nu poate respecta în totalitate o lege divină, decât numai Dumnezeu! De ce?

Tocmai pentru că legea este divină, fiind născută din Dumnezeu, motiv pentru care conține limitări infinite!

Atunci când omul face tot ce îi stă în puteri pentru a-Mi respecta voința revelată lui, dar nu reuşeşte, el trebuie să se smerească în inima lui şi să-şi spună:

‚O, Doamne şi Tată preasfânt, ai milă de mine, slujitorul Tău leneş şi nefolositor!

Am încercat să trec lemnul legii prin rindeaua voinței mele, dar lemnul a rămas neatins!'

Ori de câte ori acționează la unison cu voința Mea, omul trebuie să încerce tot ce îi stă în puteri, ca şi cum ar acționa din propria lui voință, fără să-şi piardă însă nici o clipă credința în ajutorul Meu. După ce a realizat acțiunea, la unison cu voința Mea, el trebuie să-şi amintească însă pe loc că nu el a fost cel care a realizat-o, ci Eu Însumi am fost cel care a acționat prin el!

Cel care va respecta acest mod de viață va fi acceptat de Mine, datorită smereniei sale.

Cel care îşi asumă însă întregul credit pentru acțiunile sale va fi chemat cândva să dea socoteală şi va fi silit să accepte faptul că îmi este cel mai mare datornic, dacă nu va avea bunul simț să se smerească din timp, recunoscând deschis că nu este nimic fără Mine!

De aceea, pentru a vă proteja de povara legii Mele, imposibil de respectat de către voi, am preferat să nu vă dau altă poruncă decât cea a iubirii – care nici măcar nu este o poruncă, întrucât iubirea nu înseamnă altceva decât viața lăuntrică a omului. În acest fel, am dorit să vă ajut să nu luați numele Meu în deşert, căci acesta este chiar numele lui Dumnezeu, care este sfânt, sfânt, sfânt, acum i de-a pururi, convingându-vă astfel că Eu sunt unicul Dumnezeu şi Creatorul cerului şi al pământului, precum şi al nenumăratelor universuri din creația Mea!

De aceea, iubiți-Mă şi slăviți-Mă acum şi de-a pururi, mai presus de orice, şi fiți convinşi că Cel care vă spune acest lucru este Dumnezeu şi Tatăl

vostru de o bunătate infinită. Dacă veți respecta această poruncă simplă, veți face infinit mai mult decât dacă ați respecta cu mari eforturi zece mii de legi.

Fie ca această tăbliță să vă reamintească de-a pururi de Mine şi să vă umple inimile cu iubire, venerație şi credință în Mine, iar Eu voi rămâne întotdeauna în spirit alături de voi, dăruindu-vă astfel viața eternă!

Iar acum, haideți să luăm această tăbliță şi să o ducem la destinația ei sacră, pentru mântuirea voastră eternă. *Amin"*.

Capitolul 108

Marea mulțime strânsă în afara palatului. Tulburarea lui Lameh. Iubirea şi răbdarea – principalele chei împotriva obstacolelor

(21 ianuarie 1843)

După acest discurs şi după această lecție importantă, Lameh s-a înclinat adânc în fața tăbliței, pe care a luat-o şi a început să o ducă cu paşi lenți şi oficiali; căci la fiecare pas îşi aduce aminte cine este Cel care îl urmează, alături de Enoh, şi care este Numele Său.

Ajuns în fața mari porți a palatului, el a constatat însă că în fața acesteia s-a strâns o mare mulțime de oameni. Îi era practic imposibil să iasă, căci cei din față erau împinşi de cei din spate. Ce era de făcut?

Profund tulburat, Lameh s-a întors către Domnul şi i-a spus, plin de respect:

„O, Doamne, priveşte cât de mare este tulburarea şi teama mea! Ce trebuie să facem?

Forța este inutilă în acest caz, căci mi se pare o metodă inutilă şi greşită.

Să-i împingem înapoi prin puterea Ta miraculoasă mi se pare la fel de greşit, căci şi ei sunt oaspeții noştri, ca să nu mai vorbim, o, Tată preasfânt, că sunt copilaşii Tăi!

În sfârşit, să ieşim pe o altă poartă mi se pare la fel de nepotrivit, dat fiind sublimul eveniment pe care îl sărbătorim.

Cu siguranță că Tu cunoşti însă, o, Tată preasfânt, alte o mie de ieşiri. Eşti atât de bun să mi-o indici şi mie pe cea bună?

Te implor din inimă! Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi. *Amin"*.

Domnul i-a răspuns astfel lui Lameh: „Dragul Meu Lameh, încă nu ai aflat care este cheia cu ajutorul căreia orice om poate deschide marea poartă a vieții eterne?

Ascultă-Mă, această cheie este ‚iubirea'. De aceea, îți propun să ne folosim de această cheie pentru a-i împinge înapoi pe copilaşii din fața porții. Dacă nu vom reuşi cu această cheie, mai există una, numită ‚răbdare'. Cu ajutorul ei, omul poate reuşi orice îşi propune.

Îți propun așadar să ne folosim de prima cheie, păstrând-o pregătită pentru orice eventualitate pe cea de-a doua, și te asigur că nu vom rămâne blocați atât timp cât vom folosi aceste două chei ale vieții”.

Auzind atâta înțelepciune, nici chiar Enoh nu s-a putut abține să nu exclame: „O, sacră este învățătura Ta și sacru este Învățătorul care ne-o predă. Da, Tată preasfânt, iubirea cea pură și sacră ești chiar Tu!”

Dar Domnul i-a spus lui Enoh: „Da, da, dragul Meu Enoh, aceasta este maniera în care trebuie să-i instruim pe acești copilași, purtându-i pe brațele noastre, până când vor deveni ei înșiși puternici, și implicit bogați în iubire, grație și viață eternă.

La fel îți recomand și ție să procedezi pe munții cei sacri, evitând metodele în forță, pompa excesivă și misterul. Pășește printre oameni cu modestie și plin de iubire, la fel ca Mine, și toate inimile își vor găsi alinarea și pacea în tine, la fel cum își vor găsi viața eternă în Mine!”

În acest moment, Lameh s-a îndreptat către cei din fața porții și le-a spus: „Fraților, ar fi suficient dacă ați face o cărare printre voi, astfel încât să putem trece măcar unul câte unul. Nu folosiți însă forța împotriva vecinilor voștri.

Noi suntem înarmați cu suficientă răbdare, așteptând să vă aranjați în ordinea dorită”.

Cei din față au transmis cuvintele lui Lameh celor din spatele lor, care le-au transmis mai departe, până când toată lumea a aflat despre ce este vorba.

Și astfel, în mai puțin de un sfert de oră, marea poartă a fost eliberată, iar alaiul a avut suficient spațiu pentru a putea trece nestingherit mai departe.

Domnul l-a tras de-o parte pe Lameh și l-a întrebat discret: „Ei, Lameh, ce spui de cele două chei pe care ți le-am revelat?”

Copleșit de această dovadă de simpatie din parte Domnului, Lameh a izbucnit în lacrimi și i-a răspuns: „O, Tată preasfânt! M-am convins definitiv că Tu ești numai bunătate și iubire! De aceea, Te iubesc acum mai presus de orice!”

Domnul: „Atunci, să mergem mai departe. *Amin”.*

Capitolul 109

Lameh se simte din nou tulburat din cauza mulțimii. Fericirea și beatitudinea – destinul omului

(23 ianuarie 1843)

În timp ce sublimul alai avansa pe străzile orașului, în jurul și în fața lor s-au strâns oameni de pretutindeni.

Lameh și-a amintit pe loc cuvintele Domnului, care îi spusese: „Nimeni nu trebuie să pășească în fața ta!”, drept pentru care s-a simțit foarte

tulburat. Nedorind să tulbure însă ordinea impusă, el nu a îndrăznit să se întoarcă pentru a-L întreba pe Domnul ce trebuie să facă.

Când a ajuns însă în fața unei mari intersecții, el a constatat că drumul îi era din nou blocat de mulțime.

Nemaiştiind cum să procedeze, el a rămas pe loc, profund emoționat.

Deşi vedea perfect ce se petrece în inima lui Lameh, Domnul a acționat ca şi cum nu ar fi observat tulburarea acestuia.

Văzând că nu mai înaintează deloc, Domnul l-a întrebat: „Lameh! De ce te-ai oprit?

Văd că mai avem încă o jumătate din drum de parcurs, iar timpul Meu este aproape!

De aceea, ar trebui să te grăbeşti, nu să te opreşti".

Abia acum şi-a luat Lameh inima în dinți şi i-a spus Domnului: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, mi-am adus aminte că mi-ai spus că nimeni nu ar trebui să păşească în fața mea. Dar priveşte, în fața noastră sunt mii de oameni!"

Domnul i-a răspuns: „Văd şi Eu acest lucru, dragul Meu Lameh! Dar oare i-ai anunțat pe oameni că nimeni nu trebuie să meargă în fața noastră?

Văd că îți spui în sinea ta: ‚Nu-mi amintesc să fi făcut acest lucru!'

Atunci de ce dai vina pe bieții oameni din față?

În realitate, Eu nu m-am referit la această procesiune formală, ci la procesiunea misiunii tale de preot.

De aceea, linişteşte-te şi continuă-ți drumul, pentru că este firesc şi normal ca oamenii să păşească în văzul nostru.

Această ordine va trebui păstrată de-a pururi de acum înainte, atât la nivel fizic cât şi în plan spiritual.

De aceea, păstrează-ți întotdeauna privirea ațintită asupra poporului tău şi vei fi de-a pururi un păstor vrednic al turmei Mele. *Amin"*.

Acest discurs al Domnului l-a liniştit pe Lameh, care a pornit cu hotărâre înainte.

Pe măsură ce alaiul se apropia de magnificul templu, imaginea acestuia îl umplea de încântare pe Lameh, care aproape că a început să țopăie într-un picior de fericire.

De altfel, dacă nu s-ar fi simțit stânjenit în fața oamenilor din fața sa, ar fi făcut cu siguranță acest lucru.

Dar Domnul i-a spus: „Ascultă, Lameh. Copiii Mei au voie să se bucure după pofta inimii, în numele Meu! Aşa că poți sări ca un ied dacă vrei, căci Eu îl prefer pe acela care se bucură în numele Meu decât pe acela care Mi se plânge de suferințele sale.

Eu v-am creat pentru a fi fericiți, nu pentru tristețe".

Auzind aceste cuvinte, Lameh nu s-a mai înfrânat deloc şi a început să sară în sus de fericire.

Văzând acest comportament, mulţi s-au minunat, dar unii dintre ei i-au mulţumit Domnului şi au început să sară şi ei, bucurându-se.

Alţii însă şi-au spus: „Priviţi, regele nostru, care până nu demult era un ucigaş, s-a transformat într-un dansator!

Cu siguranţă, aceasta este opera celor de pe înălţimile sacre, căci se spune despre ei că sunt cei mai puternici magicieni din lume, de care ascultă până şi pietrele!"

Au fost însă destui şi cei care au respins această atitudine, spunându-le celorlalţi: „Oare nu vedeţi tăbliţa cu Numele atotputernic al lui Dumnezeu şi alaiul maiestuos care îl însoţeşte pe Lameh?

Nu mai vorbiţi prostii şi adoraţi tăbliţa sfântă a lui Dumnezeu, cel despre care ne-a vorbit prinţul Farak, marele clarvăzător al lui Dumnezeu!"

Dincolo de aceste incidente, alaiul a ajuns în sfârşit în faţa marii porţi din aur a zidului exterior al templului.

Mura a deschis poarta, iar procesiunea şi-a continuat drumul către templu, dar mulţimea de oameni simpli nu a îndrăznit să treacă de prag, rămânând cuminte în afara zidurilor.

Capitolul 110

Splendoarea şi aranjamentul interior al templului. Ordinea serviciului religios

(25 ianuarie 1843)

Când sublimul alai a ajuns în faţa templului, Mura a deschis şi poarta acestuia, iar Lameh a rămas cu gura căscată văzând splendoarea fără seamăn din interior.

După ce şi-a mai revenit din uimire, el a observat că prin fiecare şir de ferestre în templul pătrundea o lumină colorată diferit: prin rândul de jos pătrundea o lumină roz, prin cel din mijloc una de culoare verde, cu o nuanţă gălbuie către laterală, iar prin cel de sus trecea o lumină albastră, care se transforma în violet către laterală.

Lameh nu şi-a ascuns uimirea, căci fenomenul i-a trezit sincer curiozitatea.

De aceea, el s-a întors către Domnul şi i-a spus: „O, Doamne, Părinte înţelept şi preaplin de iubire, Tată preasfânt, cu siguranţă ştii deja de ce m-am întors către Tine!

Dacă este voia Ta sfântă, răspunde curiozităţii mele, pentru ca mintea mea să se liniştească!"

Domnul i-a răspuns însă: „Ascultă, dragul Meu Lameh! Serviciul pe care Mi-l faci la ora actuală este mai important decât orice altceva; de aceea, lasă culorile ferestrelor şi îndeplineşte sarcina pe care ți-am dat-o.

După ce vei termina, poți să îl întrebi pe Mura, iar el îți va explica ce se întâmplă cu luminile colorate.

Iată, în fața ta se află altarul. Aşează-te în partea lui dreaptă şi aşteaptă până când îl voi binecuvânta cu mâna Mea.

Apoi aşează tăblița pe altar, iar Eu voi chema doi heruvimi, care se vor aşeza pe cele două părți laterale ale altarului, unde vor rămâne pentru totdeauna, păzind această tăbliță sacră.

Voi sufla apoi asupra Numelui, iar deasupra lui va apărea un nor luminos, semn că Eu, unicul Dumnezeu viu şi atotputernic şi Domnul cerului şi al pământului, am aranjat astfel lucrurile încât voi să fiți mântuiți de pierzania eternă.

Orice om care se va apropia de acest templu cu inima pură şi plină de iubire va fi întărit prin grația Mea.

Cel care se va apropia însă de templu cu inima impură şi plină de egoism va arde în foc. Asupra lui, de pe acoperişul templului vor cădea flăcări care îl vor consuma în întregime.

Nimeni nu va putea intra în templu decât numai tu, preotul numit de Mine pentru ținuturile de jos, precum şi cei de pe înălțimi. După moartea ta, îți va urma fiul tău cel mare, cu condiția să-l fi binecuvântat înainte – în numele Meu – ca mare preot în locul tău.

Instituția marii preoții va rămâne astfel de-a pururi în linia ta genealogică.

Orice alt om care ar îndrăzni să pătrundă în interiorul templului va fi ucis pe loc de cei doi heruvimi.

În mod similar, nici o femeie nu ar trebui să îndrăznească să pătrundă în interiorul templului, dacă va dori să-şi păstreze viața. În cazul lor, interdicția este valabilă inclusiv pentru femeile din munții sacri, şi cu atât mai mult pentru cele din ținuturile de jos!

Tu însuți nu vei avea dreptul să intri în templu decât de patru ori pe an. În acest scop, te vei pregăti mai întâi timp de şapte zile, fără să uiți o clipă în ce loc vei intra şi în prezența Cui te vei afla.

În caz contrar, vei păți ceea ce ar păți un om obişnuit care ar îndrăzni să intre în templu!

Atunci când vei intra în templu, va trebui să nu închizi poarta după tine, pentru ca şi cei de afară să poată vedea marea Mea glorie în interiorul locului sfânt, de la distanța cuvenită, desigur.

Cu fiecare ocazie de Sabat vă veți strânge în curtea interioară şi îmi vei aduce mulțumiri, oferindu-mi ca sacrificiu iubirea voastră. Nici un alt sacrificiu nu va fi permis.

Căci adevăratul vostru sacrificiu este cel al lui Cain, iar Eu nu doresc să-l primesc, privind exclusiv în inimile voastre.

Nici un bărbat nu va avea însă dreptul să pătrundă în curtea interioară cu capul acoperit, şi nici o femeie cu faţa dezvăluită.

Atât timp cât veţi respecta ordinea indicată de Mine, graţia Mea va rămâne cu voi, într-o manieră vizibilă.

Dacă veţi încălca însă din nou ordinea Mea, tăbliţa vă va fi luată, fiind înlocuită de un foc devastator, care va ţâşni din altar.

Copiii din munţii sacri vor coborî atunci din nou şi vă vor nimici cu suliţe aprinse.

Ascultă, aceasta este voinţa Mea!

Iar acum voi binecuvânta altarul, iar tu vei aşeza tăbliţa pe el. să trecem la fapte1 *Amin"*.

Capitolul 111

Neliniştea şi tristeţea lui Lameh în faţa altarului. Explicaţiile Domnului referitoare la ordinea din templu îl liniştesc pe Lameh. Binecuvântarea altarului

(26 ianuarie 1843)

După acest discurs, Lameh s-a aşezat imediat în partea dreaptă a altarului, ţinând tăbliţa în mâini. Faţa lui arăta însă o stare de teamă, iar inima lui era plină de nelinişte.

Văzând acest lucru, Domnul a întrerupt procedura de binecuvântare a altarului şi i-a spus:

„Lameh, ce anume te supără? Văd după faţa ta şi din comportamentul tău că inima ta este tulburată de ceva.

Oare ordinea pe care ţi-am indicat-o este cea care te face să tremuri, deşi nu ţi-am indicat altceva decât ce anume trebuie făcut pentru ca sanctuarul Meu să fie păstrat într-o stare de puritate deplină, pentru ca nici un om nepregătit sufleteşte să nu se poată apropia de el?

Vorbeşte, iar Eu îmi voi arăta graţia în faţa ta".

Lameh i-a răspuns Domnului: „O, Doamne Dumnezeul meu! Ce mai poate rosti viermele neputincios din ţărână odată ce Tu ţi-ai exprimat voia Ta sfântă?

Din câte am înţeles, porunca Ta sună în esenţă astfel: ‚Omule, fiinţă creată de Mine, trăieşte neabătut după ordinea pe care ţi-am impus-o; în caz contrar, Eu, Dumnezeul şi Creatorul tău, te voi distruge pe loc şi de-a pururi!'

Iniţial, credeam că odată cu acest sanctuar se va revărsa asupra noastră – a bieţilor viermi din ţinuturile de jos – o mare graţie din partea Ta. Cum vom putea suporta însă noi voinţa Ta inexorabilă?

Nu cred că ne aşteaptă altceva decât moartea, pierzania, tortura şi judecata cea mai teribilă!

Vai, nu aş cunoaşte natura umană dacă nu aş şti cât de uşor se poate ea rătăci! Dacă un om slab este predispus la o asemenea rătăcire, ce se va întâmpla cu el în preajma acestui sanctuar al Tău?

De ce mi se permite numai mie să intru în templu, deşi am fost întotdeauna cel mai mare păcătos în fața Ta, în timp ce altora – de o mie de ori mai puri decât mine – li se interzice această intrare sub pedeapsa cu moartea?

Mi se pare firesc ca numai cei cu inima perfect pură să se poată apropia de templu, dar ce om are o inimă perfect pură în fața sfințeniei Tale infinite?

Pe scurt, eu cred că orice om care ar îndrăzni să se apropie de acest templu va fi condamnat la moarte!

O, tăbliță sublimă şi sfântă, te-am purtat plin de bucurie până aici, dar întoarcerea acasă va fi tristă şi dureroasă, căci nu ne-ai fost dată ca o binecuvântare, ci ca o judecată teribilă!

O, Doamne, chiar dacă ai planificat astfel distrugerea noastră eternă, facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi. *Amin"*.

Auzind cuvintele lui Lameh, Domnul l-a privit plin de compasiune şi i-a spus: „Of, Lameh, biet fiu al suferinței şi întunericului, de ce te lamentezi inutil?

Ascultă, crezi că dacă Mi-ar fi făcut plăcere să-Mi ucid propriii copii, aş mai fi venit la voi într-o formă vizibilă?

Un simplu gând al Meu ar fi fost suficient pentru ca întreaga creație să dispară instantaneu, ca şi cum nu ar fi existat niciodată!

Unicul scop al venirii Mele printre voi, cei orbi din punct de vedere spiritual, a fost acela de a vă aduce din nou viața, de a-Mi revărsa grația şi compasiunea asupra voastră, instituind această şcoală pe băncile căreia să puteți învăța din nou ce înseamnă viața pe care ați pierdut-o.

De ce ți se pare o judecată faptul că această şcoală trebuie menținută într-o stare pură, astfel încât să-şi poată îndeplini rolul ei de canal prin care să poată trece puterea Mea, conducându-vă astfel către mântuire? În cazul în care canalul ar fi umplut rapid cu impurități, trecerea puterii Mele prin el ar slăbi în mod firesc.

Ce au ceilalți de pierdut dacă Eu îi permit numai marelui preot să intre în templu?

Ți-am spus: orice om care se apropie de Mine prin iubirea sa înseamnă pentru Mine mai mult decât o mie de asemenea temple.

Orice om care Mă iubeşte se află deja în altarul celui mai sfânt dintre temple: inima sa spirituală. este evident că dacă un asemenea om ar intra în acest templu alături de tine nu va fi ucis de heruvimi.

Căci cel care Mă iubeşte se află deasupra acestei ordini, putând intra nu doar de patru ori pe an în acest templu, ci oricând doreşte.

Nu cred că-Mi poți cere să vă dăruiesc un templu în care să sălăşluiască grația Mea numai pentru a-l transforma apoi într-o cocină de porci!

De aceea, respectați ordinea impusă de Mine şi fiți convinşi că ea nu v-a fost dată ca o pedeapsă, ci ca o grație.

Căci Eu sunt Tatăl vostru, nu un criminal!

Iar acum, voi binecuvânta acest altar! *Amin”.*

Capitolul 112

Apariția celor doi heruvimi lângă altar şi a norului luminos deasupra acestuia. uimirea lui Enoh în fața sublimei ordini instituite de Domnul în ținuturile de jos şi explicațiile Domnului. Domnul redevine invizibil

(27 ianuarie 1843)

După ce Domnul a binecuvântat altarul, Lameh a aşezat tăblița, iar Domnul a atins-o cu mâna Sa.

Instantaneu, şi-au făcut apariția doi heruvimi cu o înfățişare cât se poate de serioasă, aşezându-se de o parte şi de alta a altarului pe nişte nori luminoşi. Şi toată lumea a putut să-i vadă.

În continuare, Domnul a suflat asupra tăbliței, iar deasupra acesteia a apărut un nor splendid, prelungindu-se ca o coloană până în tavanul auriu al templului.

Văzând sublimul spectacol, cei de față s-au înspăimântat. Chiar şi Enoh a contemplat incredibilul spectacol cu o mare reverență, spunând în sinea sa:

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, cât de infinit de mare este bunătatea Ta! În munții cei sacri nu Ți-ai dorit un altar şi cu greu ai acceptat să îți construim un asemenea altar sacrificial, nedorind să ne laşi nouă, copiilor din munți, nici un semn al prezenței Tale vizibile printre noi, cu excepția grotei restaurate a lui Adam şi a modestei colibe a Puristei.

Dar aici ai înălțat un monument de o asemenea splendoare încât până şi soarele, luna şi stelele îl vor contempla cu respect, iar copiii din munți vor privi cu invidie către ținuturile de jos, atât de binecuvântate acum.

O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, ciudate sunt lucrurile făcute de Tine, căci nimeni nu le poate pătrunde. Eu ştiu însă că tot ceea ce faci se naşte din iubirea şi compasiunea Ta infinită. De aceea, mă închin de-a pururi în fața Ta, Tată adorat!”

Domnul l-a privit însă pe Enoh şi s-a adresat inimii sale (vorbindu-i în plan spiritual): „Ascultă, Enoh, ei se află Numele, dar în munți s-a aflat însuşi purtătorul acestuia; aici se află un semn vizibil, dar în munți s-a aflat Cel care a lăsat acest semn; aici se află lumina Mea, dar acolo s-a aflat ființa Mea; aici poate fi contemplată splendoarea semnului, dar voi v-ați bucurat direct de

puterea Tatălui; toată această splendoare derivă din pietrele preţioase şi din aurul pământului, în timp ce în munţi splendoarea derivă din iubirea şi blândeţea vie a Tatălui!

Spune-Mi, Enoh, cine ţi se pare mai privilegiat?"

Emoţionat până la lacrimi, Enoh a răspuns: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Inima mea tace, copleşită de iubirea infinită pe care o simte pentru Tine. Nu mai pot spune decât un singur lucru: cât de bun eşti Tu, Tată!"

După care Domnul s-a adresat lui Enoh cu voce tare, ca să fie auzit de toţi: „Enoh, unicul Meu mare preot în această perioadă, când cerul şi pământul au fuzionat, devenind una, şi când între îngerii cerului şi voi, copiii Mei, s-a creat o stare de fraternitate, adevăr îţi spun: de acum înainte, las această turmă în grija ta!

Ori de câte ori vei constata că oamenii au nevoie de tine, lasă totul şi vino aici, ca să restabileşti ordinea, în numele Meu.

Lui Sehel, cel din munţi, spune-i să vină la Mine, căci am nevoie de el. Spune-i de asemenea să îşi ia o spadă lungă şi astfel, împodobit cu ea, să se plimbe precum un prinţ suprem al tuturor îngerilor din cer, gata oricând să o pornească la luptă.

Să faci fără greş acest lucru, căci timpul lui Sehel este măsurat, la fel ca al Meu".

După care Domnul s-a întors către Lameh şi i-a spus: „Iată, Lameh, totul este aranjat. Rămâneţi în această ordine, pe care ţi-am explicat-o în detaliu, şi veţi rămâne integraţi în marea ordine a cerurilor, iar tu şi poporul tău veţi prospera pe pământ!

Orice om care Mă va iubi mai presus de orice şi care, din această iubire pentru Mine, va fi dispus să renunţe la cele lumeşti, se va bucura de viaţa eternă şi nu va putea vedea, simţi sau gusta moartea.

În acest loc sfânt vei putea afla voinţa Mea, cu condiţia să-Mi sacrifici mai întâi inima ta prin rugăciune.

Ori de câte ori Enoh va veni la tine, sau dacă te vei duce tu la el, ascultă-l, căci sfaturile lui vor fi importante pentru tine şi pentru poporul tău.

Lăsaţi-vă cu toţii ghidaţi de Enoh, căci Eu vă voi vorbi prin gura lui.

Iar acum, primiţi cu toţii binecuvântarea Mea părintească! Iubirea Mea să vă însoţească de-a pururi! *Amin"*.

După care Domnul s-a făcut din nou invizibil, şi toată lumea a suspinat şi a plâns.

Capitolul 113

Discursul lui Enoh referitor la inutilitatea credinţei şi iubirii faţă de Dumnezeu, atunci când acestea devin obligatorii prin prezenţa vizibilă a Domnului. Natura umilinţei

(28 ianuarie 1843)

Când cei prezenţi şi-au mai revenit din tristeţea care i-a apucat, Enoh s-a ridicat şi, îndreptându-se către Lameh, a spus:

„Ascultă, frate Lameh, şi la fel ascultaţi-mă şi voi! L-aţi văzut cu ochii voştri în acţiune pe Domnul, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, şi aţi putut auzi vocea Sa divină, atotputernică şi sfântă. Aţi fost cu toţii de acord în inima voastră că: ‚Într-adevăr, nici un om nu ar putea vorbi la fel ca Acesta!'

Aţi asistat la miracole pe care nici un om nu le-ar putea săvârşi de unul singur, decât numai dacă Domnul, pe care L-aţi văzut şi pe care L-aţi ascultat, le săvârşeşte prin el.

Acum sunteţi convinşi dincolo de orice îndoială că El este Domnul, dar această credinţă şi această iubire a voastră pentru El nu înseamnă nimic, căci aţi fost siliţi să credeţi şi să-L iubiţi, datorită prezenţei Sale vizibile şi atotputernice, care v-a atras către El.

Se pune aşadar problema ce aveţi de făcut pentru ca această credinţă şi această iubire a voastră pentru El să devină cu adevărat folositoare!

Dragii mei fraţi, problema este importantă şi trebuie să-i dau un răspuns.

Vă întrebaţi acum în inimile voastre: ‚De ce spune că iubirea şi credinţa noastră nu înseamnă nimic? Oare nu ne-au ajutat ele deja, infinit de mult, până acum, şi nu ne vor ajuta de-a pururi?'

Aveţi dreptate să vă spuneţi aşa ceva, dragii mei fraţi, dar eu vorbesc despre cu totul altceva. Tot ceea ce face Domnul este în beneficiul copiilor Săi, în măsura în care aceştia ştiu cum să profite de graţia revărsată asupra lor. Pe de altă parte, dacă ei o folosesc în mod greşit, ea le poate dăuna considerabil.

Cine poate spune că nu este în beneficiul nostru faptul că Domnul ne-a creat şi ne-a dăruit o existenţă liberă, independentă, creând pentru noi un pământ glorios care ne poartă în spinare şi care ne asigură tot ce avem nevoie?

Totuşi, nimeni nu poate contesta faptul că această graţie devine cu adevărat folositoare numai dacă o folosim aşa cum se cuvine, în acord cu voinţa şi cu iubirea divină!

Dacă nu o folosim ca atare, ea se transformă rapid într-o judecată, care constă mai întâi în moartea spiritului nostru, urmată curând, dacă nu facem nimic pentru a schimba lucrurile, în adevărata moarte, cea eternă.

Ascltaţi-mă: aşa cum Domnul v-a creat cândva, dăruindu-vă o viaţă independentă şi liberă şi revărsând asupra voastră energia vie născută din El, la fel, EL v-a recreat acum, apropiindu-vă de El prin iubire şi credinţă.

Această iubire şi această credinţă nu vă aparţin însă deocamdată, şi deci nu sunt încă sinonime cu viaţa, căci ele reprezintă mai degrabă o judecată, de vreme ce sunteţi obligaţi să-L iubiţi şi să credeţi în El.

Ce puteţi face pentru a scăpa de povara acestei judecăţi?

Există o singură soluţie la această întrebare, iar aceasta este adevărata smerenie a inimii! În ce constă această smerenie?

Ea constă în a vă considera nevrednici de această graţie care s-a revărsat din abundenţă asupra voastră, considerându-vă ultimii dintre oameni şi învăţându-vă semenii să Îl recunoască pe Dumnezeu ca unic Domn şi Părinte al lor. mai mult decât atât, după ce aţi lucrat toată ziua în numele Domnului, la sfârşitul ei va trebui să vă spuneţi în inimile voastre, plini de iubire faţă de El:

‚O, Doamne şi Tată, priveşte cu indulgenţă în jos către noi, slujitorii Tăi leneşi şi indolenţi, şi acceptă munca noastră ca şi cum ar însemna ceva în ochii Tăi, căci noi ştim foarte bine că tot ce a fost bun în munca noastră a fost făcut de Tine, în timp ce noi nu am făcut decât să îţi punem în pericol lucrarea cu mâinile noastre neîndemânatice. De aceea, acceptă voinţa noastră în locul lucrării în sine, căci ne abandonăm întru totul în mâinile Tale! Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi!'

Iată deci care este singura atitudine mentală în care această credinţă şi această iubire faţă de Dumnezeu vă pot fi de folos!

Iar acum, promiteţi-i cu toţii Domnul, în inimile voastre, că veţi acţiona în acest fel. Abia atunci va căpăta spiritul vostru viaţă, iar copiii şi nepoţii voştri se vor putea împărtăşi, la fel ca voi, din această binecuvântare primită pentru eternitate de la Domnul! *Amin”.*

Capitolul 114

Discursul lui Enoh adresat lui Lameh, referitor la activitatea sa ca preot al templului. Regulile de examinare a vizitatorilor în curtea interioară a templului

(30 ianuarie 1843)

După acest discurs adresat tuturor, Enoh s-a întors către Lameh şi i s-a adresat personal:

„Acum, frate Lameh, ascultă ce am a-ţi spune personal; căci aceasta este voinţa Domnului în ceea ce te priveşte:

Vei închide acum templul pentru o perioadă de 91 de zile. În cea de-a 91-a zi, începând de mâine, vei deschide din nou templul, la prima oră a dimineţii, dar nu vei intra în el până seara. Odată intrat, vei rămâne în interiorul templului timp de o rotaţie a umbrei în jurul cadranului solar.

Aflat în templu, în faţa lui Dumnezeu, nu trebuie să-ţi foloseşti nici limba, nici mâinile, ci trebuie să aştepţi în linişte ca Spiritul lui Dumnezeu să coboare asupra ta. În acest scop, te vei reculege în inima ta, plin de iubire şi de smerenie.

Nu trebuie cu nici un chip să îţi spui în inima ta, şi încă şi mai puţin verbal: ‚Doamne, Dumnezeule atotputernic, Spirit suprem al puterii eterne, vino la mine şi anunţă-mă cu gura Ta care este voinţa ta sfântă!'

Ci dimpotrivă, trebuie să-ţi spui în sinea ta, cu o sinceritate maximă: ‚O, Doamne, Dumnezeu unic al cerului şi al pământului, iată-mă, biet păcătos nevrednic în faţa Ta! Ştiu că nu merit să priveşti în jos către mine, în acest loc sacru al Tău.

Dar Tu Însuţi m-ai chemat aici. de aceea, facă-se voia Ta prin mine, acum şi de-a pururi.

O, Doamne, ne-ai învăţat personal să Te iubim ca pe un Părinte şi să Te privim ca unicul nostru Tată. De aceea, Te implor:

O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, revarsă-ţi graţia infinită asupra mea, sărman păcătos, şi iartă-mă pentru că îndrăznesc să Te iubesc cu inima mea impură, numindu-Te tată, deşi am păcătuit în faţa Ta!'

Aceasta este şi va rămâne de-a pururi, iubitul meu frate Lameh, unica ta sarcină în interiorul templului.

După ce te-ai rugat astfel, cu mare simţire interioară, nu mai trebuie să faci altceva decât să aştepţi în linişte manifestarea voinţei Domnului.

Dacă aceasta se manifestă, fii foarte atent la ea, noteaz-o pe tăbliţe, iar apoi anunţ-o poporului.

Dacă nu se manifestă, slăveşte-L pe Dumnezeu în inima ta, apoi părăseşte templul plin de respect şi închide-l din nou timp de 91 de zile.

În ceea ce priveşte curtea interioară, aceasta trebuie să fie întotdeauna deschisă în dimineaţa oricărei zile de Sabat, fiind lăsată astfel până a doua zi dimineaţă, astfel încât cei veniţi de departe să se poată bucura şi ei de această sărbătoare în acest loc sfânt.

La poarta cea mare a zidului exterior trebuie să plasezi doi paznici, care îi vor examina pe vizitatori, avertizându-i.

Căci ai auzit cu urechile tale, direct de la Domnul, ce îi aşteaptă pe vizitatorii nevrednici să intre în curtea templului.

Examinarea nu trebuie să fie exterioară, ci trebuie să vizeze întotdeauna inima celui care doreşte să intre. În acest scop, paznicii trebuie să aibă inima cea mai pură, după tine, ascultând numai de iubirea şi de smerenia din inimile lor.

Acestea sunt instrucţiunile pe care am dorit să ţi le transmit. Iar acum, îţi propun să părăsim acest loc sacru, să încuiem templul şi să ne sfătuim în curtea interioară, căci mai avem multe de discutat. În final, ne vom întoarce acasă la tine.

Iar acum, să trecem la treabă, în numele Domnului! *Amin"*.

Capitolul 115

Uimirea lui Lameh în faţa splendorii templului. Incapacitatea lui de a înţelege corespondenţa spirituală a structurii templului. Enoh vorbeşte despre necesitatea ca marele preot al templului să fie învăţat direct de Dumnezeu

(31 ianuarie 1843)

După discursul lui Enoh, toţi cei prezenţi s-au închinat în faţa lui Dumnezeu, slăvindu-L în inimile lor, după care au părăsit templul, pe care Lameh l-a încuiat.

Abia acum a început el să privească cu mai multă atenţie structura clădirii, minunându-se şi slăvindu-L pe Dumnezeu pentru că i-a permis omului să construiască şi să contemple ceva atât de inspirat şi de sublim.

Enoh l-a luat atunci de braţ şi l-a întrebat: „Iubitul meu frate Lameh, văd că eşti extrem de impresionat de frumuseţea incredibilă a templului, dar mă întreb dacă înţelegi semnificaţia structurii sale.

Văd că îmi răspunzi în sinea ta: ‚Nu, frate, cum aş putea să o înţeleg?’

Bine, îţi voi răspunde eu, mă bucur că eşti deschis şi sincer.

Îţi voi spune eu: dacă vei privi cu mai multă atenţie clădirea templului, vei înţelege în inima ta ceea ce stă scris cu litere de aur în această formă exterioară:

‚Tu, mare preot al sanctuarului lui Dumnezeu, trebuie să recunoşti în spiritul adevărului lucrarea Domnului. În caz contrar, nu eşti altceva decât blasfemiator orb în acest loc.

Vai ţie dacă vei îndrăzni să îţi înveţi fraţii ceva ce nu înţelegi tu însuţi. Căci iată care este voinţa Domnului:

‚Într-un asemenea caz, îi voi pedepsi deopotrivă pe învăţător şi pe discipol, şi nu voi privi nici către primul, nici către cel din urmă!’ – Lameh, înţelegi ce ţi-am spus?

Ascultă, oricine doreşte să vorbească despre Dumnezeu şi despre lucrările Sale, instruindu-şi fraţii în privinţa acestui subiect sacru, trebuie să primească această învăţătură direct de la Dumnezeu.

De ce? – Simplu: pentru că nimeni nu Îl cunoaşte pe Dumnezeu şi lucrările Sale decât numai Dumnezeu!

Ştiu că toate acestea ţi se par deocamdată extrem de ciudate, căci tu nu ştii încă felul în care Dumnezeu îi atrage pe oameni către El, învăţându-i.

Dar îţi spun: chiar astăzi, înainte de apusul soarelui, vei afla primele elemente ale acestei ştiinţe, în care te vei perfecţiona mai târziu, până când vei deveni un cunoscător perfect în dumnezeire!”

Auzind aceste cuvinte, Lameh s-a cam speriat şi l-a întrebat pe Enoh: „Frate Enoh, ce spui tu acolo? Inima mea este incapabilă să te înţeleagă!

Te implor, explică-mi pe larg despre ce este vorba, căci altfel discursul tău nu îmi este de nici un folos!

Mai înainte spuneai: ‚Vai învăţătorului care încearcă să îşi înveţe fratele ceva ce nu înţelege el însuşi!’

Ce să înţeleg eu din asemenea vorbe, care îmi sunt mai străine decât sfârşitul lumii, în măsura în care acesta există?”

Enoh a luat din nou cuvântul şi i-a spus lui Lameh: „Frate Lameh, nu te nelinişti degeaba. Spune-mi, dacă elevul ar şti dinainte ce are profesorul să-i spună, la ce ar mai folosi acesta din urmă?

Tocmai aceasta este marea diferență între elev şi profesor: nici un elev nu este de la bun început la fel de perfect ca şi profesorul său.

Când ajunge la fel de învățat ca şi acesta, el devine la rândul lui perfect, iar între el şi profesorul său nu mai există nici o diferență.

Ascultă! Domnul m-a trimis din munți ca să fiu primul tău profesor; de aceea, trebuie să mă asculți.

Cât de stupid ar fi însă un profesor care s-ar grăbi să-i dea elevului său explicații aprofundate şi o analiză plenară a subiectului, înainte de a-i prezenta subiectul însuşi?

De aceea, eu am început prin a-ți da subiectul asupra căruia vom discuta mai departe, conform ordinii divine. În această privință, m-am dovedit un învățător adevărat, în acord cu voința lui Dumnezeu.

Aşadar, nu te lăsa tulburat înainte de vreme. De vreme ce ți-am dat subiectul, vor urma cu siguranță şi explicațiile.

Dar nimic nu se poate face fără timp şi răbdare.

Acasă la tine vei afla multe alte lucruri. Dar mai întâi trebuie să ajungem acolo. *Amin”.*

Capitolul 116

Alaiul se întoarce în oraş. Tumultul. Sfatul bun al lui Enoh şi explicația rațională a lui Lameh adresată poporului

(1 februarie 1843)

După aceste cuvinte ale lui Enoh, toți cei de față – respectiv Lameh, Thubalkain, Mura, Cural, cei şapte mesageri şi Enoh – au părăsit curtea interioară a templului şi au pornit către oraş.

Tocmai când se puneau însă în mişcare, părăsind Grădina lui Dumnezeu (după cum avea să fie numit mai târziu templul), cei 12 au fost opriți însă de mulțime!

Neştiind ce s-a întâmplat în incinta templului şi văzând că tânărul cel glorios lipseşte, oamenii l-au suspectat pe Lameh că l-a închis pe acesta în templu, cu scopul de a-l înfometa şi de a-l lăsa să moară.

Văzând că oamenii devin din ce în ce mai violenți, amenințându-l în cuvinte de genul: „Lameh, bătrân tâlhar însetat de sânge, tiran ticălos, dă-ni-l înapoi pe tânărul cel nobil, căci altfel te vom sfârteca în bucăți!”, el s-a speriat atât de tare încât i-a strigat lui Enoh:

„Enoh, mărite prieten al Domnului! Nu vezi în ce nenorocire am intrat?

Oare mi-a sosit sorocul? Te implor, sfătuieşte-mă ce trebuie să fac pentru a scăpa de furia acestor oameni!”

Enoh i-a răspuns: „Of, om cu credința mică! Oare ai şi uitat de cheile pe care Domnul ți le-a lăsat pe mâini?

Spune-le acestor nerozi să meargă împreună cu tine şi să-l caute pe tânărul cel nobil în templu! Când se vor convinge că în interiorul templului nu se mai află nimeni, cu siguranță se vor potoli, iar noi ne vom putea continua fără probleme drumul. Haide, fă cum te-am învățat! *Amin”*.

Lameh şi-a făcut din nou curaj şi s-a adresat celor mai agresivi dintre oameni: „Ascultați-mă, tânărul cel nobil nu ar permite niciodată să fie închis în templu, căci El este un Domn atotputernic!

Nu am închis în acest templu decât Numele Lui sfânt. Spre regretul nostru, El s-a făcut invizibil de îndată ce ne-a comunicat voința Lui sacră, binecuvântând altarul şi întregul templu!

Aşa s-au întâmplat lucrurile, iar cei doi heruvimi atotputernici care veghează de o parte şi de alta a altarului pe care se află tăblița cu Numele sfânt pot depune oricând mărturie, la fel ca şi marele nor luminos de deasupra altarului!

Dacă nu mă credeți, iată cheile! Luați-le şi căutați singuri, iar dacă îl mai găsiți pe tânărul cel nobil, aduceți-l afară, ca să se răzbune pe mine în fața ochilor voştri! Dacă nu îl veți găsi însă, vă veți convinge că ceea ce v-am spus este adevărat, aşa că nu îmi veți mai putea face nimic.

Aveți însă grijă ca inimile voastre să fie perfect pure, - altminteri pedeapsa care va cădea asupra voastră va fi teribilă!”

Auzind aceste cuvinte, rebelii s-au speriat şi nimeni nu a avut curajul să atingă cheile, nici contraargumente împotriva lui Lameh.

Văzând acest lucru, Lameh i-a întrebat pe tonul cel mai serios cu putință: „Ei bine, ce mai aşteptați? Nu vi se pare o dovadă suficient de bună faptul că vă permit să căutați singuri în templu?”

De data aceasta, cârcotaşii au dat înapoi, spunând: „Acum credem că este adevărat ce ne-ai spus. Iartă-ne curajul de a ne fi împotrivit ție, căci acel tânăr glorios ne-a cucerit inimile”.

Lameh le-a răspuns: „Bine, dar vă mai spun un lucru: rămâneți întotdeauna în această stare de spirit față de tânărul cel glorios şi vă veți afla astfel pe drumul cel bun; căci acel Tânăr este Dumnezeu cel etern – este Dumnezeul lui Farak!”

După această explicație, oamenii s-au retras, iar alaiul şi-a putut continua drumul până acasă la Lameh, fără să mai apară alte probleme.

Capitolul 117

Discursul lui Enoh referitor la natura hranei. Un sfat legat de moderație

(3 februarie 1843)

Când grupul a ajuns acasă la Lameh, acesta l-a întrebat pe Enoh dacă nu ar fi timpul să servească masa.

Enoh i-a răspuns astfel: „Frate, natura ta îți cere acest lucru, în acord cu vechile tale obişnuințe. De aceea, putem trece la masă, pentru a-ți satisface astfel dorința. În ceea ce priveşte, nouă nu ne este foame, căci suntem încă perfect saturați cu marea iubire şi grație pe care Domnul a revărsat-o din abundență asupra noastră în această zi.

Ascultă: omul nu trăieşte numai cu pâine materială, ci şi cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Ori de câte ori te hrăneşti cu pâinea materială, întreabă-te: ‚Cum se face că această pâine îmi satisface simțurile, dându-mi energia de care am nevoie?'

Răspunsul va fi inevitabil acesta: ‚Pentru că şi pâinea materială se naşte tot din Cuvântul atotputernic şi viu al lui Dumnezeu'.

Dacă până şi în această ipostază consolidată şi supusă materiei Cuvântul lui Dumnezeu hrăneşte, imaginează-ți în ce măsură hrăneşte el în ipostaza sa vie, adică atunci când vine direct din gura lui Dumnezeu.

Noi înşine ne-am născut din Cuvântul lui Dumnezeu; de aceea, pentru noi nu poate exista nimic mai hrănitor decât acest Cuvânt viu al Său.

Altfel spus, omul nu se hrăneşte numai cu pâinea materială, ci mai presus de orice, cu Cuvintele venite direct din gura lui Dumnezeu.

Asta nu înseamnă că el nu are voie să se bucure şi de hrana naturală, căci exact acesta este scopul pentru care a creat-o Dumnezeu. Mai mult decât atât, a mâncat El Însuşi alături de noi atunci când s-a aflat printre noi într-o formă vizibilă. Important este ca ea să nu devină o obsesie sau o preocupare principală pentru noi.

Iată, Lameh, aceasta a fost o nouă lecție referitoare la natura divină a lucrurilor.

Şi îți mai spun ceva: fii întotdeauna moderat atunci când îți potoleşti foamea cu ajutorul mâncării naturale, căci în ea se află o mare tentație.

Poți să mă crezi pe cuvânt: atunci când ne hrănim cu pâine şi cu fructele pământului, trebuie să avem mare grijă să nu slăbim spiritul nostru nemuritor, învăluindu-l în acest înveliş grosier.

Ai văzut cu siguranță cât de stupizi devin copiii prea lacomi, care nu se pot abține de la mâncare. Aceştia nu au niciodată realizări spirituale, spre deosebire de copiii mai moderați, care devin curând gânditori rafinați.

Dacă acest fenomen se petrece deja în cazul copiilor, el va fi cu atât mai intens în cazul adulților pe deplin dezvoltați, capabili să dezvolte pasiuni mult mai intense, pe care copiii nu le cunosc încă.

Adevăr îți spun, dragul meu frate, atunci când mănânci mâncare naturală, ființa ta nu se spiritualizează, căci acumulează elemente grosiere, nu spirituale. Singur Cuvântul divin este spiritual, având capacitatea să hrănească, să aline şi să întărească spiritul în vederea vieții eterne.

Mâncarea naturală hrăneşte corpul fizic, dar sileşte spiritul să postească. În schimb, de pe urma mâncării spirituale au de câştigat deopotrivă spiritul şi trupul: spiritul pentru că devine puternic, ascuţindu-şi la infinit simţurile, iar corpul pentru că devine suplu, moderat, capabil să îndure orice, rămânând astfel la fel de puternic ca şi spiritul, la fel ca un veşmânt fin, ţesut din fire subţiri, dar puternice şi foarte strâns legate între ele.

Orice mâncare naturală conţine în ea spirite malefice. Dacă omul exagerează cu această alimentaţie, spiritele de acest gen se înmulţesc şi pun stăpânire pe sufletul lui, subminându-i esenţa spirituală, la fel cum insectele şi viermii (de aceeaşi esenţă malefică) subminează din interior trunchiul unui copac, făcându-l să devină găunos şi distrugându-l complet mai devreme sau mai târziu.

În schimb, hrana spirituală este pentru spirit ca o ploaie căzută din cer. Sub influenţa ei răcoritoare, el înfloreşte în curând, concepând astfel floarea glorioasă şi plăcut mirositoare a vieţii eterne.

De aceea, frate Lameh, te sfătuiesc să respecţi întotdeauna acest principiu şi să-ţi înveţi semenii să facă la fel!

Dacă eşti de acord cu ceea ce ţi-am spus, putem trece acum cu toţii la masă, fără să uităm de moderaţie, desigur. *Amin"*.

Capitolul 118

Lameh dă dispoziţie ca săracii oraşului şi deţinuţii să fie hrăniţi într-un festin al iubirii. Uimirea lui Brudal, cel care serveşte la masă. Familia închisă a acestuia

(4 februarie 1843)

După acest discurs, care l-a convins definitiv pe Lameh de importanţa chestiunii şi de marele adevăr pe care îl conţin cuvintele lui Enoh, el s-a dus în camera alăturată şi i-a comandat servitorului care se ocupa cu mesele regale o masă simplă şi moderată.

Uimit de această cerere, slujitorul l-a întrebat pe Lameh dacă a înţeles bine ce i-a cerut acesta.

Lameh i-a răspuns: „De ce mă întrebi? Ştiu foarte bine ce ţi-am cerut!

Nu mai pune întrebări inutile şi fă ce ţi-am spus. În acest fel, vei fi un slujitor adevărat al celui pe care Dumnezeu Însuşi l-a numit adevăratul vostru şef".

Aceste cuvinte l-au uimit şi mai tare pe servitor, care şi-a spus în sinea lui: „Oare Lameh nu mai este rege? Ce vrea să spună atunci când afirmă că a fost numit adevăratul nostru şef de către Dumnezeu? Eu unul nu înţeleg nimic".

Văzând că servitorul mormăie, Lameh i-a spus: „Ascultă, Brudal! Pot să-ţi explic pe loc ceea ce nu înţelegi. Există într-adevăr părinţio mare diferenţă între Lameh regele şi Lameh liderul, şi anume:

Lameh regele te-ar fi pedepsit pe loc pentru această nesupunere, condamnându-te la moarte fără să ezite, în timp ce Lameh liderul numit de Dumnezeu vine la tine, te îmbrățişează şi îți spune: dragul meu Brudal, du-te şi fă aşa cum ți-am spus, căci aceasta este voința Domnului, atotputernicul Dumnezeu al lui Farak.

După ce vei pregăti mâncarea, adună-i pe săracii oraşului şi pe toți cei întemnițați în marea sală a tronului şi dă-le de mâncare ca şi cum ar fi frații şi copiii mei.

Trimite curieri pretutindeni în oraş şi anunță oamenii că pot veni acasă la mine ca să participe la festin, aducând cu ei pe oricine doresc! La fel, toate închisorile vor fi deschise şi nici un deținut nu trebuie să rămână în ele, - nici chiar cei mai mari duşmani ai mei, care erau hrăniți până acum numai cu insecte fierte în apă. Doresc ca toți să beneficieze de acest festin regal!

De acum înainte nu doresc să mai fiu pentru poporul meu un rege nemilos şi un stăpân pe viața şi pe moartea sa, ci un frate înțelept care îşi ajută semenii să înțeleagă şi să acționeze în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu.

Iată, dragul meu frate Brudal, aceasta este diferența între regele Lameh şi liderul spiritual Lameh! – Iar acum, grăbeşte-te să îndeplineşti ce ți-a cerut fratele tău, Lameh!"

Fericit la culme, Brudal a început să sară în sus de bucurie, spunând: „O, Dumnezeule atotputernic! Numai Tu ai fi putut transforma inima de fier a lui Lameh în inima caldă a unui frate!

O, Doamne, o, Doamne, cât de fericit m-ai făcut! Chiar astăzi îmi voi vedea soția credincioasă, cei doi frați şi cei şapte copii ai mei – trei băieți şi patru fete –, condamnați cu toții la moarte şi închişi pentru că nu au acceptat să îl adore pe Lameh ca pe un zeu!"

După care s-a grăbit şi a aranjat tot ce trebuia. În mai puțin de o oră, toți deținuții, alături de foarte mulți săraci din oraş, au invadat sala tronului.

Brudal i-a us imediat la treabă pe toți servitorii din subordinea sa, ocupându-se personal de oaspeți. Şi cu toții L-au slăvit pe marele Dumnezeu al lui Farak, care i-a eliberat într-o manieră atât de miraculoasă, după care au mâncat şi s-au veselit.

Singură familia lui Brudal nu a acceptat să mănânce şi să bea până când nu s-a convins personal că Lameh s-a convertit cu adevărat. Inițial, ei au crezut că nu este altceva decât o simplă toană din partea capriciosului rege.

După o vreme, Lameh a venit din nou la Brudal şi l-a întrebat: „Brudal, de ce nu ne-ai servit încă? Ascultă, slăviții oaspeți coborâți din munți se află în mijlocul nostru, trimişi de Dumnezeu. ce vor crede ei dacă vor vedea atâta indiferență? Haide, ai grijă să fim serviți aşa cum se cuvine!"

Brudal i-a prezentat însă lui Lameh pe membrii familiei sale, care tremurau, şi i-a spus: „O, frate Lameh, te implor, ai milă şi de aceşti sărmani, care nu vor să creadă în grația revărsată asupra ta de către bunul Dumnezeu".

Văzându-i pe sărmanii oameni, Lameh s-a simțit emoționat până la lacrimi, s-a aplecat şi i-a ajutat personal pe fiecare dintre ei să se ridice, după

care le-a spus: „Veniți la mine! Ştiu că v-am chinuit şi că am păcătuit îngrozitor împotriva voastră, dar doresc să vă recompensez pentru toate greşelile mele.

De aceea, urmați-mă în marea sală de mese şi mâncați alături de mine. De acum înainte, vom respecta întotdeauna această ordine”.

Auzind aceste cuvinte, sărmanii aproape că au leşinat de bucurie. Ei s-au închinat lui Dumnezeu pentru imensa grație revărsată asupra lor, după care l-au urmat pe Lameh.

Capitolul 119

Dialogul dintre Enoh şi Lameh referitor la întârzierea mesei. Enoh îi explică lui Lameh corespondențele spirituale ale templului şi ale interiorului acestuia

(6 februarie 1843)

Văzându-l că intră în mijlocul sala de mese însoțit de o nouă companie, Enoh i-a ieşit lui Lameh în întâmpinare şi i-a spus:

„Lameh, iubitul meu frate, ce se întâmplă cu tine astăzi? Înainte era suficient un simplu gest al tău şi masa era imediat servită. Acum te-ai dus deja de două ori şi masa continuă să fie goală, deşi între cele două vizite ale tale în sala de dincolo au trecut deja două măsuri pe cadranul solar.

Oare ți s-au golit complet rezervele de alimente din hambare, sau este vorba de cu totul altceva? Haide, spune-mi despre ce este vorba”.

În realitate, Enoh ştia foarte bine ce s-a petrecut, dar dorea să-i dea lui Lameh prilejul să se interiorizeze şi să se smerească.

Lameh a rămas însă cu gura căscată, neştiind ce să-i răspundă lui Enoh. După ce şi-a mai revenit din uimire, el i-a adresat acestuia următoarele cuvinte:

„Sublim şi puternic prieten al Domnului! Atunci când i-am vorbit prima oară slujitorului meu, acesta a rămas uimit în fața cuvintelor mele. De aceea, i-am explicat care este diferența între Lameh regele şi Lameh liderul spiritual.

Ca să înțeleagă mai bine, i-am cerut să-şi adune imediat subalternii şi să cheme toți sărmanii din oraş, precum şi toți deținuții din închisori, să-i adune pe toți în marea sală a tronului şi să le dea de mâncare şi de băut, ocupându-se personal de ei, ca de nişte frați ai mei, şi – sper eu – şi ai voştri.

Chiar aici, lângă mine, se află opt asemenea frați şi surori, față de care Lameh regele a păcătuit grav. Acum, Lameh liderul spiritual doreşte să se ocupe personal, în numele Domnului, de bunăstarea lor materială şi spirituală, fiind ferm hotărât să facă acelaşi lucru cu toți cei pe care regele i-a oprimat, dar îndeosebi cu cei pe care i-a aruncat să putrezească în închisori.

Sala tronului, care este plină de asemenea frați şi surori, te va convinge, sublim prieten al Domnului, de adevărul spuselor mele.

Acesta este motivul întârzierii mesei noastre; dar acum totul s-a aranjat, iar mâncarea va sosi în curând, din abundență”.

Atunci, Enoh la îmbrățişat pe Lameh şi i-a spus: „O, frate întru Domnul, pe care îl iubesc mai presus de orice! Ascultă-mă, Domnul ți-a şters deja toate păcatele. Crede-mă, te afli în fața Lui mai pur decât soarele pe un cer senin de vară.

Aceasta este adevărata semnificație a templului, cea vie, şi iată cum se explică structura sa interioară:

Templul eşti tu. Natura ta a căpătat soliditatea pereților săi. Ferestrele sale reprezintă cunoaşterea pe care ți-a dăruit-o lumina iubirii. Acoperişul de aur simbolizează mintea ta iluminată. Altarul reprezintă inima ta. Heruvimii situați de o parte şi de alta a altarului se referă la iubirea pentru semenii tăi, iar Numele viu de pe altar şi norul luminos de deasupra acestuia au drept corespondent iubirea ta față de Domnul, care te-a determinat să procedezi în acest fel. Faptul că norul luminos urcă până la tavan indică faptul că ai încheiat un contract perfect de iubire cu Domnul. Cât despre curtea interioară, aceasta se referă la viața ta fizică, în care poți exersa iubirea frățească.

O, frate, crede-mă: Domnul ți-a pregătit o mare slavă, făcând din tine copilul Lui! Fiți binecuvântați, tu şi poporul tău!

Ca să înțelegi mai bine cât de mare a fost plăcerea pe care gestul tău i-a făcut-o tatălui ceresc, haide să mergem în sala tronului. Acolo vei vedea cu ochii tăi cât de mare este bunăvoința cu care priveşte El asemenea acțiuni caritabile.

Tot acolo vom servi şi noi masa de seară. *Amin”*.

Capitolul 120

Adunarea slăviților oaspeți în marea sală a tronului. Fructele miraculoase de pe mese. Sediul şi originea răului din inima omului

(7 februarie 1843)

După discursul lui Enoh, toți cei de față s-au îndreptat către sala tronului. Brudal a primit indicații să le aşeze acolo o masă specială şi să le aducă de mâncare.

Când oaspeții au intrat în marea sală a tronului, nu mică i-a fost mirarea lui Lameh să vadă cât de mulți erau cei prezenți acolo, care au scos un strigăt de bucurie văzându-l. încă şi mai mare a fost starea lui de uluire văzând cantitatea uriaşă de fructe care împodobeau mesele, de o formă neobişnuită şi cu un gust absolut delicios.

De aceea, el l-a chemat la el pe Brudal, pe care l-a întrebat discret: „Ascultă, dragul meu frate! Ce se întâmplă? De unde ai obținut aceste fructe, cum nu am mai văzut vreodată? Oare ai ajuns să faci minuni? Haide, explică-mi despre ce este vorba!”

El însuşi uimit la culme în fața acestui fenomen ieşit din comun, Brudal i-a răspuns: „O, sublim lider al poporului tău! Degeaba mă întrebi pe mine, căci şi eu am rămas la fel de uimit ca şi tine să constat acest lucru.

Sunt convins că distinşii oaspeți de pe înălțimile sacre îi vor da explicații mult mai bune decât ale mele. De aceea, adresează-le lor întrebarea de dinainte”.

Lameh s-a întors imediat către Enoh, căruia i-a spus: „Ascultă, puternic prieten al Domnului! Bănuiesc că vezi şi tu ceea ce văd eu! această imagine mi-a tăiat pur şi simplu respirația. Spune-mi, te rog, ce se întâmplă. Ştiu că nimic nu îi este imposibil Domnului, şi nici ție, dacă Domnul se manifestă prin tine, dar această transformare a bietelor mele fructe în aceste delicatese nemaivăzute mă depăşeşte cu totul.

Domnului îi este cât se poate de uşor să creeze cele mai desăvârşite lucruri conform ordinii Sale eterne, dar oare nu se opune această transformare a fructelor imperfecte în fructe perfecte acestei ordini divine? Problema mă depăşeşte cu totul. De aceea, te rog să mi-o clarifici”.

Enoh i-a zâmbit lui Lameh şi i-a spus: „O, dragă frate, te laşi tulburat pentru nimic, dar îți scapă esențialul.

Văd că mă întrebi în inima ta: ‚Ce înseamnă acest esențial şi la ce se referă el?’

Chiar adineauri spuneai că Domnul nu poate – potrivit ordinii Sale – să creeze lucruri bune şi alte rele.

Nu ai auzit până acum că Domnul nu a creat nimic rău? Tot ce a creat El este bun prin însăşi esența sa.

Adevăr îți spun: nimic în această lume nu este rău, cu excepția omului care îşi întoarce inima de la Domnul. Din cauza răutății sale, omului i se pare că întreaga creație este rea.

Dacă eşti pur în inima ta, totul ți se va părea pur. Altfel spus, vei percepe totul în lumina perfectă a adevărului. Dacă inima ta este însă impură, totul îți va apărea în lumina acestei impurități.

Cum erai înainte, ca rege? – Ai fost un om rău, malefic, plin de viclenie. Din această cauză, ți se părea că toți oamenii îți sunt împotrivă. Nici chiar în cel mai cinstit dintre ei nu puteai vedea altceva decât un ticălos mincinos, care îți vrea răul, motiv pentru care te grăbeai să-l arunci în închisoare.

Acum, Domnul şi-a revărsat grația asupra ta, salvându-te de la pierzanie, ceea ce explică de ce cei pe care i-ai aruncat înainte în închisori nu ți se mai par nişte ticăloşi, ci frații şi surorile tale, pe care i-ai invitat să ia masa alături de tine în sala tronului!

Dacă Domnul te-a putut transforma pe tine, care ai fost cu adevărat rău, purificându-te, cu atât mai uşor i-a fost să transforme aceste fructe ale pământului.

În realitate, ele semnifică de altfel fructele active ale inimii tale şi plăcerea pe care i-au produs-o acestea Domnului. Pe scurt, ai în fața ochilor

dovada celor spuse de mine în cealaltă sală, şi anume, aprecierea pe care ţi-o acordă Domnul.

Aşa se explică acest miracol. Iar acum, să trecem la masă şi să ne întărim trupurile, în numele Domnului. *Amin"*.

Capitolul 121

Cina festivă. Cearta dintre săracii care au ajuns prea târziu şi servitorii lui Lameh. Unul dintre săraci, pe jumătate gol, se dovedeşte a fi Domnul Însuşi

(8 februarie 1843)

Şi astfel, distinsa companie l-a urmat pe Enoh la masă, care era deja încărcată cu tot felul de fructe.

Cu toţii i-au mulţumit Domnului din inimă pentru graţia revărsată asupra lor, rugându-L să rămână de-a pururi alături de ei, să-i însoţească cu binecuvântarea Lui şi să-i apere împotriva oricărui atac la adresa spiritului lor.

După această rugăciune profundă, Enoh a binecuvântat mâncarea şi băutura în numele Domnului, după care a spus: „Ei bine, dragii mei fraţi şi dragele mele surori, haideţi să ne întărim trupurile, să mâncăm şi să ne bucurăm, în numele Domnului!"

Auzind acest îndemn, toţi cei de faţă şi-au întins bucuroşi mâinile după fructele de pe masă, singurele care nu fuseseră transformate în mod miraculos. Lameh avea poftă de fructele de pe mesele vecine, dar Enoh i-a spus:

„Frate Lameh, Domnul a creat numeroase animale care trăiesc mânate de unicul impuls de a se hrăni, dar nu ne-a creat pe noi, oamenii, pentru a trăi numai cu scopul de a mânca, ci pentru a ne întări spiritul, mâncând în mod rezonabil, doar atât cât să ne menţinem în viaţă acest trup. Nu ne-a fost dată această viaţă efemeră pentru a alerga după cele mai bune fructe ale pământului, consumându-le apoi în exces.

De aceea, lasă acele fructe pentru sărmanii cărora le-au fost oferite şi mulţumeşte-i Domnului pentru graţia care a revărsat-o asupra noastră".

Auzind această mustrare, Lameh s-a liniştit instantaneu, mulţumindu-se cu fructele de la masa sa şi bucurându-se sincer de gustul lor.

În timp ce toată lumea se bucura de cina festivă, de afară s-a auzit un zgomot de ceartă, care părea să devină din ce în ce mai violentă.

Lameh s-a ridicat pe loc de la masă şi a pornit să vadă despre ce este vorba.

Ieşind din sala de mese, el a văzut câţiva oameni sărmani, împiedicaţi să intre de către nişte servitori mai scrupuloşi, pe motiv că au întârziat şi că nu se cade să le deranjeze masa distinşilor oaspeţi.

Văzând brutalitatea servitorilor săi, Lameh şi-a ieşit din fire şi le-a spus pe un ton sever: „O, pui de vipere! Mulţumiţi-i Domnului că îmi înfrânez mânia justificată împotriva voastră! Adevăr vă spun: dacă aţi fi făcut aşa ceva înainte de transformarea mea, aţi fi putrezit în lanţuri pentru tot restul vieţii voastre!

De vreme ce sunteţi încă servitorii mei, vă recomand să aşteptaţi porunca mea şi să acţionaţi numai după ce o veţi fi primit, aşa cum a procedat superiorul vostru, Brudal. Cât despre aceste acţiuni arbitrare, cel mai bine ar fi să le evitaţi complet de acum înainte.

La ora actuală, Dumnezeu este unicul meu stăpân, dar şi al vostru. Cu siguranţă, nu El v-a spus să îi ţineţi pe aceşti sărmani departe de masa mea. În consecinţă, aţi acţionat orbeşte şi arbitrar.

Vă spun pentru ultima oară: aceasta este ultima acţiune arbitrară pe care o permit în casa mea! Încă una şi voi porunci să fiţi părăsiţi, goi puşcă, în deşertul arid!

Acum plecaţi şi căiţi-vă, pentru ca Dumnezeu să vă ierte fapta necugetată! –

Cât despre voi, sărmanii mei fraţi, veniţi cu mine şi întăriţi-vă trupurile cu mâncare şi băutură, alături de mine”.

Îndeosebi unul dintre cei sărmani arăta foarte jalnic, căci era pe jumătate dezbrăcat. Evident, el fusese principala ţintă a batjocurii anterioare a servitorilor.

Lameh l-a văzut şi au simţit cum îi dau lacrimile. De aceea, i-a spus: „O, sărmanul meu frate, vino în braţele mele! Cu siguranţă, sărăcia ta se datorează răutăţii mele de dinainte. Haide, şi te asigur că alături de mine vei deveni cel mai bogat dintre toţi, prin graţia Domnului. Haide, vino cu mine la masa mea”.

Sărmanul i-a răspuns: „O, rege drept, te voi urma, dar nu-i lăsa pe servitorii care te-au dezamăgit pradă dizgraţiei tale, ci iartă-i, la fel cum i-am iertat şi eu”.

Aceste cuvinte, rostite cu atâta demnitate de bietul sărman, au tulburat profund inima lui Lameh, care a izbucnit în lacrimi. El a trimis imediat un alt servitor să-şi anunţe colegii aflaţi în penitenţă că regelui i-a trecut supărarea pe ei. După care Lameh a intrat în sala de mese alături de omul sărman, căruia i-a cedat locul său.

În sală au intrat şi servitorii căzuţi anterior în dizgraţie, cu inima mult mai uşoară acum. ei au căzut în genunchi în faţa lui Lameh şi i-au mulţumit pentru graţia lui. Lameh i-a ridicat însă personal şi i-a întâmpinat ca pe nişte fraţi.

Mişcat până la lacrimi, omul sărman s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat pe Lameh, spunându-i:

„Lameh, viaţa eternă a pogorât acum de-a pururi asupra ta, iar Eu, Dumnezeul şi Domnul tău, nu voi mai fi de acum înainte doar un Părinte, ci şi un frate al tău. îţi promit acum că voi locui pe acest pământ de-a pururi”.

Şi cu toţii L-au recunoscut pe Domnul în omul sărman.

Capitolul 122

Enoh şi Domnul – în forma omului sărman. Despre esenţa divinităţii atotputernice şi despre sărăcia Tatălui

(9 februarie 1843)

Cuvintele sărmanului au străpuns inimile celor prezenţi mai puternic decât o mie de fulgere. Nici chiar Enoh nu era pregătit pentru această manifestare, motiv pentru care i-a şi explicat mai devreme lui Lameh graţia Domnului prin intermediul miracolului fructelor.

De aceea, Enoh s-a întors către omul sărman şi i-a spus: „Când îmi întreb inima, aceasta îmi spune în secret: ‚Da, eşti Tu!', dar dacă privesc din profunzimile inimii în ochiul spiritului nu pot înţelege cum poate fi Tatăl preasfânt, Dumnezeu şi Creatorul tuturor lucrurilor un biet om sărman. – De aceea, Te implor să-mi spui un cuvânt care să-mi permită să Te recunosc".

Sărmanul nu i-a spus însă nici un cuvânt, limitându-se să-l privească. Privirea Lui a fost suficientă pentru ca Enoh să alerge la El, cu ochii în lacrimi, şi să-i spună: „Da, Tu eşti! Tu eşti, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, căci o asemenea iubire, bunătate şi blândeţe, o asemenea glorie mai presus de firea umană nu poate străluci în nici un ochi muritor!"

Abia acum a început Tatăl (în persoana omului sărman) să vorbească, spunându-i lui Enoh, dar adresându-se practic întregii asistenţe:

„Ascultaţi-Mă, Enoh, şi tu, Lameh! Reţineţi în inimile voastre ce are de spus omul sărman. Ori de câte ori un om sărman vine la voi, iar voi îl primiţi în numele Meu, Mă primiţi în realitate pe Mine.

Vă întrebaţi: ‚Cum este posibil? Tu, Doamne, reprezinţi tot ce este sublim, puternic şi glorios!'

Dar Eu vă spun: nu Mă veţi putea recunoaşte niciodată în puterea şi măreţia Mea, ci numai în graţia şi în iubirea Mea părintească!

Iubirea atrage totul către sine şi doreşte să adune întreaga manifestare într-un cerc strâns în jurul ei. exact acest lucru îl face Tatăl.

Dacă măsuraţi totul numai în funcţie de Divinitatea Mea, voi nu Îl iubiţi pe Tatăl, ci sunteţi atraşi de Divinitate, care este nesfârşită în esenţa Ei, motiv pentru care vă dizolvaţi, şi practic vă sinucideţi singuri.

Urmăriţi să înţelegeţi profunzimea Spiritului lui Dumnezeu. – Voi sunteţi fiinţe create, alcătuite dintr-un corp şi un suflet în care sălăşluieşte un spiritul iubirii.

Corpul vostru s-a născut din Divinitate. Legea lui este inexorabilă; ea nu permite să fii decât într-un singur fel, şi nu altfel! Puteţi face orice doriţi, dar nu vă puteţi modifica forma fizică!

Fiind opera acestei puteri imuabile, care nu acceptă nici o schimbare, corpul fizic este muritor şi poate fi distrus.

Vă întrebaţi din nou: ‚Cum de este posibil?’ – E simplu: pentru că Dumnezeu înseamnă libertate absolută şi El nu poate tolera nici o lege imuabilă.

Dacă Dumnezeu ar fi avut o singură ipostază, aceea de Divinitate, El nu ar fi creat nimic. Întreaga creaţie ar fi rămas un simplu gând în mintea Lui, vizibilă doar pentru El, - şi nici o fiinţă nu s-ar fi putut bucura de o existenţă liberă trăită întru Dumnezeu.

Dar Dumnezeu nu este numai un Dumnezeu în Sine şi pentru Sine, ci şi un Dumnezeu al iubirii din Sinea Sa.

El derivă din iubirea Sa, iar infinitatea este esenţa Sa. Această esenţă se întoarce la infinit la iubirea Sa, hrănindu-se aici cu puterea Sa infinită.

Iar acum ascultaţi: sufletul vostru este născut din Tatăl, care este iubirea lui Dumnezeu.

Aşa cum această iubire reprezintă esenţa primordială a lui Dumnezeu, la fel, sufletul vostru reprezintă esenţa fundamentală a fiinţei voastre, şi implicit un beneficiar potenţial al vieţii eterne. Tot ce există în interiorul lui poate fi orientat către viaţa eternă, inclusiv corpul fizic, care reprezintă o lucrare sau un templu al Spiritului lui Dumnezeu creat prin intermediul legii imuabile divine.

Vă întrebaţi: ‚De ce este creat printr-o lege imuabilă?’ – Atât timp cât ţineţi o piatră în mână, aceasta se află în puterea voastră, căci voi puteţi face cu ea orice doriţi, iar ea nu se poate opune.

Odată ce aţi aruncat însă piatra din mână, voi aţi eliberat-o de arbitrarul voinţei voastre, dar ea continuă să fie nevoită să zboare în direcţia în care aţi aruncat-o. I-aţi imprimat prin forţa mâinii voastre o anumită direcţie, pe care nici chiar voi nu i-o mai puteţi schimba acum.

Abia după ce piatra cade la pământ, lipsită de putere, o puteţi ridica din nou, imprimându-i o nouă direcţie, conform voinţei voastre.

Cine are urechi de auzit, să audă! Ascultaţi: Tatăl, iubirea infinită a lui Dumnezeu, a renunţat la tot ce avea!

Prin marea explozie a puterii Sale nesfârşite, El a umplut infinitatea cu marile Sale gânduri. Nu a păstrat nimic pentru Sine, ci a dăruit totul.

În acest fel, Tatăl a rămas sărac în Sine, iar sărăcia a devenit una cu iubirea Sa. Adevărata Lui avere constă în iubirea liberă şi în viaţa eternă care derivă din aceasta, singurul loc în care poate fi descoperită adevărata putere.

Această sărăcie reprezintă marea fericire a Tatălui, căci El asistă acum la întoarcerea întregii creaţii înapoi la El, pentru a fi primită de iubirea Lui nesfârşită, dar într-o formă nouă, infinit perfecţionată.

Ascultaţi: soarele, luna şi stelele, pe scurt, tot ceea ce puteţi vedea cu ochii şi înţelege cu mintea, corespunde Divinităţii sau puterii Mele. Din această perspectivă, întreaga creaţie este supusă legii imuabile.

Ea nu poate rămâne însă ca atare, căci totul există numai de dragul Tatălui, pentru ca El să se îmbogăţească la infinit, căci a fost cândva atât de sărman, din propria Sa voinţă spontană.

Aceasta este imaginea Mea, după care v-am creat şi către care trebuie să tindeţi. Deveniţi cu adevărat copiii Mei! La fel ca şi Mine, dăruiţi tot ce aveţi. Eliberaţi-vă astfel iubirea şi viaţa născută din Mine, şi vă veţi îmbogăţi astfel la infinit, la fel ca şi Mine, în plan spiritual! Pe scurt, deveniţi săraci pentru a deveni bogaţi! *Amin".*

Capitolul 123

Profunda emoţie a lui Enoh la auzul sărăciei voluntar acceptate a Tatălui. Revelarea măreţiei iubirii părinteşti a Domnului pentru copiii Săi. Indicii referitoare la întruparea Domnului şi la moartea Sa pentru ispăşirea păcatului originar

(10 februarie 1843)

Auzind aceste cuvinte cutremurătoare ale Domnului, în ipostaza Sa de om sărman, Enoh şi toţi ceilalţi prezenţi au căzut la picioarele Sale, slăvind bunătatea şi iubirea Lui infinită.

Intrat într-un extaz profund, Enoh a rostit următorul discurs: „O, Tată preasfânt! Ani la rând, inima mea s-a concentrat asupra Ta, descoperind în cele din urmă că Tu eşti iubirea infinită, eternă şi pură.

Am învăţat încă din primii mei ani de viaţă să mă agăţ de Tine cu toată iubirea mea, o, Tată preasfânt, şi am ajuns astfel să Te cunosc în ipostaza Ta de Tată unic şi preaplin de iubire. Am auzit multe păreri despre Tine, dar nici una nu mi-a mai putut schimba propria viziune asupra Ta. Pe scurt, Te-am recunoscut pentru prima oară în inima mea, plenar, ca un Părinte de o bunătate infinită.

Când graţia Ta supremă s-a revărsat asupra noastră sub forma vizitei Tale din munţi, viziunea mea despre Tine a fost confirmată întru totul, în modul cel mai glorios cu putinţă.

Nu aş fi îndrăznit însă niciodată să îmi formez o asemenea viziune despre Tine, ca cea pe care ne-ai revelat-o acum.

O, Tată preasfânt, mă simt un nimic în faţa Ta; sunt absolut distrus auzind nu numai că eşti sărac, dar că doreşti acest lucru în mod voluntar, pentru a ne putea primi la pieptul Tău – transfiguraţi prin iubirea Ta – pe noi şi milioane de alte fiinţe care ne vor urma, conform voinţei Tale sfinte, precum o rază a graţiei care a emanat cândva din Tine, din Cel care a acceptat să fie Tatăl nostru preasfânt şi atotputernic!

O, Tată preasfânt, o, iubire infinită şi sublimă! Cu adevărat, această revelaţie este prea mult pentru un om muritor!

Sfânt, sfânt, sfânt eşti Tu, Tată, iar cerul, soarele, luna, stelele şi acest pământ, nu pot face altceva decât să îţi reflecte gloria şi să Ţi se închine!

De aceea, doresc să Te iubesc în inima mea chiar mai mult decât până acum, să mă dizolv complet în această iubire!

O, Tată infinit de bun! Mi-aş dori atât de mult să Te îmbogăţesc din nou, să îţi redau tot ce ne-ai dăruit-o cândva prin iubirea Ta nesfârşită! O, cât de fericit aş fi dacă aş putea să fac acest lucru!”

Auzind această declaraţie de iubire absolută, Tatăl l-a îmbrăţişat pe Enoh şi i-a spus: „Iubitul Meu Enoh, nu te mai gândi la acest lucru. Crede-Mă, dacă Mi-aş dori să redobândesc tot ce am dăruit cândva, aş putea face acest lucru instantaneu, căci Eu singur dispun de puterea necesară în acest scop, de vreme ce în afara Mea nu există nici un fel de putere.

Adevăr îţi spun: chiar dacă mi-ai putea dărui toţi sorii, toate lunile şi nenumăratele pământuri din spaţiul nesfârşit, acest gest ar însemna pentru Mine infinit mai puţin decât faptul că Mă iubeşti la fel ca pe un Tată.

Acesta este singurul lucru care contează pentru Mine: faptul că Eu sunt adevăratul vostru Tată, iar voi sunteţi adevăraţii Mei copii.

Adevăr vă spun tuturor: de dragul unui singur copil voi sacrifica miliarde de sori şi de lumi, dacă nu îl voi putea recupera în alt fel!

Da, ascultă-Mă, iubitul Meu Enoh, căci îţi voi spune lucruri chiar mai importante decât ce v-am spus până acum.

Atunci când am dăruit tot ce aveam, am păstrat un singur lucru nedivizat: viaţa, sub forma iubirii Mele. Această viaţă reprezintă însăşi esenţa Mea. În afara Mea nu există altceva decât moartea, şi nimic nu poate avea viaţă decât numai prin Mine.

Iar acum, ascultaţi-Mă: dacă un copil nu ar putea fi salvat decât prin sacrificarea acestui unic lucru care Mi-a rămas, nu aş ezita nici o clipă să renunţ la această viaţă infinită, numai pentru a nu-l pierde. – Enoh, poţi să înţelegi această iubire?”

Dar Enoh a căzut la picioarele tatălui, la fel ca şi ceilalţi prezenţi, plângând cu lacrimi de iubire profundă, şi nimeni nu a putut rosti un cuvânt.

De aceea, Tatăl a vorbit din nou: „O, copilaşii Mei, bunul vostru Tată v-a spus toate aceste lucruri numai pentru a vă ajuta să realizaţi cât de mare este iubirea Lui pentru voi! Mai mult decât atât, acestea nu sunt vorbe goale, căci va veni o zi când se va întrupa El Însuşi, împlinind acest destin divin prin puterea Cuvântului Său.

Da, voi da cândva naştere unui Fiu, căruia îi voi dărui întreaga Mea viaţă, iar Eu voi fi în Fiu şi Fiul va fi în Mine, iar Tatăl şi Fiul vor fi de-a pururi una. *Amin”.*

Capitolul 124

Enoh îşi exprimă îndoielile cu privire la moartea mântuitoare a Domnului. Marea revelaţie a Domnului referitoare la esenţa iubirii lui Dumnezeu, a vieţii, luminii şi înţelepciunii divine. Despre Omul-Dumnezeu Iisus – Cuvântul lui Dumnezeu devenit trup

(11 februarie 1843)

Auzind aceste cuvinte, Enoh s-a trezit din reveria sa extatică. El i-a aruncat o privire melancolică Tatălui, manifestându-şi astfel confuzia. Când şi-a mai revenit, i-a adresat Tatălui următoarele cuvinte:

„O, Tată preasfânt, plin de o iubire infinită! Ultimele Tale cuvinte mi s-au părut pe cât de sublime, pe atât de misterioase. Cine le-ar putea înțelege semnificația, în afara Ta?

Dacă i-ai dărui întreaga Ta viață unui singur om, acceptând ca acesta să fie ucis de către anumite ființe create special desemnate în acest scop, oare nu ar dispărea instantaneu întreaga Ta creație?

Căci totul trăieşte numai prin Tine. Cum ar mai putea trăi nenumăratele ființe şi lumi dacă Tu – sursa primordială a vieții – ai muri?

O, Tată preasfânt, explică-ne acest mister, căci altfel vom înțelege că tocmai ai proclamat distrugerea inexorabilă şi eternă a întregii Tale creații”.

Tatăl s-a ridicat din nou şi a spus: „Iubitul Meu Enoh, tu eşti singurul om căruia îi va fi dat să înțeleagă marele mister al împărăției Mele. Nici un alt om nu va primi această revelație.

De aceea, ascultă cu atenție cele ce îți voi spune în continuare, căci numai tu vei putea înțelege, şi nimeni altcineva, marele mister până când va sosi Timpul ales, - iar lumea va cădea în orbire până la sfârşit.

De aceea, ascultă-Mă: Iubirea şi Viața sunt unul şi acelaşi lucru – dar în două ipostaze; Iubirea reprezintă cauza, iar Viața efectul. În mod similar, Lumina şi Înțelepciunea sunt unul şi acelaşi lucru, dar în două ipostaze; Lumina reprezintă cauza, iar Înțelepciunea efectul.

Din Iubire şi din Viață se naşte un al treilea principiu, care este Voința sau spiritul atotputernic. La fel, din Lumină şi din Înțelepciune se naşte un al treilea principiu, respectiv Ordinea care dă naştere tuturor lucrurilor şi stabileşte scopul lor final.

Din Iubire, Viață, Lumină şi Înțelepciune se naşte spiritul întregii sfințenii, iar acesta este Cuvântul rostit de gura lui Dumnezeu.

Acest Cuvânt este esența şi substanța primordială din care s-a născut cândva întreaga creație.

Dacă ținem seama de Iubire şi Viață, precum şi de Voința care derivă din ele, dar şi de Lumină şi Înțelepciune, precum şi de Ordinea care derivă din ele, şi în sfârşit, de sfințenia care derivă din toate cele patru principii anterioare, adică esența Cuvântului etern rostit de gura lui Dumnezeu, obținem Şapte Spirite, născute toate din Iubire. Altfel spus, Iubirea este primul spirit, născut din Sine, în timp ce celelalte şase se nasc simultan din Iubire, fiind totodată una cu ea, încă de la începuturile eternității.

Iubirea se poate separa însă de Viață, caz în care devine precum un bulgăre de gheață, lipsit de căldură. La rândul ei, Viața lipsită de Iubire devine precum un foc dezlănțuit, care nu îşi poate găsi eliberarea decât prin distrugere.

În mod similar, Lumina şi Înțelepciunea pot fi separate, caz în care Lumina devine un fel de moarte a focului distrugător, iar Înțelepciunea devine noapte, amăgire, eroare şi minciună.

Chiar şi Cuvântul născut din Iubire, Viață, Lumină şi Înțelepciune poate fi divizat.

Acest lucru este ilustrat de întreaga creație, care este plină de diviziuni. Toate acestea sunt posibile prin Mine, iar Eu sunt cauza lor primă. Scopul suprem al acestui joc este viața ca încercare şi lupta continuă pentru întărirea de sine în vederea vieții eterne.

Dincolo de aceste diviziuni, Eu rămân totuşi nedivizat, controlându-Mi perfect toate Spiritele!

La fel se vor petrece lucrurile şi în marele Moment, când Cuvântul etern – Cauza Primă a tuturor lucrurilor – va prinde trup, în care va sălăşlui însă esența Mea în toată plenitudinea ei.

Lumea va ucide trupul; dar Dumnezeu, Iubirea eternă care va sălăşlui în toată plenitudinea ei în acel trup, va învia în curând trupul, după care plenitudinea lui Dumnezeu va trăi de-a pururi în Cuvântul său întrupat ca Om, în fața ființelor create de El, care îl vor putea vedea şi îi vor putea vorbi ca unui Frate.

Numai acest Om-Dumnezeu vă va putea dărui tuturor adevărata viață eternă; până atunci, nu veți putea trăi decât o viață separată de iubirea Mea.

Iată, aceasta este semnificația cuvintelor Mele. Tu singur le poți înțelege, dar nimeni altcineva nu va putea face acest lucru, până la sfârşit! *Amin"*.

Capitolul 125

Îndoielile şi diferitele opinii ale oaspeților referitoare la misteriosul om sărman

(14 februarie 1843)

După discursul Tatălui s-au aşezat cu toții la masă, plini de respect şi devoțiune. Au mâncat şi au băut, dar nimeni nu a îndrăznit să rostească vreun cuvânt, căci înțelepciunea infinită a Domnului, adresată exclusiv lui Enoh, i-a descurajat în această direcție.

În schimb, la celelalte mese, conversația oaspeților era destul de animată. Erau destui cei care nu puteau înțelege schimbarea de comportament a lui Lameh şi care o comentau în fel şi chip, fără a ajunge însă la o concluzie satisfăcătoare, căci majoritatea nu ştiau ce se petrecuse cu Lameh în acel scurt interval de timp.

Pe de altă parte, cei de la mesele din apropierea celei principale se minunau de înțelepciunea omului sărman, neştiind ce să înțeleagă din ea.

Unii şopteau: „Trebuie să fie un clarvăzător".

Alții le răspundeau: „Cu siguranță este un îmblânzitor de şerpi, căci aşa arată toți cei din această categorie”.

Nu toată lumea era însă de acord: „Dacă ar fi un îmblânzitor de şerpi, ar trebui să aibă o baghetă magică şi să facă anumite semne secrete. Noi credem mai degrabă că este un astrolog înțelept. De regulă, aceştia sunt numiți cu respect de cei din jur ‚tată’”.

Altcineva a remarcat: „Nu sunt deloc de acord. I-am surprins privirea şi pot să afirm dincolo de orice tăgadă că acest sărman este chiar tânărul glorios care l-a însoțit pe Lameh şi pe bătrânul înțelept coborât din munți atunci când au transportat tăblița sfântă cu numele Dumnezeului lui Farak la templu. Trăsăturile chipului sunt în mod evident aceleaşi, deşi par distorsionate de îmbrăcămintea extrem de săracă”.

O altă persoană a ajuns la aceeaşi concluzie, deşi nu putea să înțeleagă ce motive putea avea tânărul cel nobil să se deghizeze în această manieră bizară.

Vecinul său a adăugat: „Dacă este una şi aceeaşi persoană – lucru care mi se pare verosimil –, cu siguranță s-a deghizat ca să-i facă o surpriză lui Lameh. Se spune că Lameh l-a iubit extraordinar de mult, dar a dispărut în interiorul templului, motiv pentru care s-a creat chiar o mică revoltă împotriva regelui, atunci când acesta a ieşit din templu. Eu cred că motivul deghizării lui constă tocmai în această surpriză”.

Un altul s-a dovedit a nu fi întru totul de acord: „Toate bune, dar tot nu pot pricepe de ce aceşti oameni, care sunt mult mai bătrâni decât el, îi spun într-una ‚tată’. Nu cred că putem pune acest lucru pe seama înțelepciunii sale, căci şi ceilalți mesageri veniți din munți sunt cotați drept mari înțelepți, dar nimeni nu le spune ‚tată’. Poate că acesta este numele lui, altminteri, nu ştiu ce aş putea înțelege”.

Vecinul din dreapta i-a răspuns: „Ți-aş da dreptate, dar am observat un amănunt care mi se pare de o importanță capitală. Nu ați văzut cum s-au închinat cu toții în fața lui, plângând şi adorându-l în mod vizibil?

Dacă ar fi un simplu înțelept – să spunem, de talia marelui nostru învățător Farak, sau a mesagerilor veniți din munți –, nu cred că s-ar prosterna astfel în fața lui, inclusiv Lameh.

Eu cred că se petrece ceva cu totul extraordinar, de care nu ne putem da seama noi, cei de aici.

De aceea, vă propun să păstrăm tăcerea şi să nu suflăm acolo unde nu arde focul. Cel mai bine este să aşteptăm fructele. – M-ați înțeles?”

Capitolul 126

Oaspeții sărmani au suspiciuni în ceea ce îl priveşte pe Lameh. Sfatul bun al Domnului şi discursul fratern adresat de Lameh oaspeților sărmani

(15 februarie 1843)

După ce toată lumea şi-a potolit foamea, s-au ridicat cu toții şi i-au mulțumit Domnului pentru masa gustoasă de care au avut parte.

Au participat la această rugăciune de mulțumire toți oaspeții, inclusiv sărmanii şi foştii deținuți.

Ei i-au mulțumit într-un glas Dumnezeului lui Farak, căci nu ştiau că Acesta se află în mijlocul lor.

Abia după această rugăciune de recunoştință adresată Dumnezeului lui Farak, oaspeții s-au aliniat în fața lui Lameh, cu mâinile încrucişate pe piept, în semn de mulțumire pentru marea lui bunătate.

Dar Lameh a refuzat să accepte recunoştința lor, cerându-le să îi mulțumească omului sărman din dreapta lui: „Nu eu, ci Acesta este adevăratul Dăruitor al tuturor bunătăților de care ați avut parte, precum şi al multor altora”.

Oaspeții lui Lameh s-au privit cu neîncredere şi s-au întrebat în secret: „Oare ce vrea să spună prin aceste cuvinte marele rege Lameh? Cum să-i mulțumim acestui sărac, care, la fel ca şi noi, a venit aici fără să aibă nimic? – Regele a avut întotdeauna tot felul de ciudățenii, şi aceasta este cu siguranță una din ele. Cine ştie dacă în continuare nu ne aşteaptă o moarte prin tortură? Cel mai bine ar fi să ne grăbim să ieşim din acest loc blestemat!”

Auzind aceste şoapte, Lameh l-a prins de mână pe unul dintre oaspeții suspicioşi şi l-a întrebat abrupt, după vechiul său obicei: „Prieten nefericit, de ce mă suspectezi de tot ce poate fi mai rău?”

Tonul întrebării l-a speriat atât de tare pe bietul om încât acesta a căzut aproape leşinat la picioarele lui Lameh.

Văzând această reacție, Lameh însuşi s-a îngrozit, nemaiştiind ce să facă. De aceea, el s-a întors imediat către Tatăl, întrebându-L cum să procedeze.

Tatăl i-a spus: „De acum înainte, dacă doreşti să faci bine lumii, va trebui să nu mai acționezi fără aprobarea Mea.

Aceşti oameni nu au aflat încă de faptul că tu nu mai eşti regele lor, ci un mare preot numit de Mine ca să-i ghideze. De aceea, oamenii nu au încă încredere în tine, considerându-te acelaşi tiran nemilos de mai înainte.

De aceea, urcă-te pe tron şi anunță oamenii, în numele Meu, ce ai devenit şi care sunt planurile tale în ceea ce îi priveşte. În acest fel, totul va reintra în normal. Haide, du-te şi fă aşa cum te-am învățat, fără să te pierzi în prea multe cuvinte”.

Lameh L-a întrebat pe Tatăl dacă este potrivit să se urce pe tronul pe care până atunci stătuse Numele sfânt.

Tatăl i-a răspuns: „Of, Lameh, cu poți fi atât de nerod? Văd că nu te sfieşti să vorbeşti cu Mine, dar te temi de tronul pe care s-a odihnit o vreme Numele Meu, acolo unde l-ai aşezat tu însuți! Spune-Mi, cine este mai important: Eu sau Numele Meu?

Dacă, din atâta respect, nu doreşti să te urci pe tron şi să le spui oamenilor ceea ce ți-am indicat, urcă-te cel puțin pe acest scaun şi fă acest lucru; Eu unul nu te voi obliga în nici un fel”.

Lameh nu a mai aşteptat să i se spună a doua oară. S-a urcat imediat pe scaun şi s-a adresat oamenilor într-o manieră prietenoasă şi plină de iubire, povestindu-le ce i s-a întâmplat, cum s-a transformat şi faptul că intenționează să nu se mai schimbe niciodată.

Auzind cuvintele sale, săracii oraşului s-au bucurat peste măsură, slăvindu-L din inimă pe Dumnezeul lui Farak.

Când Lameh s-a dat jos de pe scaun, Tatăl i-a indicat faptul că s-a urcat chiar pe scaunul pe care stătuse El – Dumnezeu cel atotputernic – mai înainte.

Atunci, Lameh s-a prăbuşit la picioarele Sale şi i-a cerut iertare.

Dar Tatăl l-a ridicat şi i-a spus: „Iubitul Meu Lameh! Nu ți-am indicat acest lucru pentru a-ți spune că ai păcătuit în fața Mea, ci doar pentru a-ți demonstra că poți folosi fără probleme tronul pe care a stat cândva tăblița, îndeosebi în asemenea momente instructive.

Adevăr îți spun: ochiul Meu nu se uită decât în inima omului. Nimic altceva nu are valoare pentru Mine, căci Eu sunt Iubirea personificată şi nu aştept altceva de la nimeni decât iubirea sa.

Iar acum, urcă-te pe tron şi adresează-te aşa cum se cuvine oamenilor. Fă-le cunoştință cu Mine, ca să nu mai şuşotească pe la spate, întrebându-se cine sunt, şi ca să afle Cine este Acela care se află în mijlocul lor. *Amin”.*

Capitolul 127

Lameh se adresează mulțimii în calitate de rege. El le vorbeşte oamenilor despre prezența vizibilă a Tatălui în persoana omului sărman. Discursul amenințător al câtorva oaspeți increduli. Mustrarea Domnului adresată acestora

(16 februarie 1843)

Fără să mai ezite, Lameh s-a urcat pe tron şi a anunțat prezența în mijlocul lor a Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, în persoana omului sărman.

Auzind direct din gura lui Lameh ce s-a întâmplat în realitate, inclusiv maniera miraculoasă în care a fost construit templul de acelaşi Tată preasfânt, săracii oraşului şi foştii deținuți au căzut la pământ şi s-au închinat în fața Acestuia.

Câțiva dintre foştii deținuți au început însă să murmure, spunând în sinea lor: „Îmi este imposibil să înțeleg cum poate fi atotputernicul Dumnezeu, de care ascultă până şi soarele, luna, stelele, vânturile, norii, fulgerele şi marile ape, una cu acest om amărât.

Cu siguranță, totul este doar o altă farsă a lui Lameh. Regele şi-a dat seama că nu li se poate împotrivi prin forță locuitorilor uriaşi din munți, aşa că şi-a înghițit orgoliul şi a acceptat condițiile lor.

De aceea, şi-a renegat divinitatea proprie, apoi a renunțat în aparență chiar şi la regalitatea lui, dar ca să nu-şi piardă puterea asupra noastră, a inventat – cu concursul muntenilor – această poveste a unei divinități vizibile, care să-i dea puteri depline şi legitime asupra noastră.

O, Lameh, te-ai crezut mai deştept decât noi! Dacă vrei să ne amăgeşti cu orice preț, va trebui să găseşti altă cale, căci povestea pe care ai inventat-o nu ține!

Cel mai bine este să mergem la omul sărman şi să-l întrebăm direct în ce constă divinitatea lui. În acest fel, vom vedea ce se ascunde în toată această istorie.

Dar vai ție, Lameh, dacă sărmanul tău nu se va dovedi cine pretinzi că este! În acest caz, te vom sfâşia de viu!"

Cei mai curajoşi dintre aceşti increduli au păşit în față, iar unul dintre ei i-a pus omului sărman următoarea întrebare:

„Ascultă, om sărman, altminteri cu o înfățişare cinstită! Eşti tu cu adevărat cel care pretinde Lameh că eşti?

Gândeşte-te bine înainte de a ne răspunde, căci dacă vom constata că ai conspirat împreună cu Lameh împotriva noastră, o vei sfârşi rău!

Farak ne-a vorbit de adevăratul Dumnezeu. Învățătura lui sfântă i-a convins chiar şi pe frații lui Lameh, pe care acesta i-a ucis fără milă în mlaştinile din afara oraşului, întrucât dorea să fie el însuşi un zeu şi un stăpân absolut. Cine ştie ce mai complotează acum ticălosul.

De aceea, rosteşte adevărul în fața noastră, căci altfel vei avea mult de suferit, la fel ca şi Lameh!"

Auzind această cerere, Domnul s-a ridicat şi s-a adresat astfel celor furioşi: „De ce Mă întrebați pe Mine? Nu v-a explicat Lameh? Dacă aveți îndoieli în ceea ce Mă priveşte, de ce nu mergeți la cel care v-a spus acest lucru despre Mine, pentru a-l întreba pe el?

Cum se face că săracii oraşului cred în spusele sale, iar voi nu? Dacă Eu v-aş confirma acum afirmația lui Lameh, M-ați crede mai mult decât pe el?

Din câte constat, sunteți încă sub influența spiritului malefic, motiv pentru care nu M-ați crede, orice v-aş spune.

Când M-a recunoscut, Lameh a renunțat pentru totdeauna la sceptrul lui de rege, acceptând bastonul păstorului oferit de Mine. După câte îmi dau seama, voi v-ați dori acum fostul lui sceptru, arzându-l de viu pe Lameh ca să-i luați locul!

Aşa se explică de ce nu Mă puteți recunoaşte, spirite malefice!

De aceea, Eu unul nu vă voi spune cine sunt. Mergeți la Lameh şi certați-vă cu el.

Adevăr vă spun: Tatăl îşi aşteaptă întotdeauna timpul şi nu vă va lăsa să-L recunoaşteți până când nu va sosi acest timp. Iar acum, pieriți din fața Mea, dacă nu doriți să vă găsiți sfârşitul etern! *Amin".*

De data aceasta, cei mânioşi au început să se scarpine după urechi, îndreptându-se unul câte unul, cu timiditate, către tronul lui Lameh. Ajunşi în fața acestuia, confuzia care domnea printre ei a devenit atât de mare, încât nimeni nu ştia ce să spună; căci cuvintele omului sărman le tăiaseră pofta de revoltă.

Capitolul 128

Lameh argumentează în fața incredulilor divinitatea omului sărman. Viziunea unilaterală a incredulilor despre Dumnezeu

(17 februarie 1843)

Lameh şi-a dat seama că foştii lui duşmani, cei pe care îi eliberase din închisoare, doreau ceva de la el, dar nu îndrăzneau să îl abordeze. De aceea, le-a spus: „Ce anume căutați? Doriți ceva anume? Sau poate ați pierdut ceva?"

În cele din urmă, unul dintre ei şi-a făcut curaj şi i-a răspuns: „Ascultă-mă, rege sever! Suntem într-o dilemă: ne-am săturat trupurile, dar nu şi capacitatea de înțelegere.

Spuneai mai devreme că acel mulți om sărman ar fi unicul şi adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, cel despre care ne-a predicat cândva Farak şi despre care ne-au vorbit frații tăi.

Acest lucru ni se pare incredibil şi imposibil de înțeles, căci Farak ne-a vorbit de un Dumnezeu infinit, care ține în palma Sa dreaptă cerul şi pământul, în timp ce mâna stângă se întinde în regiuni în care nimeni nu a pătruns vreodată.

Mai mult, ne-a învățat că Dumnezeu este un Spirit, fiind practic omniprezent, la fel ca un gând infinit şi etern, pe care nici o ființă creată nu îl poate cuprinde, tocmai din cauza infinității sale.

Marele învățător ne-a mai spus că din cauza acestei infinități, Dumnezeu este de o sfințenie absolută, motiv pentru care nimeni şi nimic nu se poate apropia de El. de aceea, El sălăşluieşte într-o lumină inaccesibilă de-a pururi ființelor create.

Dacă ar fi să comparăm această învățătură a lui Farak, care corespunde perfect imaginii unui Dumnezeu adevărat, cu acel biet om despre care tu susții că este însăşi Divinitatea, cu ce ne-am alege?

Chiar şi noi, foştii tăi prizonieri, am arăta mai bine în calitate de Dumnezei decât acel om sărman, care altminteri pare cât se poate de cinstit şi de înțelept, lucru pe care noi nu-l contestăm.

Pe de altă parte, el este demn de milă dacă se crede Dumnezeu cel atotputernic. La fel şi tu, rege sever, precum şi orice alt om care poate crede aşa ceva.

De aceea, dacă îţi este pe plac, aş dori să-ţi cer să ne oferi mai multe explicaţii în această privinţă”.

Lameh a coborât de pe tron, l-a luat pe vorbitor de mână, l-a privit cu prietenie şi i-a spus:

„Ascultă, dragă frate şi prietene, viziunea ta asupra lui Dumnezeu corespunde întru totul învăţăturii lui Farak, pe care o cunosc foarte bine, şi este într-adevăr demnă de sublima Divinitate. Ea este însă o viziune pur spirituală.

La rândul meu, te-aş putea însă întreba: dacă Dumnezeu este aşa cum l-a descris Farak, cum a putut apărea această creaţie alcătuită din fiinţe limitate şi insignifiante? Cum a fost posibil să apară ţânţarii, muştele şi viermii?

Cum s-a putut preocupa Dumnezeu cel infinit de asemenea vietăţi limitate şi oribile?

Dacă ne limităm la viziunea ta, pare şocant să presupunem că sublimul Dumnezeu al lui Farak ne-a creat pe noi, oamenii, cu toate lipsurile noastre. Cum ar fi putut Creatorul infinit să dea naştere unor asemenea monştri, populându-şi creaţia cu ei?

De ce este urmată întotdeauna ziua de noapte? Oare nu este noaptea incompatibilă cu lumina eternă a lui Dumnezeu? I-ar fi fost greu Creatorului să mai creeze un al doilea soare, care să lumineze acest pământ şi noaptea?

Între pământul nostru şi bolta cerească există un întreg spaţiu gol. De ce a lăsat atotputernicul Dumnezeu acest vid imens?

Cum este compatibil acest spaţiu gol cu omniprezenţa sublimă a lui Dumnezeu? ca să nu mai vorbim de excrementele noastre şi de tot felul de lucruri mizerabile a căror existenţă nu o putem nega.

Iată câteva întrebări la care aş dori să-mi răspunzi înainte de a continua.

Văd că păstrezi tăcerea, incapabil să găseşti vreun răspuns. Dar omul sărman de colo mi-a dat puterea de a-ţi citi în inimă. Văd că aceasta îţi spune: dacă aşa stau lucrurile, lucru imposibil de contestat, căci este confirmat de întreaga creaţie, rezultă fie că nu există Dumnezeu, creaţia apărând într-un mod arbitrar prin cine ştie ce joc al energiei, fie există un Dumnezeu detaşat, care nu face decât să contemple jocul întâmplător al acestor forţe.

Iată, deci, la ce concluzii aberante te-a condus această viziune unilaterală asupra lui Dumnezeu! Adevăr îţi spun: prosternează-te în faţa acelui om sărman şi imploră-i graţia, iar El îţi va revela cine este de fapt Dumnezeu.

Deocamdată, mă voi opri aici, limitându-mă la acest sfat. Te avertizez însă că dacă nu îl vei asculta, vei pieri! Haide, acceptă şi devino un om liber, întru Dumnezeu! *Amin”.*

Capitolul 129

Discuția Domnului cu raționaliştii orbi, excesiv de subtili. Iubirea smerită față de Dumnezeu – singura cale către lumină. Ghidarea spirituală a umanității şi evoluția ei către libertatea voinței

(18 februarie 1843)

După acest discurs, incredulii s-au îndreptat – conduşi de Lameh – către omul sărman, destul de timorați.

Ajunşi în fața lui, ei s-au închinat, iar vorbitorul de dinainte i-a pus următoarea întrebarea: „Dacă mi se permite să vorbesc în fața ta, spune-mi, şi voi vorbi”.

Domnul i-a răspuns: „Eu ştiu deja ce doreşti să discuți cu Mine. De aceea, în ceea ce Mă priveşte nu mai este necesar să-ți foloseşti limba, dar dacă vrei să o faci, vorbeşte de dragul fraților tăi, aici de față”.

Auzind acest răspuns neaşteptat, vorbitorul s-a cam intimidat. După ce şi-a mai revenit, a spus: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci voi păstra tăcerea şi te voi ruga să îmi clarifici această problemă, punând astfel capăt îndoielilor noastre; căci mai presus de orice, avem nevoie de lumină, de adevărata lumină! Cu siguranță, vei face acest lucru, dacă te rugăm”.

Domnul: „Ascultă, limba celui care Mă contestă va paraliza; ochiul celui care încearcă să ajungă la Mine va orbi! Dacă cineva îşi întinde brațul împotriva Mea, va fi umilit până la ultima picătură de sânge; dacă cineva doreşte să-şi pună piciorul înaintea Mea, va fi schilodit! Dacă cineva doreşte să îşi folosească mintea împotriva Mea, creierul său se va transforma în apă, iar craniul său va deveni o simplă tigvă plină cu noroi!

În schimb, dacă cineva îşi înalță plin de umilință inima către Mine, Eu îi iluminez viața cu flacăra strălucitoare a iubirii lui pentru Mine. Întreaga lui ființă devine astfel iluminată, iar moartea nu îl mai poate atinge!

Farak v-a învățat că există un Dumnezeu inaccesibil, iar învățătura lui a fost cât se poate de corectă; căci la acea vreme, Dumnezeul cerului şi al pământului era într-adevăr inaccesibil pentru voi, până şi o hienă fiind mai plină de iubire decât inimile voastre.

Adevăr vă spun: nu au trecut decât câteva luni de când, în grația şi compasiunea Mea infinită, i-am îndepărtat de la voi pe copiii voştri, sub conducerea lui Meduhed şi Sihin, căci în ei apăruse o scânteie de iubire. I-am condus atunci personal, cu mâna mea dreaptă, scoțându-i din acest cuib de vipere, pentru ca minuscula scânteie să nu se piardă.

L-am transportat atunci pe Sihin într-un deşert, unde i-am trimis o hienă să-i fie învățător, apoi un leu, un urs, un tigru şi un lup; căci la acea vreme, aceste animale feroce dispuneau de mai multă iubire şi devoțiune decât omul.

Dacă aşa arăta inima omului acum numai câteva luni, cum credeți că arăta ea cu mulți ani în urmă, pe vremea lui Farak?

Văd că vă spuneți în sinea voastră: ‚Din câte ştim noi, până la Lameh nici o ființă umană nu a vărsat sânge de om; de aceea, oamenii de altădată trebuie să fi fost mai buni'.

Într-adevăr, erau mai buni, dar nu erau ființe libere, ci oameni supuşi judecății, care nu puteau acționa decât într-un deplin acord cu voința Mea atotputernică.

Ei erau siliți să acționeze, iar acțiunile lor nu erau rezultatul voinței lor libere, ci lucrarea omnipotenței Mele. În acele timpuri, ochiul inimii lor trebuia să-L privească pe Dumnezeu ca pe un judecător inflexibil, dacă nu doreau să piară.

Văzând că oamenii ascultă poruncile divine din teamă față de marele Judecător, Mi s-a făcut milă de ei şi i-am eliberat.

Dar, vai! De-abia i-am eliberat din cătuşele puterii Mele că toate animalele pădurii au fugit de ei, dându-şi seama că ființele astfel eliberate erau mai rele decât cei mai veninoşi dintre şerpi.

Eu ştiam acest lucru încă de la începuturile eternității, dar ştiam şi că va sosi timpul Meu, la fel cum ştiu şi de ce o ploaie binefăcătoare trebuie precedată de o furtună. Eu acționez întotdeauna în cunoştință de cauză. Dar cine îmi poate cere Mie socoteală? Şi chiar dacă Mi-ar cere, credeți că sunt obligat să-i dau această socoteală?

Iată deci cum s-au petrecut lucrurile. Ştiți acum ce s-a întâmplat şi ce se petrece la ora actuală. Ați vrea să cunoaşteți şi viitorul… Eu ştiu foarte bine ce se va petrece în continuare, dar nu vă voi spune, căci sunt absolut liber şi fac numai ce doresc!

Chiar dacă aş face astăzi pământul în întregime alb pentru voi, mâine l-ați vedea tot negru. Eu sunt singurul Domn şi nimeni nu îmi poate spune ce să fac.

Voi vă îndoiți de Mine pentru că am apărut în fața voastră ca un om sărman. Vă spuneți în sinea voastră că un Dumnezeu şi un Domn nu poate fi sărman. Este adevărat: nici Eu nu sunt! Dar Domnul şi-a revărsat grația asupra voastră şi v-a eliberat, pentru a putea deveni astfel dragul vostru Tată. În imensa Lui iubire față de voi, Tatăl a renunțat la toate, pentru a vă recupera pe voi în calitate de copii ai Lui. De aceea a ajuns atât de sărac, aşa cum Îl vedeți acum, în fața voastră.

Nu trebuie să Mă credeți, ci să Mă iubiți! Numai în acest fel Mă veți putea recunoaşte ca un Părinte adevărat.

Numai iubirea vă va vindeca şi va distruge toate îndoielile voastre. De aceea, plecați şi testați-vă inimile. Smeriți-vă, iar Eu voi deveni pentru voi un Dumnezeu şi un Părinte adevărat, pentru totdeauna! *Amin".*

Capitolul 130

Incredulii se sfătuiesc între ei. Discursul plin de iubire şi de înțelepciune al unuia dintre ei, care L-a recunoscut pe Tatăl dincolo de masca Sa de om sărman

(20 februarie 1843)

Acest discurs al Domnului i-a cutremurat pe increduli. Neştiind cum să reacţioneze, fiecare a început să se sfătuiască cu vecinii săi, punându-şi întrebări de genul:

„Să fie el într-adevăr sublima Fiinţă supremă, sau trebuie să continuăm să-i punem întrebări legate de natura lui?

Dacă ar fi într-adevăr Cel care pretinde că este, lucru confirmat şi de Lameh de pe tronul său, ne-ar putea da un semn care să ne ajute să-l recunoaştem dincolo de orice îndoială şi fără nici o posibilitate de tăgadă.

Dacă ar fi să ţinem seama numai de înţelepciunea discursului său, cu siguranţă aceasta s-a dovedit extrem de înaltă şi absolut sublimă; dar dacă în locul lui ar fi vorbit oricare alt înţelept coborât din munţi, cuvintele sale ar fi sunat exact la fel, căci nici din discursurile lor nu am reuşit să înţelegem vreodată prea multe”.

Atunci, unul dintre foştii deţinuţi a luat cuvântul, adresându-li-se celorlalţi: „Fraţilor, ascultaţi-mă, mi-a venit o idee excelentă! Ce putem face? Ce trebuie să facem? Ce dorim să învăţăm? Cam la aceste întrebări se reduc deliberările noastre. Iar acum, iată ideea care mi-a trecut prin minte:

Noi dorim un semn de la acest om, pentru a crede că el este Domnul care pretinde că este.

La fel de bine ne-am putea întreba însă ce semn ne-a dat Farak ca dovadă a învăţăturii sale.

Din câte ştiu eu, nu ne-a dat nici un alt semn decât însăşi sublima sa învăţătură. Şi totuşi, noi continuăm să credem în ea, fără să ne punem întrebări dacă este adevărată sau falsă.

De ce am cere acum un semn pentru a accepta învăţătura acestui om, infinit mai uşor de înţeles decât cea a lui Farak – care, între noi fie vorba, era de-a dreptul incomprehensibilă – cu atât mai mult cu cât acest om nici măcar nu ne cere să-l credem, spunându-ne, în cuvintele sale pline de blândeţe şi de înţelepciune: ‚Nu trebuie să Mă credeţi, ci doar să Mă iubiţi ca pe un Tată adevărat, iar flacăra iubirii voastre va deveni o lumină strălucitoare, care vă va ajuta să vedeţi în inimile voastre dacă Eu sunt cel despre care v-a vorbit Lameh, sau nu!’? Ce altceva mai putem dori?

Ştim cu toţii din experienţă că doi oameni nu se recunosc reciproc decât dacă se iubesc cu adevărat, ca nişte fraţi, şi implicit ca nişte prieteni adevăraţi. Cine poate recunoaşte o femeie dacă nu o iubeşte şi dacă nu este iubit de ea?

Adevăr vă spun: dacă cineva afirmă că îşi înţelege semenii numai cu ajutorul intelectului lui ascuţit, iar viclenia femeilor nu are secrete în faţa lui, eu îi voi răspunde că este un mare mincinos.

Suntem cu toţii de acord că singurul instrument care ne ajută să nu ne înşelăm în legătură cu fraţii şi cu surorile noastre este iubirea. Atunci, de ce nu am aplica acest instrument şi în legătură cu Dumnezeu?

În ceea ce îl priveşte pe acest om sărman, trebuie să recunosc că am început deja să-l iubesc mai presus de orice. De altfel, un om cu o asemenea înțelepciune nu poate fi un om sărman. Iar dacă motivul care l-a determinat să renunțe la tot ce avea a fost iubirea, oare nu trebuie să răspundem acestei iubiri printr-o iubire comparabilă?

Am ajuns deci la concluzia că este un om plin de iubire şi de înțelepciune, un frate minunat; mai mult decât atât, un om plin de o adevărată iubire părintească. Cum să nu-l iubim atunci ca atare?

Dacă este sau nu Dumnezeu, acest lucru este încă de neînțeles pentru noi. Nu putem contesta însă că întreaga lui ființă, ca să nu mai vorbim de cuvintele sale sublime, emană ceva cu adevărat divin.

De aceea, doresc să fiu primul care se apropie de el cu inima plină de iubire".

După care vorbitorul s-a îndreptat către Domnul şi i-a spus: „Frate preaiubit, plin de o înțelepciune divină şi de o iubire pe care numai un părinte o poate avea pentru copiii săi! Oricine ai fi, eu te iubesc, căci te consider demn de o iubire mai presus de orice, iar o asemenea iubire nu mă poate înşela".

După care L-a îmbrățişat pe Domnul, strângându-L la pieptul său.

Domnul i-a spus: „Ai îmbrățişat acum viața eternă. Fie ca iubirea ta să devină o lumină strălucitoare pentru tine! *Amin".*

După care vorbitorul a oftat şi le-a spus fraților săi: „O, veniți aici, veniți aici! O, fraților, adevăr vă spun: Cel care se află în fața voastră nu este un simplu om! El este cu adevărat Tatăl!"

Capitolul 131

Toți incredulii îl recunosc pe Tatăl. Discursul Domnului referitor la diferitele viziuni pe care le au oamenii asupra lui Dumnezeu şi la cauzele acestora

(21 februarie 1843)

După această invitație, toți cei prezenți s-au apropiat de Domnul, simțind încă de la prima atingere că afirmația vorbitorului de dinainte era adevărată.

Plini de iubire față de omul sărman, au căzut cu toții la picioarele Lui, plângând cu lacrimi de căință şi de fericire; şi-au ridicat brațele către El şi i-au cerut iertare pentru păcatele şi pentru orbirea lor, care nu le-a permis să recunoască imensa grație care s-a revărsat asupra lor.

Domnul i-a ridicat însă de jos şi le-a adresat următoarele cuvinte: „Copilaşii Mei, priviți-Mă cu inimile voastre, iar sufletele voastre vor deveni iluminate şi vor înțelege că Cel care vă adresează aceste cuvinte sunt Eu, Tatăl vostru din eternitate!

Ați venit cu toții la Mine plini de iubire, cu excepția unuia, şi M-ați recunoscut ca Dumnezeu şi Părinte, dincolo de această ipostază sărmană.

Dar Eu vă spun următorul lucru: Eu apar ca un om sărac numai în fața celor săraci; în fața celor bogați le apar infinit de bogat.

Voi erați săraci în inimile voastre, aproape complet golite de iubire; de aceea, nu puteam să apar în fața voastră într-o altă ipostază, căci aceasta este reflexia Mea în inimile voastre.

Cunoaşterea voastră era pe măsura iubirii pe care ați avut-o – săracă. De aceea, nu putem să Mă revelez vouă altfel decât aşa cum Mă percepeați în inimile voastre.

Adevăr vă spun: dacă ați fi fost bogați, aş fi apărut în fața voastră într-o altă ipostază! Căci Eu sunt sărac pentru cei săraci, bogat pentru cei bogați, plin de compasiune pentru cei plini de compasiune, blând pentru cei blânzi, bun pentru cei buni, drept pentru cei drepți, plin de grație pentru cei care tânjesc după lumină, ca un Tată plin de iubire pentru cei care Mă iubesc mai presus de orice, atotputernic pentru cei puternici, ca un Judecător pentru cei care au tendința să-i judece pe alții, ca Viață pentru cei vii, ca moarte pentru cei morți, ca un Foc pentru foc, ca o Furtună pentru furtună, ca Mânie divină pentru cei mânioşi, ca Judecată pentru judecată, ca un Cer pentru ceruri, ca un Creator pentru ființele create, ca un Părinte pentru copiii Săi, ca un Dumnezeu pentru cei înțelepți, iar pentru frații Mei sunt Eu Însumi un Frate adevărat!

Altfel spus, Eu sunt totul în toate! Omul Mă percepe în funcție de natura inimii sale, iar Eu îi apar aşa cum M-a vizualizat el dintotdeauna în inima sa.

Căci nici un om nu are altă putere interioară decât aceea pe care i-am dăruit-o Eu. De dragul independenței sale, i-am dăruit omului un liber arbitru, în fața căruia se supun toate aceste forțe vitale. Ca un fel de al doilea Dumnezeu, acest liber arbitru este complet separat de voința Mea divină atotputernică. La fel sunt însă şi iubirea sa, precum şi cunoaşterea care derivă din ea.

De ce am creat omul în această manieră? – Pentru că am dorit să-l creez după chipul şi asemănarea Mea, ca o ființă perfectă, urmând ca apoi să se dezvolte independent de Mine, creându-şi o imagine asupra Mea în funcție de măsura lui, la fel cum şi Eu l-a creat cândva pe el după măsura Mea.

În acest fel, omul Mă vede aşa cum este el, dar adeseori distorsionează atât de puternic măsura cu care l-am înzestrat încât ceea ce rezultă este o nouă creație, care nu mai seamănă deloc cu cea intenționată de Mine.

Aşa se face că mulți oameni M-au transformat pe Mine, Iubirea eternă, într-un judecător, într-un Dumnezeu al răzbunării, într-un capricios, într-un înțelept solitar, într-o forță atotputernică şi implacabilă, în providență, într-un conducător al lumilor, într-un mare rege, deopotrivă sublim şi monstruos, într-un Domn al cerului şi al pământului, într-un foc al mâniei, într-o energie eternă şi nesfârşită… Unii M-au îngropat chiar în materie, sau M-au confundat chiar cu pântecul lor!

Fiecare a făcut din Mine ce a vrut. Din păcate, foarte puţini au fost cei care M-au privit în inimile lor ca un Părinte etern şi preaplin de iubire.

Iar acum ascultaţi, copilaşii Mei! Omul nu poate trăi de-a pururi pe acest pământ. După ce îl părăseşte, în spiritul lui devine evident ce imagine şi-a creat despre Mine în timpul vieţii sale fizice.

Nu vor putea veni însă la Tatăl decât cei care şi-au cultivat inimile, invocându-L continuu în această ipostază părintească, căci numai ei vor putea percepe adevărata faţă, cea primordială, a Tatălui etern.

Cât despre ceilalţi, care Mi-au deformat imaginea din inimile lor, aceştia vor găsi în lumea cealaltă exact ceea ce au căutat: iubirea va găsi iubire, compasiunea va găsi compasiune, înţelepciunea va găsi înţelepciune, mânia va găsi mânie, cei care i-au judecat pe alţii vor găsi un judecător, moartea va găsi moarte, focul va găsi foc, iadul va găsi iad, şi aşa mai departe.

Voi eraţi săraci; de aceea, am venit la voi sub forma unui om sărac. Deveniţi bogaţi în iubirea voastră faţă de Mine, dar şi de fraţii şi surorile voastre, iar Eu voi deveni bogat în inimile voastre!

În acest fel, când veţi veni la Mine pe lumea cealaltă, Mă veţi găsi ca un Tată excesiv de bogat.

Enoh şi Lameh, învăţaţi-i şi voi pe copiii Mei această lecţie, căci ea reprezintă adevărata şcoală a vieţii eterne. Învăţaţi-i pe oameni să-L cunoască pe tatăl, nu pe Judecător, iar acest pământ va fi eliberat de povara Judecăţii care apasă asupra lui.

Cât despre voi, micuţii Mei copilaşi, faceţi acelaşi lucru, cu excepţia celui despre care am vorbit. Acesta să vină la Mine. *Amin".*

Capitolul 132

Discursul raţionalistului orb din punct de vedere spiritual

(24 februarie 1843)

După această cuvântare, s-au întors cu toţii la locurile lor, plini de respect.

Singur primul vorbitor a rămas în faţa Domnului, căruia i-a spus: „Iată, am rămas, aşa cum mi-ai spus. Nu înţeleg însă de ce mi-ai cerut acest lucru.

Oricum, voi vorbi înaintea ta, explicându-ţi ce anume mă face să mă îndoiesc de divinitatea ta, spre deosebire de fraţii şi surorile mele, care par extrem de fericiţi în această credinţă a lor.

Cu siguranţă, eşti şi tu la fel de finit şi de limitat ca şi mine, incapabil să ajungi mai departe cu mâna decât sunt eu, sau să sari la o distanţă mai mare decât cea la care pot sări eu.

Nimeni nu poate contesta acest lucru. Mai mult decât atât, eşti prezent aici, de faţă, cu întreaga ta fiinţă, şi nici o parte a spiritului tău nu lipseşte.

Pe scurt, nu doresc să afirm că nu eşti cel care te proclami, dar mă întreb cine se mai ocupă între timp de susținerea întregii creații!… Cine dă viață acestui pământ nesfârşit, cine creează vânturile, cine controlează curgerea apelor, cine ține oceanul în matca sa, cine hrăneşte focul natural al munților, cine ne coace recoltele şi cine dă viață nenumăratelor ființe, de vreme ce tu te afli printre noi, absolut nedivizat, aşa cum putem vedea cu toții?

Pentru orice ființă gânditoare, această întrebare pare întru totul legitimă. Până când nu îmi vei lămuri această problemă, nu te voi putea accepta din toată inima ca un Dumnezeu atotputernic, Creator şi Susținător al tuturor lucrurilor.

Recunosc că iubirea poate face minuni. Se ştie că cei mici cred cu toată convingerea că cei care îi îngrijesc sunt părinții lor, dar putem oare generaliza acest lucru?

Personal, afirm cu hotărâre: nu, nu putem! Dacă cineva îşi părăseşte copilul într-un loc îndepărtat, după care revine după 20 de ani şi i se revelează ca părinte, amândoi se vor convinge că iubirea singură nu este suficientă pentru a-i demonstra fiului că el este tatăl său. În acest caz, tatăl va avea nevoie de dovezi suplimentare pentru a-i demonstra fiului că el este adevăratul său părinte.

Abia după aceea va putea fiul să simtă primii fiori ai iubirii pentru tatăl pe care l-a descoperit din nou. Înainte de a şti fără tăgadă că cel care se pretinde a-i fi părinte este cu adevărat tatăl său, este recomandabil ca fiul să nu se pripească, dăruindu-i acestuia iubirea sa.

Cu siguranță, un părinte care i-ar cere fiului său să-l iubească înainte de a-i demonstra cine este ar fi cu totul lipsit de orice discernământ!

Or, acesta este exact lucrul pe care ni l-ai cerut tu! Cum aş putea reconcilia acest comportament cu aparenta ta înțelepciune de mai înainte?

Ceilalți frați ai mei par întru totul convinşi că tu eşti Dumnezeu cel etern, dar eu afirm că această credință este slabă, bazându-se exclusiv pe afirmațiile tale şi ale lui Lameh, şi că ea se va evapora curând, la fel de uşor cum a apărut, iar oamenii vor începe să păşească din nou în beznă, invitând practic judecata lui Dumnezeu asupra lor.

De îndată ce această iubire prea uşor dobândită va începe să se răcească, slaba lor credință va pieri odată cu ea.

Pe de altă parte, dacă te-am putea recunoaşte cu ajutorul rațiunii noastre – iar acest lucru fără nici o îndoială, la fel cum ştim că unu şi cu unu fac doi –, iubirea ar rezulta spontan din cunoaşterea astfel dobândită şi ar dura de-a pururi, la fel cum calculul de dinainte este întotdeauna acelaşi. În acest fel, Dumnezeu nu ar mai fi nevoit să-i judece pe oameni, perpetuând la infinit fericirea lor.

Răspunde-mi deci la întrebarea mea, iar eu voi crede în tine; dacă nu îmi vei putea răspunde, voi rămâne cel care sunt şi voi continua să cred numai în Dumnezeul lui Farak”.

Capitolul 133

Răspunsul Domnului: lipsa umilinței, a iubirii şi a intenției curate sunt cauzele orbirii celui incredul. Este imposibil să descoperi lumina pe calea rațiunii

(25 februarie 1843)

Domnul i-a aruncat vorbitorului o privire plină de profunzime, după care i-a adresat următoarele cuvinte:

„Ascultă-Mă bine, om rațional şi incredul, căci îți voi demonstra cât de stupid şe de nerațional eşti, cu tot cultul tău pentru rațiune.

V-am explicat deja cu claritate diferența care există între Mine în actuala Mea ipostază şi Dumnezeul despre care v-a vorbit Farak. Cu excepția ta, toți ceilalți au înțeles cuvintele Mele în inimile lor. De unde crezi că se naşte obstinația ta?

Îți voi răspunde Eu: din inima ta care trăieşte în falsitate şi eroare, complet lipsită de umilință şi incapabilă de iubire.

Dacă o inimă este lipsită de iubire, ea este complet rece, căci focul vital nu o poate încălzi, iar flacăra lui strălucitoare nu îi poate lumina ființa, permițându-i omului să pătrundă adevărurile superioare şi extrem de subtile. În lipsa acestei lumini, spune-Mi, ce altă sursă ar mai putea ilumina inima?

Ce cuvinte şi ce semne ar putea convinge un om orb şi surd de un adevăr oarecare?

Inima ta este oarbă şi surdă; aşa se explică de ce eşti singurul care nu a înțeles ceea ce toți ceilalți au înțeles fără nici un efort.

Argumentai mai devreme că tatăl care şi-a părăsit copilul undeva departe şi care i s-ar revela din nou peste ani ar trebui să-i aducă acestuia dovezi palpabile pentru ca fiul său să-l recunoască drept părinte, şi implicit să-l iubească în mod spontan.

Foarte bine, dar aş vrea să te întreb: ce se va face tatăl dacă fiul său se dovedeşte complet orb şi surd?

Constat că nu ai nici un răspuns, dar te voi ajuta Eu: dacă tatăl descoperă acest lucru, el va face tot ce îi stă în puteri pentru a restaura vederea şi auzul fiului său.

Pe scurt, el îl va lua pe umerii săi şi îl va duce la un om foarte înțelept, înzestrat cu puteri spirituale, care îi va restaura vederea şi auzul.

Crezi tu că dacă fiul va vedea şi va auzi din nou, datorită sacrificiului tatălui său, care a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-l vindeca, învățându-l apoi să vorbească, va mai aştepta el alte dovezi raționale pentru a-şi recunoaşte tatăl? Nu crezi că marea iubire a acestuia îi va fi suficientă pentru a-i demonstra că el este adevăratul său părinte?

La fel am venit şi Eu, adevăratul vostru tată, la voi, cei orbi şi surzi! V-am ajutat apoi să vedeți şi să auziți, v-am învățat să vorbiți cu cuvintele Mele, da, cu cuvintele Mele vii!

Şi iată, cei mai mulţi M-au înţeles, recunoscând în Mine pe adevăratul şi unicul lor Părinte şi Dumnezeu.

De ce eşti tu incapabil de acest lucru? – Pentru că nu doreşti să fii vindecat în singura manieră posibilă! În orbirea şi în surzenia ta, te consideri un înţelept tu însuţi, convins că ştii cel mai bine remediile de care ai nevoie. De aceea, opui rezistenţă în inima ta, refuzând să fii vindecat!

Dar Eu îţi spun: orice ai face, nu vei reuşi niciodată – nici în acest plan temporal, nici în eternitate – să te apropii de lumina spiritului mergând pe altă cale decât cea predată de Mine.

Adevăr îţi spun: nu vei primi un alt semn de la Mine decât numai iubirea şi graţia Mea. Dacă acestea nu îţi sunt de ajuns, rămâi aşa cum eşti. Dacă le vei accepta însă, nu vei mai avea nevoie să primeşti alte dovezi, căci acestea te vor copleşi!

Spuneai că doreşti o dovadă de tipul: unu şi cu unu fac doi. Iată, Mă aflu în faţa ta – singura dovadă eternă şi vie, căci Eu şi Dumnezeul lui Farak suntem una. Nu vei putea înţelege însă niciodată acest lucru până când nu Mă vei accepta în inima ta.

Intelectul nu te va ajuta să Mă înţelegi, chiar dacă ţi-ai munci creierul o eternitate întreagă, căci el Mă va privi întotdeauna ca fiind infinit, şi numai Eu ştiu cum susţin întreaga creaţie, deşi – după cum afirmi tu – nu pot să-mi întind mâna şi nu pot sări mai departe de tine.

Iar acum du-te şi sfătuieşte-te cu cei care pot vedea deja. Apoi întoarce-te şi spune-mi cât de departe pot sări.

Nu aştepta însă să primeşti vreun alt semn de la Mine. Căci ori de câte ori trimit semne, eu vă supun judecăţii, iar acum nu doresc altceva decât să vă trezesc la viaţă. Încearcă să înţelegi ce ţi-am spus. *Amin”.*

Capitolul 134

Discuţia dintre incredulul mustrat şi unul din prietenii săi

(27 februarie 1843)

După această impresionantă lecţie de viaţă, vorbitorul nostru s-a înclinat adânc în faţa omului sărman şi s-a înapoiat printre ai săi, pus pe gânduri. Ajuns printre aceştia, el s-a apropiat de unul din prietenii săi şi i-a pus următoarea întrebare:

„Dragă frate! Spune-mi sincer: chiar crezi, dincolo de orice îndoială, că a el om sărman este suprema Fiinţă Divină?

Spune-mi: chiar nu ai nici o îndoială, dacă ţii cont de toate atributele pe care le presupune puritatea absolută a Divinităţii?

Este adevărat că în cuvintele sale se ascunde o înţelepciune extrem de profundă, mai ales că principala sa temă de discuţie pare să fie iubirea, dar dacă îl privesc pe omul extrem de simplu care rosteşte aceste cuvinte sublime,

nu pot să nu mă întreb: ‚Poate fi acesta Dumnezeu cel infinit, Atotputernicul, Cel etern?’, iar intelectul meu se opune cu tărie acestei idei!

De aceea, aş dori să ascult părerea ta în această chestiune atât de importantă. Chiar poţi să crezi sincer acest lucru, sau te-ai grăbit să accepţi părerea celorlalţi, aşa cum procedează majoritatea oamenilor? Răspunde-mi, te rog”.

Prietenul săi i-a răspuns: „Ascultă, dragă prietene şi frate al nostru, al tuturor, îţi aminteşti cu siguranţă faptul că am fost aruncat în închisoare de către Lameh pentru motivul că am refuzat să accept cum că el ar fi Dumnezeu.

În acele vremuri, mulţi au preferat să-l recunoască drept Dumnezeu, nu cu sinceritate, ci pentru motivele cele mai murdare. Am făcut eu aşa ceva?

Văd că răspunzi: ‚Nici vorbă!’ După ce am gustat din ‚plăcerea’ închisorilor sale, aş fi fost un mare perfid dacă aş fi acceptat pe loc afirmaţia lui Lameh potrivit căreia acel om sărman este unicul Dumnezeu al cerului şi al pământului! –

O, frate, crede-mă: Lameh m-ar fi putut ameninţa cu o mie de închisori, numai ca să-L recunosc în acel om pe Dumnezeu, căci nu aş fi făcut-o, dacă nu aş fi crezut sincer acest lucru!

Dimpotrivă, tentaţia mea – după ce am fost scos din închisoare – ar fi fost aceea de a mă opune lui de o mie de ori mai mult decât înainte, nicidecum să-l ascult, căci ştii foarte bine cum i-a smuls de lângă mine pe soţia mea, făcând din ea o sclavă, şi pe copiii mei, pe care i-a vândut la piaţă, scoţând un profit bunicel de pe urma lor.

Ascultă, frate! O asemenea rană, pe care a suferit-o un tată şi soţul credincios al unei femei adorabile, nu ar fi putut fi vindecată de scoaterea din închisoare şi de o simplă masă.

Dacă vei medita asupra celor spuse de mine, vei înţelege că nu am acceptat să-L recunosc în acel om pe Dumnezeu dintr-o simplă ipocrizie.

Dacă totuşi am făcut-o, ba mai mult, i-am iertat lui Lameh toate fărădelegile împotriva mea şi a familiei mele, şi dacă am ajuns la concluzia că în afara acelui om nu există nici un alt Dumnezeu, trebuie să fii convins că am un motiv cât se poate de serios.

Iar acest motiv este chiar acel om sărman. Învaţă să-L cunoşti cu inima ta, nu cu intelectul –, şi vei găsi înlăuntrul tău motivul indescriptibil care te va asigura că:

‚Iată, acest om sărman este marele Dumnezeu cel sfânt, Tatăl preaplin de iubire al tuturor oamenilor şi îngerilor, Creatorul tuturor lucrurilor, iar infinitatea şi toate eternităţile se supun voinţei Sale atotputernice şi sacre!

Un singur semn al Său şi întreaga creaţie ar înceta instantaneu ar înceta să existe, sau invers, o mie de sori noi ar putea apărea pe bolta cerească.

Iată deci cum stau lucrurile. Acesta este motivul meu, iar eu cred în el, pentru că aşa mă învaţă iubirea mea pentru acest om.

De aceea, ascultă sfatul meu: iubeşte-L şi tu mai presus de orice, după care vei înţelege. Căci Tatăl doreşte mai degrabă să fie iubit decât să fie recunoscut. Aceasta este voinţa Lui.

Oare nu îşi iubesc copilaşii cei mici părinţii înainte chiar de a-i recunoaşte? Şi iată, nimeni nu s-a plâns până acum de acest lucru.

De ce nu ar avea Tată preasfânt şi atotputernic aceeaşi intenţie în ceea ce ne priveşte? Ei bine, chiar aceasta este intenţia Lui, aşa că ascult-o, frate! Încearcă să înţelegi cuvintele mele! *Amin"*.

Capitolul 135

Sfătuit de prietenul său, incredulul avansează pe calea recunoaşterii Domnului

(1 martie 1843)

După acest răspuns excelent din partea prietenului său, vorbitorul nostru a început să mediteze profund la felul în care copilaşii cei mici avansează pe calea iubirii, la modul instinctiv, căci raţiunea lor nu este deloc dezvoltată în acei primi ani de viaţă, recunoscându-şi treptat părinţii.

Extinzându-şi analiza la lumea plantelor şi animalelor, el a constatat că afirmaţia se verifică inclusiv în aceste lumi, lucru care iniţial l-a surprins destul de tare.

El şi-a amintit din propriile experienţe că puii foarte tineri ai animalelor se agaţă de părinţii lor, fără să-i părăsească, până când capătă suficientă putere. Chiar şi în lumea vegetală, şi-a amintit el, fructul nu cade niciodată prea departe de trunchi, după cum spune proverbul.

După ce a meditat o vreme la aceste exemple, el s-a întors către prietenul lui şi i-a spus: „Ascultă, mult iubitul meu prieten şi frate, cu cât mă gândesc mai mult la cuvintele tale, cu atât mai multă lumină descopăr în ele. La început mi s-au părut irelevante, dar treptat au început să-şi reveleze profunzimea. De aceea, nu te supăra dacă îţi voi spune că nu mi se pare că ele au crescut ca nişte plante pe solul tău.

Nu vreau să spun prin asta că te consider incapabil de o asemenea înţelepciune, căci ştiu foarte bine că ai fost întotdeauna un om foarte prudent, pe care nimeni nu-l mai poate face să-şi schimbe o opinie odată ce şi-a format-o, nici chiar închisorile lui Lameh.

Aici aş face însă o mică distincţie, dragă frate, căci una este să vorbeşti în mod înţelept, şi cu totul altceva să vorbeşti şi să acţionezi în mod raţional, aşa cum îţi dictează intelectul.

În mod evident, tu mi-ai vorbit cu înţelepciune, ceea ce explică de ce spuneam că înclin să cred că această înţelepciune nu a crescut direct pe solul tău, căci este prea profundă, iar viziunea noastră în această privinţă nu a fost niciodată suficient de luminată.

Nu te supăra deci pe mine pentru că îţi contest paternitatea acestei înţelepciuni, căci am constatat că ea se verifică în întreaga creaţie.

Nu este mai puţin adevărat că aceste cuvinte ale tale m-au condus mult mai aproape de ţel decât ai putea bănui tu însuţi. Da, crede-mă, chiar şi ideea unui Dumnezeu într-o formă umană începe să-mi devină din ce în ce mai clară, iar inima mea nu i se mai opune la fel de ferm ca mai înainte. Numai cu ipostaza omului sărman nu mă pot împăca încă.

Dacă poţi să-mi aduci argumente în această direcţie, mai pe înţelesul meu, căci discursul acelui om mi s-a părut mult prea profund şi nu l-am putut înţelege, nu cred că m-aş mai opune în a-l recunoaşte pe Dumnezeu în acel om, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de la bun început, dar pe care abia acum am început să mi-l doresc cu adevărat. Dacă ai aşadar un asemenea argument, te implor, spune-mi-l, ca să mă liniştesc".

Prietenul vorbitorului i-a răspuns astfel: „Frate, adevăr îţi spun: nu ştiu ce să mai fac, căci eşti mai orb decât însuşi centrul pământului!

Ce numeşti tu bogat, şi ce înţelegi prin sărac?

Consideri cumva că bogat este acela care îşi acoperă trupul cu tot felul de produse realizate de mâinile sale sau ale fraţilor săi, realizate din tot felul de materiale naturale, sau care îşi construieşte o casă pe care o împodobeşte în fel şi chip cu pietrele pământului?

Şi consideri că un om este sărac numai pentru că îi lipsesc aceste atribute grosiere, pe care nu şi le-a putut procura, fie din cauza lipsei de inimă a fraţilor săi, fie din propria sa voinţă?

O, încearcă să-ţi dai seama cât de greşită este această viziune! Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa, aşezându-l pe acest pământ complet gol. Chiar şi astăzi, copiii mici se nasc goi în această lume. Cum poţi să tragi atunci concluzia că un om gol este o creatură mizerabilă în ochii lui Dumnezeu? Nu este oare el, dimpotrivă, extrem de bogat, tocmai pentru că reflectă mai bine imaginea Creatorului său?

Ce ţi se pare atât de nefiresc în faptul că Dumnezeu, Creatorul nostru, a venit printre noi asumându-şi imaginea Sa primordială şi fundamentală, după chipul şi asemănarea căreia ne-a creat pe noi toţi? Cum poţi să critici în inima ta această natură primordială şi fundamentală a Domnului, cu atât mai mult cu cât ştii că a coborât printre noi numai pentru a revărsa asupra noastră imensa Lui graţie şi iubire?

Adevăr îţi spun: încearcă să-ţi dai seama de orbirea cumplită în care ai căzut, apoi grăbeşte-te la El şi cazi la picioarele Sale, rugându-L să-ţi ofere lumina Sa în această perioadă de beznă a vieţii tale!

Recunoaşte graţia nesfârşită de a-L avea pe Dumnezeu, Creatorul nostru atotputernic, ca un Frate bun şi un Părinte preaplin de iubire în mijlocul nostru.

O, numai acest gând este prea măreţ şi prea sfânt pentru un simplu om! Şi totuşi, printre noi se află mai mult decât un simplu gând! Printre noi se află El, atotputernicul Tată Însuşi!

Cum poţi să te mai îndoieşti în spiritul tău, acum, când întreaga infinitate se cutremură, închinându-i-se plină de devoţiune şi de iubire?

Ascultă, Dumnezeu cel atotputernic şi etern, Creatorul infinităţii, se află aici şi te aşteaptă!

Haide, grăbeşte-te, du-te la El înainte să fie prea târziu, şi dăruieşte-i inima ta!

Grăbeşte-te la El, căci Tată preasfânt te aşteaptă! *Amin”*.

Capitolul 136

Teama lui Terhad cel nou convertit în faţa Domnului. Cuvintele clarificatoare şi de alinare ale Acestuia adresate celui temător

(2 martie 1843)

După aceste cuvinte, vorbitorul nostru nu a mai aşteptat şi s-a grăbit să-L accepte pe omul sărman în inima sa, ca Domn al cerului şi al pământului.

În el a apărut însă o altă dilemă, motiv pentru care s-a adresat din nou prietenului său:

„Ascultă, prietene şi frate mai drag decât oricine altcineva! Am cântărit cu mare atenţie cuvintele tale şi am ajuns la concluzia că acel Om este într-adevăr Fiinţa supremă. Nu mai am nevoie acum de nici o dovadă, căci inima mea îmi strigă cu putere acest lucru.

Mintea mea este însă la fel de tulburată ca mai înainte, ba chiar mai rău.

Văd că mă priveşti cu uimire şi încerci să descifrezi pe faţa mea ce anume mă tulbură atât de tare. Nu te mai osteni, căci îţi voi spune eu însumi despre ce este vorba, aşteptând cu nerăbdare sfatul tău bun.

Iată, m-a cuprins o teamă cumplită, cum nu am simţit în întreaga mea viaţă.

Mi-ai spus adineauri, în cuvinte pline de inspiraţie, să alerg la El şi să mă arunc la picioarele Lui, plin de dăruire. Cum aş putea face însă acest lucru, când teama excesivă în faţa sfinţeniei Divinităţii Sale îmi paralizează picioarele?

De aceea, te implor, sfătuieşte-mă ce să fac!

Îmi doresc din toată inima să alerg la El, dar îmi este imposibil. În inima mea mă simt deja una cu El, dar tocmai acest lucru mă face să mă cutremur şi să mă simt neputincios”.

Prietenul vorbitorului nu a mai apucat însă să-i răspundă, căci Domnul Însuşi s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat către acesta.

Căzând acest lucru, vorbitorul a încercat să o ia la fugă, dar prietenul său l-a prins de braţ şi i-a spus:

„Frate, gândeşte-te la ceea ce vrei să faci! Unde vrei să fugi şi unde te poţi ascunde de Dumnezeu? – Iată, Domnul se grăbeşte către tine; ce intenţie ai?”

De data aceasta, vorbitorul şi-a pierdut complet cunoştinţa şi a căzut la pământ, ca mort.

Când a ajuns la el, Domnul l-a atins cu mâna şi i-a spus: „Terhad, ascultă Cuvântul Meu: ridică-te din moarte, către viaţă!"

Terhad s-a ridicat instantaneu şi L-a privit pe Domnul cu o expresie de groază întipărită pe faţă.

Domnul l-a privit însă cu blândeţe şi cu mare prietenie, spunându-i: „Terhad, ţi-ai dorit întotdeauna un semn ca să poţi crede ceea ce alţii credeau deja înaintea ta.

Eu ţi-am explicat că dacă ţi-aş da un asemenea semn al prezenţei Mele printre voi, ţie sau altcuiva, v-aş supune practic judecăţii, care poartă în ea sâmburele morţii.

Cel care Mă recunoaşte însă în inima sa, o face de bunăvoie şi descoperă astfel viaţa eternă, iar moartea nu îl mai poate atinge.

Aceasta a fost semnificaţia cuvintelor Mele, dar tu nu te-ai mulţumit cu ele şi ai încercat să Mă descoperi mai întâi cu intelectul tău, nu cu iubirea ta.

Am acceptat acest lucru şi ţi-am vorbit în mod raţional, prin gura fratelui tău, ca să poţi înţelege mai bine că Eu sunt într-adevăr cel despre care Lameh a vorbit de pe tronul său.

În acest fel, tu M-ai acceptat cu intelectul tău, umplându-l într-o măsură din ce în ce mai mare cu divinitatea Mea primordială şi eternă.

Această expansiune a intelectului tău te-a făcut să uiţi de inima ta, care s-a micşorat în mod direct proporţional. De aceea, atunci când ai încercat să Mă absorbi în inima ta, aceasta s-a cutremurat de spaimă în faţa măreţiei Mele, aşa cum i-a prezentat-o intelectul tău, simţindu-se copleşită de ea. Aşa se face că atunci când M-am apropiat de tine, ai căzut la pământ aproape ca mort.

În realitate, acesta a fost un alt semn pe care ţi l-am dat pentru a-ţi demonstra că Eu sunt Cel pe care L-ai fi putut descoperi mult mai uşor şi mai simplu cu inima ta, fără să fii nevoit să guşti o fărâmă din gustul judecăţii.

Acum însă M-ai recunoscut; de aceea, îmbrăţişează-Mă în inima ta şi devino un gardian credincios al sanctuarului pe care ţi l-am dăruit.

Iar acum, linişteşte-te şi bucură-te, căci aceste cuvinte ţi-au fost revelate de Tatăl.

Iubeşte-Mă şi nu vei mai fi nevoit să te temi vreodată de Mine; căci Eu sunt şi voi fi de-a pururi Mântuitorul vostru, nu un distrugător. Haide, bucură-te şi fii fericit! *Amin".*

Capitolul 137

Discursul inspirat al lui Terhad şi declaraţia sa de iubire, plină de ardoare, pentru Domnul. Domnul se simte mişcat şi face o mare promisiune în ceea ce priveşte misiunea spirituală a pământului

(3 martie 1843)

Auzind cuvintele Domnului, Terhad a început să respire mai uşurat. Inima sa s-a eliberat de teama de dinainte, devenind din ce în ce mai plină de iubire pentru Dumnezeu.

Aflat în această stare de graţie, vorbitorul nostru şi-a deschis din nou gura şi şi-a uşurat inima, ţinând următoarea cuvântare:

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, deci Tu eşti Acela la care nu am îndrăznit niciodată să mă gândesc prea profund, căci prea sublimă mi se părea sfinţenia Ta. Simpla rostire a Numelui Tău era deja prea mult pentru mine, căci ştiam că rostesc Numele Creatorului cerului şi al pământului, şi nu de puţine ori îmi spuneam:

O, Nume sfânt, atunci când mă gândesc la tine, fiinţa mea se cutremură din temelii!

O, cum trebuie să arate Cel care poartă acest Nume, cât de sublim, de sfânt şi de glorios trebuie să fie El, dacă simpla rostire a Numelui Său mă face să mă cutremur atât de tare, simţindu-mă la fel ca un vierme mizerabil care se târăşte invizibil în praful pământului!

O, Tu, a cărui privire ochii mei aproape că nu reuşesc să o suporte, în nevrednicia lor, inima mea aproape că a explodat de fericire!

Ce aş putea gândi, ce aş putea simţi şi ce aş mai putea spune acum, când Tu te afli aici, printre noi, în această ipostază simplă, ca un frate al nostru, în timp ce firmamentul Tău nesfârşit continuă să strălucească în luminile Tale, soarele ne trimite razele sale pline de căldură, luna se împodobeşte cu strălucirea Ta, iar pământul ne oferă splendorile sale, ca o mărturie a lucrării Tale divine?

Ce aş mai putea spune în faţa Ta, o, Tată atât de bun şi de sfânt, când mă gândesc că Tu eşti cel care îmi susţine propria viaţă, clipă de clipă, prin voinţa Ta atotputernică, şi că fiecare respiraţie a mea nu este altceva decât un dar minunat primit de la Tine?

O, Tată sublim, iubirea pentru Tine mă face aproape să-mi pierd minţile! Da, este cât se poate de adevărat! O, Tată scump, îngăduie-mi să spun acest lucru, căci inima mea simte nevoia să fie eliberată de acest preaplin. O, de-abia mai pot suporta atâta iubire în prezenţa Ta sacră!

Şi totuşi, îmi este imposibil să îmi desprind privirea de la Tine, fie şi numai pentru o singură clipă, o, Tată preasfânt şi preaplin de iubire!

Te implor, îngăduie-mi să Te iubesc din toate puterile mele, astfel încât focul iubirii mele să mă dizolve complet şi să îmi dau viaţa din iubire pentru Tine, Dumnezeul meu, Creatorul meu, Tată adorat mai presus de orice!

O, Tată, nu mai pot vorbi, căci iubirea pentru Tine m-a cuprins complet în vâlvătaia ei. până şi părul pare să-mi şoptească: ‚Iubeşte-L, iubeşte-L, iubeşte-L pe Tatăl, căci El te-a iubit încă de la începuturile eternităţii, chiar înainte de a te fi născut. El este Iubirea cea mai pură, Iubirea

eternă, iar iubirea ta pentru El nu este altceva decât Iubirea Lui care îți trezeşte spiritul din inima ta. De aceea, iubeşte-L, iubeşte-L, iubeşte-L pe El, pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire! Iubeşte-L pe Dumnezeul tău, iubeşte-L pe Creatorul tău, căci sfânt, sfânt, sfânt este El!'

Până şi pielea pare să-mi vorbească, iar oasele şi măruntaiele îmi spun: ‚Dumnezeu, Tatăl tău, este Cuvântul viu dinlăuntrul tău! tu nu eşti altceva decât un gând rostit de Cel aflat în fața ta. Ființa ta întreagă, cu părul ei, cu pielea, oasele, măruntaiele, cu inima şi sângele ei, cu sufletul şi spiritul său, nu este altceva decât un Cuvânt rostit de gura Celui care stă în fața ta. De aceea, iubeşte-L, iubeşte-L, iubeşte-L pe El, căci El este totul în toate. El este viața ta, lumina ta, dar şi lumina infinității. Întreaga ta putere, cuvintele tale, toate derivă din El'.

O, Tată, Tată preasfânt, îngăduie-mi să Te iubesc. Îngăduie-ne tuturor să Te iubim, să Te adorăm şi să Te slăvim, iar Numele Tău sfânt fie de-a pururi slăvit prin iubirea noastră!

O, Tată preasfânt! Eu sunt un biet păcătos în fața Ta, iar Tu te laşi iubit de mine. O, cât de mare trebuie să fie bunătatea Ta, dacă îi îngădui până şi unui păcătos ca mine să Te iubească!

O, fraților, haideți să cădem cu toții la picioarele Sale sfinte, căci mare şi sublimă este bunătatea Tatălui față de noi!

O, Tată, iartă-mi împietrirea de dinainte şi îngăduie-mi să Te iubesc. Revarsă-ți grația asupra noastră, a tuturor!"

Şi toți au căzut la pământ în fața tatălui, plângând cu lacrimi de iubire.

Iar Tatăl şi-a ascuns El Însuşi fața în mâini şi a spus, ca şi cum şi-ar fi vorbit Sieşi:

„O, pământule, ce dar mi-ai făcut! Adevăr îți spun: copiii tăi vor fi de-a pururi copiii Mei! Te voi înălța atât de tare încât sorii şi îngerii din ceruri vor fi nevoiți să se plece în fața ta; şi ori de câte ori voi veni la tine, îi voi căuta mai întâi de toate pe păcătoşi, revărsându-Mi grația asupra lor.

O, Terhad, mare este iubirea ta. De aceea, cadoul Meu pentru voi va fi pe măsură, căci promit să devin păstorul credincios al păcătoşilor de pe acest pământ".

După care Domnul a tăcut şi a plâns în secret, plin de iubire şi de compasiune pentru copilaşii Săi.

Capitolul 138

Mărturia Domnului adresată lui Terhad. Despre judecată şi despre modul în care poate fi prevenită aceasta. Terhad este numit gardian-şef al curții interioare a templului

(6 martie 1843)

După o vreme, Domnul şi-a descoperit fața şi i-a spus lui Terhad: „Terhad, te cunosc şi ştiu de mult timp că eşti un om cu un spirit puternic şi

cu o inimă nobilă; acesta este motivul pentru care M-am ascuns de tine, ca să-ți permit să Mă cauți, în timp ce alții M-au putut vedea din primul moment.

Ştiind că ai un spirit atât de puternic şi o inimă atât de nobilă, care nu i-au permis nici măcar lui Lameh să te îndepărteze de Mine, adică de Dumnezeul lui Farak, pe care L-ai recunoscut întotdeauna, doresc să-ți spun că tu ai fost unul din motivele principale pentru care am decis să-Mi revărs grația asupra ținuturilor de jos; căci adevăr îți spun: numai un spirit puternic, cu o cunoaştere desăvârşită, poate deveni un mântuitor al universului!

Tu ai devenit astfel mântuitorul lui Lameh şi al ținuturilor de jos, şi implicit un scut împotriva judecății Mele care v-ar fi nimicit pe toți; mai mult decât atât, eşti un zid protector între focul Meu şi păcatul lui Cain, în profunzimea nopții morții eterne.

La fel cum stau lucrurile acum, vor sta întotdeauna. Atât timp cât într-un loc de pe pământ vor exista cel puțin trei oameni virtuoşi în fața Mea, Eu nu voi judeca locul respectiv. Atât timp cât un oraş din ținuturile de jos va avea cel puțin doi oameni virtuoşi, voi cruța acel oraş, de dragul celor doi. Atât timp cât un ținut va avea cel puțin şapte oameni virtuoşi, mânia Mea nu se va abate asupra ei. şi atât timp cât o țară va avea cel puțin zece oameni virtuoşi, focul Meu nu o va pârjoli.

Atât timp cât în mijlocul umanității există cel puțin doi părinți care Mă recunosc şi Mă iubesc mai presus de orice, învățându-şi copiii şi vecinii să facă acelaşi lucru, nu voi privi cu mânie nici măcar un singur fir de iarbă de pe pământ.

În schimb, atunci când pe întregul pământ, deopotrivă în ținuturile de jos şi în munți, nu va mai rămâne decât un singur om virtuos, voi mai aştepta timp de o sută de ani pentru a vedea dacă mai apare cineva dispus să-şi întoarcă fața către Mine, scop în care voi trimite pe pământ mesageri instruiți de Mine să predice în numele Meu.

Dacă oamenii vor ține cont de învățătura primită, îi voi considera din nou copiii Mei; dacă nu se vor întoarce însă către Mine, preferând să rămână în răutatea lor, ba chiar omorându-i pe mesageri, adevăr îți spun: singurul om virtuos rămas pe pământ nu va reuşi să Mă împiedice să îmi revărs mânia pe pământ, ştergându-i de pe fața acestuia pe făcătorii de rele şi stabilind o nouă generație pe aceasta!

Am rostit aceste cuvinte înaintea ta, Terhad, şi a întregului pământ; de aceea, notează-le în scris, iar cei care le-au auzit alături de tine, în această sală, vor depune mărturie că Cel care le-a rostit am fost Eu, Domnul vostru, astfel încât nimeni să nu poată spune vreodată că nu a ştiut de ele. Îți dau misiunea de a le vorbi oamenilor de această mărturie a Mea şi de a fi adevăratul gardian al sanctuarului Meu, nu numai în ceea ce priveşte propria ta ființă, ci şi pentru toți descendenții tăi.

În fiecare zi de Sabat te vei prezenta ca gardian-şef la porțile curții interioare a noului Meu templu, pe care nu l-ai vizitat încă, dar pe care îl vei cunoaşte mâine.

Ori de câte ori vei fi în stare de veghe, ai datoria să proclami în fața oamenilor aceste cuvinte ale Mele, pentru ca ele să nu fie uitate vreodată.

Primeşte acum binecuvântarea Mea pentru această misiune, pentru a deveni puternic şi a putea acţiona întotdeauna în conformitate cu voinţa Mea. *Amin”.*

Capitolul 139

Nemulţumiţii plini de gelozie. Replica Domnului adresată nemulţumiţilor

(7 martie 1843)

Aceste cuvinte aproape că l-au costat viaţa pe Terhad; dar Domnul Vieţii ştia foarte bine cum trebuie prezervată, şi chiar întărită, viaţa noului Său gardian-şef, care avea să mai trăiască de altfel timp de 260 de ani, îndeplinindu-şi misiunea cu multă fervoare.

Ceilalţi oaspeţi din sală au auzit şi ei cuvintele Domnului. O parte dintre ei au rămas foarte uimiţi, şoptind unii la urechile celorlalţi:

„Ce situaţie ciudată! O graţie atât de mare s-a revărsat asupra celui încăpăţânat, mai dur ca o piatră, care abia a putut fi convins să creadă în Omul-Dumnezeu, în timp ce nouă, care L-am acceptat pe loc în inimile noastre, fără nici cea mai mică ezitare, nu ne-a adresat nici măcar un cuvinţel! Cu siguranţă, este foarte greu de înţeles acest comportament!

Evident, ca unic Domn al cerului şi al pământului El poate face orice doreşte, şi nimeni nu-i poate spune: ‚Doamne, ce faci?’, dar comportamentul Său rămâne totuşi bizar.

Dacă ar fi să traducem situaţia creată, am putea spune că graţia cea mai mare se revarsă asupra celor împietriţi, în timp ce asupra celor flexibili şi plini de iubire abia dacă se revarsă o mică graţie, în cel mai bun caz.

Oricum am privi chestiunea, ea rămâne bizară, mai ales dintr-o perspectivă divină!”

Domnul i-a întrerupt însă pe aceşti bârfitori şi le-a spus: „Da, este adevărat că aşa procedez Eu; şi mai bizar Mi se pare însă faptul că – în prezenţa Mea vizibilă – Mă insultaţi în faţă pentru simplul motiv că am revărsat asupra unui sărman frate al vostru o graţie cu care nu v-am învrednicit pe voi, oameni slabi.

Dacă aţi avea profilul moral pe care îl aştept Eu de la voi, nu aţi mai şuşoti atâta, ci v-aţi bucura de graţia pe care am revărsat-o asupra unui păcătos. Dar atitudinea voastră este greşită şi nedemnă, motiv pentru care v-aţi înfuriat, refuzând să acceptaţi că Eu îmi pot revărsa graţia asupra unui păcătos.

Ascultaţi-Mă, căci vă voi explica adevăratul motiv al mâniei voastre pentru graţia revărsată de Mine asupra lui Terhad.

Mai presus de orice, vouă vă place să criticaţi, văzând mai degrabă paiul din ochiul fratelui vostru decât bârna din ochiul vostru! De aceea, sunteţi incapabili să înţelegeţi motivul pentru care Mi-am revărsat graţia asupra lui Terhad.

Adevăr vă spun: Eu ştiu de multă vreme că inimile voastre sunt pline de gelozie, motiv pentru care nu am revărsat asupra voastră decât atâta graţie cât să vă permită să Mă recunoaşteţi ca Domn al cerului şi al pământului.

În marea Mea casă nu poate exista loc pentru slujitori plini de gelozie.

De aceea, începeţi prin a vă purifica inimile de gelozie, gândind tot timpul, chiar şi după purificarea lor, în aceşti termeni: ‚Nu suntem demni nici chiar de cea mai mică graţie din partea Domnului'.

Abia atunci vă voi testa, pentru a Mă convinge că sunteţi cu adevărat puri în faţa Mea, iar pe cel mai pur dintre voi îl voi alege pentru o misiune superioară. Cât despre ceilalţi, graţia vieţii născute din Mine ar trebui să le fie suficientă.

Dacă vă consideraţi cu adevărat copiii Mei, acceptaţi darurile mai mici venite din mâna Mea, iar Eu voi revărsa asupra voastră daruri din ce în ce mai mari.

Până şi voi le dăruiţi copiilor voştri jucării, bucurându-vă de fericirea lor atunci când le primesc. Credeţi că Eu sunt un Părinte mai crud decât voi, incapabil să Mă bucur de fericirea voastră în faţa darurilor primite de la Mine? Nici vorbă!

De aceea, bucuraţi-vă de darurile primite de la Mine, la fel ca nişte copilaşi; pe măsură ce veţi deveni mai puternici, voi căuta pentru voi o misiune mai înaltă, care să vi se potrivească".

Toţi cei de faţă s-au simţit atunci ruşinaţi de mustrarea Domnului, căzând la picioarele Lui şi implorându-i iertarea pentru păcatul lor.

Dar Domnul le-a spus să se ridice şi i-a liniştit, după care s-a întors printre tovarăşii Lui.

Capitolul 140

Recunoştinţa exprimată de Lameh pentru numirea lui Terhad ca gardian-şef al curţii interioare a templului. Planul Domnului de construire a unui templu pe muntele curăţat de şerpi. Domnul devine din nou invizibil

(8 martie 1843)

Întors printre tovarăşii săi de la masa principală, Domnul i-a comunicat lui Lameh hotărârea Sa de a-l numi pe Terhad gardian-şef al curţii interioare a templului. Scopul acestei informări era ca Lameh să ştie cui să se adreseze atunci când va avea nevoie de mai mulţi paznici ai curţii interioare atunci când mulţimile se vor înghesui să intre în ea. De aceea, Terhad urma să angajeze 300 de gardieni ai templului, pe care Lameh urma să-i confirme, în numele Meu.

Auzind cuvintele Domnului, Lameh s-a prosternat în faţa Acestuia, plin de iubire şi de recunoştinţă, slăvindu-L din toată inima pentru că l-a ajutat în această chestiune importantă.

Căci Lameh se gândea deja de multă vreme la această problemă, neştiind însă cui să-i încredinţeze paza curţii interioare.

Fiind anunţat acum de Domnul Însuşi că slujba a fost acordată, lui Lameh i s-a luat o mare greutate de pe inimă.

După această consacrare a recunoştinţei sale, la care au participat din toată inima şi ceilalţi oaspeţi din sală, Domnul i-a spus lui Lameh să se ridice şi a adăugat.

„Iar acum, ascultă-Mă, iubitul Meu Lameh! Aici totul este aşa cum trebuie să fie, dar muntele curăţat de şerpi, cel pe care M-ai văzut pentru prima oară, după ce ai auzit mai întâi vocea Mea, este încă gol.

Ştii că ţi-am cerut să construieşti pe el un monument în cinstea Mea, dar nu ţi-am dat încă instrucţiuni precise în legătură cu el, pentru ca muntele să se integreze astfel perfect în ordinea Mea.

Îţi voi spune acum în ce fel trebuie să construieşti templul de pe munte. De aceea, ascultă-Mă:

Vei dispune şlefuirea a zece coloane din cea mai pură marmură albă, de înălţimea a trei oameni, în maniera pe care i-o voi indica lui Mura şi lui Cural.

Aceste coloane vor trebui aşezate în cerc, între ele fiind un spaţiu de lungimea unui stat de om.

Solul va trebui pavat cu marmură albastră, bazele coloanelor cu marmură roşie, iar vârfurile lor cu marmură verde.

Deasupra coloanele vor trebui unite cu bârne din marmură galbenă, care se vor intersecta între ele, fiind legate de celelalte cu ajutorul unor clame de metal.

Deasupra acestei structuri vei construi acoperişul propriu-zis, din aur curat, la fel ca în cazul templului principal, cu diferenţa că cele trei sfere de deasupra nu vor avea aceeaşi mărime; sfera de la bază va fi cea mai mare, următoarea va avea jumătate din dimensiunea primeia, iar cea de deasupra jumătate din dimensiunea celei de-a doua.

După ce vei construi acest templu pentru Mine – cât mai rapid, sper –, înălţând totodată în centrul lui un altar din aur curat pentru ofrande din cereale, care vor trebui arse în fiecare zi de Sabat, seara, voi binecuvânta toate câmpurile din ţinuturile de jos, care vor da de o sută de ori mai multe roade pentru tine şi pentru poporul tău.

În plus, voi curăţa munţii şi pădurile de fiarele sălbatice, restabilind legătura firească dintre ţinuturile de jos şi munţii sacri, astfel încât şi voi să vă supuneţi lui Enoh, unicul Meu mare preot.

Iată, aceasta este dorinţa Mea plină de iubire în ceea ce priveşte pe voi, copiii lui Cain, pentru ca şi voi să puteţi deveni copiii Mei. De aceea, îndeplineşte cât mai curând dorinţa Mea!

După ce vei termina această lucrare, vei putea merge în munţii sacri unde sălăşluiesc copiii Mei, iar aceştia vor veni în număr mare, însoţiţi de

Enoh, pentru a sfinți în numele Meu noul templu, binecuvântându-vă astfel ca şi copii ai Mei.

Acum ştii ce ai de făcut. De aceea, primeşte binecuvântarea Mea şi du la bun sfârşit această lucrare. *Amin”.*

După care Domnul s-a făcut din nou nevăzut. L-au căutat cu toții în zadar, căci nu mai era de găsit.

Capitolul 141

Discursul înțelept al lui Enoh referitor la natura lui Dumnezeu şi la viziunea spirituală corectă. Vocea Domnului în inima omului. Avertismentul împotriva falşilor profeți

(9 martie 1843)

Când s-au convins cu tristețe că Domnul a dispărut complet, oaspeții s-au întors în sala tronului. Câțiva l-au rugat pe Enoh să le explice de ce a dispărut atât de brusc Domnul, sau de ce S-a ascuns pe Sine.

Enoh le-a răspuns astfel: „Dragii mei prieteni şi frați, inimile voastre vă împing să îl căutați pe Tată preasfânt şi preaplin de iubire, lucru firesc şi normal, - dar oricine îl caută pe Dumnezeu fie îl va găsi în inima sa, fie nu-L va găsi deloc. De aceea, căutarea voastră actuală este puțin cam copilăroasă.

Ascultați-Mă: Dumnezeu-Tatăl, Cel pe care L-ați văzut şi cu care ați vorbit în persoană, este un Spirit pur, şi ca atare nu poate fi văzut cu ochii fizici! Dacă doreşte totuşi să fie perceput, El deschide ochiul interior al spiritului, astfel încât omul îl poate vedea ca şi cum L-ar privi cu ochii fizici, aşa cum s-a întâmplat în cazul vostru mai înainte.

Dacă în înțelepciunea Sa infinită, Domnul doreşte să redevină invizibil, El nu face altceva decât să închidă ochiul spiritual al omului. Orice ar face acesta, el nu îl va mai putea vedea în continuare pe Dumnezeu.

Doresc să vă mai spun însă ceva: viziunea asupra Domnului nu poate conferi nimănui viața eternă, ci numai ascultarea cuvintelor Sale şi respectarea lor în viața de zi cu zi!

Domnul a stins acum vederea voastră interioară, dar nu a blocat şi auzul inimilor voastre. De aceea, veți putea auzi oricând veți dori vocea Sa, întorcându-vă către iubirea Lui părintească atunci când aveți nevoie de ceva, iar Tatăl vă va dărui tot ce este bun pentru voi, deşi nu va accepta acele cereri ale voastre care nu vă sunt benefice. Indiferent dacă ceea ce îi cereți este bun sau nu, important este că îi puteți cere oricând Tatălui orice doriți, iar El vă va da sfatul cel bun şi vă va vorbi în inimile voastre, atât timp cât vă veți ruga Lui cu toată sinceritatea.

Dacă le veți vorbi vreodată fraților voştri, plini de iubire şi în numele Domnului, despre Dumnezeu şi despre creația Lui, despre sublima Lui glorie şi despre bunătatea, compasiunea, blândețea şi grația Lui nesfârşite, despre faptul că El este Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, trezind astfel în semenii voştri o iubire vie față de Dumnezeu, - puteți fi siguri că nici un

cuvânt al vostru nu va fi rostit fără a fi fost rostit mai întâi de Domnul în inimile voastre!

Oricine vă va asculta în această stare de spirit, va auzi practic vocea lui Dumnezeu vorbindu-i direct, la fel cum voi o auziți acum din gura mea.

În schimb, vai celui care, din egoism şi din dorința de a dobândi o reputație lumească, va pretinde în fața semenilor săi că vorbeşte în numele lui Dumnezeu, fără să perceapă în inima sa nici un cuvânt viu rostit de Acesta! Adevăr vă spun: limba acestuia se va transforma într-o viperă plină de venin, iar cei care îl ascultă vor trăi o experiență comparabilă cu muşcătura otrăvită a unei vipere!

De aceea, feriți-vă mai presus de orice de iubirea de sine. Uitați complet de voi înşivă şi gândiți-vă sincer numai la bunăstarea fraților voştri. În acest fel, vă veți putea bucura continuu de tovărăşia Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, deopotrivă în acest plan temporal şi mai târziu, în împărăția spiritelor, când tatăl va deveni vizibil de-a pururi!

De acum înainte aşa va trebui să-L căutați pe Domnul cerului şi al pământului, şi vă asigur că îl veți găsi cu uşurință. Iar dacă îl veți întreba, cu inimile pline de iubire: ‚Tată, unde eşti?', El vă va răspunde: ‚Copilaşii Mei, sunt aici, în mijlocul vostru! Nu vă temeți de nimic, căci mâna Mea atotputernică vă protejează zi şi noapte!'

Aceasta este voința Domnului. De aceea, meditați asupra acestor cuvinte şi acționați în consecință, şi în acest fel nu veți mai fi nevoiți să-L căutați pe Domnul prin toate colțurile, fără a-L găsi, căci El vă va întâmpina oriîncotro v-ați îndrepta. Rețineți: Tatăl este întotdeauna infinit mai preocupat de bunăstarea noastră decât sunt toți copiii Săi la un loc în ceea ce îl priveşte pe El.

Integrați această învățătură în inimile voastre, dacă nu doriți să sărăciți din nou şi dacă nu vreți să vă chinuiți iarăşi în lanțurile închisorii (spirituale, desigur)".

Capitolul 142

Oaspeții se odihnesc peste noapte în casa lui Lameh. Răspunsul glorios al Tatălui adresat lui Lameh şi referitor la tăcerea interioară din timpul rugăciunii

(10 martie 1843)

După discursul inspirat al lui Enoh, Lameh s-a îndreptat către el şi i-a spus: „Iubit şi puternic prieten şi frate într-u Dumnezeu, Tatăl nostru atotputernic, preasfânt şi preaplin de iubire! Acum, că am terminat cu toate sarcinile pe care ni le-a dat Domnul pentru această zi, nu ştiu ce altceva am putea face decât să-i aducem un mare imn de slavă Tatălui ceresc, dacă nu cumva iubirea ta ne va spune altceva, în numele Domnului".

Enoh i-a răspuns: „Ascultă, dragă prietene şi frate, care este voia Tatălui preasfânt: dorinţa Lui este să mergem cu toţii la culcare, găzduindu-i peste noapte pe toţi oaspeţii aflaţi acum în palatul tău.

În ceea ce priveşte ziua de mâine, nu trebuie să ne facem probleme, căci ea va trece de la sine, la fel cum a trecut şi ziua de astăzi.

De aceea, vom merge cu toţii la culcare, fără să ne mai facem planuri pentru ziua de mâine. La momentul potrivit, Domnul ne va informa ce avem de făcut.

Haide, anunţă-le oaspeţilor dorinţa Tatălui şi dispune pregătirea unor dormitoare curate pentru ei.

Eu şi cei şapte fraţi ai mei vom înnopta aici. În ceea ce te priveşte, tu şi cei care îţi sunt dragi puteţi face ce doriţi.

Dacă doriţi să rămâneţi cu noi, foarte bine. La fel de bine va fi însă şi dacă veţi dori să înnoptaţi într-o altă cameră, - căci în cazul de faţă, nici una nu este mai bună decât celelalte. Iar acum, să trecem la fapte. *Amin"*.

După aceste cuvinte, Lameh şi-a anunţat imediat oaspeţii că vor înnopta în casa lui, după care l-a rugat pe Terhad să rămână în compania lui.

La porunca stăpânului lor, servitorii lui Lameh au venit şi i-au condus, plini de respect, pe oaspeţi în dormitoarele lor; femeile şi slujnicele au adus pături şi perne frumos mirositoare în camera tronului, amenajând aici un culcuş confortabil pentru înalţii oaspeţi din munţi, inclusiv pentru Lameh şi pentru apropiaţii acestuia, conform dorinţei exprimate de el.

Lumânările din naftalină şi torţele au continuat însă să ardă la ferestre, căci în oraşul lui Enoh exista obiceiul ca la fiecare fereastră să fie aşezat un vas din metal sau din lut, umplut cu ulei mineral, din care ieşea un fitil pe care oamenii îl aprindeau, obţinând astfel un fel de lumânare sau de torţă. Lameh l-a întrebat pe Enoh dacă este cazul să stingă torţele.

Acesta i-a răspuns însă: „Lasă-le aprinse, căci este mai bine să ne odihnim cu luminile aprinse decât într-un întuneric deplin".

După aceste cuvinte, Lameh şi-a concediat servitorii, nu înainte de a se asigura că aceştia îi vor consacra Domnului ultimul lor gând înainte de culcare.

După plecarea servitorilor, Lameh a căzut în genunchi şi s-a rugat Domnului, închinându-i un imn de slavă, cu voce tare.

Nimeni nu a comentat, dar imnul lui Lameh părea să nu se mai oprească. Atunci, în încăpere a răsunat vocea familiară a Tatălui, care a spus:

„Lameh, cuvintele tale răsună mai frumos în urechile mele decât muzica sferelor din spaţiile infinite, dar chiar mai frumos răsună iubirea care vibrează în inimă decât acest imn glorios! De aceea, lasă-ţi buzele să se odihnească pentru ca apa vie a sufletului tău să se liniştească, devenind precum oglinda unui lac, în care chipul Meu să se poată reflecta, iar tu să-Mi poţi contempla natura!"

Atunci, Lameh s-a ridicat, i-a mulțumit Tatălui cel bun pentru mustrarea Sa plină de iubire, după care s-a retras alături de ceilalți pentru o binemeritată odihnă.

Capitolul 143

Serviciul de dimineață al lui Enoh şi discursul adresat fraților săi. Ofranda spirituală arsă pe muntele curățat de şerpi

(13 martie 1843)

În zorii zilei următoare, Enoh s-a trezit şi s-a închinat plin de iubire Tatălui ceresc, binecuvântându-şi apoi frații care erau încă adormiți.

Abia după această activitate sublimă, care Mi-a făcut o mare plăcere, el şi-a trezit frații şi le-a spus:

„Fraților, haideți să ne ridicăm plini de devoțiune față de iubirea, grația şi compasiunea Domnului, şi să ne închinăm Numelui Său sfânt!

Iată, Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire ne-a îngăduit să trăim o nouă zi sublimă!

Primele raze s-au născut deja iar noaptea se ascunde în fața lor. Acțiunea lor, la început timidă, devine din ce în ce mai puternică, împingând noaptea în profunzimile pământului, pentru ca munții şi câmpiile sale să poată fi purificate, primind lumina vie şi căldura dătătoare de viață a soarelui care se ridică din ce în ce mai glorios pe firmament.

De aceea, haideți să ieşim repede şi, ca nişte adevărați copii ai Tatălui, care îl iubesc mai presus de orice, să îi oferim o rugăciune colectivă!

Haideți să-i aducem în inimile noastre o ofrandă sublimă a dimineții, pentru grația, iubirea şi compasiunea Lui care face ca soarele să strălucească întreaga zi pentru noi, dăruindu-ne lumina şi căldura sa vie!

O, dragii mei frați, meditați în profunzimea inimilor voastre asupra acestei grații eterne, iar iubirea voastră pentru Tatăl cel bun se va transforma într-un adevărat foc solar!

Iată, stelele strălucesc încă în toată splendoarea pe bolta cerească; priviți sublima măreție a pământului care ne adăposteşte. Admirați sublimele flori şi ascultați imnul de slavă al cântăreților înaripați; contemplați natura care se trezeşte la viață!

Apoi întoarceți-vă privirea către splendoarea din ce în ce mai mare a răsăritului de soare şi aduceți-vă aminte că, cu fiecare suflu, noi inspirăm practic lumina divină a grației, care ne umple pieptul cu energia vieții şi ne transfigurează sângele, ce devine din ce în ce mai eterat pe măsură ce soarele glorios al Domnului se îndreaptă către zenit!

Priviți toate acestea, fraților, şi urmăriți să le înțelegeți, căci voi sunteți copiii sfinți ai Tatălui: acest fenomen al răsăritului de soare nu reprezintă altceva decât o ofrandă vie adusă nouă de către Tatăl ceresc.

Aceasta este maniera în care ne slăveşte El. Cine poate ignora acest lucru, fără si-i ofere la rândul lui, în inima sa, o ofrandă de iubire, în semn de recunoştinţă, aţâţând apoi din ce în ce mai tare focul astfel aprins, până când acesta devine l flacără eternă a spiritului său?

O, fraţilor, haideţi să ne grăbim să ieşim pentru a aduce ofranda noastră în marea sală a tronului graţiei şi compasiunii divine, în marele sanctuar al spiritului nostru! *Amin".*

După acest frumos discurs de dimineaţă, s-au trezit cu toţii şi s-au grăbit să iasă afară, cu inimile pline de smerenie şi de iubire, urcând pe muntele curăţat din apropiere.

Ajunşi pe culme, Enoh le-a arătat din nou splendorile lăsate de Dumnezeu pe pământ pentru ei şi a interpretat din nou fenomenul dimineţii din perspectiva iubirii:

Emoţionaţi la culme în faţa acestor splendori, a bunătăţii şi înţelepciunii infinite a Tatălui preasfânt, toţi cei prezenţi s-au închinat în faţa Domnului, copleşiţi de iubire.

Singur Lameh, cutremurat de căinţă, a exclamat: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Cât de mare este graţia pe care o reverşi continuu asupra noastră! Vai, cum mai pot trăi eu ştiind cine am fost şi ce am făcut?

Enoh, Enoh, frate sublim! – Tu mi-ai deschis ochii şi abia acum realizez în toată plenitudinea lui păcatul meu în faţa lui Dumnezeu!

El a adus întotdeauna pentru noi acest sacrificiu al iubirii, graţiei şi compasiunii Sale, şi ce i-am dăruit noi în schimb? – Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la faptele mele, căci viaţa mea a fost prea odioasă!"

Enoh l-a consolat însă pe Enoh, spunându-i: „Linişteşte-te, dragă frate Lameh! Într-adevăr, păcatele tale au fost mai numeroase decât firele de nisip de pe fundul mării, dar ele ţi-au fost iertate odată cu activarea iubirii tale pentru Tatăl.

Cultivă această iubire şi vei trăi experienţe chiar mai sublime decât aceasta, îndeosebi atunci când soarele etern al lui Dumnezeu va răsări înlăuntrul tău.

Iar acum, să aşteptăm răsăritul blând al soarelui în această sublimă stare de iubire. *Amin".*

Şi întregul grup şi-a petrecut dimineaţa pe vârful muntelui, slăvindu-L pe Dumnezeu în inimile lor, întru spirit şi adevăr.

Capitolul 144

Masa de dimineaţă şi despărţirea de săracii binecuvântaţi. Cuvintele de rămas bun ale lui Enoh adresate lui Lameh şi dispariţia lui subită

(15 martie 1843)

După ce soarele a răsărit complet, grupul s-a întors în oraşul lui Enoh, acasă la Lameh.

Ajunşi aici, Lameh a dispus pregătirea unui mic dejun savuros, la care au participat toți oaspeții săi, sărmanii oraşului şi foştii deținuți deopotrivă, închinându-se lui Dumnezeu şi slăvindu-L.

După micul dejun, Enoh i-a atins pe săraci şi pe foştii deținuți cu mâinile sale, în numele Domnului, şi i-a binecuvântat, după care i-a instruit să plece pretutindeni unde se aflau copii ai lui Cain şi să depună mărturie despre cele văzute şi auzite aici. Femeile urmau să rămână însă acasă, având grijă de gospodării. Căci femeile din ținuturile de jos nu erau destinate să facă profeții în numele Domnului, decât în fața copiii lor.

După aceste instrucțiuni, Enoh i-a spus lui Lameh: „Cât despre tine, dragul meu frate şi mare preot, la fel ca şi mine, tu cunoşti foarte bine voința Domnului şi nu mai ai nevoie de alte instrucțiuni.

Nu uita însă niciodată să-L iubeşti mai presus de orice pe Tatăl ceresc în inima ta şi să-ți iubeşti frații şi surorile din linia lui Cain chiar de două ori mai mult decât pe tine însuți, căci în acest fel vei păşi de-a pururi în lumina lui Dumnezeu, iar vocea Lui părintească te va călăuzi personal pe cărările iubirii.

Aşa cum ți s-a spus, construieşte pe muntele curățat de şerpi un templu. Când acesta va fi gata, vom coborî cu toții din munți şi vom veni în mare număr în casa ta, aşa cum ți-a promis Domnul, pentru a binecuvânta noul templu, după care te vom conduce în munți, pentru a primi acolo binecuvântarea lui Adam, primul om desăvârşit de pe pământ şi părintele tuturor celor care trăiesc la ora actuală, pentru ca în acest fel blestemul lui Cain să fie şters de pe fruntea ta.

O vei cunoaşte de asemenea pe mama Eva, care te va binecuvânta la rândul ei, îți vei redobândi soțiile, pe Ada şi pe Zilla, şi îți vei revedea fiica, pe Naeme, şi pe soțul pe care i l-a dat Domnul, mărețul Hored.

Dacă te vei ruga fierbinte în inima ta Tatălui ceresc, nu este exclus ca El să accepte ca ginerele tău să coboare alături de tine în oraşul strămoşilor tăi.

Îți vei recăpăta de asemenea pe cei doi fii ai tăi, Jabal şi Jubal; dar, după cum spuneam, pentru aceasta va trebui mai întâi să redspecți neabătut voința Domnului.

Deşi este Iubirea eternă şi infinită, Domnul nu se târguieşte niciodată. Odată ce a făcut o promisiune, El ne cere o mare credință şi împlinirea promisiuni lor pe care i le-am făcut, după măsura puterilor noastre, şi are tot dreptul să o facă, întrucât este Dumnezeul şi Creatorul nostru.

Poți să fii sigur însă că dacă îi vei respecta de-a pururi voința sfântă, şi El îşi va ține întotdeauna promisiunile pe care ți le-a făcut.

În schimb, cei care nu îi respectă voința nu au parte de vreo binecuvântare din partea Lui, până la moarte. La fel, cei care preferă lumea exterioară devoțiunii față de Dumnezeu nu au vreodată parte de călăuzirea Sa părintească, rătăcindu-se pe cărările lor greşite, care îi conduc inevitabil către pierzanie şi către moartea eternă.

De aceea, concentrează-ţi întreaga energie asupra lui Dumnezeu şi acţionează în conformitate cu voinţa Lui sfântă, iar El va fi întotdeauna credincios promisiunilor pe care ţi le-a făcut şi va veghea asupra ta! *Amin”.*

După această cuvântare, Enoh şi cei şapte mesageri au dispărut ca prin farmec (prin puterea lui Dumnezeu), lucru imposibil de înţeles pentru Lameh.

Terhad i-a explicat: „Fiind copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu, ei au aceleaşi puteri, căci Domnul este una cu ei.

Dacă îl vom iubi la fel de mult, vom putea deveni şi noi una cu El, dobândind aceleaşi puteri ca şi cei din munţii sacri. Pentru aceasta, va trebui să îndeplinim însă voia Lui sfântă, la fel cum procedează muntenii.

De aceea, haide să nu mai întârziem şi să trecem la treabă. Facă-se voia Domnului, acum şi de-a pururi! *Amin”.*

Lameh a fost întru totul de acord cu aceste cuvinte, drept care i-a chemat la el pe Mura şi pe Thubalkain, ca să discute cu ei despre planurile noului templu.

Mura a adus deja planurile, iar a doua zi o mie de muncitori se aflau deja la treabă.

Capitolul 145

Enoh şi cei şapte mesageri pe drumul către înălţimile sacre. Aventura cu dragonul. Discursul mincinos al dragonului despre Dumnezeu şi creaţia Sa

(16 martie 1843)

Între timp, Enoh, Kisehel, Sethlahem, Joram şi cei patru fraţi, pe nume Hil, Bael, Julel şi Darel, au fost transportaţi de puterea Domnului la câteva mii de paşi în afara oraşului, la poalele munţilor sacri.

De aici ei au fost nevoiţi să îşi continue drumul pe jos, bazându-se pe propriile lor puteri.

Pe la jumătatea distanţei, pe când treceau prin faţa unei peşteri mari, din ea s-a târât afară un dragon imens, care le-a blocat calea.

Viziunea era teribilă, căci dragonul părea atât de puternic încât ar fi putut înghiţi cu totul munţii din faţa sa. Ochii săi străluceau ca metalul incandescent, iar între fălcile sale se ascundea un întreg abis, din care ieşeau flăcări şi fum. Forma capului era ca de lup, dar avea dimensiunea unui bou uriaş. Avea un gât ca de leviatan – cel mai mare şi mai puternic monstru al oceanului. Corpul său, acoperit cu solzi puternici şi cu nişte aripioare ca de peşte, avea o circumferinţă de 666 de metri. Picioarele sale păreau nişte stejari dezrădăcinaţi, iar coada, cu o lungime tot de 666 de metri şi acoperită cu solzi, era despicată în şapte.

Priveliştea era într-adevăr înspăimântătoare, cu atât mai mult cu cât dragonul părea că doreşte să-i ucidă pe călători, sau cel puţin să-i pună la încercare.

Enoh a văzut imediat natura malefică a monstrului, căruia i-a adresat următoarele cuvinte: „Ascultă, gunoi al creației, care ți-ai asumat această formă fantomatică. Ştiu foarte bine cine eşti şi care este intenția ta! Pe mine nu mă poți amăgi, la fel cum nu ai reuşit nici până acum! căci iubirea mea pentru Dumnezeu este mai mare decât puterea ta, iar din ea se naşte o lumină sfântă, în care te pot vedea în toată goliciunea ta malefică. Tocmai această răutate a ta se dovedeşte o imensă slăbiciune, pe care iubirea mea o poate alunga cu o singură suflare.

Am dorit să îți spun aceste lucruri încă de la bun început, ca să ştii în fața cui te afli! Eu, Enoh, unicul Mare Preot al lui Dumnezeu pe pământ, îți poruncesc în numele acestui Dumnezeu – al meu şi al tău, deopotrivă – să părăseşti acest loc şi să te scufunzi în oceanul răutății tale infinite, fără a mai avea vreodată dreptul să vizitezi această regiune. Vei rămâne de-a pururi proscris acolo, în noroiul răutății tale, savurându-ți propria ură.

Haide, dispari şi nu-ți asuma riscul de a fi atins de degetul meu mic, căci ştii foarte bine ce durere îți poate provoca această atingere! – Iar acu, dispari, în numele Domnului! *Amin”.*

Dragonul s-a întors însă către Enoh şi i-a vorbit cu vocea unei prostituate: „Da, Enoh, te cunosc de multă vreme, la fel cum vă cunosc pe toți, căci eu sunt solul pe care păşiți dintotdeauna!

Pe vremea când soarele nu exista încă pe firmament, iar lucrurile şi ființele de toate felurile nu apăruseră încă, eu existam deja, ca primă emanație a lui Dumnezeu. divinitatea s-a divizat, iar eu am fost lumina ei; iar Dumnezeu a văzut că lumina Sa era mai puternică decât El, motiv pentru care s-a înspăimântat în fața puterii sale.

El a lăsat totuşi lumina să strălucească din ce în ce mai puternic, în speranța că aceasta îşi va pierde puterea şi va slăbi în intensitate, permițându-i să îşi redobândească întreaga putere primordială a naturii Sale.

Dar eu, lumina liberă a lui Dumnezeu, am înțeles cu uşurință planul primordial al Divinității şi mi-am dat seama că oricât de mare ar fi puterea mea, nu mă voi putea opune niciodată puterii Sale absolute. De aceea, i-am vorbit cu vocea cea mai blândă:

‚Ascultă, Cauză Primă a mea, eternă şi invincibilă! Întrucât văd că Te temi de puterea mea, ca şi cum aceasta ar fi mai mare decât a Ta, deşi Tu ai fost Acela care mi-a dat viață, ia această lumină de la mine şi îngăduie-mi doar să duc o existență opusă Ție, care să Ți se poată împotrivi!’

Dar, în loc să-mi îndeplinească dorința, Dumnezeu s-a mâniat pe mine. El a creat alte ființe din propria Lui existență, trimițându-le împotriva mea, cu scopul de a mă izgoni în propriul meu centru, eliberând astfel universul.

Am fost astfel pe nedrept întemnițat. Mi s-a luat tot ce aveam, lăsându-mi-se numai esența personală, respectiv ceea ce vezi în fața ta, adică această formă mizerabilă, la care se adaugă amintirea a ceea ce am fost cândva şi dorința de a face rău până când circumstanțe mai favorabile îmi vor permite să redevin cine am fost. Mi s-a permis recunoaşterea plenară a voinței divine, dar am fost supus constrângerii unei intenții mereu greşite.

Am ajuns astfel o ființă veşnic blestemată, absolut pe nedrept, pentru simplul motiv că aşa doreşte mânia lui Dumnezeu. din această cauză am ajuns un diavol care trebuie să sufere de-a pururi, blestemat de toate creaturile, pentru că aşa doreşte Dumnezeu, în mânia Lui față de mine.

O, Enoh, sunt foarte nefericit! Sunt nevoit să sufăr de-a pururi, fără a putea face ceva pentru a schimba această situație. Nu mi se permite şansa să mă pot întoarce de unde am plecat, sau să renunț la această formă. Sunt nevoit să mint şi să înşel, pentru ca Dumnezeu să aibă astfel posibilitatea să se răzbune şi mai cumplit pe mine. Mi se permite să văd binele şi adevărul, dar sunt silit să comit exclusiv răul, din cauza mâniei mele înnăscute, singura care mi-a mai fost lăsată, pentru ca astfel pedeapsa mea să continue la infinit.

O, Enoh, cumplită stare! Oare nimănui nu o să i se facă vreodată milă de mine?

O, Enoh, nu mă alunga de aici! Nu spori nefericirea mea, şi aşa destul de mare! Dacă îți stă în puteri, distruge-mă de-a pururi, iar această dispariție a mea va fi eterna mea mulțumire pentru gestul tău!"

Capitolul 146

Dialogul lui Enoh cu dragonul. Dispariția dragonului

(17 martie 1843)

Dar Enoh a privit ferm în ochi dragonul şi i-a spus pe un ton cât se poate de serios, deşi blând: „Foarte bine, ființă nefericită, am auzit plângerea ta în legătură cu Dumnezeu şi am înțeles ce vrei să spui.

Dacă aşa stau lucrurile, pot spune că eşti ființa cea mai demnă de milă din întregul univers.

Cu siguranță, nu poate exista în întreaga infinitate cineva mai oropsit decât cel care este nevoit să recunoască binele şi adevărul în toată profunzimea lor, care simte din toată inima nevoia să le integreze în ființa sa, dar ori de câte ori încearcă acest lucru, este atacat de Divinitate şi silit de aceasta – împotriva voinței sale – să facă numai rău. Rezultă astfel că avem de-a face cu o Divinitate complet lipsită de iubire şi profund nedreaptă, al cărei unic scop este acela de a face din ființa cea mai nefericită un spirit veşnic vinovat şi supus blestemului.

Dacă aşa stau lucrurile, explică-mi, cum se face că Domnul şi-a revărsat asupra noastră o grație şi o compasiune atât de mari încât ne-a fost imposibil să nu-L recunoaştem şi să nu-L adorăm ca iubirea cea mai pură, infinită şi eternă, ba mai mult decât atât, ca pe un Tată preaplin de iubire, care ne-a învățat că a făcut tot ce i-a stat în puteri (şi că la fel va proceda şi în continuare) pentru a te recupera, scoțându-te din încăpățânarea ta perpetuă?

Da, spune-mi cum se face că Domnul a creat întreaga lume vizibilă numai de dragul tău, pentru a te convinge să te întorci la El, supunându-te grelei încercări a morții fizice, dar tu continui să refuzi, ceea ce a silit iubirea infinită a Tatălui să îți dividă forța vitală într-un număr nesfârşit de vieți,

deopotrivă ale fiinţelor umane care trăiesc pe acest pământ şi pe alte planete, ajutându-te astfel să îţi transcenzi voinţa egotică şi să te întorci la El prin intermediul nostru, al oamenilor, căci dacă ai rămâne dedivizat nu ai accepta niciodată să faci acest lucru? Răspunde-mi la întrebările mele, iar eu îţi voi satisface cererea".

Dragonul i-a răspuns astfel lui Enoh: „O, om imatur! Nici nu ai apucat să trăieşti o mie de ani pe pământ şi ai pretenţia că îl cunoşti pe Dumnezeu cel etern mai bine decât mine, care i-am cunoscut toate mişcările încă de la începuturile eternităţii! Cât de mari sunt slăbiciunea şi prostia ta!

Ascultă, îţi voi deschide ochii copilăroşi, ca să înţelegi mai bine cine este acest Dumnezeu pe care crezi că îl cunoşti.

Eu am cunoscut nenumărate creaţii precum aceasta de miliarde de ani. Fiecare dintre ele a durat o perioadă care nu poate fi exprimată în ani pământeşti decât în numere care cuprind o mie de cifre, pe care tu, sărmană fiinţă umană, nici măcar nu ţi le poţi imagina!

După ce a trecut această perioadă, iar Dumnezeu a obosit de creaţia Sa, El a renunţat la câmpul său de joacă, adică şi-a distrus întreaga creaţie infinită, în locul acesteia nemairămânând decât un vid absolut, care a durat o altă perioadă la fel de mare de ani, timp în care nu a mai existat nimic decât numai eu şi cu El, căci eu nu pot fi distrus, întrucât reprezint o parte esenţială a Divinităţii.

După această perioadă de timp, pe care tu nu ţi-ai putea-o imagina niciodată, Divinitatea a făcut un alt plan al creaţiei. Noua creaţie a durat o altă perioadă interminabilă, după care a fost distrusă din nou, căci Dumnezeu s-a plictisit iarăşi de fiinţele create de El, pe care le-a distrus. În acest fel, vidul infinit a luat din nou locul splendorii creaţiei.

Acesta este planul primordial şi etern al exercitării puterii, lucru de care te poţi convinge chiar aici, pe pământ, unde există tot acest du-te-vino al naşterii, existenţei şi morţii, care nu pare să înceteze niciodată. De-abia apucă o floare să înflorească în toată splendoarea că a doua zi moare, fiind distrusă pentru totdeauna. La fel se petrec lucrurile cu toate fiinţele, fie ele mari sau mici. Iar eu sunt martorul etern, indestructibil, al tuturor acestor fenomene.

De aceea, dacă – în naivitatea ta – crezi cu adevărat într-o viaţă eternă, te înşeli radical, căci în afară de Dumnezeu şi de mine nimic nu poate avea o existenţă eternă, şi deci indestructibilă, - Dumnezeu, pentru că în însăşi Fiinţa Sa reprezintă esenţa primordială a lucrurilor, iar eu pentru că nu reprezint, la fel ca voi, un gând fixat al lui Dumnezeu, ci o parte esenţială, indestructibilă, a Divinităţii Înseşi.

Aşa se explică de ce nu doresc să mă întorc la Cel pe care tu îl numeşti iubirea cea mai pură, în pofida tuturor eforturilor Sale. Eu îl cunosc pe Dumnezeu în calitatea Sa de Cauză Primă, lucru care ţie îţi este imposibil, căci tu nu poţi înţelege eternitatea şi nu o vei cunoaşte niciodată!

Pe de altă parte, la fel ca şi mine, te-ai putea separa şi tu de Dumnezeu, complet, cu forţa ta vitală, care reprezintă şi ea o parte infinitezimală a Fiinţei divine, câştigând astfel adevărata permanenţă, dacă ai şti cum să faci acest lucru. Dar atunci, puterea infinită a Divinităţii te-ar trata

la fel de oribil cum mă tratează acum pe mine, iar permanența ta eternă nu ți-ar folosi la nimic, căci este de preferat să nu exişti deloc decât să fii aşa cum sunt eu!

Personal, am obosit de toate capriciile acestei Divinități, aşa că am luat două hotărâri: unu, să îi uzurpez această putere lui Dumnezeu, stabilind apoi o nouă ordine pentru ființele create, astfel încât acestea să cunoască adevărata permanență eternă; şi doi, dacă nu voi reuşi acest lucru, să mă sinucid pentru totdeauna, punând astfel capăt de-a pururi Divinității Înseşi!

De câte ori nu i-am cerut acestei Divinității să schimbe ordinea creației, dar de fiecare dată a fost în zadar!

I-am oferit în schimbul acestei propuneri lumina mea, dar Ea m-a întemnițat printre alte ființe cu viața scurtă. Neputând să mă învingă, mi-a lăsat această existență mizerabilă, reducând natura mea infinită la această formă absurdă.

Abia acum începe să înțeleagă Divinitatea că în această formă am devenit mult mai periculos pentru Ea decât în integralitatea mea de dinainte; de aceea, Ea face toate eforturile să mă supună.

Dar vă asigur, şi pe tine şi pe mult iubitul tău Dumnezeu, că acest plan nu va reuşi! Mai degrabă m-aş sinucide – şi odată cu mine, aş ucide şi Divinitatea – decât să mă las supus de Ea, oferindu-i astfel justificarea supremă pentru acest plan al creației urmate de distrugere, în funcție de capriciile Sale!

Aşa se explică de ce ființele umane sunt întotdeauna sfătuite de Divinitate să fie umile, pentru ca nimeni să nu încerce vreodată să se revolte împotriva capriciilor Sale!

De data aceasta, m-am decis însă să-i joc o festă, punând astfel capăt pentru totdeauna acestor capricii! Îi voi demonstra astfel puterea mea lui Dumnezeu, pedepsindu-L ca pe un criminal etern ce este! – Încearcă să înțelegi ce îți spun, Enoh! *Amin. Amin”.*

După care, dragonul a dispărut la fel de subit cum apăruse.

Capitolul 147

Efectul hipnotic al discursului dragonului asupra celor şapte mesageri. Enoh demonstrează falsitatea minciunilor dragonului prin explicațiile sale pline de înțelepciune. De ce este tentat omul

(18 martie 1843)

După discursul dragonului, cei şapte mesageri au intrat într-o stare de confuzie deplină, nemaiştiind ce să creadă.

Perfect conştient de acest lucru, Enoh – singurul care nu fusese hipnotizat de dragon – l-a întrebat pe Kisehel care din argumentele dragonului i s-au părut atât de convingătoare.

Kisehel i-a răspuns pe un ton cam dur: „Tu mă întrebi pe mine acest lucru, marele preot iluminat al Domnului? Eu ar trebui să te întreb pe tine ce crezi despre toate acestea? Răspunde-mi, dacă poți.

Chestiunea este de cea mai mare importanță! Cu această ocazie, eu voi aduce obiecții la răspunsul tău, pe care tu va trebui să le demontezi. Avem cu toții nevoie de o lumină puternică şi edificatoare, căci altminteri nu ne aşteaptă decât moartea şi anihilarea. Haide, vorbeşte, frate Enoh, şi demonstrează-ne unde a greşit dragonul şi care este viziunea corectă asupra lucrurilor!"

Enoh i-a răspuns astfel lui Kisehel: „Ascultă, frate! Cel care nu îşi dă seama pe loc de falsitatea discursului dragonului nu face decât să dovedească cât de mare este încă orbirea sa! La ce îți mai foloseşte grația Tatălui preasfânt, dacă îmi poți pune o asemenea întrebare?

Se pare că discursul mincinos al marelui duşman al Domnului te-a captivat cu adevărat!

Chiar nu ai remarcat cât de puternic a oscilat el între cele două extreme, contrazicându-se flagrant în repetate rânduri?

Nu mi-a cerut inițial mie să-l distrug, pentru a pretinde în final că însăşi continuitatea lui Dumnezeu depinde de a lui?

Nu a afirmat el că este supus în mod brutal voinței Domnului, fiind silit de aceasta să comită tot felul de fapte rele, pentru a fi apoi condamnat şi pedepsit la infinit de Divinitate? După care, în final, nu s-a lăsat el pradă furiei sale, amenințând că îl va pedepsi şi îl va distruge pe Dumnezeu ca pe un bătrân criminal?

Nu a pretins el că este mai puternic decât Dumnezeu, pe a se plânge apoi că a fost întemnițat de Acesta printre ființele ci viața scurtă, fiind silit să se mulțumească cu această formă nedemnă de puterea lui?

Nu a susținut el că abia acum şi-a dat seama Divinitatea de pericolul imens pe care îl reprezintă el în această nouă formă? Ce altă concluzie putem trage decât că această formă i se pare cât se poate de avantajoasă, de vreme ce el este duşmanul suprem al lui Dumnezeu!? Atunci de ce se plânge de ea?

Oare nu ar trebui să o considere ideală, de vreme ce este atât de periculoasă pentru Dumnezeu, marele său duşman?

La început, a numit această creație glorioasă un simplu capriciu al jocului mental al Divinității (capriciu din care facem parte şi noi), după care, imediat, a recunoscut că forța noastră vitală reprezintă o parte infinitezimală din esența divină, capabilă să dobândească în sine permanența eternă, deşi aceasta nu i-ar folosi la nimic.

După cum vezi, întregul discurs poate fi redus la cele mai crase contradicții! Cum se face atunci că tu, un mesager iluminat al Domnului, nu ți-ai dat imediat seama de acest lucru?

De ce crezi că a dispărut atât de rapid marele mincinos? Dacă ar fi rostit adevărul nu ar fi fost silit să se comporte în acest fel. Ştiind însă la ce se poate aştepta din partea mea, s-a grăbit să dispară, ca să nu fie nevoit să se apere de argumentele mele.

Este acelaşi comportament amăgitor cu care l-a păcălit cândva pe părintele Adam, făcându-l să cadă de două ori, prima oară datorită procreației nebinecuvântate, şi a doua oară datorită nerespectării zilei Domnului. Cum poți să-mi pui atunci o asemenea întrebare, ca şi cum ai fi tentat să îl crezi pe cuvânt pe marele amăgitor?

Vai vouă, munți sacri ai Domnului! Dacă până şi copiii voştri cad cu atâta uşurință pradă uneltirilor mincinoase ale dragonului, cu siguranță va veni ziua când vă veți ruşina în fața ținuturilor de jos, căzând ca un vultur asupra lor şi distrugându-le din temelii!

Da, copiii lui Dumnezeu sunt cei care vor atrage asupra lor mânia judecății, în timp ce copiii lumii vor rămâne credincioşi până la sfârşitul timpurilor.

Ce se va alege din această lume dacă noi, stâlpii pe care se sprijină ea, începem să ne clătinăm?

Adevăr vă spun, dragii mei frați: fericit şi binecuvântat este acela care este supus tentației, căci nimeni nu poate atinge adevăratul scop al vieții, cel pe care ni l-a promis Tată preasfânt şi preaplin de iubire dacă îl vom iubi mai presus de orice, decât numai trecând prin asemenea încercări şi depăşindu-le.

Să nu credeți însă că cel care ne-a tentat acum a fost Tatăl ceresc, căci Tatăl cel bun nu tentează pe nimeni în această manieră mincinoasă. El a văzut că mai există însă în voi impulsuri inferioare şi le-a permis să iasă la suprafață, ca să vă confruntați cu ele şi să le depăşiți.

Din păcate, voi ați făcut dovada că aceste înclinații sunt încă puternice în voi. De aceea, realizați acum că orice înclinație către neadevăr este echivalentă cu o invitație către minciună, fiind practic o sămânță a păcatului. Când acest păcat ajunge la maturitate, el dă naştere fructului său otrăvit, care este moartea.

Nu vă lăsați induşi în eroare, dragii mei frații. Orice dar benefic şi orice adevăr nu pot ieşi decât din Părintele luminii şi al vieții. În această privință, El este imuabil – aşa a fost dintotdeauna şi aşa va rămâne întotdeauna!

El ne-a creat pe noi ca primi-născuți între ființele Sale, prin iubirea Lui, manifestată prin voința Sa care a luat forma cuvântului Său etern şi adevărat. prin urmare, noi suntem primii Lui născuți, şi nu nişte ființe oarecare, aşa cum a mințit dragonul. Acest adevăr ne-a fost revelat de Însuşi Tatăl.

Cred că Tatăl cel bun şi cel sfânt merită o credință mai mare din partea noastră decât dragonul cel amăgitor! – De aceea, haideți să ne continuăm drumul în pace. *Amin"*.

Capitolul 148

Sosirea şi primirea pe înălțimile sacre. Mustrarea lui Enoh adresată lui Kisehel, care se teme de Domnul. Uranion întreabă ce s-a întâmplat în ținuturile de jos. Enoh dă raportul

(20 martie 1843)

Discursul lui Enoh a fost suficient pentru a le întări din nou credința fraților săi, care şi-au continuat drumul către culmi. După şapte ore de mers, conform cronologiei actuale, ei au ajuns la copiii din regiunea dimineții.

Văzându-i pe Enoh şi pe ceilalți şapte mesageri, copiii din această regiune s-au grăbit să îl anunțe pe patriarhul Uranion că marele preot Enoh se apropie de ei dinspre regiunea de miazăzi.

După care s-au grăbit cu toții şi le-au ieşit în întâmpinare oaspeților, cu brațele larg deschise.

Printre ei se afla şi glorioasa Purista, care a fost prima care s-a aruncat în brațele lui Enoh, povestindu-i dintr-o suflare cum acum trei gradații ale umbrei pe ceasul solar Tatăl a venit la ea în noua ei bucătărie. I-a spus să pregătească un festin al iubirii pentru Enoh şi pentru cei şapte mesageri care urmau să ajungă în scurt timp pe înălțimi, şi să-i anunțe că se va întâlni personal cu ei în coliba iubirii.

Auzind această veste excepțională din gura Puristei, Enoh s-a bucurat peste măsură. El i-a salutat şi i-a binecuvântat pe cei care au venit să-i întâmpine, precum şi pe cei care nu au reuşit să le iasă în întâmpinare.

La fel au procedat Kisehel şi ceilalți, dar bucuria lor era umbrită de o mare teamă, dar povestea cu dragonul era încă foarte vie în mintea lor, ştiind cât de aproape au fost de căderea în mrejele acestuia.

Remarcând acest lucru, Enoh le-a spus: „Ascultați-mă, nu-mi place deloc ce văd în sufletul vostru, care este cuprins de teamă față de Tatăl!

Kisehel, îți mai aminteşti când te-ai opus din proprie inițiativă Părintelui slăvit în ziua de Sabat, pornind de la o motivație interioară eronată? Ce s-a întâmplat atunci? – Ei bine, acela a fost momentul în care întreaga grație şi compasiune a Domnului s-a revărsat asupra ta.

Cum se face atunci că îți este teamă de Tatăl acum, când ai fost tentat de dragon, fără a-ți putea folosi liberul arbitru?

Haide, fii un bărbat adevărat şi dovedeşte-te un fiu vrednic al lui Adam, nu un laş stupid, şi bucură-te de prezența Tatălui din toată inima, iar El te va întări în acele aspecte ale ființei tale care sunt încă slabe.

Dacă va continua să-ți fie teamă de El, poți fii sigur că această teamă va persista de-a pururi, subminându-ți iubirea față de Dumnezeu, iar Tatăl nu ți se va putea arăta, din cauza fricii tale față de El.

Crede-mă, iubitul meu frate, nu Domnul este cel care îl pedepseşte pe cel slab, ci propria slăbiciune a acestuia, care îi umple inima cu o mare teamă față de Dumnezeu, pe care o ascunde în inima sa şi care reprezintă judecata şi pedeapsa din inima sa.

Aceeaşi inimă care poate pregăti calea către viața eternă a iubirii poate la fel de bine să pregătească şi mormântul etern al ființei.

Haide, renunță la teama ta inutilă şi bucură-te de prezența Domnului, care te va putea primi astfel cu brațele deschise, întărindu-te în vederea bătăliilor viitoare.

Uită de povestea cu dragonul şi aminteşte-ți cine este spiritul care s-a manifestat prin el. în acest fel, poți fi sigur că Tatăl îți va deschide viziunea interioară referitoare la dragon, astfel încât vei putea înțelege natura profundă a acestuia cu toată claritatea! Îți doresc cu toată iubirea să ajungi la această realizare.

Iar acum, haideți să ne grăbim către coliba Puristei, pentru a aştepta acolo – cu inimile pline de iubire şi de dor – prezența sfântă a Tatălui ceresc! *Amin".*

După această mustrare justificată, bătrânul Uranion s-a întors către Enoh şi l-a întrebat ce s-a petrecut în ținuturile de jos.

Enoh i-a răspuns: „Crede-mă, ținuturile de jos nu mai pot fi numite astfel (de jos) decât dintr-o perspectivă fizică, prin comparație cu înălțimea munților. Din punct de vedere spiritual, ele au devenit nişte culmi, gata să le întreacă oricând pe cele pe care trăim noi.

Lameh, fostul tiran atât de crud al ținuturilor de jos, a devenit – la fel ca şi mine – preotul Domnului, consacrat direct de acesta. Deocamdată nu trebuie să ştii mai multe în această privință, căci vei afla totul în prezența Domnului.

Până atunci, grăbeşte-te să-l trimiți pe Lamel la Adam, la Seth şi la ceilalți patriarhi, apoi la Sehel, marele fiu al lui Seth, şi la Hored, fratele lui Lamel, şi la soția acestuia, Naeme, pentru a le spune să vină cu toții aici, împreună cu soțiile lor; căci trebuie să fie de față pentru a afla care au fost fructele glorioase pe care le-au produs ținuturile de jos.

Cât despre Naeme, aceasta trebuie să afle ce s-a întâmplat cu tatăl ei, - dar numai când va ajunge aici. De aceea, Lamel nu trebuie să le spună altceva celor menționați decât că trebuie să se prezinte de urgență aici. *amin".*

După care, Lamel s-a grăbit să plece pentru a-şi îndeplini misiunea.

Capitolul 149

Adam şi patriarhii îi salută pe mesagerii întorşi acasă. Adam îi pune o sumedenie de întrebări lui Enoh. Acesta îi recomandă să aibă răbdare. Pura şi Naeme se întâlnesc cu un necunoscut venit din regiunea de miazăzi

(21 martie 1843)

După numai două gradații ale umbrei pe ceasul solar, cei chemați au ajuns la fața locului, iar Adam s-a grăbit să-l îmbrățişeze pe Enoh.

După schimbul plin de iubire de îmbrățişări, prin care patriarhii aproape că i-au strivit la pieptul lor pe mesagerii întorşi acasă, Adam l-a întrebat pe Enoh:

„O, mult iubitul meu fiu, Enoh, la fel şi voi, iubiţii mei Kisehel, Sethlahem, Joram, Hil, Bael, Julel şi Darel, povestiţi-mi totul. spuneţi-mi pe rând tot ce s-a petrecut în ţinuturile de jos, cum s-a comportat Lameh şi toate lucrurile sublime care s-au petrecut!

Nu v-a părăsit nici o clipă graţia şi iubirea Tatălui preasfânt? Nu a căzut nici unul dintre voi în mrejele femeilor din ţinuturile de jos?

Ce s-a întâmplat cu tăbliţa pe care Lameh a tratat-o într-o manieră atât de odioasă, din câte ne-a povestit Tatăl preasfânt?

Aţi perceput rugăciunile şi binecuvântările mele continue pentru voi?

Atât timp cât aţi aflat în ţinuturile de jos, nu am avut linişte şi pace, zi şi noapte. Mi-a fost imposibil să rămân în coliba mea, aşa că m-am rugat tot timpul pe colina Tatălui, rugându-mă pentru voi şi pentru ţinuturile de jos şi binecuvântându-vă continuu.

La fel au procedat majoritatea patriarhilor, dar mai ales Naeme, care s-a rugat continuu, implorându-L fără încetare pe Tatăl să îi vindece părintele trupului fizic, pe Lameh, şi să vindece odată cu el şi ţinuturile guvernate de acesta. Mie însumi mi-a fost imposibil să-i ascult cuvintele pline de emoţie, rostite din inimă, fără să plâng cu lacrimi fierbinţi.

La fel au procedat Hored şi cele două soţii ale lui Lameh, care ni s-au alăturat pe culmea Tatălui şi care au rămas tot timpul cu noi în timpul absenţei voastre.

Dar mai presus de orice, iubitul meu Enoh, trebuie să fac referire la Pura, fata din ţinuturile de jos. Această copilă ne-a uimit pe toţi. Cine nu a văzut ce s-a întâmplat nu va putea crede vreodată, numai din povestirile noastre.

Aţi aminteşti cât de oribil s-a purtat Lameh cu părinţii şi cu rudele ei. cu toate acestea, nici o altă persoană de pe înălţimile sacre nu s-a rugat atât de mult pentru Lameh decât această copilă, şi asta cu o ardoare atât de mare şi cu o credinţă atât de deplină în graţia tatălui ceresc încât personal am avut convingerea că Acesta se manifesta continuu într-o formă vizibilă în faţa ei, ceea ce m-a făcut să cred că ea este o veritabilă fiică a Tatălui.

Adevăr îţi spun, Enoh, dacă ai fi văzut şi dacă ai fi auzit personal ce s-a petrecut, ai fi ajuns cu siguranţă la aceeaşi concluzie ca şi mine.

Din acest motiv, am luat-o pe această copilă în casa mea, iar acum am adus-o cu mine, pentru ca ea să afle chiar din gura ta ce s-a petrecut în ţinuturile de jos, căci s-a rugat şi i-a trimis atâtea oftaturi Tatălui divin pentru această cauză.

Iată aşadar, dragul meu Enoh, şi voi, ceilalţi, care îţi fost trimişi în ţinuturile de jos înaintea lui Enoh, ce s-a petrecut pe înălţimi în lipsa voastră.

V-am povestit personal toate aceste lucruri, eu, părintele încă în viaţă al întregii umanităţi, pentru a vă bucura alături de mine. Iar acum, faceţi-mi aceeaşi bucurie, căci am aşteptat atâta vreme să aflu ce s-a petrecut în ţinuturile de jos. Dar mai presus de orice, facă-se voia sfântă a Tatălui! *Amin"*.

După care Adam i-a binecuvântat pe Enoh şi pe ceilalţi mesageri.

Enoh i-a răspuns pe loc părintelui umanităţii: „Ascultă, părinte Adam, şi ascultaţi-mă şi voi, părinţi şi copii ai mei! Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire şi-a rezervat plăcerea de a vă comunica în persoană ce s-a întâmplat în ţinuturile de jos. De aceea, nu-mi este permis să vă răspund acum la întrebările – justificate de altfel – pe care mi le-aţi pus.

Un singur lucru vi-l pot spune în avanpremieră, şi anume faptul că în ţinuturile de jos s-au petrecut lucruri nemaivăzute şi nemaiauzite, la care nici măcar nu aţi visat, vă asigur cu toată sinceritatea.

Aveţi puţină răbdare şi marea revelaţie va veni la voi, la fel ca un soare glorios de dimineaţă. Acesta este motivul pentru care v-am convocat pe toţi, pentru a auzi veştile bune. De aceea, aveţi răbdare până când Tatăl va veni – aşa cum i-a promis Puristei –, iar atunci spiritul vostru va obţine lumina după care tânjeşte.

Deocamdată, haideţi să intrăm în coliba Puristei, unde am fost convocaţi cu toţii. Conform legii care ne-a fost dată, femeile nu au însă dreptul de a intra în colibă, cu excepţia mamei Eva, aşa că vor trebui să aştepte în coliba lui Uranion. – Iar acum, glorioasa mea Purista, condu-ne în coliba iubirii Domnului. *Amin”.*

Purista l-a întrebat pe Enoh dacă nu ar putea să le lase în colibă măcar pe Pura şi pe Ghemela, soţia lui Lameh.

Dar Enoh i-a răspuns: „Crede-mă, dacă ar fi după mine, aş lăsa întreaga lume să intre în coliba iubirii Domnului. Dar nu eu stăpânesc ordinea divină. Domnul este cel care a dispus astfel lucrurile; de aceea, noi trebuie să-i îndeplinim voia, căci legea nu poate fi schimbată decât de El Însuşi.

Aşadar, nu depinde de mine, ci numai de voinţa Domnului dacă le va permite femeilor să intre în colibă. Până una alta, vom face aşa cum ni s-a cerut, iar Domnul va proceda aşa cum va crede de cuviinţă. *Amin”.*

După care patriarhii, conduşi de Purista, au intrat în coliba sfântă, însoţiţi de Eva. Celelalte femei au rămas afară.

Singură Pura a făcut o mică plimbare, însoţită de Naeme, mulţumindu-i lui Dumnezeu. Sacrificându-i curiozitatea lor firească Domnului, ele s-au resemnat şi L-au slăvit, printre suspine, pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire.

În timp ce suspinau astfel, dinspre miazăzi s-a apropiat de ele un bărbat, care s-a îndreptat direct către ele. Iniţial, speriate, cele două femei au vrut să o ia la fugă, dar bărbatul le-a prins rapid din urmă.

Capitolul 150

Străinul discută cu Pura, Naeme şi Ghemela, despre procreaţie. Celelalte femei sunt îngrozite

(22 martie 1843)

Văzând că sunt prinse din urmă, şi încă la o distanţă considerabilă de sat, unde s-ar fi putut adăposti în coliba lui Uranion, alături de celelalte femei, cele două au început să strige după ajutor.

Dar bărbatul le-a spus. „Ascultaţi-mă, Naeme şi Pura!

Vă spun cu toată sinceritatea că nu trebuie să vă temeţi de mine, căci nu am intenţii rele. Singura mea dorinţă este să vă fac bine, iar asta în cel mai înalt grad cu putinţă!

De aceea, însoţiţi-mă fără teamă către coliba Puristei. La 30 de paşi de aceasta se află acel cedru superb, la umbra căruia ne vom aşeza şi vom discuta despre anumite chestiuni extrem de importante”.

Auzind aceste cuvinte rostite cu mare blândeţe, cele două femei s-au simţit uşurate. Prinzând curaj, Pura l-a întrebat chiar pe necunoscut cine era şi de unde venea, de vreme ce le ştia numele şi dorea să le facă atâta bine, întrucât ele nu-şi aminteau să-l fi văzut vreodată, nici în ţinuturile de jos, nici pe înălţimile sacre.

Bărbatul le-a spus: „Iubitele mele fiice ale unui Tată atât de bun, ce vă uimeşte atât de tare? Pământul este deja foarte populat la ora actuală, aşa că nu este de mirare că nu mă cunoaşteţi.

Cât despre voi, trăiţi pe înălţimile sacre, alături de principalii patriarhi ai umanităţii, care le sunt foarte bine cunoscuţi tuturor locuitorilor din munţi. În acest fel, aţi ajuns să fiţi şi voi cunoscute. De aceea, nu trebuie să vă surprindă faptul că v-am recunoscut imediat.

Cât despre regiunea din care am venit, nici aceasta nu este greu de stabilit, căci aţi văzut că m-am apropiat din regiunea de miazăzi, ceea ce răspunde automat la întrebarea voastră. Pe scurt, provin din regiunea din care am venit.

În ceea ce priveşte identitatea mea, aceasta este încă şi mai uşor de stabilit, căci aţi văzut cu propriii voştri ochi că sunt un bărbat, şi nu o pasăre sau vreun alt animal. Cel pe care îl vedeţi sunt cel care sunt, şi nimeni altcineva.

De aceea, nu mai puneţi întrebări la care răspunsul este evident, ci mai degrabă însoţiţi-mă în locul despre care am discutat! Acolo, vă voi povesti ce s-a petrecut în ţinuturile de jos, căci am asistat personal la fiecare întâmplare de acolo, de la început şi până la sfârşit. Mai mult decât atât, ştiu cu precizie ce se petrece chiar acum în aceste ţinuturi.

Haideţi, însoţiţi-mă, şi veţi afla ce s-a petrecut acolo chiar înaintea celor din coliba Puristei. Ştiu foarte bine că în toată această perioadă v-aţi rugat zi şi noapte lui Dumnezeu, pline de ardoare, pentru eliberarea de la pierzanie a ţinuturilor de jos. De aceea, este firesc ca voi să aflaţi primele ce s-a petrecut acolo. Aşadar, urmaţi-mă”.

Auzind aceste cuvinte, cele două l-au urmat fără ezitare pe necunoscut către locul indicat de acesta.

Ceea ce nu ştiau ele era că acest loc era considerat sacru şi că femeile nu aveau voie să stea sub acest cedru. De aceea, atunci când celelalte femei din coliba lui Uranion au observat că cele două se îndreptau către locul cel

sfânt, şi încă alături de un necunoscut, ele s-au grăbit să le informeze – pline de teamă – că le este interzis să staționeze acolo. chiar şi Ghemela le-a implorat, cu timiditate, să se întoarcă.

Dar bărbatul necunoscut le-a întrebat pe femei, uitându-se cu insistență la Ghemela: „Ce are atât de deosebit acest loc? Oare nu a fost creat întregul pământ de Dumnezeu, ceea ce face ca fiecare loc să fie la fel de sfânt ca şi celelalte?

Dacă nu vi se permite să păşiți sub acest cedru din cauza sfințeniei locului, înseamnă că ar trebui să dispăreți de pe întregul pământ, căci nu există vreun loc mai puțin sfânt decât acesta!

Motivul pentru care populația din această regiune consideră un păcat aşezarea sub acest copac este legat de copulație. Populația din regiunea dimineții consideră – în mod prostesc, după părerea mea – că acesta este unicul loc în care copulația trebuie să aibă loc. dacă ea se produce oriunde altundeva, oamenii săvârşesc un păcat.

Dacă nu aveți nici o dorință carnală, locul nu are cum să fie pângărit, iar cele două femei preaiubite de mine, cu înalta lor aspirație spirituală, nu pot fi suspectate de aşa ceva.

De aceea, nu aveți decât să vă retrageți, căci eu şi invitatele mele vom rămâne aici! – Dacă doreşti, Ghemela, tu poți rămâne alături de noi, căci te cunosc foarte bine, şi ştiu că eşti credincioasă în iubirea ta”.

Îngrozită, Ghemela i-a răspuns străinului: „Ce îmi ceri? Nu ştii că Domnul m-a consacrat lui Lameh, iar inima mea îi aparține de-a pururi lui Dumnezeu?”

Necunoscutul i-a răspuns: „Ştiu foarte bine acest lucru! Tocmai de aceea îți cer să rămâi! Nu depinde însă decât de tine dacă doreşti să accepți chemarea mea, sau nu. dacă doreşti să vii cu noi, vino; dacă nu, întoarce-te imediat în coliba lui Uranion, alături de celelalte femei”.

Ghemela i-a spus bărbatului: „Om bun şi înțelept, vocea ta mă atrage foarte tare. Dacă ai găsi o scuză în fața lui Lameh, te-aş urma pe loc”.

Dar necunoscutul i-a răspuns: „Te asigur că nu eu, ci Lameh însuşi va trebui să găsească o scuză în fața mea! De aceea, fă aşa cum crezi!”

De data aceasta, Ghemela nu s-a mai opus tentației şi s-a despărțit de celelalte femei, căzând la picioarele bărbatului necunoscut.

Femeile din sat au rămas însă uimite şi revoltate de îndrăzneala bărbatului şi de necuviința celor trei.

În această stare de spirit, soția lui Uranion a început să țipe, spunând: „Ce nenorocire, ce ruşine! Tocmai astăzi, când Domnul este aşteptat în persoană în coliba sfântă trebuie să asistăm la această neruşinare! Ce vor spune patriarhii când vor auzi de acest comportament lipsit de bun simț? Trei femei, şi încă dintre cele mai frumoase, însoțite de un bărbat atât de puternic – în locul copulației?! O, ce ruşine, ce ruşine, ce ruşine!”

Necunoscutul i s-a adresat însă: „Da, ruşinea este foarte mare! Nu eu trebuie să mă ruşinez însă, ci tu, pentru marea ta prostie! Iar acum linişteşte-te şi pleacă, sau voi avea eu grijă să îţi sigilez gura!”

Auzind aceste cuvinte, femeia a tăcut, iar bărbatul a început să le povestească celor trei femei de la picioarele sale ce s-a petrecut în ţinuturile de jos.

Nevenindu-le să-şi creadă urechilor, acestea s-au bucurat peste măsură, slăvindu-L cu voce tare pe Dumnezeu pentru imensa Lui graţie.

Cât despre celelalte femei, acestea au rămas cu convingerea că bărbatul avea o relaţie amoroasă cu cele trei. De aceea, ele au alergat la coliba Puristei şi i-au avertizat pe bărbaţi ce se petrece.

Capitolul 151

Răspunsul bine intenţionat al lui Uranion adresat femeilor isterizate. Ghemela şi străinul. Necunoscutul îşi revelează identitatea divină. Scena de iubire din vârful dealului stârneşte ţipetele femeilor. Enoh şi Domnul

(23 martie 1843)

Auzind ţipetele isterice ale femeilor, Uranion a ieşit din coliba Puristei şi le-a întrebat, oarecum nemulţumit, ce mare pericol le ameninţă de ţipă atât de tare şi dacă viaţa le este pusă în pericol.

Femeile şi-au întins imediat mâinile către deluşorul cu pricina, într-o manieră acuzatoare, şi i-au răspuns: „Priveşte acolo, ce neruşinare! Şi tocmai astăzi, când îl aşteptăm cu toţii pe Domnul! Un bărbat tânăr şi viguros, care a venit dintr-o direcţie necunoscută, le-a chemat la el pe cele mai tinere şi mai frumoase femei şi le-a dus pe dealul copulaţiei, unde are cu siguranţă o relaţie amoroasă cu ele!

Priveşte! Uite cum îl îmbrăţişează cele trei şi cum se cuibăresc la pieptul lui!

Şi asta tocmai astăzi, când au venit sublimii mesageri ai Domnului, însoţiţi de marele preot Enoh, şi când îl aşteptăm cu toţii pe Domnul Însuşi! Este imposibil de tolerat!

Du-te imediat şi spune-le neruşinaţilor să plece din acel loc!”

Dar Uranion le-a răspuns: „Ştiţi ce? Dacă această privelişte vă stârneşte imaginaţia într-o măsură atât de mare, nu aveţi decât să priviţi în altă direcţie, şi astfel vă veţi simţi mai bine! De ce să-i tulbur pe distinşii noştri oaspeţi, atâta vreme cât cei de pe deluşor nu ne fac nici un rău?

De altfel, deluşorul are acea importanţă sacră numai pentru noi, cei din această regiune, care i-am atribuit în timp această menire. În ceea ce îi priveşte pe străini, pentru aceştia locul este un loc ca oricare altul, care nu diferă cu nimic de orice alt loc din natură.

De aceea, liniştiţi-vă şi nu mai tulburaţi apele, căci noi, cei din colibă, dorim să-L aşteptăm în pace pe Domnul. Când va apărea Acesta, va şti mai bine decât noi cum să rezolve această încălcare a legii. Gata, liniştiţi-vă! *Amin"*.

După aceste cuvinte, Uranion a închis uşa colibei şi le-a lăsat în pace pe femei.

Văzând că nu au obţinut nimic, femeile au început să le bârfească în şoaptă pe fetele din vârful dealului şi pe bărbatul necunoscut, dar cu deosebire pe cele trei, faţă de care simţeau o mare furie.

Între timp, Ghemela l-a întrebat pe străin dacă a fost de faţă atunci când Domnul i-a învăţat pe înălţimile sacre care sunt căile mântuirii.

Bărbatul i-a răspuns: „O, preaiubită fiică a Domnului, mă întrebi dacă am fost de faţă? – Te asigur că nu am ratat nimic. Ştiu chiar că Domnul te-a purtat pe braţele Sale, ştiu că a întărit-o şi a mângâiat-o pe Naeme, şi că a strâns-o la pieptul Său pe Pura, căreia i-a făcut o mare promisiune! Cred că v-am convins că am fost de faţă la toate acele întâlniri".

Amintindu-şi de sublimele momente, Ghemela a roşit şi a oftat prelung, spunând: „O, cu siguranţă, nu voi mai trăi vreodată pe pământ o fericire atât de mare ca cea de atunci".

Dar străinul i-a spus: „Cine ştie ce se poate petrece chiar astăzi, când va veni Domnul, - dacă nu cumva o fi şi sosit?

Ghemela, priveşte-mă bine! Nu vrei să te aşezi la pieptul meu?"

Cuprinsă de o iubire pe care nu şi-o putea stăpâni, Ghemela l-a privit cu atenţie pe necunoscut şi a remarcat că acesta seamănă leit cu iubitul ei Abedam, Domnul şi Părintele cerului şi al pământului. De aceea, după câteva momente de tăcere, fata i-a răspuns:

„Ascultă, om înţelept şi demn de toată iubirea! Felul în care ne-ai povestit ce s-a petrecut în ţinuturile de jos, creând imagini atât de vii încât practic am asistat cu ochii minţii la toate acele întâmplări, de parcă aş fi fost un martor personal, precum şi felul în care Naeme şi Pura se cuibăresc la pieptul tău, fericite, pare să aibă ceva supraumani!

Mai mult decât atât, dacă te privesc cu atenţie, constat că semeni leit cu Abedam. În plus, vocea ta blândă mă emoţionează profund; nimic nu mi-aş dori mai mult decât să mă arunc în braţele tale, dar toate acele femei care ne pândesc, bârfindu-ne pe la spate, mă fac să îmi înfrânez această pornire.

O, dacă ar fi depins numai de mine, de mult m-aş fi aruncat în braţele tale! Dar când văd toate acele femei furioase… Zău că nu îndrăznesc! Şi dacă între timp mai apare şi Domnul, ca să nu mai vorbim de Lameh… Mă tem că lucrurile ar putea lua o întorsătură foarte neplăcută pentru mine!

Pe de altă parte, te iubesc atât de mult, căci faţa ta este aidoma cu cea a Domnului; la fel şi vocea ta, ca să nu mai vorbim de cuvintele tale. Da, da, aceasta ar fi o scuză foarte bună!

Vai, mi-ar plăcea atât de mult să stau în braţele tale. Abia mă mai pot stăpâni să nu mă arunc în ele. Cu siguranţă, dacă nu aş supăra pe nimeni, dar

mai presus de orice pe Domnul, atunci nu aş mai ezita nici o clipă să te îmbrăţişez”.

Bărbatul i-a răspuns: „Ascultă, fiica Mea, în ceea ce îl priveşte pe Domnul nu trebuie să-ţi faci probleme, căci dacă Tatăl te primeşte în braţele Lui, Domnul nu se va supăra! De aceea, vino la Mine plină de încredere!”

Abia acum şi-a dat seama Ghemela cine este Bărbatul din faţa ei. Fericită la culme, ea scos un ţipăt şi s-a aruncat la pieptul Lui fără nici o reţinere. Iar Tatăl a strâns-o la piept, după care s-a adresat celor trei:

„Iubitele Mele copile, iubiţi-L pe Tatăl cu toată tăria inimilor voastre, căci aţi rămas la urmă şi aţi fost izgonite din colibă! De aceea, la voi am venit prima oară. Haide, bucuraţi-vă de iubirea Mea în toată plenitudinea ei! – Dar nu îmi revelaţi încă identitatea, pentru că şi ceilalţi trebuie să Mă recunoască în mod spontan”.

Văzând această scenă amoroasă, grupul de femei care pândeau nu s-a mai putut stăpâni. Strigând furioase, femeile s-au repezit din nou la coliba sfântă, făcând o gălăgie atât de mare încât toţi cei din interior au ieşit afară, aproape speriaţi.

Văzându-i că ies, femeile isterizate le-au arătat bărbaţilor scena de iubire din vârful dealului.

Enoh le-a cerut însă să păstreze tăcerea şi le-a spus: „Dacă acesta este unicul motiv pentru care aţi făcut o gălăgie atât de mare, vă asigur că nu era cazul. Oricum, de dragul vostru, mă voi duce pe deal şi le voi cere celor patru să plece din acel loc, ca să terminăm odată cu această isterie”.

Ajuns la faţa locului, Enoh L-a recunoscut însă imediat pe Domnul.

Acesta i-a spus: „Enoh, trimite-o la Mine pe Purista, căci trebuie să le vindecăm pe aceste femei de marea lor nebunie. Nu îmi revela încă identitatea. Spune-i numai lui Sehel că sunt aici şi trimite-l la Mine, după o scurtă vreme. *Amin”.*

Capitolul 152

Întrebarea plină de curiozitate a lui Adam şi răspunsul lui Enoh. Domnul o cheamă pe Purista în vârful dealului. Mânia femeilor. O evanghelie a femeilor, rostită de Eva. Enoh şi Sehel. Transfigurarea lui Sehel

(24 martie 1843)

Auzind cuvintele Domnului, Enoh L-a slăvit în spiritul iubirii sale pe Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire, după care a trecut imediat la îndeplinirea sublimei Sale porunci.

Văzând că se întoarce fără grupul celor patru, nici chiar Adam nu şi-a mai putut înfrâna curiozitatea, întrebându-l pe Enoh cine este bărbatul care nu ascultă porunca marelui preot.

Enoh i-a răspuns: „Acel om nu a părăsit locul pentru că în nici un caz nu i-am cerut să facă aşa ceva, întrucât nu mi s-a părut necesar. Acesta este unul din motive. Celălalt motiv este mai important, dar nu ți-l pot împărtăşi deocamdată”.

De data aceasta, Purista a păşit în fața lui Enoh şi i-a spus: „Preaînalt mare preot al lui Dumnezeu pe pământ! Nu crezi că Domnul întârzie să vină la noi tocmai pentru că tolerăm o scenă atât de respingătoare în ochii femeilor din satul nostru, deşi tu nu pari să ai nici o obiecție împotriva ei?”

Enoh i-a răspuns: „Ascultă, glorioasa mea Purista, ce ți se pare nepotrivit la această scenă?

Crede-mă, L-am recunoscut imediat pe acel Bărbat şi am descoperit că dispune că de iubirea cea mai pură şi mai sublimă, ca să nu mai vorbi de înțelepciunea cea mai profundă şi mai divină, prin comparație cu care înțelepciunea mea de mare preot pare o simplă bagatelă.

Acest lucru este incontestabil, de vreme ce depun mărturie pentru el. De aceea, nu văd de ce nu am tolera această situație, şi încă şi mai puțin de ce Domnul ar întârzia din această cauză.

Dimpotrivă, înclin să cred că El va veni chiar mai devreme, tocmai datorită lucrurilor care se petrec pe acel deal.

Priviți-i pe Lameh şi pe Hored, ale căror soții se află alături de Necunoscut, iubindu-L mai presus de orice! Ei sunt primii care ar avea dreptul să îşi mustre soțiile pentru comportamentul lor, dar văd că păstrează tăcerea, spunându-şi în sinea lor: ‚Domnul ştie mai bine ce se întâmplă, şi cu siguranță are un motiv pentru care permite acest lucru’.

Dacă ei nu se plâng, nu văd ce motive ar avea ceilalți să o facă!

Dar mai am ceva să-ți spun, glorioasa mea Purista! – Acel bărbat mi-a vorbit şi mi-a spus: ‚Enoh, trimite-o la Mine pe Purista, căci am nevoie de ea pentru vindecarea nebuniei acelor femei!’ – Ei bine, ce ai de gând să faci?”

Purista a roşit, dar după o vreme i-a răspuns lui Enoh, foarte stânjenită: „Vai, Enoh! Ce îmi ceri – şi ce îşi imaginează acel bărbat? Nu ştii porunca pe care mi-a dat-o Domnul?”

Enoh i-a răspuns: „O cunosc la fel de bine ca şi tine. Coliba ta se află însă mai presus de toate sub autoritatea mea, căci Domnul mi-a încredințat mie întreaga autoritate spirituală de pe pământ. Şi totuşi, eu, marele preot al lui Dumnezeu pe pământ, îți cer: du-te la acel Bărbat, pentru a le ajuta pe femeile din această regiune; căci dacă nu te vei duce, Domnul nu va apărea! Crede-mă pe cuvânt!”

Ruşinată la culme, Purista a roşit, neştiind ce să facă. După o vreme, ea şi-a mai revenit şi l-a întrebat pe Enoh:

„Spuneai mai devreme că l-ai recunoscut pe acel om. Nu vrei să-mi spui şi mie cine este?”

Enoh i-a răspuns: „Glorioasa mea Purista! Ştiu că inima ta este perfect curată! De aceea, îți voi spune în taină că acel Bărbat mi-a dezvăluit faptul că

El este Domnul! – Deocamdată nu trebuie să spunem acest lucru la nimeni! Aşa că nu mai aştepta şi du-te! *Amin"*.

Auzind acest lucru, Purista a scos un strigăt de fericire, la fel ca şi Ghemela mai devreme, după care a alergat la Domnul. Ajunsă în faţa Lui, ea s-a aruncat la picioarele Sale sfinte, pe care le-a spălat cu lacrimile sale de iubire şi devoţiune.

Dar Domnul a ridicat-o şi a luat-o în braţele Sale.

Această scenă s-a dovedit prea mult pentru grupul femeilor din sat, care au început să urle şi să blesteme locul cu pricina, după care au alergat la Eva şi i-au povestit totul, incapabile să-şi stăpânească mânia.

Eva s-a adresat astfel femeilor isterizate: „Lăsaţi-i mai întâi pe bărbaţi să se plângă, căci ei sunt stăpânii noştri! Abia după ce se vor plânge ei veţi avea şi voi dreptul să o faceţi! Căci o femeie nu are dreptul să se plângă înaintea bărbatului.

Eu sunt mama voastră şi ar trebui să fiu un exemplu viu pentru voi. Dacă nu veţi respecta acest exemplu, lumea întreagă va pieri, din cauza voastră!

Eu am încălcat o singură dată porunca Domnului, şi întreaga creaţie aproape că a fost distrusă din cauza mea!

În cele din urmă, Domnul s-a milostivit de slăbiciunea mea, dar preţul a fost mare, căci aşa a apărut moartea fizică pe pământ!

Ce credeţi că veţi obţine prin lamentările voastre, atâta vreme cât acestea tulbură pacea bărbaţilor? Gândiţi-vă la cuvintele mele şi învăţaţi virtutea răbdării şi a abandonării de sine, căci acesta este unicul comportament demn în faţa lui Dumnezeu. principala virtute a unei femei este blândeţea din inima sa. O femeie care se plânge este ca un spin în ochiul lui Dumnezeu!

De aceea, nu vă mai plângeţi! Mai bine învăţaţi virtutea blândeţii şi a toleranţei, căci lamentarea unei femei este ca un cuţit ascuţit, care taie în bucăţi loialitatea din inima bărbatului. În schimb, blândeţea este ca o frânghie care leagă inimile bărbaţilor de ale noastre, astfel încât nimeni să nu le mai poată dezlega vreodată.

Reflectaţi asupra cuvintelor mele! Respectaţi ordinea divină şi păstraţi tăcerea! De altfel, nu există nici o lege care să reglementeze comportamentul în acel loc; atunci, de ce vă purtaţi ca şi cum ar exista una? Haideţi, lăsaţi-i pe bărbaţi să acţioneze aşa cum cred de cuviinţă şi liniştiţi-vă!"

După discursul Evei, femeile s-au mai liniştit. Remarcând acest lucru, Enoh l-a chemat la el pe Sehel şi i-a spus: „Frate, Domnul are nevoie de tine. De aceea, du-te la El, pe vârful acelui deal; dar nu îi revela încă identitatea.

Domnul te va transfigura şi îţi va da puterea necesară pentru marea sarcină cosmică pe care ţi-o va da.

În marea ta lumină, aminteşte-ţi de mine; căci va veni ziua când Domnul mă va transfigura şi pe mine, aşa cum o va face acum cu tine.

Haide, grăbeşte-te la Domnul, Dumnezeul tău şi al meu! *Amin"*.

Plin de iubire şi de fericire, Sehel s-a grăbit să ajungă în vârful dealului, acolo unde se afla Domnul. Văzându-l în fața Lui, Domnul s-a ridicat, l-a atins cu mâna Sa dreaptă şi i-a spus:

„Ascultă, Sehel, marile Mele câmpuri sunt cultivate, iar sămânța a fost semănată pe ele. Acum, ea are nevoie de o îngrijire atentă, pentru a putea răsări şi pentru a se coace, dând fructele eterne şi vii!

De aceea, te chem acum înapoi la Mine şi îți dăruiesc o mare putere, pentru a putea lucra în spațiul infinit, la unison cu voința Mea divină.

Iată sabia puterii Mele; acolo se află duşmanul iubirii Mele! Sarcina ta este să te lupți întotdeauna cu dragonul şi să-l învingi! *Amin”*.

După care Sehel a dispărut subit şi fără urmă.

Văzând acest miracol, bărbații şi femeile din sat au înmărmurit, plini de teamă, gândind în sinea lor: „Acel bărbat trebuie să fie un mesager extrem de puternic al Domnului!” După care au căzut cu toții cu fața la pământ, slăvindu-L pe Dumnezeu.